

HỒ DIÊN VÂN

Tiểu thuyết trinh thám
Tứ Huỳnh dịch

HUN TRẠCH

Tập
2

vh

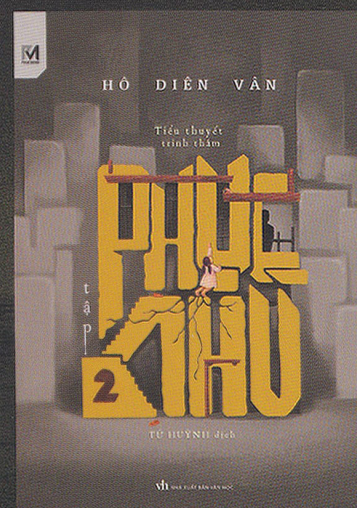
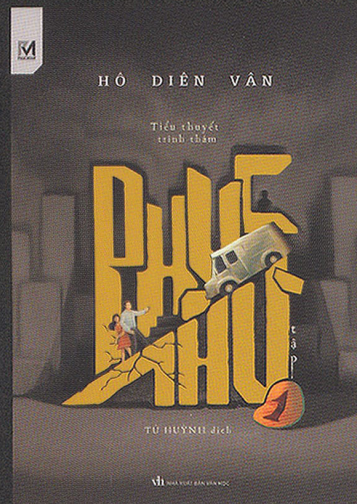
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hô Diên Vân là tác giả nổi tiếng chuyên về tiểu thuyết trinh thám. Anh được xem là nhà văn có sức ảnh hưởng lớn và khả năng sáng tạo đa dạng trong lĩnh vực tiểu thuyết phá án, hình sự đương đại.

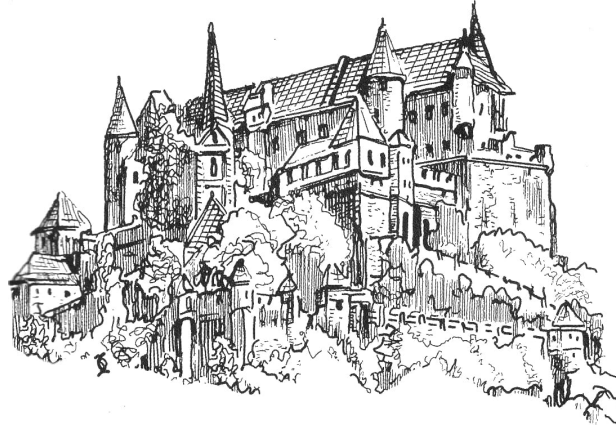
Tác phẩm của Hô Diên Vân đều rất logic, bố cục chặt chẽ, suy luận thuyết phục, nội dung hấp dẫn, đặc biệt cái kết bất ngờ luôn là một nét rất riêng trong các tác phẩm của anh...

Mời các bạn tìm đọc

CHƯƠNG 6

Căn hung trạch thứ hai

Nói sâu xa thêm một bước nữa từ góc độ tâm lý, có thể nói tự sát và giết người có bổ sung nhau, có nhiều thôi thúc giết người chuyển hướng vào bên trong dẫn đến tự sát, ngược lại, cũng tồn tại mong muốn tự sát chuyển biến thành giết người.

(Nhà đen - Kishi Yusuke)

1

Tôi nhấn mạnh lần nữa.” Tu Thúc căng miệng chiếc túi màu xám ra, “Mọi người nhất định phải kiểm tra xem trên người có vật thể màu đỏ hay không, thậm chí cả quần áo, cũng có thể tạm thời bỏ ra, cho vào túi này, sau khi dọn vệ sinh xong, tôi sẽ trả lại.”

So với lần đầu tiên, giọng điệu của ông ta chẳng hề tăng nặng thêm mảy may, thế nhưng Đường Tiểu Đường lại thấy sự căng thẳng không thể nói thành lời.

Lúc này họ đang đứng trên hành lang tầng 12, đơn nguyên 2, tòa nhà số 3, tiểu khu Tân Thủy Viên. Tầng này là tầng lắp đường ống, men theo đường rìa của trần nhà, một đường ống thô lớn được bọc

vỏ nhựa màu đỏ, tựa như một con cự mãng đang lột xác, vươn thẳng đến góc tường, không biết chui vào lỗ nào mà biến mất tăm. Treo giữa trần nhà là ngọn đèn trần có quy cách tương đồng với ngọn đèn của tầng 7, đơn nguyên 4, tòa nhà số 1. Tuy chao đèn vẫn nguyên vẹn, nhưng bị hun đen hết cả, phát ra tiếng lẹt xẹt, những chiếc bóng nghiêng ngả kỳ dị trên tường run rẩy bất an, tựa hồ cảm nhận được mối nguy hiểm đang áp sát.

“Tôi vừa đi qua năm bốn mạng.” Lão Bì khẽ vỗ lên đại quần, cười hềnh hếch, rồi hích cùi chỏ vào Vương Hồng Hà, “Còn chị thì sao? Được 48 tuổi chưa?”

Vương Hồng Hà không hiểu lão đang nói gì, bà khẽ vuốt lọn tóc mai nơi thái dương bằng đầu ngón tay hệt như củ cà rốt, “48 tuổi gì cơ?”

“Lão Bì đang hỏi chị có mặc đồ lót màu đỏ không đấy.” Trương Siêu giải thích với vẻ chẳng tốt lành gì.

Vương Hồng Hà giận sôi máu, “Lão Bì, sao ông tục tĩu thế!” Lão Bì cười khùng khục, lông mày mắt mũi co rúm lại.

Đường Tiểu Đường khẽ mò mẫm túi quần, lôi ra xấu móc khóa, treo trên đấy là chú cáo Nick trong bộ phim *Zootopia* - vật lưu niệm bán kèm khi phim công chiếu. Cô đã rủ Lôi Dung đến rạp chiếu phim, họ mua nó trước cửa, Lôi Dung đã mua một chiếc móc hình chú thỏ Judy, cô cũng không chút ngần ngại mua luôn chú cáo đỏ - Nick. Cô hỏi Tu Thúc, “Cái này không cần đưa cho ông đâu nhỉ?” it enor us as pos

Tu Thúc thoáng nhìn qua, “Cái này... thì thôi vậy, những thứ khác thì sao? Còn vật gì màu đỏ không?”

“Tiểu pháp y, Tu Thúc bảo rồi, không được để thấy chút đỏ nào đâu đấy!” Lão Bì nở nụ cười khả ố.

“Lão Bì, đủ rồi! Ngôi nhà chúng ta sắp sửa bước vào là *‘Thiên hạ đệ nhất hung trạch’* đấy!” Thoắt cái ngữ điệu Tu Thúc chột nghiêm túc hẳn, khiến lão Bì vốn vẫn đang cười đùa nãy giờ bỗng rụt cổ lại.

Đường Tiểu Đường để ý, trong khi quở trách lão Bì, ánh mắt lạnh lẽo của Tu Thúc tựa như máy bấm đinh, ghim lên mặt cô một phát thật hung ác, nặng nề.

Vì sao Tu Thúc lại nhìn mình như thế? Đó là lời cảnh cáo, hay là ra hiệu ngầm?

Nhân lúc Tu Thúc bước đến trước cửa căn hộ 1202, lấy chìa khóa mở cửa, chấp mười ngón tay tụng *Địa tạng kinh*, Đường Tiểu Đường lặng lẽ bước đến bên cạnh Lý Văn Giải, nhận ra anh cũng căng thẳng, gương mặt căng như đeo chì, cô bèn khẽ kéo vạt áo anh.

“Oái!” Lý Văn Giải giật bắn, quay lại trông thấy Đường Tiểu Đường, thở phào một hơi.

“Anh với Tu Thúc bị làm sao thế? Bộ dạng cứ như sắp có người chết vậy.”

Lý Văn Giải hạ giọng khẽ nói, “Vừa nãy cô không nghe Tu Thúc nói sao, ngôi nhà chúng ta sắp bước vào là *‘Thiên hạ đệ nhất hung trạch’* đấy.”

Đường Tiểu Đường thoáng nhìn căn hộ 1202, trên cửa chống trộm màu lục đen có rất nhiều vết gì sét loang lổ, màn cửa sổ đã bị phủ lớp bụi dày, trên vách tường bên rìa khung cửa dán đầy những tờ quảng cáo giao nước hay tẩy rửa máy hút khói, còn ghi hai chữ “Thay gas” bồi thêm số điện thoại, nói chung dù nhìn kiểu gì thì chỗ này cũng chẳng mang bầu không khí của *“Thiên hạ đệ nhất hung trạch”*.

“Chẳng phải chỉ là một căn hộ bình thường thôi sao, vậy mà cũng được gọi là *‘Thiên hạ đệ nhất hung trạch’*?” Đường Tiểu Đường dẫu

môi nói.

“Vậy theo cô, thế nào mới được gọi là ‘*Thiên hạ đệ nhất hung trạch*’?”

Đường Tiểu Đường thoáng suy nghĩ, “Ví dụ như số 81 đại lộ Chiêu Nội, chính là ngôi nhà mà Ngô Trấn Vũ và Lâm Tâm Như từng đóng phim kinh dị, lúc tôi ở Bắc Kinh, mỗi lần đi ngang qua đại lộ Chiêu Dương Môn Ngoại, đều định sang đấy xem thử, nhưng mãi chưa dám đi.”

“Núi không tại cao, có tiên thì nổi danh.”^[1] Lý Văn Giải nói, “Số 81 Chiêu Nội chẳng qua là căn hung trạch giả, được đắp nên bởi những lời đồn thổi mà thôi, Cục công an thành phố Bắc Kinh đã bác bỏ tin đồn ấy từ lâu, năm xưa nơi ấy là một trường ngôn ngữ được mở bởi các nhà truyền giáo, những chuyện phu nhân Quốc dân đảng treo cổ, kỹ nữ lầu xanh cưới ma, công nhân xây dựng mất tích, đều nhằm nhí hết, hung trạch thật sự có tiếng trong lịch sử, nhất định phải có danh nhân từng trú ngụ, nếu là danh nhân đã chết oan uổng thì càng kinh khủng hơn nữa.”

“Có căn hung trạch như thế không?” Đường Tiểu Đường tò mò ghé góm.

Lý Văn Giải gật gật đầu, “Trong sách *Vạn lịch dã hoạch biên* do học giả thời Minh là Thẩm Đức Phù biên soạn, có ghi chép: trú trạch của viên quyền thần thời Minh Anh Tông là Thạch Hanh, chính là một căn hung trạch nức tiếng, có mấy vị danh nhân trú ngụ, đều chẳng có kết cục tốt lành gì; Thạch Hanh thì khỏi phải nói, bị xử trảm với tội danh mưu phản; người vào ngụ tiếp theo là Cừu Loan, sau khi chết còn phải chịu cảnh quật mồ; tiếp đến Lý Thành Lương dọn vào ngụ, nhà Lý cũng mau chóng suy tàn; ngoài ra còn có Hội quán Toàn Sở của Trương Cư Chính, cũng chính là ‘Hội quán Hồ Quảng ở khu Hồ Phường Kiều của Bắc Kinh, sách sử ghi chép rằng ‘*chuyến chỗ ở chưa được mấy tháng mà yêu ma đầy rẫy*’, lúc ấy vừa hay vị chân

nhân Long Hồ Sơn đang ở kinh thành, được Trương Cư Chính mời về trừ ma, vị chân nhân ấy vẽ một lá bùa, treo trên trung đường để trấn yêu ma, ai ngờ ngay đêm ấy *‘ma quăng đá ngói ngay trên lá bùa’*, cô thấy lợi hại không?” Đường Tiểu Đường nghe mà đơ cả lưỡi.

“Thế nhưng, nhắc đến hung trạch có tiếng tăm bậc nhất trong lịch sử Trung Quốc, danh hiệu ấy phải thuộc về ngôi huyện thụ Chiêu Văn, vì có một nhân vật cực kỳ nổi tiếng đã tự tử chết trong đó.”

“Ai thế?”

“Liễu Như Thị.” Lý Văn Giải nói, “Kỹ nữ nức tiếng bậc nhất cuối đời nhà Minh, không những tài hoa, mà còn yêu nước vô cùng, năm 28 tuổi, nàng được gả cho đại tài tử Tiền Khiêm Ích, sau khi nhà Minh tiêu vong thì nàng hỗ trợ phu quân hoạt động chống nhà Thanh, không lâu sau khi Tiền Khiêm Ích qua đời, nàng bị ép phải tự tử. Thi nhân Viên Mai thời nhà Thanh từng ghi chép trong sách Tử bất ngữ huyện thụ Chiêu Văn ở Tổ Châu chính là nhà cũ của Tiền Khiêm Ích, ba gian ở chái nhà phía đông chính là nơi Liễu Như Thị tự vẫn, đã không được mở trong nhiều năm. Năm Canh Tử thời Càn Long, có vị vương công đến làm huyện lệnh Chiêu Văn, dẫn theo cả nhà, vì người đông nên đã mở ba gian nhà ấy ra, để cho một người tiểu thiếp dẫn hai tì nữ ở trong đó, sau đó sắp xếp cho người tiểu thiếp khác ngụ trong gian nhà ở chái nhà phía tây. Vào canh ba lúc nửa đêm, bỗng dưng nghe thấy từ chái nhà phía tây có người kêu cứu, vương công chạy sang xem, chỉ thấy người tiểu thiếp đầu bị thương, người trầy xước, run cầm cập, hỏi nàng ấy xảy ra chuyện gì, nàng bảo là vừa mới nằm xuống, *‘có một kẻ tóc búi cao, choàng áo khoác màu đỏ’*, nắm tóc nàng lôi ngoài, nàng vùng vẫy lắm mới thoát khỏi. Vương công lo lắng cho người tiểu thiếp ngụ ở chái nhà phía đông, nhưng thấy trong nhà không có động tĩnh gì, thì không làm phiền nàng ấy, ai ngờ sáng hôm sau mặt trời lên cao, căn phòng ở chái phía đông vẫn chưa mở, phá cửa vào, chỉ thấy người tiểu thiếp cùng hai tì nữ đã tự vẫn!”

Đường Tiểu Đường nghe không hiểu lắm, chỉ vào cánh cửa lớn của căn hộ 1202 nói, “Chẳng lẽ đây chính là căn nhà mà Liễu Như Thị tự tử sao? Không phải chứ, đây là chung cư, nơi đây cũng chẳng phải Tô Châu...”

“Dĩ nhiên đây không phải căn nhà mà Liễu Như Thị đã tự tử.” Lý Văn Giải có chút dở khóc dở cười, “Chỉ là những người tự chết treo thường có trạng thái chết kinh dị, vì vậy khi thầy trừ ma gặp phải căn nhà có người tự chết treo, đều gọi là *‘Thiên hạ đệ nhất hung trạch’*.”

Đường Tiểu Đường thoáng cảm thấy lạnh xương sống trong lời kể của Lý Văn Giải, dường như có điều gì đó liên quan đến cô, nhưng lúc này giọng anh quá nhỏ, có mấy từ mấu chốt mà cô vẫn chưa nghe rõ, “Anh bảo *‘Thiên hạ đệ nhất hung trạch’* là để chỉ nhà của người chết như thế nào ấy nhỉ?”

“Người tự chết treo.” Đang đứng trước cửa căn hộ 1202, Tu Thúc chợt quay đầu lại, nhìn chằm chằm Đường Tiểu Đường, “Tức là người thất cổ tự vẫn.”

“Đường Tiểu Đường, nhớ lấy, cả đời này dù mày có đi đến đâu, tao cũng sẽ bám chặt trên cổ mày!”

Bỗng nhiên một đôi chân hiện lên trong đầu Đường Tiểu Đường.

Một đôi chân để trần, trắng ngần, cứ thế treo lơ lửng giữa không trung trong phòng ngủ... Đến tận hôm nay, mỗi khi đến nửa đêm, mình đều hốt hoảng tỉnh giấc từ cơn ác mộng, tỉnh lại nhưng chẳng dám mở mắt, chỉ sợ lại nhìn thấy một đôi chân như thế, chỉ sợ lại nhìn thấy Lý Viên cùng với thi thể lạnh ngắt từ lâu.

Căn hộ của người chết treo, thiên hạ đệ nhất hung trạch.

Đúng thế, lúc này bên trong căn hộ 1202 nhất định trống trơn, thi thể của người chết treo đã được dời đi từ lâu, hỏa táng xong xuôi, tan thành tro bụi, nhưng mình biết mình vẫn sẽ nhìn thấy nó treo ở

đấy, cũng giống như mình dù đổi nhà bao nhiêu lần, chung quy vẫn không thể thoát khỏi cơn mơ bóng đèn - hung trạch. Nói theo góc độ này thì Lý Viên đã làm được rồi, lúc mà cô ấy để lại di thư, trồng dây thừng vào cổ, thực ra đã biến thành sợi dây thừng trồng trên cổ mình mãi mãi...

Lúc này, Tu Thúc không giống như khi đứng ở căn hung trạch trước, tụng xong *Địa tạng kinh* thì đi thẳng vào nhà, mà lấy trong chiếc túi đeo lưng bằng vải bố ra một vật hình cây dài như cây đũa, không biết niệm bài vè gì, ngón tay phải búng một cái, một tia mồi lửa lóe lên từ ngón trỏ, Tu Thúc châm mồi lửa lên đầu chóp của “chiếc đũa”, “đầu đũa” đỏ lên, liền tỏa ra mùi hương thoang thoảng, thoảng nhuộm chút mùi chua, như thể đã ngâm qua giấm vậy.

“Quả nhiên vẫn cần phải thắp hương Án ma nhi.” Lý Văn Giải lầm bầm.

“Hương Án ma là gì?” Đường Tiểu Đường hỏi.

Học giả thời nhà Minh là Lục Dung đã nói rất rõ ràng trong Thục Viên tạp ký rằng: *‘Phàm là nhà trống đóng kín từ lâu, không nên vào ngay, mà trước tiên nên dùng hương vật cùng với thương truật cùng loại để đốt, mới có thể vào.’* Nhà trống mà đã như thế, nói gì đến hung trạch, mà đốt hương trước khi vào hung trạch, dĩ nhiên không đơn giản như thương truật rồi. Hương Án ma là loại hương có màu ngả đen, sau khi cháy tuy không quá thơm, nhưng được cho là có tác dụng đuổi tà. Chỉ có điều, do lối chế tác bí ẩn, nguyên liệu quý hiếm, nên hiện nay thầy trừ tà chỉ dùng nó để đối phó các ca chết do tự thắt cổ thôi.”

“Người chết do tự thắt cổ có ác đến thế không?” Đường Tiểu Đường kìm lại cơn tê rần của da đầu, hỏi thăm dò.

“Lúc nãy chẳng phải tôi đã nói rồi sao, người chết treo được xem là dạng oán độc nhất, cũng là dạng vương lụy dai dẳng nhất, chủ yếu vì hai điểm. Thứ nhất là cái chết của người tự thắt cổ rất đau đớn.

Điểm thứ hai, có khi nạn nhân bị đâm sau lưng một nhát, hay uống phải thuốc độc, chưa chắc biết rõ người làm hại mình là ai, những người chết ngoài ý muốn lại càng chẳng có đất để họ xả ngay cả khi có khí giận, nhưng người chết do tự thắt cổ thì khác, họ biết rất rõ rốt cuộc ai đã dồn ép mình đến nỗi phải tự treo cổ, oán khí nặng, đối với người ngoài bước vào trong hung trạch thường chẳng phân biệt trắng đen phải trái, thế nên các công nhân dọn vệ sinh trong hung trạch của người chết do tự thắt cổ sẽ dễ xảy ra chuyện nhất...”

“Xảy ra... xảy ra chuyện gì?”

Lý Văn Giải nói, “Thông thường, giả sử một nhóm công nhân vệ sinh vào trong hung trạch có người tự thắt cổ chết, người có ý thức tự chủ yếu nhất có thể sẽ xuất hiện tình trạng ám ảnh. Đường Tiểu Đường càng nghe càng sợ, “Thế... cuối cùng sẽ ra sao?”

Lúc này, Tu Thúc phát bàn tay giữa không trung mấy phút, rồi quay đầu lại nói khẽ, “Hương Án ma đã nhập thất, sau khi vào thì chúng ta đốt tà, rồi mới giới thiệu tình tiết vụ án tiếp cho mọi người, tốc độ của mọi người phải nhanh một chút!”

Tất cả các công nhân vệ sinh đều gật đầu, ngay cả lão Bì, người vẫn ưa đùa giỡn, giờ phút này da mặt cũng đã căng cứng.

Đường Tiểu Đường nhìn mà lòng khẽ run lên: *Sao bọn họ giống như sắp phải đánh một trận chiến ác liệt thế?*

2

Tu Thúc đẩy bật cửa ra, rào bước xuyên qua phòng khách, sau lưng ông ta, trái bốn mảnh nhiên liệu thể rắn trên sàn, lúc này mới phát hiện trong lúc vội vã đã quên cầm theo giày, liền hướng về phía cửa gọi với ra, “Mau đem một chiếc giày vào đây!” Vương Hồng Hà vừa tìm thấy ổ cắm trong phòng khách, đang chực cắm ngọn đèn ngủ nhỏ vào, nghe tiếng Tu Thúc, tiện tay lấy một chiếc giày trên kệ giày

cạnh cửa, chạy vào phòng ngủ chính, đưa cho Tu Thúc, Tu Thúc vẫn tương tự như lúc ở căn hung trạch trước, châm lửa đốt giày, mới đầu ánh lửa màu đỏ chỉ lớn cỡ một mầm cây, dần dà nó loe thành một vết sỗ dọc mảnh mai yếu dị tột độ, ánh lên trên tường một chiếc bóng vượn trèo, tựa hồ như con ma chết treo, dường như đang tìm kiếm vòng dây thừng. Tu Thúc vượn hai cánh tay, như đang che chở khóm lửa ma trời ấy, lại dường như đang che chở chiếc bóng ấy...

Đột nhiên, ông ta ý thức được điều gì, hỏi, “Vương Hồng Hà, chị đã mở đường thủy lộ chưa?”

Vương Hồng Hà không lên tiếng.

Tu Thúc vừa quay đầu lại, đã không tìm được kinh hãi, thấy ánh mắt Vương Hồng Hà đang nhìn đăm đăm lên ánh lửa trên tường, hai đồng tử như đã hóa đá, không nhúc nhích.

“Vương Hồng Hà bị ma ám rồi!” Trương Siêu không nén nổi kêu lên.

Tu Thúc tóm lấy cổ áo Trương Siêu, nhắc lên nói, “Bình tĩnh lại đi, vậy anh hãy thay Vương Hồng Hà mở đường thủy lộ ra! Mau!”

Trương Siêu xông đến nhà vệ sinh như thể chuột ôm đầu chạy, trút nước vào xô.

Lúc này, Vương Hồng Hà đưa hai tay quắp lên cổ mình. Tuy nhiên, Tu Thúc chẳng mấy may có ý định tiến lên, thậm chí chẳng buồn nhìn bà ấy, đôi mắt ông ta nhìn quét khắp căn hộ, như đang tìm kiếm điều gì.

“Tu Thúc!” Lý Văn Giải tiến lên một bước, “Quan trọng là cứu người!” Nói xong anh đi sang phía Vương Hồng Hà.

“Trước tiên hãy tìm xem vấn đề nằm ở đâu!” Tu Thúc nói giọng gay gắt, đôi mắt phóng ra hai tia lạnh lùng, “Kính đã niệm rồi, hương

thấp rồi, giày cũng đốt rồi, không có sai sót trong trình tự, sao bị ma ám được chứ? Nếu không tìm ra nguyên nhân, sẽ đến lượt người khác!”

“Thế nhưng...” Trong một thoáng Lý Văn Giải không biết phải làm gì.

Trông thấy cảnh tượng này từ trong phòng khách, Đường Tiểu Đường quỳnh lên, xộc thẳng vào, ôm lấy cánh tay của Vương Hồng Hà lôi xuống, nhưng không cách nào lôi nổi. Đường Tiểu Đường không kìm được, mếu máo gào lên, “Các người mau cứu người đi! Mau đến cứu người đi!”

Lão Bì và Trương Siêu đứng trước cửa, bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây ra, không nhúc nhích.

Đúng lúc này, dường như Tu Thúc phát hiện ra điều gì, thụp người xuống nhìn chiếc giày bị thiêu cháy đen hết nửa, lập tức nhảy lên, giẫm tắt ngọn lửa bên trên, hét lên, “Văn Giải, đi ra kệ giày lấy một chiếc giày nam vào đây!” Lý Văn Giải vội vã ra kệ tìm thêm một chiếc giày, lao vào đưa cho Tu Thúc, Tu Thúc ném thẳng vào lửa!

Ngọn lửa như thể vom miệng ác ma, chiếc bóng trên tường vẫn hiện hình dạng vươn trèo tựa hồ đang treo lủng lẳng, chỉ có điều eo và tứ chi không còn mảnh mai, mà vạm vỡ lên đôi chút. “Tu Thúc!” Lý Văn Giải hét lớn.

Tu Thúc ngược đầu lên, nhận ra hai đồng tử của Vương Hồng Hà vẫn dờ dẩn vô thức, nhưng không biết từ bao giờ hai bàn tay lớn thô đỏ đã không còn tự bóp cổ mình, mà lại bóp cổ Đường Tiểu Đường! Đường Tiểu Đường nắm cổ tay của Vương Hồng Hà, muốn nạy ra, nhưng không động đậy nổi, thở gấp ngày càng khó khăn, dốc hết sức cào loạn lên, móng tay cào từng vệt máu trên cánh tay Vương Hồng Hà!

“Nó không nhằm vào Vương Hồng Hà nữa, mà muốn mượn tay Vương Hồng Hà để bóp chết Tiểu Đường!” Lý Văn Giải nói với vẻ nôn nóng, “Tu Thúc, bác mau cứu Tiểu Đường đi!”

Đường Tiểu Đường nhìn Tu Thúc, thấy vẻ lạnh lẽo như thể lòng giếng cạn khô trong mắt ông ta.

Thôi xong, hắn sẽ không cứu mình đâu...

Cô thở gấp không thành hơi, ý thức đang tắt lịm từng chút, trong ánh mắt chỉ còn một vùng mờ lung.

Hình như Tú Thúc vô cùng thích thú với cơn đày đọa mà Đường Tiểu Đường phải chịu đựng, chỉ ước giá như được trình phát bằng pha quay chậm, nhưng dầu sao vẫn còn Lý Văn Giải bên cạnh, Trương Siêu cũng đi vào dùng cây lau nhà thấm nước để “mở đường thủy lộ”, không thể trơ mắt nhìn Đường Tiểu Đường bị Vương Hồng Hà bóp cổ chết được, thế là ông ta lấy trong chiếc túi đeo lưng vải bố ra chiếc ống tròn bằng gỗ lim, sau đó, ngón tay trái chấm vào trong vải chấm, nguệch vài nét cực nhanh trước mặt Vương Hồng Hà, một chữ “phách” màu bạc hiện ra giữa không trung, làm đôi đồng tử đờ đẫn của Vương Hồng Hà lóe lên một tia sáng như thể ánh chớp, tay bà chậm chậm lơ lửng ra...

Đường Tiểu Đường giật lùi vài bước, Lý Văn Giải đỡ lấy cô, cô vừa xoa xoa cổ vừa ra sức nuốt nước bọt.

Tu Thúc đẩy một phát thật mạnh, chữ “phách” dán soạt trước ngực Vương Hồng Hà, ngay tức khắc, bà ngất xuống sàn.

“Chờ lát nữa bà ấy tỉnh lại, là không sao hết.” Tu Thúc nói với vẻ điềm đạm, rồi liếc nhìn Đường Tiểu Đường.

Đường Tiểu Đường nhìn ông ta với ánh mắt ngập tràn thịnh nộ.

Tu Thúc cười khẩy, đi ra khỏi phòng ngủ chính.

“Tên khốn này, thấy chết mà không cứu!” Đường Tiểu Đường nói đầy vẻ oán hận.

“Đừng nói thế.” Lý Văn Giải nói, “Lúc này may nhờ Tu Thúc dùng Phách tự pháp mới cứu được cô và Vương Hồng Hà đấy.” ‘*Phách tự pháp*’ là gì?”

“Trong quyển thứ hai của sách Tục tử bất ngữ có chép: ma thất cổ sợ chữ phách.

Lúc này, Vương Hồng Hà chống tay xuống sàn, chầm chậm ngồi dậy, ho hắng mấy tiếng, thần sắc mờ lung hỏi, “Tôi bị làm sao thế này?”

Lý Văn Giải sợ rằng nói nhiều nữa, sẽ khiến nữ công nhân đầu óc vốn không mấy minh mẫn này càng hải hùng, bèn vờ ra vẻ ung dung nói, “Chẳng sao cả, có thể chị mệt quá, lúc này ngất đi thôi.”

Vương Hồng Hà thoáng nhìn qua Đường Tiểu Đường đứng bên cạnh với vẻ không mấy vững tin cho lắm, Đường Tiểu Đường liền gật đầu.

Lúc này Tu Thúc trở vào phòng, sau lưng có Trương Siêu bám gót. Tu Thúc khẽ nhìn chiếc giày bị cháy khét đen trên sàn, mấy mầm lửa còn sót lại hết như cá chạch, tựa như đang giãy lên loạn xạ, Tu Thúc liền bảo Trương Siêu, “Đem túi cát sang đây dập tắt lửa đi!” Trương Siêu vội vàng mở chiếc túi vải ra, Tu Thúc mới lấy một vốc, đã nhúu chặt mày lại, “Cát còn thô ráp quá, cát sạn quá thô ráp phủ lên trên tà đã đốt, tà dư vẫn có thể xuôi theo lỗ hổng thoát đi, không phải điều tốt.” Trương Siêu nói, “Là lỗi của tôi, lúc lấy cát đã không sàng qua, nhưng nửa đêm thế này, biết đi đâu tìm cát mịn chứ?”

Đúng lúc này, Lý Văn Giải mở cửa sổ phòng ngủ chính ra, để thoát bớt mùi cao su lưu hóa, Tu Thúc vừa trông thấy, chợt nảy ra cách, “Gỡ rèm cửa sổ xuống, dùng để sàng cát.”

Trương Siêu mừng rỡ, “Chiêu này hay đấy!”

Rào rào rào rào... cát chậm rãi chảy từ miệng túi, rơi xuống xuyên qua tấm rây vụn lỗ nghìn khe, cát mịn dập tắt ngọn lửa, hạt thô ở lại trên mảnh rèm.

“Sao tôi cảm thấy cái này hơi giống phù kê thế nhỉ?” Trương Siêu đỡ lấy mảnh rèm, cười hề hề nói, “Chẳng qua phù kê là dùng cây bút kê viết chữ lên trên sa bàn, còn cái này thì như thể Tu Thúc dùng hạt cát để viết chữ lên sàn vậy.”

Lúc này, cát mịn đã dập tắt ngọn lửa kha khá, phía trên mảnh rèm cũng bị che phủ bởi lớp cát thô.

“Tu Thúc, được rồi chứ?”

Tu Thúc khẽ lắc đầu, chỉ vào phòng ngủ chính đối diện cửa, “Đi, gỡ cả rèm cửa sổ của phòng ngủ phụ xuống, sàng thêm ít cát nữa.”

Trương Siêu thật sự không muốn làm, nhưng chẳng còn cách nào khác, anh ta sang phòng ngủ phụ mở cửa sổ, gỡ rèm xuống đem sang phòng bên kia, giơ lên để bằng, để Tu Thúc sàng thêm cát mịn rải lên trên đốt tà, mới gọi là xong việc triệt để.

“Đống cát này, không ai được động vào.” Tu Thúc nhắc nhở với vẻ trịnh trọng, “Bây giờ, mọi người theo tôi đi vào phòng khách.”

3

"**B**an nãy suýt nữa xảy ra chuyện, mọi người vẫn ổn cả chứ?" Tu Thúc nói trong lúc nhìn các công nhân vệ sinh đứng trong phòng khách.

Những ngọn đèn ngủ đã được cắm vào các ổ điện khắp các gian phòng, gồm cả phòng khách, ánh sáng ám vàng soi rọi trên gương

mặt mỗi người, tất cả trông nhẵn nhéo rúm ró hết như đứa trẻ mắc bệnh vàng da.

“Đốt tà thì nhất định phải đốt giày của người chết, người đã tự tử trong căn hộ này là một người đàn ông, nhưng chiếc giày Vương Hồng Hà đưa cho tôi lại là giày cao gót, tuy nhiên cũng không thể trách Vương Hồng Hà, dẫu sao tôi cũng chưa giới thiệu tình tiết vụ án, bà ấy không biết nạn nhân là ai, trong lúc mập mờ đã nhặt đại một chiếc giày trên kệ đưa cho tôi...” Tu Thúc thấy Vương Hồng Hà há miệng định đặt câu hỏi với vẻ căng thẳng, bèn dựng thẳng bàn tay cản lời bà, “Chuyện này nói sau nhé, công việc quan trọng hơn.” Nói đoạn, ông ta lấy máy tính ra khỏi chiếc túi đeo lưng, bật màn hình lên nói, “Tôi đã xem khái quát tình tiết vụ án của vụ việc tự sát xảy ra trong căn hộ này, tiếp theo tôi sẽ giới thiệu tường tận với mọi người, đồng thời nói rõ trọng điểm dọn vệ sinh.”

Nhớ đến cảnh tượng ma ám kinh dị lúc nãy, bất giác mọi người đều vực dậy tinh thần, muốn nghe xem vì sao nạn nhân tự sát, khiến cho hung linh tàn bạo và tà ác nhường ấy.

“Đây là căn hộ hai phòng ngủ thông suốt hai đầu nam bắc, chủ hộ họ Nghê, tên là Nghê Bình, nam, 48 tuổi, độc thân. Khoảng trước sau ngày 25 tháng 7 năm nay, vài hộ láng giềng ngửi thấy mùi hôi thối ở hành lang, phản ánh với ban quản lý, qua khám xét tỉ mỉ, ban quản lý phát hiện ra nguồn gốc của mùi thối nằm trong chính căn hộ này, sau khi phá cửa xông vào, họ phát hiện ra thi thể Nghê Bình treo lơ lửng trên đường ống khí sưởi trong phòng ngủ chính, trên thi thể đã có lượng lớn nhộng ruồi nhặng, sau khi khám nghiệm, pháp y xác định chắc chắn thời điểm tử vong trong khoảng hai tiếng đồng hồ từ 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa ngày 20 tháng 7... Đường Tiểu Đường, cô bấm ngón tay tính toán gì thế?”

Đường Tiểu Đường ngẩng đầu lên, “Không có gì, tôi tính toán dựa trên công thức của côn trùng học pháp y, nhiệt độ mùa hè là trên 30 độ C, tốc độ sinh trưởng của dòi là 0,24-0,3 cen-ti-met/ngày, sau bốn, năm ngày, khi dài 1,2 cen-ti-met thì biến thành nhộng, quả thực thời

gian tử vong phải vào ngày 20 tháng 7. Có thể xác định chắc chắn trong khoảng giữa 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa, có lẽ là kết quả bước tiếp theo khám nghiệm thi thể, dùng sắc ký lỏng hiệu năng cao - HPLC và máy dò đi-ốt quang tử ngoại để đo nồng độ hypoxanthine trong thủy tinh thể của nạn nhân.”

Mọi người nghe xong những thuật ngữ chuyên ngành này, đều lộ ra biểu cảm không hiểu gì.

Tu Thúc tiếp tục đọc, “Khám xét hiện trường cho thấy trong nhà sạch sẽ, không có dấu vết giằng co, cũng không có dấu chân, dấu vân tay của ai khác ngoài nạn nhân. Sợi dây thắt cổ là dây gai màu vàng nâu có đường kính bên trong 0,5 cen-ti-met, chất liệu tương đối cứng, trên ống máy sưởi phòng ngủ chính có thể nhìn thấy các tơ sợi dây thừng và vài dấu vết cọ xát, quần áo nạn nhân nguyên vẹn, phần cổ có vết hằn dây thừng hình chữ bát không giao nhau, nhấc cao theo hướng lên trên ở phần cổ phía sau, vết hằn trước cổ đậm hơn so với hai bên cổ, dưới vết hằn có xuất huyết số lượng ít, mé viền có một ít biểu bì bị bong tróc, giải phẫu thấy lớp nông của cơ phần cổ...”

“Tu Thúc!” Lão Bì có chút mất kiên nhẫn, “Mấy thứ này thì để tiểu pháp y tự xem, chúng tôi chẳng có hứng thú, ông cứ bảo chúng tôi vệ sinh chỗ nào cụ thể là được rồi.”

Tu Thúc không hề nổi giận vì lời xen vào đột ngột của lão, khẽ gật đầu nói, “Vậy chúng ta lược bớt nói ngắn gọn. Nhìn từ vẻ ngoài, việc dọn vệ sinh căn phòng của người chết treo là đơn giản hơn cả, vì không có các ô nhiễm sinh vật dạng như máu, dịch não cần phải vệ sinh, cũng chẳng có các dấu vết như vết xước, vật vỡ nát cần phải loại bỏ, ngay cả dây thừng cũng đã được cảnh sát lấy đi làm chứng cứ rồi, cho nên chỉ cần dọn dẹp đơn giản; nhưng trên thực tế, do người tự thắt cổ mang đầy oán hận mà chết, vì vậy trong lúc quét dọn các người cũng nên cẩn thận, gặp tình trạng gì lạ thì nhanh chóng báo cho tôi.” Ông ta vừa nói vừa dẫn mọi người vào phòng ngủ chính, đối chiếu với hình ảnh hiện trường phạm tội được gửi kèm trong bản khái quát tình tiết vụ án, chỉ vào một đường ống khí

sưởi màu xám bạc bắc ngang dưới trần gần cửa sổ nói, “Nghê Binh đã chết ngay tại chỗ ấy, vì là chết do ngạt thở, lão Bì và Trương Siêu, hai người quét dọn xung quanh đấy, lưu ý, tôi nói thêm lần nữa, tuyệt đối không được đung vào đồng cát đang phủ lên đốt tà!”

Trương Siêu chỉ vào màn hình máy tính của Tu Thúc hỏi, “Nhưng mà tôi thấy lúc chết chân của Nghê Binh đứng thẳng được trên mặt sàn cơ mà?”

Quả thật, Nghê Binh trong ảnh trông như thể một cậu học sinh thức đêm làm bài tập, do mệt mỏi nên áp đầu xuống bàn, chỉ tiếc là mặt bàn đã biến thành dây thừng, mí mắt anh ta khể hé ra, do thời điểm phát hiện ra đã quá lâu, nên chiếc lưới đã biến thành hình dạng như chữ 而 màu đen. Hai cánh tay buông thõng thẳng bằng hai chân xoạc ra, hai bàn chân kéo lê trên sàn, như thể hai kiện hàng chuyển phát nhanh không ai nhận.

“Rất nhiều người tưởng chỉ có treo lơ lửng mới có thể gây ra tử vong do ngạt thở, thật ra không phải.” Đường Tiểu Đường nói, “Bất kể là bộ phận nào trên thân thể có tiếp xúc với mặt đất hay không, chỉ cần phần họng co thắt lại, xảy ra ngạt thở, thì đều gây tử vong. Từng có sổ liệu thống kê, đa số các tên tội phạm thắt cổ trong tù, đều sử dụng tư thế ngồi, xé ga giường thành dây rồi thắt một nút trên thành giường, tròng cổ vào, ngồi xuống một cái là xong.”

“Dù là treo lơ lửng hay mắc vào tường, chỉ cần là tự thắt cổ, tất sẽ có đại hung, dấu căn phòng đã được dọn vệ sinh sạch sẽ.” Tu Thúc bảo, “Mọi người làm việc đi, làm xong sớm, còn phải dọn dẹp căn hung trạch kế tiếp nữa đấy. Văn Giải, cậu hãy giúp tôi, lúc trước tôi từng nói qua một số kiến thức về hung trạch tự thắt cổ, giờ còn phải dạy thêm mấy thứ ứng dụng vào thực tiễn nữa... Vương Hồng Hà, cô hơi mệt, ra phòng khách nghỉ ngơi trên sofa một chút. Còn Đường Tiểu Đường, tôi thấy cô cũng nghỉ ngơi đi.”

Đường Tiểu Đường chững lại, “Vì sao? Tôi có mệt đâu.”

Tu Thúc nheo mắt sẫm soi cô trong giây lát, rồi bảo, “Tôi không nói là cô mệt, tôi chỉ muốn để cô nghỉ ngơi thôi. Ở căn hung trạch trước, cô đã bị hút hồn, ở căn hung trạch này, ban nãy ma thất cổ lại mượn tay người khác, muốn bóp chết cô, vì sao lần nào lần nấy cô đều gặp chuyện, nguyên do là gì, cô còn không rõ sao?”

Đường Tiểu Đường cắn bập môi một cái, “Tôi không rõ!”

“Trong bút ký *Động linh tiểu chí* do Quách Tắc Vân cuối đời nhà Thanh trứ tác, có một câu nói rất hay: ‘*Người hay mắc phải tai ương từ hung trạch thường là phụ nữ, ngay cả việc ma quỷ ám vào thân thể, đa phần cũng là phụ nữ, hay nói cách khác: phụ nữ tính ám ngụy, chắc gì không phải có điều hư ngụy*’. Ý nghĩa của câu này, chính là phụ nữ dễ bị ma quỷ quấy nhiễu hơn, vì một số phụ nữ vốn có tính ám ngụy trời sinh, đã làm chuyện xấu không cho ai biết, sẵn trong lòng đã có ma.

Hàng mi Đường Tiểu Đường sụp xuống, giấu mất đi ánh mắt, nói úp mở, “Tôi... tôi không hiểu ông nói những lời này là có ý gì.”

“Cô hiểu.” Tu Thúc xòe một ngón tay ra, nhẹ nhàng trở trước mặt Đường Tiểu Đường, “Chắc chắn là cô hiểu.”

4

Trương Siêu và lão Bì, người cầm cây lau, người cầm giẻ, “lau chùi phòng ngủ chính, chỉ trong giây lát đã vệ sinh xong, sau đó ra tán gẫu ngoài phòng khách. Vương Hồng Hà vẫn chưa hoàn hồn, ngồi trên sofa phòng khách.

Tu Thúc dẫn theo Lý Văn Giải, đến bên cửa sổ phòng ngủ chính, đứng ngay bên dưới ống khói sưởi mà Nghê Bình chết treo, không biết hữu ý hay vô tình, Lý Văn Giải khẽ sờ lên cổ mình, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ: không biết từ lúc nào, bầu trời vốn là một tấm ván bằng chì, như đã xảy ra hiện tượng trôi dạt lục địa, nứt thành vài

chục, thậm chí hàng trăm mảng đen kịt không theo quy tắc nào, mà bản thân những mảng này, trông vào cũng dày nặng hàng chục, thậm chí hàng trăm tầng, ở các kẽ trống giữa các mảng, có vài tia sáng lập lòe bất định, tựa như ánh chớp, lại tựa như ông trời, do hoảng sợ và bất an nên run rẩy trong tim... Ngay dưới bầu trời bị đè nén đến mức như thể cung điện ma quỷ này, ở một nơi rất xa, ngăn cách bởi vườn hoa tiểu khu, tường rào, đường quốc lộ, dòng sông chảy, trên ngọn đồi sừng sững giữa lòng sông, có một ngôi biệt thự nằm đấy, đường nét hết như lưới kẻ chết treo.

“Nơi ấy... không lẽ là Phong Chi Thự?” Lý Văn Giải nhìn ra xa hồi lâu, không dám tin chắc.

“Đúng rồi đấy!” Tu Thúc nói, “Nơi mà tiểu đội công nhân vệ sinh chúng ta lần đầu tiên làm việc, lần ấy cậu biểu hiện rất tốt, dũng cảm, cần mẫn, nghiêm túc, dám đặt câu hỏi.”

“Không, không, không.” Lý Văn Giải vội vàng xua tay, “Thật ra lần ấy, thật sự cháu rất nỗ lực bác, ở một hiện trường đã xảy ra vụ việc chẳng khác nào tàn sát, bác chỉ huy chúng cháu làm vệ sinh mỗi vết máu và vết ố, chẳng chút e sợ và hoảng loạn nào, lau đến lúc trời cũng đã tối, bác bảo hình như trên lầu vẫn còn tà chưa đuổi, bèn một mình đi lên đấy, cháu trông theo bóng lưng bác mà không khỏi rung mình, chờ mòn mỏi mà bác vẫn chưa xuống, nhìn ánh sáng trong biệt thự với màu trời bên ngoài càng lúc càng tối, cháu đã nghĩ đến đủ các khả năng đáng sợ, không giấu gì bác, lúc ấy thật sự cháu muốn bơi dầu xuống lòng bàn chân để chuồn đi, đúng lúc ấy, bác bước xuống lầu, biểu cảm ấy mới điềm đạm làm sao, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả, khiến cháu vô cùng cảm phục.”

Biểu cảm Tu Thúc có chút không tự nhiên, “Điều này... điều này có gì đâu, lời xưa có nói, quý ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quý ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo. Nếu một người thật sự có thể làm được điều nói đến trong *Kinh Thi* rằng ‘*Trông vua lúc ở trong nhà, vẫn đứng đắn không thẹn với góc xó tối tăm*’, thì bước vào bất kỳ hung trạch nào, cũng đều có thể ngang nhiên không e sợ điều gì.”

“Quý ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quý ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo.”

Đường Tiểu Đường đứng gần đó, âm thầm niệm câu này, dường như cảm ngộ được điều gì.

“Văn Giải, tôi từng nói qua với cậu, căn phòng nơi kẻ tự thắt cổ chết, thường sẽ hung hơn cả những gian phòng từng xảy ra án mạng giết người, điều này tôi không cần dài dòng thêm nữa, vấn đề mấu chốt là bên trong có rất nhiều điều cần phải đảm bảo. Có một câu nói trong ngành của chúng ta rằng ‘*Tri kì hung, diệc tri kì sở dĩ hung, phương năng khu hung*’, cậu có hiểu nghĩa là gì không? Tuy nhiên phía sau câu nói này còn một câu ‘*Hung linh của kẻ tự siết cổ, không cần hỏi vì sao hung*’. Hãy chú ý, chỗ này không dùng từ ‘*Không được hỏi*’, mà là ‘*Không cần hỏi*’, vì một người tự thắt cổ, thực sự có đủ các kiểu nguyên nhân, nhưng nói cho cùng cũng không nằm ngoài hai chữ tuyệt vọng : thất nghiệp, thất tình, bị thôi học, bị cấm sừng, mắc bệnh hiểm nghèo, chạy không thoát lưới pháp luật... Sợi dây mà kẻ tự siết cổ thắt thành nút, trông thì kẻ bị treo chết là một con người, nhưng thực ra cái bị treo là nỗi tuyệt vọng mà toàn bộ thế giới không gánh vác nổi. Vì thế, thầy trừ hung khi bước vào căn phòng kẻ tự siết cổ chết, không cần hỏi nguyên nhân người ấy tự sát, chỉ cần làm tốt bốn việc.”

“Bốn việc nào ạ?

“Thình dây siết, trừ tàn uế, bỏ xương cốt, che sắc son.”

Lý Văn Giải cúi đầu suy nghĩ, rồi vừa cười vừa chấp hai tay lại, “Vẫn xin Tu Thúc giải thích tỏ tường.”

“Có một bộ phim Hong Kong tên là *Ma vui vẻ*, không biết cậu xem chưa? Do Hoàng Bách Minh và Viên Khiết Doanh thủ vai chính; một tú tài thi cách nào cũng không lên được tiến sĩ, đã thắt cổ tự tử trong miếu, mấy trăm năm sau, một hôm nọ, vài học sinh trung học trú mưa trong ngôi miếu cổ, bất cẩn mang sợi dây thừng về nhà, linh hồn của Chu tú tài bèn đi theo. Có lẽ rất nhiều người tưởng rằng đây chỉ đơn

thuần là chuyện hư cấu của biên kịch, nhưng thực ra có thể có yếu tố chân thật trong đó.”

Không chỉ Lý Văn Giải trở mắt, ngay cả Đường Tiểu Đường cũng há hốc miệng không khép lại được.

“Một đoạn dây thừng siết cổ chưa được gỡ xuống, thế là con ma tự siết cổ cũng vướng vất không đi, những mẫu ví dụ như thế, trong bút ký thời xưa nhiều không kể xiết. Thế nhưng, cũng có một số ghi chép, không phải chỉ ra rằng sợi thừng để lại bên trong hung trạch là nơi để thác thân vào, mà là khí cụ để hành hung.” Tu Thúc tiếp tục nói, “Học giả Lạc Quân thời nhà Thanh từng viết trong sách Nhĩ thực lục rằng: có một vị tiên sinh tên Lưu Thu Nhai, ông là một kẻ sĩ khoáng đạt, ban đêm học hành, thấy một phụ nữ ngoài cửa sổ lấm lét giấu một sợi dây thừng trong đồng rơm rạ, sau đó lúi vào nhà kể bên. Lưu Thu Nhai hiểu kỳ, ra lấy cộng dây thừng ‘*Dài hơn hai thước, tanh hôi xộc mũi*’, vội vã đem giấu đi. Lúc này ả phụ nữ trở về, thấy sợi dây thừng biến mất, bèn dùng đòn nỉ giận, ả đoán ra Lưu Thu Nhai đã lấy đi, bèn đến tận nhà đòi, đồng thời nói cho Lưu Thu Nhai biết mình là một con ma thất cổ, đã tìm được một người nhà bên làm thế mạng, nếu không trả lại dây thừng cho ả thì ả không có cách nào chuyển sinh được, Lưu Thu Nhai kiên trì không cho, cứu được một mạng người nhà bên.”

Lý Văn Giải ngộ ra, “Nói vậy thì, việc lấy sợi dây thất cổ đi thật sự là không thể thiếu, nhưng vì sao lại nói là ‘Thình dây siết?’”

“Tuy dây siết là vật không may mắn, ma thất cổ cũng thuộc loại linh hồn hung ác, nhưng nói cho cùng vẫn là người đáng thương, có thể thấu cảm được, vì vậy dùng một chữ ‘thình’ để thể hiện sự đồng cảm.” Tu Thúc nói, “Nói tiếp về ‘*Trừ tà uế*’, với người tự thất cổ, vì nguyên nhân cơ thể nhão lỏng ra, có khả năng sẽ xảy ra tình trạng không cầm được đại tiểu tiện, những thứ này đều thuộc loại tà uế, nhất định phải tẩy trừ sạch sẽ, không cần nói nhiều.”

Lý Văn Giải gật đầu.

“Còn ‘bỏ xương cốt’, cái này cực kỳ đặc biệt.” Một nụ cười mỉm quái dị trượt trên khóe môi Tu Thúc, “Cũng vẫn là ghi chép trong *Ngư sơ tân chí*, hề phát hiện ra người chết do tự siết cổ, thì ‘ám vị kí minh’ dưới thân thể bị treo, tức là đánh kí hiệu lên đấy. Đến lúc hạ giải thi thể, thì ‘đào xuống sâu’, có xương gà hay các vật giống như xương, phải mau chóng đốt chúng đi, thì trong nhà mới không xảy ra sự việc tự thắt cổ nữa.”

Lý Văn Giải chau mày, thoáng nhìn mặt sàn phủ gạch ngói, “E đây là thời xưa ở nhà bằng phẳng mới làm được, ngày nay mà đào xuống dưới, người ngụ ở tầng 11 ăn cám hết à.”

“Hờ hờ!” Tu Thúc bật ra tiếng cười khan, “Cách làm của thời xưa, thời nay dĩ nhiên không cần phải câu nệ, nếu không bát cơm của Quách tiên sinh sớm muộn gì cũng bị đập vỡ. Trong sách *Tiêu lang thỏa lục* do Ngô Khánh Trì thời Thanh mặt viết, còn ghi chép cả chuyện dùng ếch để làm ‘Viên cứu chết treo’ nữa cơ, ngày nay bệnh viện cấp cứu người treo cổ tự tử, chẳng phải đều dùng biện pháp hồi sức tim phổi đấy thôi. Hơn nữa, trong ba điều này, có lẽ cậu có thể nhận thấy được, chúng đều là đạo hạnh của tiểu Quách tiên sinh, vẫn chưa đạt đến cảnh giới của đại Quách tiên sinh chúng ta, điều thứ tư mới là cái nặng nhất trong những cái nặng mà tôi muốn nói đến - che sắc đỏ.”

Đường Tiểu Đường, người vẫn đứng sau lưng họ không hé nửa lời, nghe thấy câu này, càng dỏng tai hơn.

“Trước đây tôi chỉ nói với cậu là, trước khi đi vào căn phòng của người tự siết cổ, công nhân vệ sinh nhất định phải bỏ hết tất cả vật phẩm màu đỏ trên người, đựng trong chiếc túi đen, vì màu đen là màu trấn yểm vạn màu sắc, một màu đen có thể che trăm màu, nhưng tôi chưa bao giờ nói kỹ nguyên nhân, càng chưa từng nói rằng sau khi đi vào căn phòng của người tự siết cổ, công nhân vệ sinh cũng cần phải mang vật phẩm màu đỏ ra khỏi đấy.” Tu Thúc nói với Lý Văn Giải, “Màu đỏ, cũng chính là sắc son, đối với rất nhiều người, nó đại diện cho may mắn, phú quý, nhưng trong mắt thầy trừ

tà, nó tràn đầy nóng rực, tràn trề mãnh liệt, khát khao vô phương kiềm chế, mà nếu dùng một từ khác để diễn đạt thay, thì chính là dục vọng.”

“Dục vọng...” Lý Văn Giải lẩm bẩm.

“Trên đời, mọi bi khổ ai oán, đều do dục vọng mà nên. Khi con người chết đi, cũng chính là sự dập tắt và bỏ dở của tất cả dục vọng, như thể lửa bị dập tắt vậy. Vì vậy người xưa đặc biệt chú ý, trong lúc có tang sự thì kỵ dùng màu đỏ, bao gồm phương thức xử lý của thi thể, nên dùng đất đen để chôn vùi nó, không được dùng lửa đỏ để thiêu, nếu không xem như để cho hồn ma sẽ đem những dục vọng chưa được thỏa mãn cùng nỗi bi khổ ai oán sinh ra do dục vọng chưa được thỏa mãn, đến với cõi âm và kiếp sau.”

“Ồ?!”

Một tiếng kêu hãi hùng vang lên sau lưng hai người họ. Lý

Văn Giải quay lại nhìn, thấy Đường Tiểu Đường bụm chặt miệng, ánh nhìn ngập tràn hoảng sợ.

“Cô sao thế, Tiểu Đường?” Lý Văn Giải hỏi.

Đường Tiểu Đường chậm chậm buông tay xuống, trong căn phòng đang thấp ngọn đèn ngủ nhỏ tuy có ám tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Tu Thúc dường như chẳng hề biết trong phòng còn có Đường Tiểu Đường, vẫn tiếp tục giảng thuật cho Lý Văn Giải với biểu cảm như thường, “Cậu từng nghe qua về Tiểu Bạch Lâu ở Thiên Tân rồi chứ, nơi ấy vào thời Thanh mạt là đất thuê mượn của các cường quốc, đầu những năm Tuyên Thống từng xảy ra một vụ đại án vô cùng khủng khiếp, diễn biến tường tận được ghi chép trong sách *Động linh tiểu chí*. Một thương nhân họ Trần đã mua một ngôi trạch ở khu Tiểu Bạch Lâu, mang cả nhà vào ở. Tình cảm giữa ông Trần với

vợ rất tốt, nhưng mẹ chồng và cô em chồng thì đồng lõa với nhau ức hiếp con dâu, ông Trần làm kinh doanh, vốn đi xã giao nhiều, thấy chuyện nhà bất ổn, nên rất ít khi về, dần dà ông ngoại tình. Người vợ biết được, vừa tức vừa hận, *‘bèn lấy mặc cảm y đồ lúc gả cưới, rồi thắt búi tóc bằng dây đỏ, sau đó khóa trái mình trong phòng rồi tự tử’*. Đến lúc ông Trần, người mẹ và em gái phát hiện ra thi thể, thì sợ đến hồn xiêu phách tán, ngay đêm ấy đã bỏ trốn về Quảng Đông. Từ đấy về sau, rất nhiều người ở khu vực Tiểu Bạch Lâu hay trông thấy một người áo đỏ, nửa đêm đứng trên đại lộ, xin khách lữ hành cho đi nhờ về Quảng Đông... Vì chuyện này mà cảnh sát Thiên Tân còn đặc biệt cho dán các bản cáo thị.”

Lý Văn Giải chặc lưỡi, “Thì ra phụ nữ tự tử, sẽ biến thành đáng sợ đến thế!

“Thật ra thứ thật sự khiến người phụ nữ ấy hóa thành ác quỷ, không phải bộ y phục đỏ trên người, mà là lòng thù hận tràn đầy lồng ngực sau khi bị phản bội...” Nói đến đây, Tu Thúc chợt quay đầu lại, nhìn vào Đường Tiểu Đường, đôi mắt mắt hắt ra luồng ánh sáng thâm độc vô biên, “Có phải vậy không, Đường Tiểu Đường?”

Tựa hồ thân ở trong phòng kín, nhưng đột ngột bị ánh chớp có lưỡi sáng sắc nhọn đánh trúng! Đường Tiểu Đường hải hùng đến mức mặt tái mét, người run lên, “Tôi... tôi không biết ông đang nói gì...”

“Hơ hơ.” Tu Thúc cười lạnh lẽo, xích gần thêm một bước về phía cô, “Dĩ nhiên cô có thể phủ nhận tất cả, nhưng cô ấy cũng giống như ả phụ nữ trong Tiểu Bạch Lâu ở Thiên Tân, đã bị cô hại, thì cho dù cô có trốn đến chân trời góc bể, cô ấy cũng sẽ đi theo!”

Đường Tiểu Đường cảm thấy cổ mình đau đớn như thể bị siết chặt, đến mức thở không ra hơi, cô oằn người, cong eo lại, lui về phía sau, vừa lui vừa nói, “Ông... ông biết được những gì? Làm sao ông biết? Không, không thể nào, ông không thể biết tất cả mọi chuyện!”

“Muốn người ta không biết, trừ phi mình không làm.” Tu Thúc lại tiến một bước về phía cô.

Trong lúc bất giác, trên khuôn má tròn trĩnh của Đường Tiểu Đường lấp loáng ánh nước, “Tôi thật sự không biết người ấy là bạn trai của Lý Viên, tôi thật sự không biết, cô ấy không chừa cho tôi một chút thời gian để giải thích...”

Thân hình Tu Thúc tựa như con chim kền kền màu đen xòe vuốt nhọn, áp lại gần không chút nể tình, “Lúc Lý Viên thất cổ, chắc cũng mặc y phục màu đỏ, đúng chứ? Cô ấy muốn bảo với cô, cho dù chết, cô ấy cũng phải hóa thành ác quỷ, kiếp này dù cô đi đến đâu, cô ấy cũng sẽ bám chặt trên cổ cô!”

“Đường Tiểu Đường, nhớ lấy, cả đời này dù mày có đi đến đâu, tao cũng sẽ bám chặt trên cổ mày!”

Đã không còn nhìn thấy gì trong ánh nhìn mông lung nữa, ngay cả Tu Thúc cũng đã không còn lại chút gì...

Trong cơn váng vất, cô lại trở về trong ngôi nhà ở Bắc Kinh. Tình dậy giữa đêm khuya, xung quanh tịch mịch như chết, một mối dự cảm bất an và chẳng lành thắt chặt lồng ngực, cô chầm chậm mở mắt ra, trông thấy một đôi chân, một thi thể treo lủng lẳng giữa không trung, trên lan can giường tầng trên, một đôi mắt không còn tia ánh sáng nào nữa...

Cô nhắm mắt lại, hai tay bắt đầu vung vẩy điên cuồng, không kiềm chế nổi, như thể muốn xua đi những ký ức đáng sợ này, lại như thể một người bị chìm nước đang dồn hết sức để tìm sự sống!

Đột nhiên một luồng âm thanh gào rít khủng khiếp vang bên tai, cô mở bừng mắt ra, nhận ra chiếc áo ngủ màu đỏ mà Lý Viên mặc lúc treo cổ...

“A!” Tròng mắt cô trợn đến nỗi suýt nổ tung, từ trong cổ họng phát ra một tiếng gào thảm thiết vô cùng, cô đã lui đến cửa sổ, ngã ngửa ra sau!

5

“Tiểu Đường!” Lý Văn Giải hét lớn, lao về phía trước!

Nhưng đã không kịp nữa, anh đứng cách cửa sổ hơi xa, nửa người Đường Tiểu Đường đã ngã ra ngoài cửa sổ mất rồi. Tuy nhiên, không ngã xuống dưới thêm nữa.

Tưởng rằng mình sẽ ngã chết, chẳng ngờ nội tâm còn tràn trề một cảm giác giải thoát mát lạnh, Đường Tiểu Đường mở mắt, trông thấy những cụm mây đặc đầy trời bao phủ trên đỉnh đầu, tựa hồ một khối xương sọ đã bị rơi vỡ.

Nhưng rốt cuộc vẫn không biến thành một bãi bê bết, một bàn tay của cô bị ai đó kéo thật chặt, rồi vận sức kéo cô vào trong phòng.

Là Tu Thúc, tay ông ta lạnh đến nỗi hệt như đá băng.

Đường Tiểu Đường quỳ mọp trên sàn, thờ hẩn hển từng hơi mạnh, không biết thấy mừng vui vì đã thoát khỏi cái chết, hay thấy sầu muộn vì muốn chết mà không thành. Bím tóc vốn được tết sau đầu, không biết bung xõa từ khi nào, che phủ gương mặt cô một cách rối bù.

Tu Thúc cũng chậm rãi quỳ trước mặt cô, không nói lời nào. Đường Tiểu Đường ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đáng sợ ấy qua kẽ hở giữa mái tóc rối, dường như đây là lần đầu tiên, khoảng cách giữa cô và ông ta gần nhau đến thế, vì vậy cô cũng nhìn ông ta rõ nét đến lạ: gương mặt bị râu ria che ít nhất một nửa ấy, lúc này, vừa chẳng có đồng cảm, cũng chẳng có mĩa mai, thậm chí lạnh nhạt cũng không, không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì từ ánh mắt đó, giả dụ

phải nói miễn cưỡng, thì bên trong ấy còn có một tia tàn nhẫn mà hễ chưa kêu tiếng “cắt” thì không cho phép diễn viên được ngừng nghỉ.

Tiếp đó, lời của ông ta đã chứng tỏ cho cảm giác của cô. “Trò chơi chưa kết thúc, cô không được rời sân trước khi hết giờ.” Ông ta nói.

Sau đó ông ta đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Lý Văn Giải vội đi sang, quỳ bên cạnh Đường Tiểu Đường, do dự giây lát, chầm chậm vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô.

Một mối khôn kham vì kinh hãi, cô cứ thế tựa lên vai Lý Văn Giải, ánh mắt thần thờ nhìn thẳng về phía trước, nhận ra lão Bì đứng trước cửa nhìn cô, biểu cảm của lão phức tạp đến lạ.

Không sao hiểu được người ở nơi đây, không sao hiểu được chuyện ở nơi đây, không sao hiểu được nơi đây có bao nhiêu chuyện quá vãng không kham nổi hồi tưởng.

Cô nhắm mắt lại...

Lại là tiếng rít gào tương tự lúc nãy, Đường Tiểu Đường mở mắt ra mà chẳng có chút sức lực nào, phát hiện gió đêm đã thổi vào phòng qua ô cửa sổ mở toang, thổi tung một bên rèm đã được vén lên từ trước, làm nó xoắn tung ra...

Sau cơn hồi hộp và sợ hãi vô biên, nhận ra tất cả chẳng qua chỉ là ảo ảnh, toàn thân như thể cơ bắp sau bị co cứng, bất chợt được buông lỏng, lúc này cô chỉ muốn trút bầu tâm sự, dẫu bên cạnh có trống trơn không một bóng người cũng đành... lời của chính mình nói cho mình nghe, không những là lời chân thật nhất, mà còn mềm yếu hết như chiếc lưới liếm láp vết thương, tìm kiếm tia mát lành trong khổ đau.

“Tôi thật sự không biết người ấy là bạn trai của Lý Viên... Sau khi gặp tôi trong buổi vũ hội, anh ta không ngừng gửi WeChat, gọi điện,

hẹn ăn cơm, dạo phố, xem phim, tôi cảm thấy anh ta cũng không tồi, bèn định thử làm quen. Khoảng thời gian ấy, Lý Viên bỗng nhiên kiêu lời, buổi tối trốn vào chăn khóc lóc không ngừng. Từ thời đại học, tôi với cậu ấy đã là bạn bè thân thiết, sau khi tốt nghiệp, tuy không làm việc chung, nhưng tôi vẫn mời cậu ấy trọ vào trong căn hộ mới mua ở Bắc Kinh, tuy căn hộ có ba phòng ngủ, nhưng tôi vẫn đặc biệt mua một chiếc giường hai tầng, để nằm chung phòng với cậu ấy. Bao nhiêu năm nay, giữa hai chúng tôi không có lời nào không thể nói, không có tâm sự nào không thể thổ lộ, tôi ra sức hỏi cậu ấy bị làm sao, cậu ấy bảo rằng, bạn trai chê nhà cậu ấy nghèo quá, đề nghị chia tay, tôi chỉ biết bạn trai cậu ấy là đồng nghiệp cùng công ty, cậu ấy rất yêu anh ta, chắc hẳn người đó đã làm cậu ấy tổn thương rất nhiều, nhất là khi lý do lại chê nhà Lý Viên nghèo khó... Lý Viên là cô gái vùng nông thôn, quả thực nhà rất nghèo, cậu ấy có được ngày hôm nay là kết quả của việc từ nhỏ đến lớn lao đầu vào học hành chăm chỉ, vì vậy cũng đặc biệt hiếu thắng, lòng tự trọng rất cao. Nhà nghèo đến đâu, cũng không phải trách nhiệm của cậu ấy, sao có thể lấy lý do đó để ruồng bỏ người yêu? Đây thật sự chính là sự sĩ nhục đối với Lý Viên! Lý Viên bảo tôi rằng, người bạn trai đó đã có niềm vui mới, hơn nữa nghe nói gia cảnh người ta còn cực kỳ tốt, tôi nổi giận cực độ, ra sức mắng cái gã đàn ông cặn bã ấy, nguyên rủa hấn chết không yên ổn...”

Lý Văn Giải vừa nghe lời bộc bạch của Đường Tiểu Đường vừa lén nhìn hàng mi dài ướt đầm của cô qua khóe mắt, trong lòng bất giác run rẩy.

“Ai ngờ, vào... vào đúng buổi tối hôm ấy, tôi với gã ấy xem phim xong, đi từ trong rạp Vạn Đạt ra, nắm tay nhau đi dạo, trước khi từ biệt, trước lối vào tàu điện ngầm, đột nhiên gã ôm hôn tôi, tôi không chuẩn bị bất cứ điều gì, có chút nghếch ra, nhưng lúc quay đầu lại, thì trông thấy một đôi mắt, đôi mắt tôi chưa bao giờ trông thấy.” Giọng nói của Đường Tiểu Đường trong nháy mắt căng như dây cung, “Trong đôi mắt ấy không có phần nộ và kinh ngạc, không có đau khổ và bị ai, chỉ có một thứ, đấy chính là tuyệt vọng, đúng vậy, Lý Viên, người bạn thân nhất của tôi đứng cách đó không xa nhìn tôi,

như thế đứng trên cánh đồng hoang Bắc Cực phủ đầy băng tuyết mà nhìn vào một ngọn núi băng... Mãi đến giờ, tôi không thể quên được cảm giác lạnh thấu xương tỏa ra từ hình dáng nhỏ nhắn của cậu ấy, ngay khoảnh khắc ấy, thậm chí tôi còn nhìn thấy trước thi thể của cậu ấy...”

Đường Tiểu Đường nức nở vài Trong phòng yên ắng cực kỳ, không biết Trương Siêu đi vào từ khi nào, lão Bì châm một điếu thuốc cho anh ta, cũng châm một điếu cho mình, hai người lặng lẽ hút thuốc, chấm sáng màu đỏ lập lòe chớp nhá cùng ngọn khói mù dâng lên lượn lờ, khiến gương mặt nhìn nghiêng của họ trở nên mơ hồ.

“Tối ấy, về đến nhà, tôi thấp thỏm vô cùng, sợ rằng Lý Viên không chịu trở về, lại có chút không muốn đối mặt với cậu ấy, vì tôi vẫn chưa nghĩ ra nên giải thích thế nào. Lúc tôi mở cửa căn hộ ra, thấy đèn trong phòng không được bật lên, trong cảnh mù mờ có thể thấy Lý Viên ngồi trên giường tầng trên hết như tảng gang, không hé một lời, không nhìn vào tôi. Tôi muốn nói vài câu, bảo rằng thật sự không phải tôi giành bạn trai của cậu ấy, bảo rằng tôi hoàn toàn chẳng biết gã ấy là bạn trai của cậu ấy, còn muốn bảo rằng bạn này tôi đã mất cái gã căn bã ấy một trận xối xả, nhưng tôi lại chẳng có đủ dũng khí để nói ra, vì trên người Lý Viên có một thứ khí vị rất đáng sợ, tôi công tác nhiều năm ở trung tâm nghiên cứu pháp y, nhưng chưa từng cảm nhận khí vị đáng sợ đến thế... Thế là tôi chui vào chăn ở giường dưới, như con thỏ hoang chui vào hốc núi...”

Đường Tiểu Đường ngẩng gương mặt trắng như tuyết lên, nhìn đăm đăm vào rèm cửa sổ đang bay phất phơ theo gió đêm, hồi lâu sau, mới tiếp tục, “Tôi tỉnh lại trong đêm, thấy đôi chân của Lý Viên treo cạnh giường, cậu ấy đã treo cổ trên lan can của giường còn để lại cho tôi một mảnh giấy, trên đó viết rằng không tha thứ cho tôi, cả đời này dù tôi đi đến đâu, cũng sẽ bám chặt lấy tôi... Tôi sợ phát điên, chẳng dám nhúc nhích, cứ ngồi ở giường dưới kêu gào, gào những gì thì chính tôi cũng không biết, đêm còn lại bao lâu, thì tôi gào bấy lâu... Tôi đã quên cảnh sát đến lúc nào, đã quên thi thể của Lý Viên bị đưa xuống lúc nào, đã quên mình rời khỏi căn hộ như thế

nào. Tôi chỉ biết rằng, kể từ lúc ấy, tôi chưa từng dám quay về. Tôi trốn chạy khỏi Bắc Kinh, đi khắp các nơi chẳng có phương hướng, chẳng có mục tiêu, chỉ muốn tìm một nơi có thể trốn chạy khỏi ký ức mãi mãi. Thế nhưng tôi đã không tìm thấy nơi đó, dù ở nơi đâu, ngay cả khi về nhà mình ở Thượng Hải, mỗi khi màn đêm buông xuống, cơ thể tôi bắt đầu phát run, nỗi sợ hãi tóm lấy tôi như móng vuốt loài cú mèo, chỉ cần nhắm mắt lại, đôi chân của Lý Viên lại hiện trước mặt, tôi bật hết đèn, ngồi dưới một vùng ánh sáng trắng lóa, mỗi phút đều thoáng nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, xem khi nào có thể chịu đựng được qua đêm, mãi đến lúc ý thức không còn phân biệt rõ rệt cuộc cơn mồi mết và nỗi sợ hãi, cái nào làm cho tôi tổn thương sâu sắc hơn... Cuối cùng tôi đã đến tình ly, các người không biết đâu, chưa đến nửa năm, tôi đã đổi nhà bốn lần, vì tôi nghi ngờ trong mỗi căn nhà đó đều từng xảy ra án mạng đều từng có người chết, đều là hung trạch, một căn rồi lại một căn, làm cách nào tôi cũng không thoát được...”

Cô chậm chậm quay lại, hướng ánh mắt thẳng vào lão Bì, “Không phải ông hỏi tôi rằng vì sao phải gia nhập tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng sao? Thực ra nguyên nhân cực kỳ đơn giản, sáng hôm nay, tôi và người vốn là lãnh đạo của tôi cùng tham dự một buổi họp, lúc đó, Tu Thúc đã nói một cách tường tận về căn cứ lý luận và thuật đuổi tà của Quách tiên sinh, thậm chí tìm ra chính xác một căn phòng từng xảy ra án mạng... Đặc biệt, ông ta đã nói với một người phụ nữ bị ông ấy làm cho sợ phát khóc rằng, chỉ cần dùng phương pháp mà ông ta dạy, từ nay sẽ không bị ma quái cổ làm phiền nữa, vì vậy tôi đã lấy hết dũng khí tìm đến ông ta, muốn học hỏi, làm cách nào mới có thể rũ bỏ sự bám víu của Lý Viên, làm cách nào mới có thể tìm được một căn hộ chưa từng xảy ra án mạng...” Nói đoạn, nước mắt cô lại chảy xuống gò má, “Tôi không có bất kỳ ác ý nào, không có mục đích gì khác, tôi chỉ là sợ hãi, không còn đường để đi, không còn nhà để về...”

Lão Bì rít hết điếu thuốc, ném đầu lọc xuống sàn rồi giẫm tắt, tựa vào khung cửa, lại rút ra một điếu ngậm trong miệng, dùng hộp quẹt để châm lửa.

“Vậy căn hộ của cô ở Bắc Kinh đã bán chưa?” Trương Siêu đột ngột hỏi.

Đường Tiểu Đường nghệt ra, đến cả Lý Văn Giải cũng ngáy mặt ngẩn ngơ trước câu hỏi đường đột này, họ nhìn Trương Siêu, như thể nhìn vào một hành khách ngồi trên xe bus găng giằng lấy vô lăng trong tay tài xế!

Hồi lâu sau, Đường Tiểu Đường vẫn không ngấm ra được ý của anh ta là gì, khẽ lắc đầu về mù mờ.

“Thế thì chắc chắn chưa mời công nhân vệ sinh đặc chủng đến dọn dẹp nhỉ?” Trương Siêu cười hềnh hếch bảo, “Chờ tối nay công việc xong xuôi, chúng tôi cùng cô đến Bắc Kinh, nếu họ không có thời gian, thì tôi và Tu Thúc đi với cô, Tu Thúc phụ trách chuyện đuổi tà, tôi giúp đỡ dọn dẹp, xong việc, cô giao căn nhà ấy cho tôi bán giúp, tôi lấy khoản phí môi giới là được, toàn người quen cả, thì miếng thịt này cô đừng làm lợi cho người ngoài chứ?”

Lý Văn Giải có chút nổi giận, “Anh Siêu, anh không thấy Tiểu Đường đang kể lại một đoạn quá khứ chẳng muốn nhớ lại một cách rất đau khổ sao? Lúc này mà anh còn nghĩ đến chuyện làm ăn sao?”

“Hầy, người chết ngày nào cũng có, nhưng việc làm ăn không phải ngày nào cũng gặp đâu, khó khăn lắm mới về được cơ hội, không thể thả đi được.” Trương Siêu khẽ vuốt mái tóc bóng ánh sáp, dầu cái mỏng mỏng nhọn, “Vả lại, mua bán hung trạch chẳng hề khác biệt gì với mua bán đất mồi mả, đều là lúc khóc lên thì người này càng đau đớn vật vã hơn người trước, đến lúc nói giá thì người này lại tính toán chi li hơn người trước, người chết không sống lại được, người sống vẫn phải tiếp tục sống, giữa tưởng nhớ người đã khuất với làm chuyện làm ăn của người sống không xung đột với nhau. Tiểu pháp y, cô đã nói xong chuyện dĩ vãng đau thương chưa? Nói xong rồi thì ra giá đi, tôi biết thuế trước bạ mà giảm một cái, bọn công ty môi giới nhà qua sử dụng đã thổi giá nhà Bắc Kinh lên tận trên trời xanh luôn, tuy nhiên, đã là hung trạch, chắc chắn phải quý đã thất phần, cô bán

rẻ hơn một chút, tôi tuyệt đối cũng không lén đi cà kheo sau lưng cô, bảo đảm bán ra sớm nhất có thể, sau đó cô có thể rời Bắc Kinh triệt để, muốn đi đâu thì đi, dù gì giá bán một căn hung trạch qua sử dụng ở Bắc Kinh, cũng đủ mua hai căn nhà hạng sang ở New York rồi.”

Đường Tiểu Đường chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào Trương Siêu, “Anh hơi quá đáng rồi.”

Lý Văn Giải cũng thêm vào, “Anh Siêu, chuyện làm ăn không phải là chuyện ở bất kỳ lúc nào bất kỳ nơi đâu, mà cũng phải biết phân thời gian, địa điểm, cũng phải xem tình huống tâm trạng tôi cảm thấy việc anh quan tâm căn hộ ở Bắc Kinh của Tiểu Đường vào lúc này, là cực kỳ không phải lúc...”

Trương Siêu nheo mắt lại nhìn hai người họ, khóe môi trượt ra nụ cười lạnh lùng có ý vị sâu xa, “Văn Giải, tôi không cần biết cô gái mà cậu gặp gỡ trên tàu điện ngầm, có phải thật sự chính là cô tiểu pháp y này không nhưng tôi khuyên cậu tốt nhất nên tỉnh lại đi, cậu còn chưa nghe ra một điều từ lời kể của cô tiểu pháp y lúc nãy à? Đó chính là gia cảnh cô ta cực kỳ tốt, gia đình ở Thượng Hải, nhưng vừa tốt nghiệp đại học đã có thể mua được nhà ở Bắc Kinh, lại còn là căn hộ ba phòng ngủ, điều này cho thấy gì, cho thấy rằng vốn dĩ người ta đã không cùng giai cấp với chúng ta, mà là người giàu có thật sự, là chữ hào trong từ phú hào chứ không phải hào rãnh đâu, vì vậy cậu cũng đừng mơ mộng muốn trèo cao nữa.”

“Anh Siêu, anh nói bừa gì thế...” Bị nói trúng tâm sự, mặt Lý Văn Giải phồng ran lên.

“Tôi không nói bừa, tôi muốn cậu tỉnh táo lại!” Giọng điệu Trương Siêu càng chanh chua hơn, “Cậu đừng nghe cái kiểu khóc lóc nên rĩ của tiểu pháp y, sám hối rằng một lỗi lầm vô tình của mình đã làm cho người bạn thân nhất tự tử, rốt cuộc sự thật là gì cậu biết không? Mười phần thì tám, chín phần chính là cô ta cố tình cướp bạn trai người ta, ép chết người ta rồi bày trò mè nheo khóc chuột; nước mắt phụ nữ vốn đã là thứ không đáng tin nhất, mà nước mắt bọn con gái của

các vị làm quan, nhà có tiền của thì còn phải thêm chữ ‘càng’ ở trước nữa. Bọn họ sống cuộc sống kiểu gì? Sáng sớm bỏ ra một tiếng để trang điểm, dắt chó đến quán cà phê hạng sang nhất, ăn sáng trên chỗ ngồi đặc biệt được đặt trước, đi làm chính là dùng dằng trong phòng thử đồ của các cửa hiệu thời trang lớn, tan làm chính là hát ca thâu đêm ở các nhà hàng vũ trường không đụng hàng, bọn họ đã sầu đa cảm, sức yếu bệnh nhiều, chết mất một con chó thì phát trực tiếp từ đầu đến cuối cho bạn bè, tiền mua miếng đất mồ mả cho con chó đủ bằng tiền cậu đi làm cả đời, suốt đời này, công việc duy nhất của bọn họ là chứng tỏ mình vừa giàu vừa thiện tâm. Nhưng thực tế thì sao? Chính là cái giai tầng vừa giàu vừa thiện tâm này, đã thổi miếng đất một nghìn tệ mỗi mét vuông lên thành một vạn, sau đó dùng vật liệu xây dựng có giá thành một nghìn tệ để xây cất nhà, rồi bán ra với giá một trăm nghìn tệ một mét vuông, kiến tạo nên cõi yên vui trên sống lưng bọn nô lệ nhà đất. Vài năm nay, nhà qua sử dụng đã được thổi lên, người làm môi giới là tôi đây, nắm rõ nhất trong số những người treo cổ, cửa cổ tay, bật hơi gas trong nhà, có bao nhiêu người tự tử do không trả nợ nổi, không chữa bệnh nổi, không đi học nổi! Một câu nói đơn giản thôi, nếu không có bọn họ thì đâu ra nhiều hung trạch thế chứ?!”

Đường Tiểu Đường bị những lời chửi mắng tựa hồ dông bão này làm cho sợ ngây ra, không thốt ra nổi lời nào.

Trương Siêu tiếp tục nói, “Đối với bọn họ, đã quen thói vừa hại người, vừa khóc lóc trên mồ mả rồi, khóc cái quái gì, mồ mả ấy chính do họ đào ra! Còn nói là bị hồn ma dọa cho sợ đến nỗi phải đi du ngoạn khắp các thành phố. Văn Giải, dù cậu muốn du ngoạn cả nước thì cậu có mua nổi vé tàu hỏa không? Đi theo Tu Thúc học hỏi bao lâu nay, tôi thấy cậu đã học được không ít văn hóa cổ điển gì đấy thắm đầy mùi hôi dầu, nhưng có một điểm mãi không nhận rõ được, rằng ai mới là kẻ tạo ra hung trạch! Lại đây, để anh trai bảo với cậu một định luật sắt đá: kẻ tạo ra hung trạch chính là người đã hại người ta đến chết đấy! Lấy ngay căn hộ của Đường Tiểu Đường ra dẫn chứng nhé, nhìn từ bề ngoài, thì cô gái tên Lý Viên đã khiến nó trở thành hung trạch, nhưng thực tế thì, nếu Đường Tiểu Đường không

cướp bạn trai, lại đè đầu người ta bằng khối của cải mà Lý Viên không sánh nổi, thì cô ấy có đến nỗi phải tự tử không? Ai mới là kẻ tạo ra hung trạch, chẳng phải đã rõ rồi sao? Nhưng Đường Tiểu Đường lại nói như thể bản thân là nạn nhân, bị cái chết của Lý Viên giày vò đến nỗi đau khổ khôn thấu... Thú vị đấy nhỉ? Người đã chết là Lý Viên, người bị hại nặng nhất, đau khổ nhất thì lại là Đường Tiểu Đường, có vẻ điều này không hợp tình hợp lý cho lắm? Phải rồi, đây chính là chỗ tài ba của tầng lớp bọn họ, lúc nào cũng tô điểm cho bản thân thành sống lưng phải gánh hết mọi khổ nạn trên vai, nhưng sự thực thì, khổ nạn hoàn toàn do chính họ tạo ra!”

“Không phải như thế!” Đường Tiểu Đường hét to, “Tôi không phải kiểu người như anh nói!”

“Cô có như thế hay không, cũng chẳng liên quan các bậc nào đến bọn tôi, cô bị hồn ma cô ta đeo bám là do tự chuốc lấy, cô muốn học thuật đuổi tà nhưng lại bị dọa cho sợ phát khiếp cũng do cô tự nguyện, nhưng cảm phiền cô nhìn cho kỹ, mỗi người ở đây, ngoại trừ Tu Thúc, tôi không hiểu rõ lắm, thì tôi, lão Bì, Lý Văn Giải, Vương Hồng Hà, đều không cùng tầng lớp với cô, sống cuộc sống hoàn toàn khác cô, cô ở trên trời, còn chúng tôi dưới đất, tốt nhất chúng ta không nên liên can tới nhau, cô đã kể một câu chuyện trong đó cô bị người bạn cùng phòng lấy cái chết ra làm hại, câu chuyện nghe rất hay, rất cảm động, xứng đáng được tràng pháo tay, nhưng nói cho cùng, chúng tôi là những người mà đến chuyện vỗ tay cho cô cũng không có tư cách, nếu có thể gặp lại, tốt nhất hãy xem như không thấy. Đã thế, sao không dứt khoát, bóc vỏ dưa hấu ra, nói huych toẹt với nhau, nếu cô cần bán căn hộ ở Bắc Kinh, người môi giới là tôi đây bằng lòng làm ăn với cô, ngoại trừ việc này ra, tốt nhất là cô đi đường Quan Đạo của mình, còn chúng tôi thì qua...”

“Đủ rồi!” Một âm thanh rất vang, được gào ra từ miệng lão Bì vốn đang lặng lẽ hút thuốc từ nãy giờ.

Bốn bức vách của căn phòng bị chấn động đến nỗi vang ù ù. Mọi người đồn ra, họ không biết vì sao con người luôn cười đùa cợt

không chút đàng hoàng là lão Bì lại đột ngột giở chứng nhưng quả thực lão Bì đã giở chứng, hơn nữa còn nhắm chuẩn mục tiêu vào Trương Siêu, người có mối quan hệ thân thiết nhất với lão trong tiểu đội công nhân vệ sinh, “Chú Siêu, ra ngoài với tôi, để cho tiểu pháp y yên tĩnh một lát...”

“Lão Bì, ông đừng quên, con gái ông là...”

Trương Siêu chưa nói xong, đã bị lão Bì cắt ngang lần nữa, “Chú Siêu, có nghe lời tôi hay không?!”

Trương Siêu thoáng thấy sắc mặt lão Bì vô cùng khó coi, đành hậm hực theo lão ra khỏi phòng, đi ra khỏi cánh cửa chính của căn hộ số 1202, ra ngoài hành lang.

Trong hành lang tĩnh mịch như chết, ngọn đèn ắp trần như đang kêu xè xè, mỗi tiếng vang như sắp sửa đứt hơi, càng lúc càng tối. Trương Siêu đứng trước mặt lão Bì, cúi đầu nhìn mái tóc rối bù của lão, chiếc bóng của lão như thể một lớp da mà bóng tối vừa trút bỏ xuống.

Hồi lâu sau, Trương Siêu mới cất giọng, “Tôi hỏi, ông bị làm sao thế?”

“Không có gì.” Lão Bì ngẩng đầu lên, trên gương mặt mà những lúc buông những lời bông đùa uế bẩn luôn lộ ra trăm nghìn nếp nhăn ấy, mang vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Trương Siêu thở dài, ngồi bên cạnh lão, “Tôi biết, chắc chắn ông lại nhớ con gái rồi, lỗi tại tôi, không nên nhắc đến em ấy, nhưng tôi thật sự không chịu nổi khi nhìn gương mặt đã làm điều xấu mà còn muốn giả vờ vô tội của tiểu pháp y.”

Thấy lão Bì vùi đầu không lên tiếng, Trương Siêu nói tiếp, “Trước đây ông từng nói, con gái rượu của ông chẳng phải đã bị một cô gái nhà giàu giành mất bạn trai, nên mới treo cổ tự tử sao? Thật sự tôi

không hiểu tại sao đối diện tiểu pháp y mà ông có thể bình lặng đến thế, ông phải biết rằng, giữa chúng ta với bọn họ là kẻ thù không đội trời chung.”

Trương Siêu đang liến thoắng bỗng thấy một biểu cảm vô cùng đau khổ trên gương mặt thần thờ của lão Bì, anh ta liền ngậm miệng lấy một điều thuốc, châm lửa, rồi rít chậm chậm.

Bàn tay đang giơ lên, xòe hai ngón tay ra.

Trương Siêu nghệt ra, vội rút một điều cắn giữa hai ngón tay của lão Bì, châm thuốc, lão Bì rít vài hơi rồi nhả theo làn khói mù ra một câu khiến Trương Siêu không ngờ đến, “Chú Siêu, chú nghĩ đi đâu thế, trông thấy bộ dạng của tiểu pháp y, tôi không nhớ đến cô gái nhà giàu ấy, mà nhớ đến con gái của tôi.”

Trương Siêu chau mày, vẻ mặt như thể nghe không hiểu. “Chú biết đấy, hồi còn trẻ tôi luôn là người vật lộn qua ngày, lơ mơ hồ đồ, nếu không phải thế thì mẹ con bé cũng đã không đi theo người khác, để lại tôi và con gái sống nương tựa lẫn nhau. Nhà người ta thì nghèo nuôi con trai, giàu nuôi con gái, bản thân tôi xưa nay chưa bao giờ có những ngày tháng giàu sang, vì vậy con gái cũng không được nuôi một cách yêu chiều. Cộng thêm việc tôi là thằng khốn kiếp, đồ bỏ đi, bị ức hiếp, phải chịu tức tối bên ngoài, nhất là khi uống rượu vào rồi nhớ thì lại người vợ đã bỏ đi, về nhà đánh con gái vài cú cho xả tức, lúc nào nó trông thấy tôi cũng luôn sợ hãi, cứ như con chuột nhắt vậy... Sau khi tốt nghiệp trường nghề, nó quen một thằng bạn trai, mãi cho đến khi bị thằng khốn ấy ruồng bỏ, mới nói với tôi là đã có thai, nói ra thì tôi chính là một thằng lưu manh, vậy mà lúc ấy còn chửi mắng con gái mình xối xả, lời nào cũng khó nghe, chú không nhìn thấy bộ dạng lúc ấy của con gái tôi, hết như biểu cảm của tiểu pháp y lúc ngồi dưới sàn nhà lúc nãy, vừa khóc, vừa không ngừng nói với tôi, lặp đi lặp lại một câu nói, Bố, không phải như thế đâu. Bố, không phải như thế đâu’...” “

Trên hành lang bỗng trở nên yên lặng, lão Bì ngậm điều thuốc trong miệng, gan bàn tay chùi cật lực lên mặt, “Hầy, loáng cái đã gần 20 năm, tóc trên đầu tôi cũng trở thành hai màu trắng đen rồi, thế mà cứ nhắc đến chuyện này, thì vẫn như thể đang nói chuyện ngày hôm qua, có lẽ lúc ấy nếu tôi không chửi mắng con gái mình đến thế, có lẽ nếu tôi tin nó, cho nó chút thời gian, để nó suy nghĩ cho ra lẽ, thì nó đã không tìm đến cái chết... Chú Siêu, chú có biết 20 năm nay, tôi hối hận thế nào, có bao nhiêu đêm nhớ con gái mà khóc gào như con sói đánh mất con nhò không, có lúc tôi cũng an ủi bản thân, rằng tôi mắng con gái, thực ra là vì yêu nó, tôi sợ nó đi theo con đường cũ của tôi, rồi làm mẹ đơn thân, dắt theo đứa con không cha, sống những ngày tháng đắng khổ như thể bị ngâm qua nước hoàng liên... Nhưng rồi nghĩ lại, đâu phải thế, giả sử nếu thật sự nó phải sống những ngày tháng như thế, nếu người làm cha như tôi có thể giúp nó một tay, chứ không phải đẩy nó một cú, chẳng phải nó có thể nhận được chút niềm vui hay sao? Cứ thế, nửa đầu đêm tôi khuyên bản thân, nửa sau thì tôi mắng bản thân, 20 năm đấy, 20 năm nay cứ thế tôi tự đánh nhau với chính mình, đánh đến nổi trong lòng ngực tan nát, nhưng không ai biết được... Tôi cứ mãi nghĩ về câu nói mà con gái mình không ngừng lặp đi lặp lại ‘Bố, không phải như thế đâu’, có thể nó muốn cho bản thân một cơ hội để bào chữa, nó chỉ muốn cho bản thân một cơ hội để bào chữa, nhưng tôi lại chẳng hề cho nó, chú nói xem, hà cớ gì nó phải tìm tôi để đòi cơ hội này cơ chứ, tôi là bố nó, chẳng phải dù nó có ra sao thì tôi cũng nên yêu thương nó hay sao?”

Nói đến đây, rốt cuộc lão Bì không kiềm chế được mà bật khóc, hai hàng nước mắt cuồn trào từ trong đôi mắt vẫn đục.

Trương Siêu đặt tay lên vai lão, ra sức vỗ vỗ, “Lão Bì, lão Bì...” Lão Bì ho lên hai tiếng, nhìn vào một vết hình vòng bị hun đen bởi ngọn đèn tiết kiệm năng lượng trên trần nhà, nói chậm rãi, “Vì vậy, chú Siêu, lần trước hai chúng ta ngồi xe buýt, có một bé gái ăn cắp đồ, mọi người đều muốn đánh nó, đưa đến đồn cảnh sát, tôi đã ngăn lại, lúc ấy chú còn chế tôi lo chuyện bao đồng... Chuyện 20 năm trước, tôi đã thắt một nút trong lòng, rằng không cần biết người trẻ đã

phạm lỗi làm gì, dù cố tình hay vô ý, thì vẫn phải cho chúng một cơ hội, cả một kiếp người, dù cố ý hay vô tình, có ai chưa từng phạm sai lầm, gặp chuyện gì cũng ép người ta vào đường cùng, thì thế giới này đã trở thành thứ gì rồi, rồi thì chỗ nào cũng đầy hung tợn!”

Trương Siêu thở dài, “Lão Bì, ông biết tôi mà, không phải tôi cảm thấy tiểu pháp y có gì không tốt, tôi chỉ là trông thấy người xuất thân gia đình tốt như cô ta thì sôi máu...”

“Tâm lý sôi giận kiểu này, hồi còn trẻ tôi cũng có, lúc đã luống tuổi thì dần dà thông suốt, không thể lấy xuất thân và của cải để phân chia con người được, nhà giàu cũng có con ngoan, gia đình nghèo thì dễ cho ra cái kiểu làm chuyện xấu xa phạm pháp hơn, hơn nữa, tôi cảm thấy tiểu pháp y không phải người xấu.”

“Làm sao ông biết được?” Trương Siêu có chút không phục, “Ông đâu phải Lý Văn Giải, từ ánh mắt đến trái tim đều xem cô ta như vật quý giá.”

“Chú Siêu, tôi bảo chú là thằng cu vòng, chú còn không phục, mấy chuyện luẩn quẩn trong đầu thì vòng vèo, lúc cần bẻ thẳng lại không bẻ.” Lão Bì nói, “Quen người thì nhìn mặt, còn phân biệt người thì phải xem lúc hiểm, chú không thấy lúc Vương Hồng Hà bị thất thần, Tu Thúc thờ ơ nhìn, Lý Văn Giải định tiến lên mà phải nhìn sắc mặt Tu Thúc, chú và tôi đều không nắm rõ tình hình, không dám hấp tấp, chỉ có cô nhóc Đường Tiểu Đường xông lên cứu Vương Hồng Hà, suýt nữa bỏ mạng.”

Trương Siêu ngây ra, liền đó để lộ biểu cảm náo nùng, “Lão Bì, ông nói đúng, lúc này quả thực tôi hơi lỗ mãng, xổ cả tràng ác khí lên tiểu pháp y... Ông không biết thôi, hai năm nay, sau khi tôi dẫn thân vào cái nghề môi giới địa ốc, ngày nào cũng tiếp xúc đủ loại người. Những người con đập vỡ đầu nhau vì quyền sở hữu một căn hộ của bố mẹ, bên mua và bên bán đều kì kèo từng li để kết toán phí quản lý, thương gia trọc phú ruồng rẫy vợ con chiếm đoạt quyền sở hữu nhà, chỉ lo sung sướng ôm ấp tiểu tam, vị quan chức ‘liêm chính’ sở

hữu vài chục căn hộ... mặt mũi của yêu ma quỷ quái gì tôi cũng thấy qua, chết tiệt, càng lúc càng thấy ít mặt mũi của con người, thế nhưng thân tại chốn nghề, có chán ngấy đến đâu, cũng chỉ có thể nhịn, nhịn đi vệ sinh thôi đã bốc hỏa rồi, huống chi là nhịn hơi. Tôi làm nghề công nhân vệ sinh hung trạch này, một là để tìm nguồn cung nhà, kiếm chút tiền, hai là tiếp xúc với người ít đi, để hỏa khí suy bại một chút, ai ngờ làm hết nửa ngày trời, chỉ gác lại ngọn lửa tích tụ ban ngày để đến đêm thì xả, hôm nào bỏ đi thôi, tôi cũng không muốn làm công việc này nữa đâu...”

“Thằng cu vòng nhà chú lại muốn đánh vòng đi đâu nữa đây?” Lão Bì hỏi.

“Còn chưa nghĩ ra, trong đầu có nhiều chuyện vòng vèo, luẩn quẩn, tôi thừa nhận, nhưng lão Bì này, có những chuyện tôi có thể nhìn thấu mà, cái kế môi giới hung trạch sinh nhai này, không thể làm lâu được. Ông đã thấy rồi đấy, ngay đám người quyền thế hiện nay, đã kiếm được hòm hòm tiền của người sống rồi, thì phải kiếm tiền của người chết thôi, nhà mới xây đến nỗi không còn đất nền nữa, thì bắt đầu nâng giá nhà đã qua sử dụng, chờ đến khi nhà qua sử dụng không còn thối được nữa, chắc chắn chúng sẽ nhòm ngó sang hung trạch, mua vào với giá thấp, vệ sinh rồi đưa ra thị trường để ăn mức chênh lệch, thậm chí chỉ vì bán nhà mà thuê dợt đủ lời lẽ man trá, tạo dựng bầu không khí rằng hung trạch có điều cát, sớm muộn sẽ có ngày giá của hung trạch còn cao hơn cả giá nhà mới, ông tin không?”

“Tôi không tin! Sao có thể như vậy?”

“Ông không tin? Không nói chi khác, cái món Đường tam sắc tùy táng thuở xưa ấy, ngày nay nhà nhà đều khát khao được đặt một món trong nhà, như thế nói lên điều gì?” Trương Siêu nói, “Nói lên rằng tài cán của người Trung Quốc chính là tài gặp dữ hóa lành.”

Lão Bì ngáy người giãy lát, ngồi dậy, phủi bụi trên quần, cười đắng chát, “Cũng phải, nói đi nói lại, điều chúng ta đang làm chẳng phải chính là công việc gặp dữ hóa lành hay sao.” Nói đoạn lão cất

bước dậm quay vào trong căn hộ, nhưng bị Trương Siêu kéo tay áo, “Lão Bì, ông vào đây làm gì, chúng ta chẳng phải đã xong việc rồi sao? Chi bằng ở ngoài hành lang chờ bọn họ ra, có thời gian hút thêm điếu thuốc.”

Lão Bì “ừm” một tiếng, nhưng không tiến, cũng chẳng lui, chỉ đứng yên, thần thờ nhìn cánh cửa chính căn hộ 1202. “Sao vậy?” Trương Siêu có chút bối rối, khó hiểu. “Chú Siêu, hôm nay tôi không biết bị làm sao, cứ như có tiếng động kỳ lạ vang trong lỗ tai, không phải kiểu ù tai ong ong, mà là âm thanh the thé, tôi vừa làm việc vừa tìm kiếm nguồn âm thanh, giờ ra đây thì không nghe thấy nữa... Tôi cứ cảm thấy tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra, chú hãy sáng suốt lên, để tâm một tí.”

Trương Siêu khẽ cười rồi bình thản nói, “Tiếng lạ gì, sao tôi chẳng nghe thấy gì? Tôi bảo này, ông nên tắm bổ thận một chút, nỗi phiền muộn của chàng già độc thân, tôi hiểu mà. Lần ấy ở Phong Chi Thự, chúng ta đâu có gặp chuyện gì, có thể xảy ra chuyện gì ở đây được chứ? Ở đây chẳng phải chỉ có một người chết treo thoi sao!”

6

Đường Tiểu Đường dờ dẫm nhìn theo Trương Siêu và lão Bì với vẻ không hiểu gì, “Văn Giải, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tôi có chỗ nào đặc tội với Trương Siêu à? Từ lúc gia nhập đội vào chiều hôm nay, tôi còn chưa nói được mười câu với anh ta cơ mà!”

Lý Văn Giải khẽ nở nụ cười đắng, “Con người anh Siêu ấy mà, cô đừng thấy anh ta miệng lưỡi ngọt ngào, bốn cột, tâm tư toàn lúi cả vào chuyện tiền bạc, thật ra anh ta là một thằng cu vòng đấy...”

“Thằng cu vòng là gì?” Đường Tiểu Đường chưa hiểu.

“Cách nói dí dỏm của tình lý đấy, chỉ những người trông thì tinh nhạy, nhưng thực chất mỗi ý tưởng đều phải đi vòng ra xa lắm mới

thực hiện được... thậm chí chưa chắc thực hiện được, thế nên gọi là thăng cu vòng.” Lý Văn Giải nói, “Lấy anh Siêu làm ví dụ, sau khi cưới vợ vài năm trước, loáng cái người vợ đã sinh hai cậu con trai, anh ta bèn nghiền ngẫm thấu ra, vốn dĩ nhà anh ta là một căn hộ lớn có ba phòng, chi bằng bán đi chuyển sang hai căn nhà nhỏ có hai phòng, như thế sau này hai thằng con trai mỗi người một căn, chẳng cần phải vì tài sản thừa kế mà đánh nhau nữa, sau đó anh ta đã bán căn nhà lớn có ba phòng, rồi ký hợp đồng với một chủ hộ có hai căn hộ hai phòng, đúng lúc các cơ quan có liên quan làm cò mồi cho thị trường nhà qua sử dụng, ngoài mặt thì giảm thuế trước bạ, nhưng trong tối thì giá nhà dâng cao dữ dội, số tiền mà anh Siêu có được sau khi bán nhà, đừng nói là mua hai căn nhà nhỏ có hai phòng, ngay cả căn nhà lớn có ba phòng ban đầu cũng không mua lại được nữa, chủ sở hữu ký hợp đồng xong cũng qua mặt môi giới rồi, trong một loáng, mắt mũi Trương Siêu trợn ngược, hết cách, đành mua căn nhà nhỏ hai phòng ngủ, cả gia đình bốn người thở ngắn than dài mà sống qua ngày.”

Đường Tiểu Đường lắng nghe, cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng thương.

“Sau đó không lâu, anh Siêu lại nghiền ngẫm thấu suốt, nghĩ rằng, nếu thị trường nhà qua sử dụng bất định đến thế, chẳng thà tự mình làm người môi giới, không những có tiền lương và hoa hồng, nếu thấy căn nhà đúng ý thì có thể mua lại, bù đắp cho lỗi lầm đã bán đi căn nhà to có ba phòng, cô thấy có phải con đường anh ta đi còn xa hơn nữa rồi không? Vậy mà đến lúc vào ngành rồi, anh ta mới nhận thấy mực nước thâm sâu cỡ nào. Anh Siêu là kiểu người miệng như dao, tim như đậu phụ, vốn dĩ không phải là người làm trong ngành, anh không dùng chiêu niêm yết giá nhà xuống thấp để lừa lọc, thì không có khách hàng hám rẻ mà tìm đến; anh không ký hợp đồng âm dương, thì người mua nhà sẽ oán hận anh là không cho trốn thuế; anh không giấu giếm giúp chủ nhà chuyện thiếu nợ tiền phí máy sưởi phí quản lý, thì đến nguồn cung nhà, anh cũng chẳng có... Ba tháng trôi qua, mà anh ta chẳng ký được mối nào cả, nên bị công ty môi giới đuổi cổ.”

Lý Văn Giải thở dài, rồi nói tiếp, “Lần đi đường vòng thất bại này làm anh Siêu nản chí. Anh ta ít nhiều đã lặn lội trong ngành ba tháng, biết được chuyện làm ăn môi giới của hung trạch không dễ làm, ít cạnh tranh, bèn tự mình chạy mối, ai ngờ năm nay công ty *Địa ốc Viên Mãn* bắt đầu thu mua hung trạch với quy mô lớn, anh ta lại mất đi chén cơm, sau đó thì gia nhập tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng, định vừa làm công nhân vệ sinh, vừa xem thử có nguồn cung nhà để mua bán hay không, nếu không thì gia đình anh ta thật sự không trụ được nữa, cặp song sinh cũng vào mẫu giáo rồi mà!”

“Tôi có biết *Địa ốc Viên Mãn*, là kiểu môi giới đen điển hình, bọn họ cho tôi thuê một căn hung trạch, lừa tiền thuê của tôi rồi không trả!” Đường Tiểu Đường nhớ lại chuyện hồi sáng, giận dữ nói, “Nhưng mà, mấy chuyện này của anh Siêu thì liên quan gì đến tôi, anh ta ghét tôi mà ghét đến nỗi nghiêng răng ken két là thế nào?”

“Anh Siêu chịu thiệt mấy lần, bắt đầu nghiến ngấm nguyên nhân bên trong, dần dà anh ta nhận ra, rất nhiều chuyện xấu trong ngành môi giới này, kẻ chủ mưu đều là tầng lớp quyền quý, dĩ nhiên với đa số mọi người thì đây là một sự thật chẳng cần nói ra, nhưng anh Siêu là thằng cu vòng mà, vòng đi vòng lại kiểu gì cũng không hiểu, cứ làm sao bản thân mình chưa từng làm điều xấu, mà lại không kiếm tốt như những tên lòng dạ hắc ám, dần dần anh ta trở nên vô cùng ganh phần với thế tục, bình thường vẫn mang bộ dạng người môi giới nhà qua sử dụng tính toán tinh ranh, so đo từng tí, nhưng chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến tầng lớp quyền quý, thì cảm xúc dễ bị kích động cũng sẽ cấp sủng mang gậy trong lời nói...

Đường Tiểu Đường nhỏ giọng nói, “Nhưng mà... tôi không phải kiểu người như anh ta nói, quả thực bố tôi là cảnh sát của Cục công an thành phố, nhưng từ nhỏ bố đã rất nghiêm khắc với tôi, kiểu kỷ sinh trùng như anh Siêu nói, thì trong số các bạn học gia cảnh tốt xung quanh có không ít, không thể nói là hiện tượng cá biệt được, nhưng anh ta vợ dũa cả nắm như thế thì tôi cũng không chấp nhận.”

Lý Văn Giải trầm ngâm, không đáp, Đường Tiểu Đường đưa mắt nhìn Văn Giải, ánh nhìn của anh lập tức lẩn tránh, như đang cố tình tránh né Đường Tiểu Đường.

Đường Tiểu Đường chợt quỳnh lên, trong tiểu đội công nhân vệ sinh, cô chỉ có một người bạn là Lý Văn Giải thôi, “Anh phải tin tôi, tôi không phải kiểu người như Trương Siêu nói, tôi thật sự vô can trong cái chết của Lý Viên mà!”

“Ai cũng là người vô can, vậy chắc gì cô đã vô can hơn những người khác.” Không biết từ khi nào, Tu Thúc lại xuất hiện trong phòng hệt như ma, “Có rất nhiều người, bản thân họ chẳng hề có tội, nhưng cái tầng lớp mà họ thuộc về ngay lúc sinh ra, đã ấn định tội ác của họ, nói cách khác, tuy là người vô tội, nhưng lại là thân có tội.”

Hai mắt Đường Tiểu Đường đầy vẻ hoang mang, “Tuy là người vô tội, nhưng lại là thân có tội...”

“Đừng bảo là tôi lạnh lùng vô tình.” Tu Thúc nói, “Không có căn hung trạch nào được tạo ra bởi oán thù của một ngày, cũng như không một vụ giết người hoặc tự sát nào là sự kích động nhất thời về mặt ý nghĩa, ngày hôm nay của mỗi người đều là sự tích lũy của vô số ngày hôm qua. Vì vậy, đừng nói như thể bản thân vô can như thế. Nếu cô thật sự muốn thoát khỏi sự bám víu của những chuyện đáng sợ ngày trước, tôi có hai lời khuyên chân thành, một là cô mạnh dạn đối mặt với tất cả mọi thứ khiến cô e sợ, còn không thì đi theo người bạn của cô, tìm sợi thừng để làm một lần cho xong...”

Nhìn vẻ xảo quyệt hơi hiển lộ ra từ đôi mắt hẹp dài của Tu Thúc, Đường Tiểu Đường sức tỉnh ngộ: *Kẻ này đang khuyên mình tự tử?*

Tên khốn độc ác này, hần chẳng khác nào ả ma nữ khuyên người ta tự sát trong *Ngu sơ tân chí* cả!

Như chú thỏ bị dồn đến chân tường, Đường Tiểu Đường nhe răng ra:

“Tôi sẽ không tự tử!” Cô trợn trừng mắt nhìn Tu Thúc vẻ dữ dằn, “Tôi là một nhân viên pháp y, tôi sẽ không tin vào những lời lẽ ma quái kiểu như hung linh đòi thế mạng mà ông nói, nếu như ông có hứng tìm hiểu về lịch sử pháp y, thì ông sẽ biết, ngay cả quyển *Tẩy oan lục* mà nhà pháp y học Tống Từ đời Nam Tống viết, ngày nay nhìn lại cũng đầy lỗ hổng, nói chi đến đồng bút ký thời xưa mà ông cung phụng như khuê biểu. Nhưng tôi phải cảm tạ ông, vì đã làm cho tôi hiểu rằng, gia nhập tiểu đội công nhân vệ sinh này là sai lầm đầu tiên, kỳ vọng rằng ông sẽ dạy tôi cách rũ bỏ sự phiền nhiễu của ma quỷ là sai lầm thứ hai, rằng với cái chết của Lý Viên, tôi chỉ có áy náy về mặt tình cảm, chứ chẳng hề có ác ý về mặt chủ quan, vậy thì, dù linh hồn của cậu ấy có đến tìm tôi, tôi cũng chẳng hổ thẹn với lòng mình. Người vô tội, thì không nên mang thân có tội gì sất!”

Trên mặt Tu Thúc thoáng hiện ra biểu cảm thất vọng, sau đó lại trở nên u ám, “Nói vậy, cô muốn rời khỏi tiểu đội công nhân vệ sinh à?”

“Trái ngược hoàn toàn!” Đường Tiểu Đường nói với vẻ đối đầu gay gắt, “Không những tôi không rời khỏi, mà sẽ tiếp tục ở lại, để xem ông có thể làm ra trò gì, tuy nhiên tôi phải nhắc nhở ông, ở cơ quan, việc tôi làm giữ chức vụ không lương, nói cách khác, hiện tại tôi vẫn là nhân viên cảnh vụ, ông mà vi phạm pháp luật, tôi chắc chắn sẽ bắt giữ ông!”

Tu Thúc phát ra tiếng cười “hô hô” kỳ dị từ trong hàng râu dày rậm, rồi chỉ vào cửa sổ, “Dỡ mảnh rèm màu đỏ ấy xuống đi, trong hung trạch này không được để lại tí màu đỏ nào.” Sau đó ông ta ôm lấy cánh tay với vẻ hứng chí ngời ngời, nhìn Đường Tiểu Đường. Rất hiển nhiên, đây là một sự khiêu khích.

Đường Tiểu Đường nhìn tấm rèm đỏ, gió đêm lay động, làm cô lại nhớ đến chiếc áo màu đỏ Lý Viên...

Đúng lúc này, Lý Văn Giải kéo chiếc ghế đặt trước cửa sổ, giẫm lên trên ấy chực trèo lên.

“Cậu định làm gì đấy, Văn Giải?” Tu Thúc hét lên ngăn anh lại, giọng gay gắt.

Sắc mặt Lý Văn Giải trắng bệch, rặn ra một nụ cười rất gian nan, nói với Tu Thúc, “Tiểu Đường hơi sợ, thôi cứ để cháu...”

“Sau này thì sao?” Tu Thúc cười khẩy, “Cậu có thể đi theo cô ta cả đời giúp cô ta không? Dù cậu có là Hồ Dật Chi đi nữa, cô ta cũng không phải Trần Viên Viên.”

Lý Văn Giải cười cay đắng, đứng yên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Đường Tiểu Đường đưa mắt nhìn Tu Thúc, cắn răng bước lên ghế, vươn cánh tay lên, mắt nửa nhắm, rờ rẫm trên lớp vỏ ngoài của chiếc hộp rèm cửa, nhận thấy những chiếc móc treo trên chóp đỉnh cao nhất của tấm rèm được treo trên thanh ngang kiểu khảm vào trong hộp rèm cửa, bắt đầu gỡ từng chiếc, không hiểu sao, cô càng nôn nóng muốn gỡ nhanh hết sức có thể, thì những chiếc móc treo ấy lại càng như ẩn náu không để cô rờ thấy, hệt như đang chơi khăm vậy, dù cô có rờ được đi nữa thì cũng mắc vào cực kỳ chặt, cô thấy hơi lo lắng, cánh tay đang vươn lên và những ngón tay đang chuyển động đều cảm thấy đau nhức, mồ hôi rịn trên trán, đúng lúc ấy, đột nhiên có cơn gió đêm, thổi vào rèm cửa sổ làm nó phồng lên như cái bao lớn, trong nháy mắt đã đánh vào người cô, che phủ khuôn mặt cô, trong thoáng chốc cô không thể thở nổi, ngay tức khắc, một nỗi hoảng sợ quắp lấy trái tim cô, hai bàn tay cào cấu thực mạng, thân thể vụng vọ loạn xạ y như con cá chạch, đến nỗi một vật đang giắt trên thắt lưng rơi xuống đất mà cô hoàn toàn chẳng hay biết... Ngay đúng khoảnh khắc cô muốn bỏ cuộc, nhảy xuống khỏi ghế, giác quan thứ sáu đã giúp cô “nhìn thấy” gương mặt vui mừng của Tu Thúc khi thấy cô thất bại, thế là cô giữ vững bước chân, điều chỉnh hơi thở, một phát giờ tấm rèm đỏ đang phủ lấy mặt mình ra, vừa hít thở bầu không khí có mùi tanh của đất chỉ có trước cơn mưa lớn, vừa gỡ chiếc móc treo cuối cùng trên rèm xuống.

“Soạt!”

Tấm rèm đỏ buông xuống sàn vẻ thống thuyệt, như thể hiện nguyên hình sau khi lớp da ngoài đã bị lột ra vậy.

Đường Tiểu Đường nhảy xuống ghế, nhìn Tu Thúc với ánh mắt người thắng cuộc.

Tu Thúc quay người bước ra khỏi phòng.

“Tiểu Đường!” Lý Văn Giải bước sang, nhìn cô nói, “Vẫn ổn chứ?”

Đường Tiểu Đường nhẹ nhàng quệt mồ hôi trên trán, nói nhỏ nhẹ, “Không sao...” Sau đó cô đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, rửa lớp bụi bẩn dày chần chặn mà tay cô dầy phải từ trên thanh ngang và những chiếc móc treo bên trong hộp rèm cửa sổ.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác mát lạnh của bọt nước lạnh giá trên đầu ngón tay.

Bất chợt...

Cô phát hiện ra điều gì đó, lông mày vặn lại như thành nút bện một cách chậm rãi, cảm dưới hơi ngẩng lên, nhìn vào bức tường đen tối với vẻ thần thờ, ngón tay cái của tay phải chà xát ngón trỏ và ngón giữa, tựa hồ đang cảm nhận những vết gồ lên hình vòng nhỏ xíu khó có thể nhận thấy của vân tay.

Có thứ gì đó, cũng khó nhận thấy hết như vậy, nhưng lại có ý nghĩa sâu sắc khác thường.

Chưa biết chừng.

Cô ra khỏi nhà vệ sinh, khẽ phất tay, thấy Lý Văn Giải đã đem mảnh rèm đỏ ra ngoài phòng khách, bỏ vào túi rác chuẩn bị vứt, sau

đó anh đi vào phòng ngủ chính, định đặt chiếc ghế vừa nãy đã trèo lên để gỡ rèm cửa sổ về chỗ cũ.

“Chờ chút!” Đường Tiểu Đường ngăn Lý Văn Giải, rồi lại bước lên ghế dưới ánh mắt ngỡ ngàng của anh, tay cô rờ rẫm trên lớp vỏ ngoài của chiếc hộp rèm cửa sổ, rồi lại sờ chiếc ống khí sưởi nằm chếch phía trên, sau đó bật đèn trên điện thoại, mượn ánh sáng trắng lấp lóa, xem xét tỉ mỉ kỹ càng, rồi mới nhảy xuống.

“Sao thế?” Lý Văn Giải hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Không ổn lắm, chiếc hộp rèm này sạch sẽ quá.” Đường Tiểu Đường vừa như đang trả lời, vừa như đang tự lẩm bầm.

“Sạch sẽ quá?” Lý Văn Giải vẫn không hiểu, “Nghĩa là sao?”

“Lúc tôi trèo lên gỡ rèm xuống, do ánh sáng của ngọn đèn ngủ nhỏ, nên không thấy rõ tình trạng trên đây là gì, tường rèm cửa sổ được treo trực tiếp trên thanh ngang, rờ rẫm mấy cái, mới nhận ra còn một cái hộp rèm được lồng bên ngoài, tuy nhiên lúc ấy ngón tay không hề có cảm giác thô ráp như bị dây phải bụi bẩn, trái lại, lúc thò tay vào để gỡ móc treo, thì lập tức cảm thấy ngón tay đã dây phải không ít bụi bặm trên móc câu và thanh ngang.” Đường Tiểu Đường nói, “Tôi vừa mới leo lên xem xét lần nữa, phát hiện ra rằng quả thực lớp vỏ ngoài của chiếc hộp rèm cửa sổ tương đối sạch sẽ, tuy có chút bụi, nhưng so với bên trong thì sạch sẽ hơn nhiều, điều này không phải rất kỳ lạ sao? Đáng lẽ bụi bặm phải rơi trên lớp vỏ bọc bên ngoài trước, rồi rất lâu sau đó mới tích tụ lại bên trong nói cách khác, dù có bẩn, thì bên ngoài phải bẩn hơn bên trong chứ, sao có thể trái ngược thế được?”

Lý Văn Giải cũng nhảy lên ghế, xem xét một hồi, còn dùng ngón tay khẽ chùi một cái, rồi nhảy xuống bảo, “Quả thật là như thế... Chỉ có một chút ít bụi là rơi bên ngoài của hộp rèm cửa, căn hộ này xảy ra chuyện trong khoảng trước sau ngày 20 tháng 7, cách đây đúng hơn hai tháng, xem ra, đã có người lau hộp rèm cửa trước sau lúc án

mạng xảy ra... Nhưng mà, tôi cũng chẳng hiểu vì sao lại phải lau cái hộp rèm này?”

Đường Tiểu Đường chậm rãi gật đầu, “Tôi cũng cho rằng có người đã lau hộp rèm này trước sau lúc án mạng xảy ra, nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao... Chắc chắn không phải do cảnh sát làm, vậy thì chỉ có thể là hành vi của nạn nhân.”

“Có khả năng người tự thắt cổ sợ bụi bặm trên hộp rèm bị lắc lư rơi xuống đầu không?” Lúc nói câu này, Lý Văn Giải có chút ngại ngùng.

“Tiền đề cho giả thiết này, đó là người tự thắt cổ đã cột sợi dây lên thanh ngang dùng để treo rèm cửa sổ, mà không phải trên đường ống khí sưởi, dĩ nhiên, hộp rèm nằm cách đường ống khí sưởi tương đối gần, nhưng tôi đã sờ thử đường ống khí sưởi, trên đấy chẳng hề có dấu vết từng bị lau chùi, vẫn rất bẩn, nếu để đề phòng bụi bặm rơi xuống đầu, chẳng phải trước tiên phải lau sạch sẽ đường ống khí sưởi hay sao?”

Lý Văn Giải xòe hai cánh tay ra, “Thế cô bảo xem chuyện là thế nào?”

“Tôi đã thử suy nghĩ theo hướng Nghê Binh không phải tự tử...”

Lý Văn Giải sững sốt, nhưng Đường Tiểu Đường không nhìn anh, mà lẩm bẩm một mình, “Dấu Nghê Binh bị giết bởi người khác, hung thủ cũng đâu cần thiết phải lau chùi hộp rèm chứ, trừ phi dấu vân tay của hắn dính trên đấy, nhưng hộp rèm không phải bị lau chùi ở một khu vực nào đó, mà bị lau chùi toàn bộ. Thậm chí tôi còn nghĩ rằng, phải chăng vốn dĩ chẳng có hộp rèm cửa trên đấy, hung thủ đã mắc sợi dây lên trên thanh ngang dùng để mắc rèm cửa sổ, siết chết Nghê Binh, để che dấu dấu vết phạm tội, hắn đã dụng tâm lắp hộp rèm cửa mới toanh trên ấy... Anh đừng cười, tôi từng gặp một vụ án, sau khi giết chết người bạn gái sống chung nhà, mỗi ngày tên hung thủ chỉ nóng lòng lau mười lượt sàn nhà dây phải vết máu, nguyên

nhân là hăn đọc không ít tiểu thuyết trinh thám, biết rằng luminol có thể phát hiện vết máu đã phai nhòa gấp 12.000 lần, vì vậy hăn mỗi ngày sống trong sợ hãi, chỉ sợ cảnh sát tìm đến nhà, phát hiện ra sự tồn tại của vết máu trong quá trình khám nghiệm, cho nên cuối cùng hăn còn sửa sang lại căn nhà... Tuy nhiên lúc này tôi đã xem tỉ mỉ, thanh ngang dùng để mắc rèm cửa cực kỳ mảnh, không thể kham nổi cơn vùng vẩy của một người sống trước khi bị ngạt hơi, hướng chi, những vết gỉ sét ở viền chiếc hộp rèm đều thấm vào tường, hiển nhiên nó đã được lắp từ lâu... Nói chung nghĩ kiểu gì vẫn không xuôi...”

Lý Văn Giải khuyên nhủ, “Nghĩ không xuôi thì đừng nghĩ nữa, chúng ta chỉ là công nhân vệ sinh, đâu phải cảnh sát, dĩ nhiên cô là nhân viên pháp y, nhưng chẳng phải cô cũng không phát hiện ra điều gì bất thường trong cái chết của Nghê Bình sao? Còn lo lắng như thế làm gì.”

“Không, anh không hiểu.” Đường Tiểu Đường khẽ lắc đầu. “Tôi không hiểu điều gì?”

Đường Tiểu Đường ngần ngừ giây lát, cuối cùng nói, “Giả sử Nghê Bình bị giết bởi người khác chứ không phải tự sát, thế thì cũng hàm ý rằng cái trò mà Tu Thúc bày ra ban này, thấp hương Án ma, vẽ chữ phách, gỡ rèm đỏ xuống, đều là giả thần giả quỷ! Cũng giống như việc để chữa trị một căn bệnh gì đó, anh đã mua những loại thuốc đúng với triệu chứng bệnh, đến lúc chữa khỏi rồi, anh mới nhận ra căn bệnh mình mắc phải vốn dĩ chẳng phải là căn bệnh mình tưởng lúc đầu, như vậy chỉ có thể nói lên một điều: những loại thuốc anh đã mua chẳng qua là những viên thuốc giả nhét đầy tinh bột, chẳng hề có chút hiệu quả nào.”

Lý Văn Giải nhất thời không nói nên lời.

Đường Tiểu Đường dần giọng xuống cực trầm, “Nếu đã là giả thần giả quỷ, thì chắc chắn có mục đích. Dĩ nhiên, tôi cho rằng Tu Thúc cũng giống như những tên thầy trừ ma, phù thủy, thầy bói, chỉ

là vì lừa tiền, nhưng luồng tà khí trên người hắn lại khiến tôi bất an vô cùng... Luồng tà khí này, nếu ở trên quảng trường, trong văn phòng, trên sân khấu, thì chẳng vấn đề gì, nhưng ở trong căn hung trạch từng xảy ra vụ án hình sự, lại khiến tôi có dự cảm không lành, cứ cảm thấy từng cử chỉ bước đi của hắn đều có mục đích không thể nói ra... Hắn dẫn theo một nhóm người, đi vào căn hung trạch có vụ án chưa được phá giải, dọn dẹp hiện trường phạm tội mà có lẽ vẫn còn có vật chứng sót lại, càng nghĩ thì càng không dám nghĩ nữa... Còn chuyện đáng sợ hơn là, giác quan thứ sáu bảo tôi rằng giữa căn hung trạch này với căn hung trạch trước, dường như có mối liên hệ tiềm tàng nào đấy, chỉ có điều mối liên hệ đó giống như tơ nhện vậy, trong suốt không màu, đục đục đưa bất định, tôi không nhìn thấy, nhưng tôi biết nó thật sự tồn tại...”

Nghe những lời này, Lý Văn Giải cảm thấy bất an thấy rõ, “Tiểu Đường, tôi cảm thấy cô có quá nhiều quá nhiều hiểu lầm đối với Tu Thúc, tôi thừa nhận ông ấy có chút kỳ quặc, một con người ra vào hung trạch nhiều năm trời, đều sẽ giống như những công nhân viên trong nhà tang lễ, sắc máu trên gương mặt sẽ ít đi, nhưng điều này không có nghĩa họ thật sự đến từ cõi âm linh...Nói cho cùng, tôi cảm thấy cô đang căng thẳng quá mức, tôi hiểu sau khi trải qua sự việc như thế, khi một lần nữa bước vào gian phòng từng có người treo cổ chết, trong lòng cô sinh ra mối sợ hãi lớn lao, vì vậy cô muốn dùng giết người để phủ định tự tử, để giảm nhẹ áp lực tâm lý sinh do Lý Viên tự tử, phủ định triệt để khả năng có hồn ma tồn tại, nhưng cô hãy bình tĩnh lại, suy ngẫm lý trí một chút thì sẽ hiểu, cho dù cái hộp rèm ấy từng bị lau qua, thì có làm sao đâu? Ngoài điều này ra, còn có điều gì khả dĩ chứng tỏ Nghệ Binh bị người khác hại chết chứ không phải tự tử không? Đừng tự giày vò bản thân nữa, chúng ta đã vệ sinh xong căn hung trạch này, sẽ rời khỏi đây ngay thôi....”

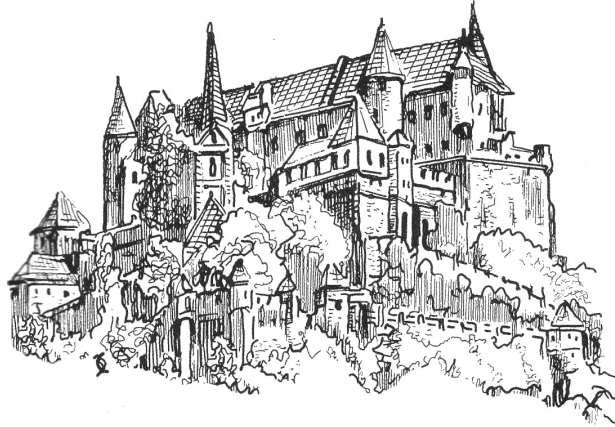
“Thật sự phải rời đi rồi sao?” Đường Tiểu Đường lẩm bẩm, “Chẳng lẽ không phải sẽ tiến đến căn hung trạch kế tiếp hay sao?” Lý Văn Giải chẳng nói.

“Rời khỏi, trốn tránh, thật sự có ích sao? Hơn nửa năm nay, tôi trốn chưa đủ xa hay sao? Nhưng khi bước vào căn hộ từng có người chết treo lần nữa, tôi nhận ra rằng mình vốn dĩ vẫn chưa, xưa nay vẫn chưa, vẫn chưa thể trốn chạy khỏi căn phòng của mình, dù chỉ một bước. Lý Viên vẫn treo trên lan can giường tầng trên, tôi vẫn đang ngồi trong bóng tối nhìn vào thi thể ấy, kêu gào mất cả giọng...” Khuôn mặt Đường Tiểu Đường nở một nụ cười khốn khổ thê lương, “Anh bảo rằng, tôi vì muốn giảm nhẹ áp lực, mà nói vụ tự tử trong căn hộ này thành vụ giết người, không phải đâu, không phải. Văn Giải, anh hiểu nhầm tôi rồi, trong lòng tôi hiểu rất rõ, bất luận Nghê Bình chết do bị người khác giết hay do tự sát, thì nơi đây cũng là hung trạch, sợ hay không sợ, rốt cuộc cũng là quyết định ở bản thân tôi. Tôi thừa nhận mình không thích Tu Thúc, tôi ghét cách nói chuyện âm dương quái gở của hắn, ghét những thủ đoạn tà đạo mà hắn giả thần giả quỷ làm ra, đặc biệt ghét nhất cái chòm râu che hơn nửa khuôn mặt kín kẽ, nhưng tôi cảm thấy một số lời hắn nói cũng có lý, *quỷ ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quỷ ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo, quỷ thật quỷ ảo, vật cảm tâm tạo...* Bước ra khỏi căn hộ này, chúng ta còn phải đến căn hung trạch tiếp theo để triển khai dọn vệ sinh, cho dù sau khi kết thúc công việc hôm nay, trở về dưới ánh mặt trời, cảm nhận hương hoa và tiếng chim, có vẻ như tạm thời từ giả với hung trạch, nhưng rốt cuộc thì trong hàng nghìn hàng vạn căn hộ to nhỏ lớn bé khắp thành phố này đã xảy ra điều gì? Có phải là hung trạch hay không? Không ai biết cả, lựa chọn tiến vào hay đi ra, quyết định là ở chính bản thân tôi. Tất nhiên tôi có thể giống như trước đây, tiếp tục đến thành phố khác, nhưng rốt cuộc tôi vẫn phải đối mặt với một lựa chọn, tôi không thể lúc nào cũng giao quyền lựa chọn đi hay ở cho ma quỷ được, nếu không thì cũng có nghĩa là ả cứ nương trên người tôi mãi, bất kể tôi bước vào ngôi nhà nào đi chẳng nữa!”

Một cách hữu ý hay vô tình, Đường Tiểu Đường nhắc cánh tay lên, chỉ ra nơi rất xa ngoài cửa sổ, nơi có ngôi biệt thự đen ngòm trên hòn đảo nhỏ ngay giữa lòng sông.

CHƯƠNG 7

Quý ấy thật chẳng

Bầu trời xanh tươi đẹp của tháng Chín, quả bóng bay quảng cáo trôi bồng bềnh nơi chân trời tựa giấc mộng ảo, vị quan chức giáo hình kỳ diệu hết như của công ty bách hóa, dưới cơn gió nhẹ chợt thoáng đến, đang rung động bụng dưới, nghiêng ngả lắc lư.

(Hồn ma Ginza - Oosaka Keikichi)

1

"Kiểm tra tỉ mỉ xem, trên người có mang hay mặc thứ gì màu đỏ không."

Đứng trước cửa căn hộ số 1202, đơn nguyên 2, tòa nhà số 3, Từ Nhiễm dùng giọng điệu có chút nghiêm túc để nói với Lưu Tư Miếu, làm cho cô không hiểu đầu đuôi thế nào, chỉ vào cánh cửa chống trộm màu lục thẫm hỏi, "Vì sao thế? Vật dụng màu đỏ phạm xung với căn hộ này à?"

Mới lúc nãy thôi, tại căn hộ số 701, đơn nguyên 4 tòa nhà số 1, Lưu Tư Miếu nhận được cuộc gọi từ Lô Dung, gợi ý địa chỉ của căn hung trạch thứ hai mà Tu Thúc đưa ra, "Nằm ngay bên trong đụn cát sỏi

ngay giữa sàn nhà của phòng ngủ chính.” Ngay lập tức, Lưu Tư Miếu dùng nhíp kẹp được một mảnh xương cổ vịt ra khỏi đồng cát được rải lên sau khi đốt tã.

Thế này nghĩa là sao? Chẳng lẽ căn hung trạch tiếp theo là trại chăn nuôi gia cầm nào đó? Hoặc trong những cửa hiệu độc quyền Châu Hắc Áp hay Cửu Cửu A? Lưu Tư Miếu suy nghĩ, cảm thấy việc này nên giao cho người chuyên nghiệp giải quyết thì tốt hơn, bèn hỏi Từ Nhiễm, “Tu Thúc gọi điện cho Lôi Dung bảo, đây chính là gợi ý cho vị trí căn hung trạch thứ hai, cổ vịt bị chôn vùi trong đồng cát, trong ngành các cô, điều này phải giải thích thế nào?”

Từ Nhiễm ngẫm nghĩ, nói, “Căn hung trạch tiếp theo mà chúng ta cần tìm, nạn nhân có lẽ là một người đàn ông độc thân chết vì ngạt thở tình dục, tự thắt cổ chết.”

Lưu Tư Miếu kinh ngạc vô cùng, thứ nhất không ngờ rằng Từ Nhiễm lại phản ứng nhanh đến thế, thứ hai là dấu sao nguyên nhân cái chết này cũng hơi có chút kỳ dị. Cô tức tốc gọi điện cho Lôi Dung, Lôi Dung nói sẽ liên hệ với Bộ Công an kiểm tra ngay, bảo cô chờ một chút.

Ngắt máy rồi, Lưu Tư Miếu nói với Từ Nhiễm, “Lần này, làm sao cô phán đoán được tình tiết vụ án xảy ra trong hung trạch, chỉ dựa trên một mảnh xương vịt cơ chứ?”

“Nói ra thì điều này vô cùng kỳ dị, người ngoài ít ai biết.” Từ Nhiễm nói, “Trong rất nhiều bút ký trứ danh thời xưa, ví dụ như *Ngư sơ tân chí*, *Trà dư khách thoại*, đều có ghi chép: phàm là những người tự thắt cổ chết, đào xuống sâu ở ngay phía dưới của thân thể đang treo lơ lửng, *‘trong đấy nhất định có xương gà vịt hay các vật như xương.’* Theo tôi thấy, mật hiệu Tu Thúc đưa ra có nghĩa là như vậy.”

“Vì sao lại xuất hiện kiểu ghi chép như thế?” Hàng lông mày liễu của Lưu Tư Miếu khẽ chau lại, “Tôi đã điều tra rất nhiều hiện trường

phạm tội, bao gồm cả hiện trường tự sát hoặc chết bởi ngạt thở như vậy, nhưng chưa từng gặp tình trạng như cô nói?”

“Nói thật, tôi cũng không tin lắm.” Từ Nhiễm khẽ nhún vai, “Nhưng hết cách rồi, quy tắc, thuật ngữ trong nghề, được để lại từ hàng trăm nghìn năm nay, dù biết rõ là nhảm nhí cũng phải xem như có thật, cũng chẳng phải chỉ mỗi cái ngành Quách tiên sinh này đâu. Đem ra so sánh thì, tiểu Quách tiên sinh chúng tôi còn dám nghi ngờ chất vấn nữa cơ, đại Quách tiên sinh thì không như thế, từng câu từng chữ đều cung cúc như thờ thần linh, vì một câu ngắt đoạn gây tranh cãi trong sách xưa, mà lại ước giá có thể dùng ánh mắt để giết chết anh... Nếu để tôi nói ấy à, người xưa không có ý thức bảo vệ hiện trường, phát hiện có người treo cổ chết trong nhà, ngoại trừ chuyện báo quan, thì chỉ lo dùng rác rưởi hay tro than để che đậy nước tiểu hay chất thải của nạn nhân, tránh làm phát tán mùi hôi hoặc làm mất thể diện, bọn văn nhân nghe lời truyền miệng thấy có than trấu dưới thân thể nạn nhân, đào ra được xương vụn trong bãi rác, bèn viết lên giấy một cách đường hoàng trịnh trọng đồng thời thêm mắm dấm muối, thế là trở thành bí ẩn nghìn xưa không thể giải mã, truyền từ miệng này sang miệng khác.”

Lưu Tư Miếu nhìn cô ta với vẻ kinh ngạc vô cùng.

Từ Nhiễm bị cô nhìn đến nổi hơi căng thẳng, ngoẹo đầu qua bảo, “Sao lại nhìn tôi như thế?”

Lưu Tư Miếu nói, “Tôi chỉ không ngờ cô có được kiến giải như thế, có rất nhiều người sùng xưa và học xưa, hễ lún vào rồi thì không quay ra được nữa, chóng mặt hoa mắt, đầu gối bủn rủn. Nhưng kể từ lúc hai chúng ta gặp nhau, tôi cảm thấy cô thuộc về dạng người hiếm gặp, có thể bước đi ung dung, giữ được sự tỉnh táo giữa hai bên huyền thoại và sự thật.”

Lời khen đến đường đột, Từ Nhiễm vừa thấy bất ngờ, vừa có chút mừng vui, “Hồi đầu, chẳng phải tôi đã nói với cô, phái hình pháp chúng tôi không mấy tin vào cái trò giả thần giả quỷ, vì chúng tôi cho

rằng nguyên nhân tạo thành hung trạch là do những vật hữu hình đang tác quái, chứ không phải linh hồn quái dị gì cả, thầy trừ tà chẳng qua là giúp gia quyến người đã khuất và chủ nhân mới của ngôi nhà được an ủi về mặt tâm lý, nhưng có thật sự đuổi được hung linh hay không? Có quỷ mới biết được! Dù gì tôi đã làm cái ngành này bao lâu nay, mà còn chưa từng gặp con ma nào...”

“Nhưng mà, đối với những kiến thức về hung trạch trong các bút ký xưa, tôi thấy cô uyên bác nhớ rộng, hạ bút thành văn lắm mà! Chắc chắn lúc đuổi ma, đốt tà đó cũng làm đủ mọi bài chứ!”

“Hầy, đây là làm cho người ngoài xem, cô mời một công nhân bình thường đi dọn vệ sinh, nếu trước khi vào nhà mà cô ta không mang bọc giày vào, thì cô sẽ cảm thấy cô ta không đủ chuyên nghiệp rồi nhỉ? Tất cả mọi công việc đều cần một chiếc ‘bọc giày’, điều khác biệt duy nhất giữa đầu bếp với công nhân vệ sinh, chính là họ đội bọc giày lên đầu, có thể thôi.”

Lưu Tư Miếu nhoẻn cười, “Từ lúc vào nghề đến giờ, rốt cuộc cô đã dẫn tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng vào bao nhiêu căn hung trạch rồi?”

Biểu cảm của Từ Nhiễm chợt u ám, “Tiểu đội công tác vệ sinh đặc chủng ban đầu, không phải mình tôi dẫn dắt đâu, thông thường là gia quyến nạn nhân xin phép làm vệ sinh với Cục dân chính và Cục công an, sau đó Cục dân chính và Cục công an sẽ giới thiệu với gia quyến các đội công tác, về tâm linh thì nói qua về đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh, rồi để cho gia đình quyết định mời ai, dù chọn tôi hay Tu Thúc, chọn trúng ai thì người ấy sẽ dẫn đội đi làm vệ sinh... Tôi nhớ tôi đã dẫn đội làm vệ sinh tổng cộng 45 căn hung trạch, còn con số mà Tu Thúc đã dẫn ít nhất cũng gấp ba lần, vì cái kiểu của ông ta huyền hoặc hơn, nghe có vẻ thần diệu kỳ ảo hơn, vì vậy tuy thu phí cao hơn tôi rất nhiều, nhưng người ta vẫn bằng lòng mời ông ta hơn.”

“45 căn.” Lưu Tư Miếu hơi tò mò, “Mà cô vẫn chưa hề gặp qua một sự việc kỳ dị nghi là quỷ ma ẩn hiện sao?”

“Không có, một lần cũng không.” Từ Nhiễm khẽ lắc đầu bảo, “Nhưng dầu sao cũng là đi vào hung trạch, nghe gió thổi cỏ lay là lông tơ dựng ngược, sống lưng lạnh run, điều ấy chắc chắn có, không giấu gì cô, có lần tôi đến một tòa hung trạch trước giờ hẹn, các công nhân vệ sinh khác đang trên đường đến, tôi nghĩ mình cứ đốt tà, để tiết kiệm thời gian, bèn một mình đi vào nhà, bật sáng ngọn đèn nhỏ trong căn phòng ngủ xảy ra vụ án mạng thấy vẫn còn những vết máu loang lổ lấm tẩm trên tường, làm tôi sợ hãi khôn thấu, run rẩy đặt nhiên liệu thể rắn lên trên, rồi đặt một chiếc giày, lấy bật lửa ra, cúi xuống chuẩn bị châm lửa, đột nhiên tôi cảm thấy như có một bàn tay đang sờ vào thắt lưng mình, lúc ấy thật sự tôi hồn xiêu phách lạc, thét lên một tiếng, quay phắt lại, hầy, thì ra là phiến lá to như bàn tay của một ngọn cây bên vách tường đã dính vào eo mình... Lời xưa nói rằng ‘*Quỷ ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quỷ ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo*’, thực ra chính là như vậy.”

Một câu nói xưa, mà không chịu nổi cơn nghiền ngẫm, nghiền đi ngẫm lại, không biết mắc vào sợi tơ sầu nào trong lòng, khiến Lưu Tư Miếu có chút ngây ra.

Nhưng Từ Nhiễm không để ý, vẫn tiếp tục, “Lấy bút ký thời xưa ra nói, tuy có nhiều ghi chép liên quan đến hung trạch, nhưng ‘phản hung trạch’ cũng không ít - chính là những văn tự phá giải sự thật về hung trạch. Những năm đầu thời Thanh có một vị học giả tên Ôn Giá, đã viết một văn bản gọi là *Tam nùng chuế nhân quảng tự tự*, nói rằng hồi nhỏ ông học bài trong một căn hung trạch, Một tối nọ, đang chấp quản bút khô làm thời luận, chợt nghe tiếng vù vù ngoài song cửa, Ôn Giá ngẫm rằng mình chưa bao giờ làm chuyện thẹn với lòng, nhóm đuốc lên xem xét, thì ra là một phiến lá mắc trên mạng nhện, gió vào trong hốc ngân thành tiếng. Rồi lại một đêm nọ, trăng mờ gió cao, bỗng nhiên ông thấy một vật ma quái treo giữa không trung, phất phơ qua lại trong căn phòng mé, bèn lấy trượng gỗ đánh, vật ấy ‘*roi xuống là tả,*’ nhưng không tiếng động, giơ đèn soi, thì ra là

người hầu già giặt xong, phơi đồ trên dây trong căn phòng mé. Còn một căn hung trạch nữa được ghi chép trong bút ký *Tại viên tạp chí* do Lưu Đình Cơ thời Thanh trứ tác: mỗi đêm, trên bãi đất trống chõ sũa không dứt, ánh lửa lấp lóa, mọi người đều sợ hãi, cảm thấy rằng chắc chắn ma quỷ tác quái, may chủ nhân nhà này là người có học và hiểu lẽ, bảo rằng đây chẳng qua chỉ là lửa lân tinh, không tin thì đào mảnh đất trống ấy lên, chắc chắn sẽ tìm thấy hài cốt, đào ba thước đất, quả nhiên tìm được một bộ xương khô, cải táng nơi khác, từ đấy về sau bình yên vô sự.”

Lưu Tư Miếu là người theo chủ nghĩa khoa học, hề nghe thấy những chuyện khoa học bài trừ mê tín, đều tán đồng cao độ, “Tôi là nhân viên điều tra hiện trường phạm tội, sẽ có lúc một mình đến hiện trường khám xét, cảm giác thân trong hung trạch, nghe gió thổi cỏ lay, tôi cũng có cảm giác lông tơ dựng ngược, sống lưng lạnh run, thế nhưng chỉ cần tập trung vào công việc, thì sẽ quên đi... Làm cảnh sát hình sự, bình thường tán gẫu chuyện án mạng, chắc chắn đã từng nói qua không ít chuyện truyền miệng đáng sợ liên quan đến hung trạch, nhưng trời sinh tính tôi không thích tán chuyện náo nhiệt, cũng chẳng hứng thú nghe những chuyện hoang đường vô lý, chỉ biết rằng trên đời này hung trạch là có thật, ngục trong hung trạch sẽ gặp chuyện chết người là thật, phải vậy không? Cô có biết rốt cuộc là như thế nào không?”

“Biết thì đúng là biết, nhưng mà...” Sắc mặt Từ Nhiễm có vẻ khó khăn, không biết nên nói tiếp thế nào, thì điện thoại của Lưu Tư Miếu vang lên, cúi xuống nhìn, thấy người gọi đến là Lôi Dung vội vã bắt máy. Lôi Dung nói cho cô biết kết quả tìm kiếm trong kho dữ liệu của Bộ Lợng, “Địa chỉ của căn hung trạch là căn hộ số 1202, đơn nguyên 2 tòa nhà số 3, tiểu khu Tân Thủy Viên. Chị sẽ gửi cho em khái quát tình tiết vụ án sớm nhất có thể, sau đó sẽ tìm hình ảnh và tài liệu vụ án, rồi gửi cho em.”

Lưu Tư Miếu biết thời hạn chấm dứt điều tra căn hung trạch thứ hai mà Tu Thúc đưa ra là 10 giờ rưỡi, vừa thoát xem đồng hồ, không kịp được mắng một câu, “Chết tiệt! Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa

thôi!” Rồi cô lôi Từ Nhiễm chạy xuống dưới tầng ngoặt rẽ loạn xạ trong tiểu khu tối om, chẳng va phải một con chó chứ đừng nói là người, ngẩng lên nhìn ra xa, phần lớn cửa sổ của các tòa nhà đều tối tăm, như thể một chiếc tổ ong khổng lồ bị ruồng bỏ từ lâu.

Những cuộn mây đặc không ngừng chen chúc, va vào nhau giữa không trung, nhóm lại thành những cụm màu đen có mật độ lớn hơn, bao la hơn, đưa tai lắng nghe kỹ, thậm chí có thể nghe tiếng ken két phát ra khi những tấm thép va vào nhau, cứng nhắc mà chói tai.

Hai cô gái bước ngả nghiêng, khó khăn lắm mới tìm được tòa nhà số 3, đi thang máy lên tầng 12, nhưng ngay khoảnh khắc mở cửa thang máy, Từ Nhiễm định bước ra, thì Lưu Tư Miếu đã kéo cánh tay cô lại.

Từ Nhiễm nhìn cô vẻ ngạc nhiên, rồi hiểu ý trong ánh mắt lạnh lùng của cô: *Không biết bọn Tu Thúc đã rời đi chưa, đừng manh động khinh suất.*

Từ Nhiễm giữ chặt khẩu súng trường tự động kiểu 95 bọc trong mảnh khăn sa, khẩu súng này cô vẫn đeo suốt trên vai.

Lưu Tư Miếu suy đoán, với sự xảo quyệt và chuyên đánh vào tâm kế như Tu Thúc, không có nhiều khả năng mới vòng giữa của “cuộc chơi” mà đã đụng độ với người phe bên kia, vì vậy về cơ bản có thể đoán chắc rằng, ông ta đã dẫn theo tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng rời khỏi căn hung trạch này từ lâu, nhưng trước lúc hiểu ra được mục đích của Tu Thúc, thì chuyện gì cũng phải cẩn thận. Cô dừng tại nghe ngóng tiếng động trong hành lang, ngoại trừ tiếng ong ong của ngọn đèn tiết kiệm năng lượng trên trần nhà, thì không nghe thấy gì, cô tức tốc lao ra khỏi thang máy, dán lưng vào tường nhìn khắp hành lang xác nhận an toàn rồi, mới để Từ Nhiễm ra khỏi thang máy.

Từ Nhiễm hơi hoảng, nhưng vẫn trấn tĩnh, sau khi tìm ra căn hộ 1202, không quên bảo Lưu Tư Miếu bỏ hết vật phẩm màu đỏ khỏi

người.

“Đây là quy tắc, trước khi đi vào căn hộ của người thất cổ, nhất định phải bỏ lại tất cả vật phẩm màu đỏ, tính cả quần áo, trang sức, dù đeo tóc giả màu đỏ cũng không được.” Đối diện với sự nghi ngờ chất vấn của Lưu Tư Miếu, Từ Nhiễm nói nghiêm túc, “Phần lớn người tự thất cổ đều chết bởi không thể thỏa mãn dục vọng hoặc không thể hóa giải hận thù, vì vậy tuy biến thành ma, oán khí vẫn ứ tụ trong lòng, không cách nào tiêu trừ được, màu đỏ đại diện cho dục vọng mãnh liệt, vì vậy nếu mang những vật màu đỏ bước vào phòng của người tự thất cổ, cũng giống như mặc cả bộ y phục đỏ bước vào trường đấu bò tót, sẽ gặp chuyện đấy. Cô đừng trợn mắt nhìn tôi, trong sách bảo thế, tôi không tin, tôi biết cô cũng không tin, nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên làm theo quy tắc.”

“Nhưng mà, chẳng phải căn hung trạch này được dọn vệ sinh rồi sao?” Lưu Tư Miếu không hiểu lắm, “Trừ phi, cô không khẳng định được nơi này có phải là căn hộ tương ứng với mật hiệu Tu Thúc để lại hay không.”

Từ Nhiễm thụp người xuống, quệt nhẹ ngón tay lên mặt sàn, đưa lên ngửi rồi nói, “Không sai, chính là căn hộ này, trên sàn còn có tàn hương của hương Ấn ma. Người tự thất cổ chết ở trạng thái thảm khốc, hóa thành linh hồn cực kỳ hung ác, vì vậy nơi mà họ thất cổ thường được gọi là ‘*Thiên hạ đệ nhất hung trạch*’, trước khi bước vào chắc chắn Quách tiên sinh sẽ thắp hương Ấn ma, sau khi vào mới đốt tà, song kiếm hợp bích để trừ ma quỷ, nhưng dẫu thế, cũng không biết ma quỷ có quay ngược về hay không, vì thế chúng ta đừng cãi cọ về chuyện bỏ lại vật dụng màu đỏ trên người nữa, được chứ?”

Lưu Tư Miếu thấy khuôn mặt Từ Nhiễm đành lại cứng ngắc, bèn chiều theo ý cô ta, vừa lật giở túi áo, vừa nói, “Thế thì, trước khi bọn Tu Thúc vào căn hộ này, chắc chắn đã loại bỏ tất cả những món màu đỏ mang theo rồi?”

“Đây là chuyện đương nhiên.”

Sau khi đã kiểm tra khắp người, Lưu Tư Miếu nói, “Không có thứ gì màu đỏ.”

“Khoan đã.” Mắt Từ Nhiễm sắc sảo, chỉ vào cổ Lưu Tư Miếu nói, “Thứ cô đang đeo là gì thế?”

Lưu Tư Miếu chậm rãi kéo sợi dây chuyền trên cổ, lộ ra một mặt dây chuyền bằng thạch anh hình trụ tròn, khám hồng ngọc.

“Còn bảo không có thứ gì màu đỏ, đây chẳng phải nó thì là gì!” Từ Nhiễm xòe tay ra không chút khách sáo, “Đưa cho tôi, tôi đựng nó trong túi màu đen, sau khi điều tra xong căn trạch này, bảo đảm sẽ trả lại cho cô.”

Lưu Tư Miếu do dự giây lát, rồi tháo sợi dây chuyền ra với vẻ rất không cam lòng, giao cho Từ Nhiễm, cô ta nhìn thoáng qua mặt dây chuyền thạch anh, tò mò hỏi, “Trong này là gì thế?”

“Tóc.” Lưu Tư Miếu điềm đạm nói.

2

Bước vào căn hộ, bật đèn lên, Từ Nhiễm nhìn lướt qua mặt sàn phòng ngủ chính, không tìm được kê bật lên, “Tình hình... thế này là sao?”

“Sao thế?” Lưu Tư Miếu không hiểu Từ Nhiễm kinh điều gì.

“Đồng cát che phủ này, có lẽ là đốt tà, sao bên cạnh còn có một chiếc giày cao gót, giống như đã bị đốt qua thế nhỉ?” Từ Nhiễm vuốt mấy sợi tóc nơi thái dương, “Thông thường, không cần biết có bao nhiêu người đã chết, chỉ cần đốt một chiếc giày làm phép là được, chứ tôi chưa từng nghe qua chuyện đốt hai chiếc giày cả, Tu Thúc lại

làm trò quỷ gì đây? Ngày nào cũng nói như thể mình là người thừa kế chính thống duy nhất của thầy trừ tà, rốt cuộc cũng làm xằng bậy mà thôi!”

Lưu Tư Miếu quỳ trước chiếc giày cao gót, dùng nhíp gấp lên, lật giở, rồi lại ra phòng khách xem qua kệ giày, trở vào nói với Từ Nhiễm, “Bề ngoài chiếc giày này bị đốt rất dữ dội, nhưng bên trong thì vẫn chưa bắt lửa trầm trọng lắm, trên ấy có một số dấu vết từng bị giẫm đạp, dường như vừa bị đốt cháy không bao lâu thì bị giẫm tắt, tôi đoán có lẽ Tu Thúc nhận được khái quát tình tiết vụ án rồi, biết nạn nhân là một người đàn ông, nhưng trong cơn lộn xộn đã đốt nhầm giày, nên ráo riết dập lửa, rồi đốt một chiếc khác, trên kệ giày có hai đôi giày của một nam một nữ, đều bị thiếu mất một chiếc.”

“Đốt tà cái thôi mà cũng nhầm được, quái dị thật!” Từ Nhiễm lầm bầm.

“Sao lại có hai mảnh rèm dựng bên cạnh tường?” Lưu Tư Miếu quan tâm đến chuyện khác, cô khẽ nhìn ô cửa sổ mở toang, “Quả nhiên, sau khi đốt tà thì cần đổi không khí, nhưng đâu đến nỗi phải tháo cả rèm ra chứ.”

Từ Nhiễm thoáng nhìn đồng cát đang lấp đốt tà, nói, “Tháo rèm ra để sàng hạt cát. Dẫu sao đây cũng là căn hộ có người thất cổ, lúc rải cát lấp lửa sau khi đốt tà, nếu hạt cát quá thô ráp, dư tà sẽ len khỏi những chỗ có khe hở để ra ngoài, cũng hay là Tu Thúc nghĩ ra được cách đó, dùng rèm để sàng, cô xem còn rất nhiều hạt cát thô mắc trên đấy, có thể thấy ông ta vô cùng kiêng kỵ và cảnh giác... Rốt cuộc vụ án đã xảy ra trong căn hộ này là vụ án kiểu gì cơ chứ?”

Lưu Tư Miếu lấy điện thoại ra, mở bản khái quát tình tiết vụ cùng những hình ảnh và tài liệu liên quan mà Lôi Dung gửi cho cô, giới thiệu sơ lược tình hình với Từ Nhiễm.

“Xem ra đây là một vụ án rất đơn giản, thời xưa gọi là *tác quá tử*, nhưng cô bảo rằng nạn nhân Nghê Bình là một gã độc thân, sao

trong nhà lại có giày cao gót của phụ nữ?” Bổng Từ Nhiễm trợn tròn mắt, chạy “bộp bộp bộp” đến bên kệ giày, xem qua chiếc giày cao gót còn lại: pha lê và tua rua sáng lấp lánh điểm xuyết trên mũi giày màu đen, cô ta cầm giày trở vào phòng ngủ chính, nghiêng răng trợn mắt, nói, “Rất hiển nhiên, chiếc giày này chỉ có gái đứng đường mới mang, không có cả đất trên gót giày... Tôi hiểu rồi, mười phần thì hết tám, chín phần đây là thứ Nghê Bình tự mua về, cô xem, đến cả cỡ giày cũng y hệt chiếc giày nam còn lại.”

Thần sắc Lưu Tư Miếu chợt thay đổi, cô chìm vào suy tư.

“Cô sao thế?” Từ Nhiễm hỏi.

“Giày có cùng kích cỡ với nhau, nhưng mẫu của nam sẽ rộng hơn mẫu của nữ một chút, nếu thật sự Nghê Bình thích đi giày nữ, thì chân gã sẽ mang không vừa chiếc giày cao gót này đâu.”

“Có thể gã không biết thì sao.” Từ Nhiễm nói, “Đàn ông đi mua giày nữ chắc chắn sẽ không thử trong tiệm rồi, dựa trên cỡ giày của mình rồi mua hàng qua mạng thôi, chuyện này chẳng phải rất bình thường hay sao?”

Lưu Tư Miếu khẽ gật đầu, “Cô phân tích rất hợp lý, nhưng chưa biết chừng, lỡ có ai mong muốn đúng như thế, việc cô cho rằng Nghê Bình là một tên có sở thích đi giày nữ, mới đặt một đôi giày cao gót như thế lên kệ giày.”

“Cô muốn nói...” Giọng nói Từ Nhiễm hơi run lên, “Nghê Bình đã bị giết hại?”

Lưu Tư Miếu nhìn vào tấm ảnh hiện trường của Nghê Bình hiển thị trên điện thoại, nhìn hồi lâu, mới chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn vào khoảng không trống hoác trước cửa sổ... Tuy trên đường ống khí sưởi đã trống trơn không còn dây rợ, tuy Nghê Bình cùng chiếc ghế anh ta từng ngồi đều không còn ở đây nữa, nhưng cảnh tượng

của nạn nhân cũng dần dà trùng khớp với cảnh tượng ngay lúc này...

“Có chút... không ổn.” Lưu Tư Miếu nói nhỏ.

“Ờ?” Từ Nhiễm giật bản mình, “Có chỗ nào không ổn?” “Bây giờ tôi chưa thể nói, nhưng cứ có cảm giác không ổn. Có một điểm mà Lưu Tư Miếu không cách nào giải thích cho Từ Nhiễm, đó là, đối với đa số nhân viên điều tra, tác dụng của giác quan thứ sáu có lúc thậm chí còn vượt cả điều tra loại suy, khám xét và thẩm vấn, nhất là những cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm, chỉ bằng cái nhìn đầu tiên lúc trông thấy kẻ tình nghi, họ đã xác định được hắn có tội hay vô can, mà với tư cách là chuyên gia điều tra hiện trường ưu tú nhất trong nước, Lưu Tư Miếu cũng đã luyện được tài nghệ tương tự từ lâu: bước vào bất kỳ hiện trường án mạng nào, cũng có thể dựa vào trực giác mà phán đoán ra có tồn tại nguy tạo hiện trường hay không, vật chứng quan trọng có bị dịch chuyển hoặc hủy hoại hay không, đâu là nơi có vẻ không đáng kể nhưng thực ra là khu vực cần điều tra trọng điểm, thậm chí có thể suy đoán được tuổi tác, giới tính, tướng mạo và địa điểm ẩn náu của hung thủ... được tám, chín mươi phần trăm, nhưng dựa trên tinh thần khoa học “chứng cứ là số một”, cô rất không muốn thừa nhận sự quan trọng của giác quan thứ sáu.

Lúc này, chính bằng giác quan thứ sáu, cô cảm thấy cái chết của Nghê Bình, không giống tự tử.

“Giờ tôi bắt đầu khám xét, cô ra ngoài phòng khách, trông chừng cửa.” Lưu Tư Miếu vừa nói với Từ Nhiễm, vừa đeo găng tay cao su.

Từ Nhiễm có vẻ sợ hãi, “Chẳng lẽ... còn có người đến nữa hay sao?”

Lưu Tư Miếu nhìn cô ta một thoáng, “Tôi tin rằng bọn người muốn ám sát cô hồi chiều sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, chắc chắn bọn chúng vẫn đang thám thính hành tung của cô khắp nơi.”

Từ Nhiễm vô thức ôm lấy súng, sau đó lấy súng khỏi vai, đưa cho Lưu Tư Miếu, “Thứ này, cô cầm vẫn hơn, tôi cầm thật sự chẳng khác nào cầm thanh cời lửa”

“Không phải trong kỳ huấn luyện quân sự cô đã từng sử dụng rồi sao? Nhắm chuẩn vào mục tiêu rồi bóp cò, đơn giản thế thôi, súng này có lực giật ngược nhỏ, phụ nữ cũng có thể sử dụng được.” Lưu Tư Miếu vừa nói vừa dạy cô, “Hơn nữa tôi phải khám xét hiện trường, làm sao có thể vác theo một khẩu súng dò từng ô được chứ, cô canh ở cửa, nghe thấy động tĩnh gì thì chạy vào tìm tôi.”

Từ Nhiễm hết cách, đành bước ra khỏi căn hộ.

Lưu Tư Miếu quay ra cửa, bắt đầu xem xét phòng ngủ chính một cách tỉ mỉ: diện tích khoảng 15 mét vuông, là một gian phòng vuông vức, tương tự phòng khách, có lối xây lắp rất đơn giản, mặt tường là bốn mặt màu trắng chạm sần, sàn nhà được ốp lớp ván bằng gỗ ép rẻ tiền. Phía nam của căn phòng là một song cửa sổ lớn nửa chạm sần, có ba cánh, lúc này cánh cửa sổ phía tây đang mở, có thể nghe thấy thấp thoáng tiếng sấm giữa bầu trời, điều làm cho người ta thấy kỳ lạ là ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy ngay chiếc hộp rèm, nhưng lại chẳng hề nhìn thấy rèm. Ở mé bên trên hộp rèm, là ống khí sưởi màu xám bạc. Căn phòng có cách bài trí rất đơn giản, hoàn toàn là phong cách cư ngụ của một người độc thân, tựa vào tường phía tây là một dãy tủ áo dạng đẩy vào kéo ra màu nâu đỏ, có một bàn vi tính màu trắng vít vào vách tường phía đông, trên đấy trống trơn, chỉ còn sót lại vài quyển tạp chí cạnh đã cong lên, có lẽ để điều tra, phía cạnh sát đã đem chiếc máy vi tính đi với tư cách vật chứng. Một chiếc giường gấp, có màu cà phê, hiệu Huaite đặt ngang tường phía bắc, gối và khăn bị cuốn nhàu như thể bị bắt quả tang ngoại tình. Kiểu giường gấp này đơn giản tiện dụng, lại tiết kiệm không gian, Tổng đội điều tra hình sự thành phố Bắc Kinh đã đặt mua một lô lớn hồi đầu năm, đặt trong các phòng làm việc, để tiện cho các cảnh sát hình sự giải quyết vụ án thâu đêm có thể nghỉ ngơi, vì vậy Lưu Tư Miếu thoát nhìn đã nhận ra ngay. indkets goody Shri

Điều khác biệt hoàn toàn với hiện trường phạm tội trước đó là hiện trường tử vong của Nghê Bình đơn giản hơn nhiều, rất dễ dàng để xác định chắc chắn điểm trung tâm của việc điều tra - đó là trong bán kính có hạn, lấy tử thi làm trung tâm. Những cảnh sát hình sự già thích nhất đến hiện trường dạng này, có một xác một dây thoi, cho dù siết cổ chết rồi ngụy tạo thành tự sát, để giảm thiểu điểm đáng nghi, hung thủ sẽ cố gắng xử lý hiện trường sạch sẽ hết mức có thể, không như hiện trường án mạng giết người, có nhiều dấu vết vật lộn lộn và các bằng chứng vi lượng nằm rải rác, vì vậy câu cửa miệng của các cảnh sát hình sự, hiện trường tự treo cổ thì gọi là ‘ăn vật’, còn hiện trường án mạng gọi là ‘thịnh soạn’, ăn vật thì ai cũng thích, còn ăn thịnh soạn còn tùy xem bụng dạ thế nào.

Một khi đã xác định được điểm trung tâm của việc điều tra, nhân viên điều tra phải tuân thủ nguyên tắc ‘xổm nhảy lên’ để tiến hành, cũng có nghĩa là việc điều tra nên được tiến hành từ dưới lên trên, trước tiên kiểm tra mặt sàn, sau đó nâng cao tìm kiếm lên vị trí vùng thắt lưng, cuối cùng là trần nhà. Tuy nhiên, việc điều tra hiện trường của cái chết do tự thắt cổ lại có chỗ khác biệt, phải điều tra vị trí trên cao nơi nạn nhân bị treo, sau đó hạ thấp dần, con số thống kê cho thấy, 70% các vụ ngụy trang tự thắt cổ bị vạch trần, đều do có vấn đề ở phía trên, ví dụ như phương thức thắt nút của sợi dây có đặc trưng nghề nghiệp khác biệt rõ ràng so với người tự thắt cổ, xuất hiện vết hằn song trùng nơi vùng cổ, được tạo nên bởi nhiều loại dây thừng siết cổ với chất liệu khác nhau, mặt nằm ngang của vết hằn bao quanh vùng cổ hiện hình trạng khép kín, lớp da nơi vết hằn và lớp mô sâu bên dưới không có phản ứng sống... những tình tiết kiểu như đôi chân người chết treo vốn dĩ chẳng giảm xa đến được chiếc ghế bị đập đổ, chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết trinh thám ba xu mà thôi, nếu bọn tội phạm mưu sát trong thực tế đều ngốc như thế, thì tỉ lệ phá án của cảnh sát ít nhất cũng phải tăng gấp mười lần.

Hiện tại, thi thể của người tự thắt cổ và sợi dây thừng đều đã được cảnh sát mang đi từ lâu, từ góc độ của chứng cứ học, có thể nói là trống rỗng chẳng còn gì, đã vậy còn được công nhân vệ sinh dọn dẹp nữa, cái gọi là điểm điều tra trung tâm giờ sạch bong như

thể vừa lấy ra từ máy rửa chén, trong bản khái quát tình tiết vụ án được Lôi Dung gửi đến, cũng chẳng có chỗ nào khả dĩ để đặt câu hỏi nghi ngờ rằng cái chết của Nghệ Bình là do bị giết hại... Một cơn mờ mịt dâng lên trong lòng Lưu Tư Miếu.

Rốt cuộc mình có thể tìm được gì ở hiện trường như thế này?

“Điều này yêu cầu công tác của chúng ta phải càng tỉ mỉ, nghiêm túc, kỹ lưỡng từng chi tiết, tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm, thậm chí phải học được năng lực tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được vệ sinh sạch hoàn toàn!”

Nhớ lại những lời đã nói với Trương Hiện Hà không lâu trước đó, một nụ cười cay đắng hiện lên nơi khóe miệng Lưu Tư Miếu.

Cô nhắc một chiếc ghế cạnh cửa sổ, đặt ngay bên dưới đường ống khí sưởi. Trên ghế có một dấu chân rõ ràng được để lại bởi một đôi giày nữ, sau khi chụp ảnh lại, cô mới trèo lên, dùng đèn pin rọi đường ống khí sưởi, có thể nhìn thấy một đường vết xước rõ ràng ngay phía trên.

“Sợi dây kiểm tra là dây thừng màu vàng nâu có đường kính 0,5 cen-ti-met, tính chất tương đối cứng, kiểm tra chưa thấy có vật bám kèm, so sánh bằng mắt thường về cơ bản trùng khớp với sợi tơ tàn sót lại nơi vết xước phía trên đường ống khí sưởi.”

Câu được ghi trong bản khái quát tình tiết vụ án, đã chứng tỏ rằng nơi đây không có điểm tình nghi.

Cô chậm rãi buông ngang tầm mắt... Trên bản khái quát vụ án chẳng hề có chữ nào nhắc đến chuyện cái chết của Nghệ Bình có liên quan đến rèm cửa sổ, trong bảng vật chứng được gửi kèm cũng chẳng hề cho thấy cảnh sát đã lấy rèm cửa sổ đi với tư cách vật chứng, thế thì, chúng đi đâu mất rồi?

Cô nhắm chuẩn đèn pin vào bên trong chiếc hộp rèm cửa, cuối cùng cũng trông thấy một sợi tơ vải mắc trên bức vách trong cô dùng nhíp lấy sợi tơ vải xuống.

“Cô phát hiện ra gì rồi?”

Giọng nói của Từ Nhiễm vọng từ ngoài cửa vào, có lẽ quý cô này đứng giữ cửa chính ngoài phòng khách buồn chán thực sự, nên đi vào xem thử phía Lưu Tư Miếu tình hình thế nào.

“Chẳng phát hiện được gì.” Lưu Tư Miếu lâm bầm, “Tôi chỉ tò mò vì sao rèm cửa sổ biến mất, trong bản khái quát tình tiết vụ án chẳng nói rèm cửa sổ có liên quan gì đến cái chết của Nghê Bình, vì vậy cảnh sát sẽ không lấy đi đâu.”

“Cảnh sát không lấy, thì là mấy công nhân vệ sinh lấy đi chứ sao.” Từ Nhiễm nói nhẹ nhàng, nhưng Lưu Tư Miếu lại ngạc nhiên, “Công nhân vệ sinh lấy rèm cửa sổ làm gì?”

“Cô quên lời tôi nói rồi sao? Hung trạch của người tự thất cổ không được thấy màu đỏ, vì vậy nếu rèm cửa sổ màu đỏ, thì nhất định họ phải gỡ xuống vứt đi.”

Lưu Tư Miếu thoáng nhìn sợi tơ vải trên cây nhíp, rất rõ ràng đây là một sợi tơ đỏ.

Câu đố đã được phá giải đơn giản như thế, nhưng trái lại, tựa như lúc phát hiện ra con đường cụt không đi tiếp được trong lúc chơi trò chơi mê cung vậy, Lưu Tư Miếu có chút chán nản, nhảy xuống ghế, đúng lúc này, cô trông thấy một vật thể nhỏ có hình dáng kỳ quặc nơi góc tường, bèn cúi xuống nhặt, đó là một vật trang trí mắc trên khâu chìa khóa.

“Ô, cáo Nick!” Từ Nhiễm nói.

Lưu Tư Miếu chau mày nhìn Từ Nhiễm.

“Tôi nói này, cảnh sát các người chẳng có chút đời sống sau giờ làm gì cả, không đi xem phim à, đây là một trong những nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình Zootopia siêu hot hai năm trước, một chú cáo vừa gian xảo vừa đáng yêu.”

Thời gian sau giờ làm của cảnh sát hình sự vốn ít ỏi đến mức đáng thương, một tuần có một ngày nghỉ đã đủ khiến cả đội cảnh sát vui sướng rồi, huống chi trước mắt bản thân đang có nhiệm vụ quan trọng, lấy đâu ra thời gian xem phim hoạt hình cơ chứ.

Tuy nhiên, nhìn từ góc độ khác thì, dù Lưu Tư Miếu chẳng biết tí gì về chú cáo Nick, cô vẫn có sự lĩnh hội sâu sắc đối với ý nghĩa của vật trang trí này hơn cả so với số lượng khán giả trong nước đã tạo ra mức thống kê 1,5 tỷ vé cho bộ phim hoạt hình này. Đối với một chuyên gia giám định hình sự, “thực” luôn quan trọng hơn “danh”, điển hình như hiện giờ, cô đã nhìn thấy ngay dưới đuôi của chú cáo có khắc một từ tiếng Anh - *Schleich*. Đây là sản phẩm bán kèm được đặc biệt sản xuất cho bộ phim *Zootopia* bởi công ty Schleich chuyên sản xuất mô hình động vật bằng nhựa của Đức, giá của nó ít nhất phải trên 100 nghìn dân tệ, một công nhân vệ sinh bình thường sẽ không bỏ tiền ra mua thứ này.

Trong một căn phòng đã được công nhân vệ sinh dọn dẹp, lại phát hiện ra một vật dụng thời trang thế này, chỉ cần thoáng suy luận sẽ biết chủ nhân của nó là ai.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ lạ lùng này, cô gạt hái được mối liên hệ về mặt ý nghĩa nào đó với mục tiêu cần tìm kiếm, dấu rằng mối liên hệ này vô cùng yếu ớt, nhưng cũng đủ khiến Lưu Tư Miếu mừng vui muôn phần.

Chỉ có điều, tâm can Lưu Tư Miếu cực kỳ thâm sâu, không hề lộ vẻ mừng vui trên mặt, mà vẫn giữ biểu cảm bình lặng không chút gợn sóng, Từ Nhiệm trông thấy thì không khỏi thở dài, “Xem ra căn hộ này thật sự chẳng có gì để điều tra, chỉ là một vụ việc tự sát bình thường, chúng ta đi thôi, đừng mò tìm ở đây làm gì nữa, phải biết

răng lòng nghi ngờ như một người mẹ, tự có chức năng sinh ra ma quỷ đấy.”

Lưu Tư Miếu cũng cảm thấy trong một căn “hung trạch ba không” - không chút vật chứng, không chút manh mối, không điểm tình nghi thế này, muốn tìm ra “sự thật” gì đó thì khả năng gần như bằng không, hơn nữa, vì sao không thể cho rằng bản thân vụ tự tử của Nghê Bình chính là sự thật?

Thế nhưng, rõ ràng Tu Thúc nói với Lôi Dung là “mong cô nói với tôi sự thật của vụ án mạng từng xảy ra trong căn hung trạch thứ hai”, cũng có nghĩa, một cách kiên định, Tu Thúc cho rằng xác định ban đầu của phía cảnh sát, rằng vụ án này là một vụ tử vong ngoài ý muốn do ngạt thở tình dục gây ra là sai lầm.

Phía cảnh sát và chính mình đều không phát hiện ra bất kỳ điểm khả nghi nào, Tu Thúc dựa vào đâu mà nhận định là có sự thật khác đằng sau vụ án này chứ? Trừ phi...

3

Lưu Tư Miếu gọi điện thoại cho Lôi Dung, bảo rằng mình không phát hiện ra bất kỳ “sự thật” nào trong căn hung trạch thứ hai, “Em kiến nghị lần này chị hãy gửi tin nhắn cho hệ thống truyền tin đám mây của hần, để hần gọi lại cho chị, bảo với hần là cuộc điều tra đã kết thúc, Nghê Bình quả thực đã tự tử, làm thế có thể sẽ phải mạo hiểm rủi ro một chút, nhưng em nghĩ tường tận rồi, đây cũng là một nước cờ để hóa bị động thành chủ động. Nếu hần bảo, tốt thôi, tôi nói cho cô hay mật hiệu của vị trí căn hung trạch thứ ba, thì xem như chúng ta qua được ải này; nếu hần biểu lộ vẻ hoảng hốt lo lắng, một mực bắt chị ở lại trong căn hộ chờ lệnh, cho thấy, kế hoạch của hần đã bị rối tung, rất có khả năng hần và các công nhân vệ sinh vẫn đang ở tiểu khu Tân Thủy Viên, sợ rằng chúng ta điều tra xong xuôi, có thời gian triển khai tìm kiếm bọn họ, thậm chí vừa xuống lầu đã va phải họ.”

“Ừm, em phân tích hợp lý đấy.” Lôi Dung nói, “Tuy nhiên, vẫn còn một khả năng nữa, có lẽ là khả năng lớn nhất, không biết em có nghĩ đến hay không, chính là...”

“Em biết chị muốn nói gì.” Lưu Tư Miếu ngắt lời cô, “Tu Thúc sẽ bảo cái chết của Nghê Bình thực ra chính là mưu sát, cuộc điều tra của chúng ta đã thất bại, trò chơi đến đây kết thúc.”

“Đúng thế, nếu vậy, tính mạng của Tiểu Đường sẽ bị đe dọa.” “Nếu hắn nói cái chết của Nghê Bình là một vụ mưu sát, thì bảo hắn đem bằng chứng ra.” Lưu Tư Miếu nói, “Em cảm thấy Tu Thúc chỉ đang hăm dọa chị thôi, làm sao hắn có thể biết được Nghê Bình không phải chết do tự tử cơ chứ? Trừ khi hắn là hung thủ giết người, hoặc tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Nghê Bình bị giết hại...”

“Lưu Tư Miếu, em thực sự tưởng rằng tất cả mọi chuyện xảy ra trong tối hôm nay là một cuộc chơi công bằng hay sao?”

Một câu nói đã giúp Lưu Tư Miếu bình tĩnh và tỉnh táo hẳn ra. Đúng thế, trò chơi đã, đang và sắp sửa tiến hành vào tối hôm nay, không hề là một cuộc chơi công bằng, mà là một ván cược sống chết có quy tắc được định ra và sửa đổi bởi một mình Tu Thúc.

Cả hai đầu ống nghe điện thoại đều im lặng, vừa đang suy tư, lại như đang chờ đợi, như thể người bộ hành nơi ngã tư trông thấy đèn đỏ sáng lên từ bốn hướng, không biết phải làm gì.

“Không, sẽ không như vậy đâu.” Lưu Tư Miếu đột ngột nói với vẻ kiên định.

“Ồ?” Lôi Dung như thể bị gọi tỉnh bất chợt, “Vì sao?”

“Trực giác!” Lưu Tư Miếu nói, “Trực giác bảo em rằng Tu Thúc sẽ không vì thế mà giết hại Đường Tiểu Đường.”

“Chị cũng có trực giác, nó mách bảo chị rằng Đường Tiểu Đường thực sự đang đối mặt với nguy hiểm, phải làm sao đây?”

Lưu Tư Miếu sửng người, cô hoàn toàn không ngờ người vốn ôn hòa uyển chuyển như Lôi Dung cũng có lúc nói chuyện châm chích như thế. Cô ý thức được rằng rất có thể Lôi Dung phải đối mặt với áp lực khổng lồ ở Phong Chi Thự, bèn đổi giọng điệu khác nói, “Chị nghe này, em nói Tu Thúc sẽ không giết hại Đường Tiểu Đường chỉ vì chuyện điều tra thất bại, không hề là đoán bừa linh tinh, mà là có lý do, nói một cách đơn giản là bốn chữ - *không đủ động cơ*.”

Lôi Dung cũng nhận ra rằng câu nói lúc nãy của mình hơi thất lễ, bèn định thần lại, “Nghĩa là thế nào?”

“Tính đến thời điểm hiện tại, chúng ta chưa làm rõ được một chuyện, chính là vì sao Tu Thúc phải bày ra trò chơi quỷ quái này, Tu Thúc như thể một vị thánh đồ nắm được một phần tình tiết vụ án, nhưng lại đau khổ vì không cách nào vạch trần sự thật nên bất đắc dĩ phải bắt giữ con tin để ép cảnh sát điều tra rõ sự thật, nhưng việc hấn sai khiến chúng ta làm trò du ngoạn hung trạch trong cảnh tối lửa tắt đèn, chắc chắn là có mục đích không thể tiết lộ, mục đích này hẳn chưa đạt được, hẳn tuyệt không động vào một sợi lông tơ của Đường Tiểu Đường, hẳn đã nói với chị rằng tối nay phải làm vệ sinh ba căn hung trạch, thế thì chắc chắn hẳn sẽ phô ra con át chủ bài ở căn hung trạch thứ ba, em tuyệt nhiên không tin rằng hẳn sẽ cắt gánh nửa đường!”

Lôi Dung trầm ngâm, bị ngăn cách bởi ống nghe, mà Lưu Tư Miếu cũng có thể cảm thấy rằng cô đang suy tư một cách khó nhọc. Hồi lâu sau, cuối cùng Lôi Dung hạ quyết tâm, “Được, chị đồng ý với em, gửi tin nhắn vào hệ thống truyền tin đám mây của Tu Thúc, cân nhắc đến khả năng lớn nhất là hẳn sẽ bảo chị ở lại trong căn hộ chờ lệnh, tự hẳn dẫn theo Đường Tiểu Đường và các công nhân vệ sinh ra khỏi tiểu khu Tân Thủy Viên, vì thế.”

“Vì thế bây giờ em sẽ xuống tầng ngay, làm phép ‘Chuyển dịch vị trí Gaia’ trong tiểu khu!” Lưu Tư Miếu nói, “Tuy lượng đèn đường không sáng trong tiểu khu này còn nhiều hơn cả những ngọn sáng, nhưng nếu Tu Thúc muốn dẫn theo các công nhân vệ sinh tẩu thoát ngay dưới mắt em, e là không dễ dàng đâu.”

Gaia là vị thần đất mẹ trong thần thoại Hy Lạp, phép “Chuyển dịch vị trí Gaia” được đặt theo tên bà là một nguyên tắc thuộc khoa học điều tra hình sự hiện đại, giúp một cá nhân tìm kiếm tội phạm tẩu thoát trong khu vực hữu hạn, còn có tên gọi khác là “Chuyển dịch vị trí đường chéo”, tức là dù địa vực tìm kiếm có hình dạng gì, cũng có thể tưởng tượng nó thành một hoặc nhiều hình vuông, đồng thời không ngừng thực hiện việc chuyển dịch vị trí theo hình chữ “Z” dọc theo hai đường chéo, như thế có thể bắt giữ được tội phạm hoặc phát giác ra hành tung của tội phạm với xác suất lớn nhất.

Lôi Dung vẫn có chút lo lắng, “Ngộ nhớ Tu Thúc gọi điện thoại, nói gợi ý cho vị trí của căn hung trạch tiếp theo đã được bố trí trong căn hộ ấy, thì làm thế nào?”

“Chỉ ở trong cùng một tiểu khu thôi, cùng lắm em lại trở lại đây. Lôi Dung nói, “Được, em dẫn theo tiểu Quách tiên sinh, chú ý an toàn nhé.”

Lưu Tư Miếu ngắt máy, khẽ suy nghĩ, cảm thấy rằng tốt nhất nên tắt hết đèn trong căn hộ, làm thế ngộ nhớ Tu Thúc đang giám sát căn hộ này từ một địa điểm nào đó, thấy đèn tắt, lại nhận được cuộc gọi của Lôi Dung nữa, thì sẽ tin vào sự thật là “cuộc điều tra đã kết thúc”. Thế là cô tắt đèn trong phòng khách, rồi lại bước vào phòng ngủ chính, ấn tắt công tắc trên tường, bỗng cô thấy Từ Nhiễm có chút không ổn.

Từ Nhiễm đứng trong bóng tối, nhìn ra màn đêm đen nặng nề ngoài ô cửa sổ không có rèm vẻ ngây đại, có lẽ do cơn cuồng phong thổi qua lúc nãy, màu sắc của đêm trở nên sáng hơn một chút, những chỗ vốn đặc sệt như hắc ín thì lúc này lộ ra những góc cạnh

sắc nhọn như thể vách đá cheo leo, đưa mắt nhìn thật kỹ, bất ngờ thay, nơi bức tường bao, con đường cái, mặt sông và trên dốc núi cỏ cây bao phủ um tùm phía xa, lại đang lấp lóa một tia sáng màu xanh sẫm lạnh căm căm.

“Từ Nhiễm, đi thôi.” Lưu Tư Miếu nói.

Nhưng Từ Nhiễm không nhúc nhích, Lưu Tư Miếu tiến lên trước kéo cánh tay Từ Nhiễm một cái, cô ta rùng mình, rồi chậm chậm xoay đầu sang Lưu Tư Miếu, đồng tử tựa hồ bị phủ lên bởi một lớp màng trắng vậy.

“Cô làm sao thế?” Lưu Tư Miếu hỏi.

Từ Nhiễm nhắc cánh tay lên, chỉ sang phía đối diện, “Ngôi biệt thự ấy, chính là Phong Chi Thụ.”

Lưu Tư Miếu sửng sốt, đưa mắt nhìn theo hướng cánh tay của Từ Nhiễm, trên ngọn đồi nhỏ ngăn bởi con đường cái và dòng sông nơi xa ấy, một tòa công trình kiến trúc nằm đó, chỉ có mỗi sảnh khách sáng đèn, những nơi khác nhất loạt đều tối om, không những không nhìn rõ được hình dáng và màu sắc, ngay cả chuyện tổng cộng có bao nhiêu tầng lầu cũng phải căng mắt ra mới có thể đếm được.

Dù biết rằng nơi ấy chính là căn hung trạch có năm công nhân vệ sinh bị giết hại, Lưu Tư Miếu vẫn thấy hơi sốc. Trong một buổi tối mây đen vần vũ, sầu khổ ảm ức, cô đến tình lỵ với một trái tim hoài niệm, nhưng lại đột ngột tiếp nhận một nhiệm vụ hoang đường, tựa như không thể nào hoàn thành, cứ thế rong ruổi không ngừng chân, dùng hết trí óc, hết lần này đến lần khác cảm nhận được cảm giác thất bại không thể làm được gì ở các hiện trường đã được dọn vệ sinh, lúc này, lần đầu tiên cô biết được người chiến hữu sát cánh với mình đang ở đâu, thì ra cô ấy đang ở cách mình một khoảng cách nói gần thì không gần, nhưng nói xa cũng không xa... Cô cố gắng hết sức mới có thể kìm nén thôi thúc muốn gọi điện thoại cho Lôi Dung.

Tâm trạng chìm nổi vừa bình lặng, cô liền để ý đến Từ Nhiễm đứng cạnh mình. oed veo do tùn

Giây phút này, Từ Nhiễm đang nhìn Phong Chi Thụ với biểu cảm đầy đau thương, nếu lý giải một cách nông cạn, có thể xem đó là nỗi xót xa khi nhìn lại vụ thảm án từng xảy ra ở đó, cùng với niềm ai điều hoài niệm đối với những cộng sự đã chết thảm, nhưng nội tâm Lưu Tư Miếu sâu hơn biển cả, cô nhận ra trong niềm đau thương của Từ Nhiễm, có xen lẫn tia tình cảm mềm mại và sâu đậm, tình cảm ấy tựa hồ có chút quen thuộc...

Trông thần sắc của Từ Nhiễm, Lưu Tư Miếu nhìn thấy chính mình trong gương mỗi buổi sáng: nhớ nhung, lo lắng, khắc khoải không yên, cả đêm thao thức vì thương nhớ một người nhưng lại chẳng có vết tích nào để tìm ra, tiều tụy đến mức trắng sao rồi mù...

“Anh ta cũng ở đây sao?” Lưu Tư Miếu không nỡ gọi Từ Nhiễm, nhưng trọng trách trên vai, không thể dùng dằng trong căn hộ này quá lâu được.

Từ Nhiễm sửng người, đưa mắt nhìn Lưu Tư Miếu, cô hiểu “anh ta” là muốn ám chỉ ai, khẽ lắc đầu chậm rãi.

Hơn nữa, bằng trực giác đặc biệt của phụ nữ, cô ta cũng nhìn thấu một điều: *Lưu Tư Miếu cũng có trải nghiệm tương tự hoặc giống với mình.*

Đi theo sau lưng Lưu Tư Miếu, Từ Nhiễm lặng lẽ bước ra khỏi căn hộ 1202. Ra đến hành lang, trong lúc chờ thang máy, Từ Nhiễm tựa vào tường, bất chợt bảo, “Sợi tóc bên trong sợi dây chuyền là của anh ta?”

Lưu Tư Miếu khẽ gật đầu.

“Đàn ông đều như nhau, lúc đến thì nhiệt tình như ngọn lửa, lúc đi chẳng thấy tăm hơi, chẳng lo người yêu mình sẽ lo lắng sợ hãi, ngày

nhớ đêm mong ra sao.” Từ Nhiễm vuốt ngọn tóc, đồng thời ngậm ngọn tóc một cách chậm rãi, sau đó hất mạnh đầu, như thể muốn rũ bỏ và quên đi điều gì với quyết tâm đoạn tuyệt, nhưng không thể che giấu được, trên gương mặt ngẩng cao, ánh nước dần dâng lên trong đôi mắt.

Biểu cảm này, Lưu Tư Miếu cũng đã từng có.

Cửa thang máy đã mở, ánh đèn rọi ra từ bên trong có chút xanh xao, Lưu Tư Miếu tiến vào bên trong, quay đầu lại nhìn Từ Nhiễm, cô ta thoáng cười cay đắng, bước vào.

Cửa thang máy đóng lại, có thể nghe thấy rõ tiếng lạch cạch của bánh xe ròng rọc dẫn động sợi lò xo phát ra, trống rỗng mà đình tại.

Đến tầng một, cửa thang máy mở ra, Lưu Tư Miếu định bước ra, đã nghe Từ Nhiễm hỏi:

“Còn cô thì sao?”

“Cũng thế.” Lưu Tư Miếu trả lời ngắn gọn.

Họ ra khỏi tòa nhà, nơi đây là góc hướng đông nam của tiểu khu. Dựa trên các tài liệu cơ bản và bản đồ của tiểu khu Tân Thủy Viên tìm thấy trên mạng, Lưu Tư Miếu biết được tiểu khu này được chia làm khu Nam và khu Bắc, hiện tại họ đang đứng ở khu Nam, nơi đây có tám tòa nhà, đều là nhà ở kinh tế tiện dụng, dãy tận cùng phía nam là ba tòa nhà, ở giữa có hai tòa nhà, dãy tận cùng phía bắc có ba tòa nhà. Căn hung trạch điều tra trước đó và căn hung trạch vừa kết thúc điều tra đều nằm trong dãy ở tận cùng phía nam, Lưu Tư Miếu suy đoán rằng căn hung trạch thứ ba mà Tu Thúc muốn làm dọn vệ sinh, nếu vẫn nằm trong Tân Thủy Viên, thì có lẽ vẫn thuộc phạm vi khu Nam.

Có lẽ do ngay từ đầu đã được định sẵn là nhà ở kinh tế tiện dụng, vườn tược cảnh quan ở đây, dẫu trong đêm tối vẫn có thể nhận thấy

được, căn bản chỉ là cỏ dại và các lùm cây không được cắt tỉa. Lưu Tur Miếu nói với Từ Nhiễm, “Bắt đầu từ nơi này, chúng ta di chuyển sang góc đông bắc của khu Nam, sau khi đến nơi thì lần theo ba dãy tòa nhà tận cùng phía bắc để di chuyển đến góc tây bắc của tiểu khu, lại di chuyển từ góc tây bắc sang góc đông nam, không ngừng đi theo hình chữ Z, trong quá trình này, chú ý xem có bóng người hoặc tiếng động bất thường không.”

Có lẽ Từ Nhiễm không ngờ mình phải chấp hành nhiệm vụ cùng Lưu Tur Miếu, giọng cô ta hơi căng thẳng, “Có phải...có phải tôi phải đi theo cô suốt không?”

“Đúng vậy, đi theo tôi thật sát.”

Không ngờ, hai người họ vừa bước đi chưa được bao xa về phía góc đông bắc, chưa đến được dãy tòa nhà thứ hai, thì bất chợt một hồi rung truyền đến điện thoại của Lưu Tur Miếu, để không kinh động đến nghi phạm trong lúc tìm kiếm, cô đã thay đổi chế độ chuông.

Sau khi bắt máy, giọng nói hớt hải của Lôi Dung vang đến trong điện thoại, “Tur Miếu, các em vẫn ở căn hộ 1202 à?”

“Em và Từ Nhiễm vừa xuống lầu, đang chuẩn bị thực hiện chuyển dịch vị trí Gaia.”

“Lập tức trở về chỗ đấy!”

“Sao thế?” “Chị đã gửi một tin nhắn vào hệ thống truyền tin đám mây của Tu Thúc, hắn đã gọi đến, vừa nghe kết quả điều tra chứng tỏ Nghệ Binh tự sát, hắn chỉ nói một câu ‘Cô còn 20 phút’, rồi ngắt máy.”

“Cái gì?” Lưu Tur Miếu sửng sốt, cô đã đoán trước đủ các kiểu trả lời và phản ứng của Tu Thúc, nhưng thật không ngờ ông ta chỉ để lại mỗi một câu như thế, mà trong mớ lời ít nhưng nhiều nghĩa ấy lại có vô vàn cách giải thích và hàm ý: *Chắc chắn Nghệ Binh không phải tự*

sát, trong vòng 20 phút cô nhất định phải tìm ra sự thật, đồng thời đưa ra lời giải thích hợp lý, nếu tìm không ra, tôi sẽ giết Đường Tiểu Đường... Lúc đi du học ở Mỹ, Lưu Tư Miếu từng hỗ trợ Lâm Hương Minh hoàn thành một bài luận văn, trong đó có chuyên môn đàm phán phân tích loại hình tâm lý của phần tử phạm tội dựa trên lời nói, cô còn nhớ cảnh tượng Lâm Hương Minh mặc áo sơ mi trắng như tuyết ngồi uống cà phê bên bàn, một nụ cười mím vương trên khóe miệng nhếch lên của anh, nói, “Một phần tử phạm tội chuyên nghiệp, nói chuyện phải giống như hoàng đế vậy, kiệm từ như vàng, dư vị vô vãn.”

Nếu phán đoán từ tiêu chuẩn này, thì Tu Thúc thật sự là cao thủ của cao thủ.

Một đối thủ như thế, hoàn toàn có thể được xem như một gã điên máu lạnh, không tài nào phán đoán bằng lý lẽ thông thường được!

Lưu Tư Miếu ngắt máy, kéo Từ Nhiễm chạy ngược trở lại, Từ Nhiễm không hiểu gì cả, “Lại phải về căn hộ 1202 nữa à?”

“Đúng! Chúng ta còn 20 phút!”

4

Một một lần nữa trở lại căn hộ 1202, Lưu Tư Miếu đứng trước cửa phòng ngủ chính, đôi mắt xem xét tỉ mỉ hết như máy quét, không bỏ qua góc cạnh nào, tuy nhiên cũng chỉ như nhìn lướt qua rồi thôi, trái tim rối như tơ vò tựa hồ mây mù cuộn trào, làm cho cô tuy đã trợn tròn mắt nhưng vẫn chẳng thấy gì, cũng không thể nhìn thấy gì, những món đồ nội thất rất giản đơn cùng cách bày biện chỉ cần lướt qua một lần là thấy hết, hoàn toàn chẳng thể phát hiện ra thứ gì mới...

Làm sao hắn biết cái chết của Nghệ Binh không phải do tự tử chứ? Trừ phi hắn chính là hung thủ, hoặc tận mắt chứng kiến toàn bộ

quá trình Nghệ Binh bị giết hại...

Dù thế nào cũng không thể giải trừ được dòng suy nghĩ ấy, cơn phần nộ khi bị tên hung thủ thật sự chơi đùa mà chẳng thể làm được gì, khiến cô không định tâm, không tập trung tinh thần được. Thời gian trôi đi từng phút từng giây.

Mình không thể làm được rồi...

Khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu, thân thể mỗi một khôn thấu vẫn đang gắng gượng khổ sở, bất chợt choáng váng, suýt thì ngã quỵ, Từ Nhiễm đứng cạnh vội đỡ lấy cô, “Đừng gồng nữa, mau chóng gọi cho bạn trai của cô đi!”

Lưu Tư Miếu sững ra, “Bạn trai gì?”

“Thì cái ‘tên đáng ghét’ đã gọi cho cô ở căn hung trạch trước ấy, tôi có thể thấy hai người đang giận dữ nhau, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của anh ta, cô đâu thể phát hiện ra sự thật về cái chết của hai cô gái kia nhanh đến thế chứ.” Từ Nhiễm nói.

Lưu Tư Miếu suýt bật khóc, đang định giải thích, thì điện thoại rung lên, vừa nhìn thì không ngờ là ‘bạn trai’ gọi đến, đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa thì người lại xộc vào, Lưu Tư Miếu bắt máy, nói với vẻ cau có, “Hô Diên Vân, cậu lại muốn gì nữa?!”

Giọng Hô Diên Vân có chút đứt quãng, “Tur Miếu, tớ đang trên tàu cao tốc, tín hiệu sóng điện thoại tệ lắm... Nghệ Binh không phải tự tử, mà là bị giết...”

Tiếng vun vút xé tan không khí của đoàn tàu di chuyển lao như bay cùng tiếng “lộc lộc” đầy nhịp điệu văng đến nơi âm thanh nền, tối khuya thế này rồi, tên ngốc này muốn đi tàu cao tốc đến đâu cơ chứ?

Nhưng mà, cô không quan tâm được nhiều như thế, lớn tiếng hỏi, “Làm sao cậu biết anh ta không phải tự tử?”

“Lúc nãy tớ nói với cậu rồi, rất nhiều sự bại lộ lúc cuối cùng của hành vi phạm tội, đều do trục thời gian và trục không gian không cùng điểm tọa độ... Tớ đã kiểm tra dự báo thời tiết hôm xảy ra vụ án... đấy là một ngày nắng gắt nghìn dặm không mây...” Thế thì sao chứ?

“A lô? A lô?” Lưu Tư Miếu nghe thấy một luồng tiếng xì xì trong ống nghe, như thể tín hiệu sóng sắp ngắt đến nơi, không kìm được kêu lên một tiếng, đây là thời khắc mấu chốt được nối thông bởi một dòng điện thoại duy nhất, tuyệt đối không thể ngắt lời được!

Nhưng chỉ có mấy từ vọng đến từ trong ống nghe, có lẽ cũng là những từ mà Hồ Diên Vân đã dùng hết sức lực hét ra, “Cậu... tái dựng hiện trường.

Sau đó, cuộc gọi bị ngắt.

Lưu Tư Miếu gọi lại mấy cuộc, nhưng kết quả là *“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau”...*

Cô buông lỏng cánh tay chẳng có chút sức lực nào, trên ảnh nền màn hình, kim giây nhảy nhót tích tắc của đồng hồ, như thể quả bom đang đếm ngược thời gian nhưng lại không thể phá vỡ được, khiến cô tuyệt vọng.

Chỉ còn 10 phút thôi.

“Tư Miếu!” Một tiếng kêu khẽ vẳng đến bên tai.

Lưu Tư Miếu ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt hải hùng của Từ Nhiễm, cô đã gặp qua rất nhiều ánh mắt như thế, phần lớn đều là ánh sáng rọi ra từ đôi mắt của những nạn nhân bị hãm hại triền miên không còn đường để đi, trong khoảnh khắc mà họ trông thấy cảnh

sát, trong ánh sáng ấy, ngoài nỗi đau khổ và tuyệt vọng ra, còn có cả cầu giúp và khát khao.

Đúng vậy, dù thế nào đi nữa, mình không thể bỏ cuộc, cần phải biết rằng Từ Nhiễm ở bên cạnh, Lôi Dung trong Phong Chi Thụ, cả Đường Tiểu Đường không biết đang ở nơi nào, mình là niềm hy vọng duy nhất của ba người họ.

Một dũng khí to lớn tỏa ra từ đáy lòng, giúp Lưu Tư Miếu vực dậy tinh thần.

“Từ Nhiễm, cô lên mạng tra xem tình hình thời tiết ngày 20 tháng 7, càng chi tiết càng tốt.” Cô nói.

Từ Nhiễm ra sức gạt đầu, sự hồi phục của Lưu Tư Miếu, cũng làm cô ta phần chấn theo.

Nói xong, Lưu Tư Miếu kéo một chiếc ghế, đặt ngay tại vị trí mà hình ảnh hiện trường cho thấy là nơi Nghê Bình “tự thắt cổ”, sau đó mở tủ quần áo ra, kéo chiếc gương thử đồ ẩn bên trong, rồi vắt sợi dây tìm thấy trong tủ bát lên trên ống khí sưởi, thắt nút lại.

Lưu Tư Miếu ngồi xuống ghế, nhìn vào mặt gương ở đối diện.

Phản chiếu trong gương là dung nhan xinh đẹp mà trắng nhợt, gương mặt bị che phủ bởi mái tóc, sở hữu những đường nét không ai sánh bằng, sương mù lạnh trong đôi mắt, giây phút này bỗng sắc lẹm như dao.

Bấy lâu nay Lưu Tư Miếu chẳng có hứng thú nhìn ngắm gương mặt mình, hiện tại điều cô đang suy nghĩ, là rốt cuộc điểm tình nghi nằm ở đâu? Giả sử Nghê Bình không phải tự tử mà là bị giết hại, thế thì hung thủ thật sự có khả năng phạm phải những sai lầm nào khiến sự thật bị bại lộ: phương thức thắt nút? Không có vấn đề. Độ cao của ghế? Cũng chẳng vấn đề. Đặc điểm của sợi dây? Chỉ là một sợi dây thường màu vàng mức không thể bình thường hơn. Dấu vết trong

nhà? Trong căn hộ không có dấu vết vật lộn và dấu chân người khác, chẳng phải vì thế mà cho thấy Nghê Bình tự tử chứ không phải bị giết hại hay sao? Chẳng lẽ là... dấu vân tay?

Tựa hồ một người thám hiểm hang động, trong bóng tối và tĩnh mịch, trông thấy tia sáng phía trước!

Lưu Tư Miếu đứng dậy, đến bên gương thụp xuống xem xét tỉ mỉ đường mép của nó: trước tiên cô trông thấy dấu vân tay của chính mình, rõ nét hệt như sợi lông vũ trên mặt giấy trắng. Vóc người Nghê Bình gầy nhỏ, thậm chí còn thấp hơn cô, nếu anh ta nắm lấy mép gương kéo ra, lẽ ra phải tìm thấy dấu vân tay của anh ta ở phía dưới hoặc xung quanh dấu vân tay của cô, cần biết rằng thời gian lưu giữ của dấu vân tay còn dài hơn cả đa số những món đồ ăn có chất bảo quản, một, hai tháng hoàn toàn không ảnh hưởng gì; nếu không có, thì nghĩa là hôm ấy có người đã đeo găng tay kéo gương ra, mà thi thể của Nghê Bình không hề đeo găng tay, cũng không thể có khả năng anh ta đeo găng tay trong lúc hành sự được.

Tất nhiên việc tìm kiếm chứng cứ là quan trọng nhưng có lúc, tìm kiếm chứng cứ lẽ ra nên tồn tại nhưng lại không tồn tại, còn quan trọng hơn nhiều.

Tiếp đó, cô trông thấy mẫu vân tay ấy, nằm bên dưới dấu vân tay của chính cô.

Một vết hình bán nguyệt, có lẽ được để lại trong lúc ngón cái nắm lấy mép gương để kéo nó ra.

Cô hơi chán nản, lấy điện thoại chụp ảnh rồi gửi cho Lôi Dung, để cô ấy gửi cho Bộc Lượng kiểm tra xem có phải dấu vân tay của Nghê Bình hay không, nếu phải, thì lại là một ngõ cụt nữa.

Đúng lúc này, Từ Nhiễm đã tra xong, “Tur Miếu, tôi đã vào trang web của Cục khí tượng thành phố, tra thông tin khí tượng ngày 20

tháng 7, hôm ấy ban ngày thì trời nắng ráo không mây, nhiệt độ cao nhất 35 độ, sức gió cấp 2-3, chỉ số UV cực kỳ cao, vào buổi tối...”

“Được rồi.” Lưu Tur Miếu ngắt lời với vẻ rối ren, “Tôi chỉ cần tình hình thời tiết ban ngày.”

Rất nhanh, Lôi Dung đã trả lời, “Dấu vân tay là vân ngón cái tay trái của Nghê Bình.”

Lúc dùng tay trái kéo chiếc gương ra, ngón cái nắm lấy mép mặt gương, bốn ngón tay còn lại nắm lấy mép mặt sau gương không thể nghi ngờ gì nữa.

Chết tiệt, dù nhìn từ góc độ nào, cái chết do thắt cổ tự tử của Nghê Bình cũng chẳng có kẽ hở nào.

Dấu Lưu Tur Miếu luôn giữ sự bình tĩnh lạnh lùng bấy lâu nay, cũng không kìm được sự nóng ruột trong lòng vì mấy phen thất bại, cô nhìn mặt tường màu trắng phản chiếu ánh đèn chói mắt, cảm thấy như thể mình bị đặt trong cơn nghi ngút của chảo nóng bất giác cô rảo bước ra cửa nhấn tắt ngọn đèn ban ngày.

Từ Nhiễm tưởng Lưu Tur Miếu định xem xét vết máu bằng dung dịch luminol dạng phun, nhưng cô ta nhận ra nữ cảnh sát này lại trở ra cửa sổ, ngồi lên ghế lần nữa, tiếp tục nhìn vào mặt gương ấy với vẻ ngây dại.

Ánh mắt như ngưng đọng, hàng lông mi dài thi thoảng rẽ một đường, lọc đi những rối rắm bên cạnh.

Một cô gái xinh xắn mà kỳ lạ quá chừng, Từ Nhiễm thầm cảm thán, một người con gái xinh đẹp nhường này, không làm người mẫu mà lại làm cảnh sát hình sự, đã là chuyện không thể tin nổi, nhưng điều khó tin hơn nữa, trong lúc soi gương, điều cô ấy nghĩ đến chẳng phải là chính mình, đây là điều trước giờ cô ta chưa từng gặp.

Lưu Tư Miếu nhìn vào gương, cảnh trí soi rọi trong tấm gương dưới ánh đèn và tấm gương trong bóng tối, hoàn toàn khác nhau: khung cảnh trước có thể giúp hiển hiện những cảnh vật ở gần, nhưng lại chẳng thấy dấu vết gì của cảnh vật nơi xa, khung cảnh sau trong lúc phớt lờ cảnh vật ở gần, lại đồng thời giúp cảnh nơi xa, cảnh sâu xa và những vật phẳng phất mịn mờ sờ hữu được hình hài và dáng vẻ; khoảnh khắc này, thứ sắc nét nhất trong gương, không ngờ lại là khung cửa sổ tựa khung xương của song cửa sổ nửa chạm nền và những cuộn mây dày đặc trôi cuồn cuộn trên bầu trời...

“Đây là một ngày nắng gắt nghìn dặm không mây...”

Vì sao Hô Diên Vân lại nhấn mạnh như thế?

“Dự báo thời tiết hôm xảy ra án mạng cho thấy, ban ngày thì trời nắng ráo không mây, nhiệt độ cao nhất là 35 độ, sức gió cấp 2-3...”

Nhìn dặm không mây, trời nắng ráo không mây.

Câu nói không hoàn chỉnh cuối cùng của Hô Diên Vân, ý muốn bảo mình thực hiện tái dựng hiện trường, nhưng mình đã tái dựng rồi mà, ghế này, dây này, gương này, ô cửa sổ với rèm cửa mở ra... còn thiếu gì nữa chứ? Nghìn dặm không mây, trời nắng ráo không mây... Mình đâu thể biến bầu trời thành bầu trời nắng ráo nghìn dặm không mây vào lúc này chứ.

Không, mình có thể.

Lưu Tư Miếu chậm chậm nhắm mắt lại, tưởng tượng cô đang đứng trong căn hung trạch này vào ngày 20 tháng 7, tựa hồ đang đứng trong bức vẽ phác họa chỉ có hai màu trắng đen, chiếc ghế, sợi dây, tấm gương và thi thể của Nghệ Binh, đều có những chiếc bóng đồ dày mảnh khác nhau, ngoài cửa sổ, là bầu trời nắng ráo quang đãng nghìn dặm không mây.....

Bỗng nhiên, câu nói trong lúc Từ Nhiễm báo cáo kết quả tra vấn dự báo thời tiết, lóe ra như thể ánh chớp đá lửa trong trí óc cô....
“Chỉ số UV cực kỳ cao.”

Lưu Tư Miếu tựa hồ nhảy cẫng khỏi ghế, lao ra cửa bật công tắc đèn, mở va li điều tra hiện trường phạm tội, lấy thước laser ra, rồi bắt đầu đo lường trong phòng, tiếp đó chạy đến trước bàn vi tính, vừa dùng điện thoại lên mạng tìm kiếm gì đó, vừa rút một cây bút ra, làm phép tính loạt soạt lên trang giấy trắng...

Độ cao tầng lầu của tiểu khu Tân Thủy Viên, diện tích cũng như độ sâu, tọa độ địa lý của tỉnh lỵ, góc chiếu vào của mặt trời, độ cao, vĩ độ của mặt trời lúc giữa trưa...

“Có rất nhiều sự bại lộ lúc cuối cùng của hành vi phạm tội, đều là do trục thời gian và trục không gian không cùng một điểm tọa độ!”

Đã tính ra được kết quả rồi!

Cô lấy điện thoại ra, có lẽ do xúc động quá mức, ngón tay run lấy bầy phải ấn lên màn hình mấy lần mới gọi được, cuộc gọi vừa được nối thông, cô đã không cầm được hét lên, “Lôi Dung, em biết sự thật của vụ án rồi, cái chết của Nghê Bình chắc chắn không phải tự tử, mà là bị giết hại!”

“Là thế nào đấy?” Giọng nói Lôi Dung cũng hơi run.

“Hung thủ đã thiết kế ra một vụ phạm tội gần như hoàn hảo, nhưng hấn lừa được người, chứ không lừa nổi trời!” Lưu Tư Miếu hoàn toàn chẳng biết giọng mình lớn đến mức nào, “Ngày 20 tháng 7 là một ngày trời nắng ráo, nghìn dặm không mây, nhiệt độ 35 độ, chỉ số UV cực cao, căn hộ này nằm trên tầng 12, ở hướng chính nam không có bất kỳ vật gì che chắn, cửa sổ nửa chạm sàn, cũng chẳng kéo rèm cửa lại, thời gian từ vong từ 10 giờ đến 12 giờ trưa, tất cả những điều này cho thấy gì?”

Cô ngưng một lát, rồi mới nói những lời mẩu chốt, “Cho thấy lúc án mạng xảy ra, ánh mặt trời đã tạo ra góc chiếu nghiêng cực kỳ sâu vào căn hộ này! Em đã tính toán rồi, ánh mặt trời nóng bỏng mãnh liệt ít nhất có thể chiếu vào khu vực có độ sâu bằng $\frac{2}{3}$ căn hộ, nói cách khác, nếu lúc ấy có một tấm gương thử đồ đang được kéo mở, mặt hướng về phía chính nam, trong gương là ánh mặt trời. phản chiếu thành vùng trắng lóa, do góc chiếu vào tương đối cao, thân thể gầy nhỏ của Nghê Bình hoàn toàn không hình thành được che chắn, đừng nói là ngồi đối diện gương nhìn vào chính mình, mà ngồi trên ghế không được nửa phút là sẽ bị ánh nắng phản chiếu làm mù cả mắt”

Từ Nhiễm đứng ở góc tường nghe mà trố mắt há mồm, không khép lại được.

“Vì vậy, chắc chắn có người đã siết chết Nghê Bình, rồi ngụy tạo thành bộ dạng như thể anh ta thắt cổ tự tử. Hung thủ đã sử dụng thủ pháp giết người ‘tóm sói trắng’, tức là sau khi đột ngột siết cổ Nghê Bình từ đằng sau, quay lưng lại cống anh ta đi vài vòng trong căn hộ, đến lúc Nghê Bình tắt thở thì treo nạn nhân dưới đường ống khí sưởi, như thế vết dây thừng sẽ hiện hình ‘chữ bát không giao nhau. Hung thủ cực kỳ gian xảo, thậm chí không quên tiểu tiết như nắm lấy tay Nghê Bình để kéo tấm gương thử đồ ra sau khi nạn nhân đã chết, chỉ tiếc là trong trăm nghìn căn mật vẫn có một chỗ sơ suất, là đã không kéo rèm cửa lại...”

Đầu bên kia ống nghe yên lặng hồi lâu, mới nghe thấy tiếng Lô Dung thở dài thườn thượt, “Có lẽ Tu Thúc sẽ gọi đến rất nhanh thôi, em chờ tin của chị nhé.”

5

Lưu Tư Miếu ngồi trên ghế, thở dốc nhẹ nhẹ, mãi đến lúc này, cô mới nhận ra có một lớp mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô cảm thấy cơn mệt chưa từng có, kiểu đầu trí giành giật từng phút giây như thế này,

chẳng kém gì cuộc chiến trong hẻm bằng súng ống đạn thật, phải tập trung hết toàn bộ tinh lực, đưa ra phán đoán không sai một li nào, một cách kiên định, thần tốc, nếu không người đồng đội sau lưng sẽ đối mặt với nguy hiểm.

Lại qua được một vòng rồi.

Qua được hai vòng, nếu dựa trên lời nói của Tu Thúc là qua ba căn hung trạch để phân thắng bại, thì vẫn còn vòng thứ ba, nhưng Lưu Tư Miếu cảm thấy mình có chút suy yếu rồi.

“Lợi hại quá đi!”

Trong căn hộ yên tĩnh, bất chợt vang lên tiếng thán phục của Từ Nhiễm, biểu cảm giống như một cô bé nhìn thấy David Copperfield biểu diễn ảo thuật, tràn đầy vẻ kinh ngạc như ảo như mộng.

“Gì cơ...” Lưu Tư Miếu nói yếu ớt.

“Tôi đang nói về bạn trai cô, anh ta lợi hại quá!” Từ Nhiễm chớp mắt, “Tôi có thể cảm thấy, lần này lại là nhờ gợi ý của anh ta, giúp cô tìm ra đáp án chính xác.”

“Cậu ấy không phải bạn trai của tôi.” Lưu Tư Miếu lạnh lùng nhìn Từ Nhiễm, “Nhưng quả thực cậu ấy cũng có chút tài.”

“Anh ta là ai thế? Làm sao phát hiện ra lỗ hổng đó?” Từ Nhiễm khẳng khái hỏi.

“Một nhà suy luận.”

“Nhà suy luận.. là gì? Giống như thám tử tư à?”

“Không phải như nhau, nước ta không cho phép có thám tử tư.” Lưu Tư Miếu nói, “Cô có thể lý giải, một nhóm người thích đọc tiểu thuyết trinh thám, vì năng lực logic suy luận giỏi hơn người thường,

cho nên quá mức tự cao, vụ án gì cũng xen vào phát biểu ý kiến cá nhân, dĩ nhiên người như thế thì nhiều lắm, nhưng chỉ có một bộ phận cực nhỏ trong số đó có được sự chấp nhận của cảnh sát, trở thành một kiểu mang tính cố vấn gì đấy, thì được gọi là nhà suy luận.”

“Thế à!” Từ Nhiễm khẽ suy nghĩ rồi nói, “Thật là cừ quá...”

“Chẳng có gì là cừ cả, quá nửa là đoán mò thôi.” Lưu Tư Miếu nói đầy vẻ xem thường, “Khoa học hình sự điều tra hiện đại là môn khoa học phát triển cực kỳ hoàn thiện, bao gồm điều tra học hiện trường tội phạm, pháp y học, độc chất học, nhân loại học, đạn đạo học, vết tích học, còn cả... khoa học hành vi và tâm lý học tội phạm cũng được miễn cưỡng tính vào, nhưng còn suy luận là gì? Thử bước ra từ cơn sương mù dày của London cuối thế kỷ XIX, Một nhà logic học không cần phải nhìn thấy tận mắt hay nghe qua về Đại Tây Dương hoặc thác Niagara, anh ta có thể suy đoán ra từ một giọt nước rằng có khả năng nó tồn tại, vì vậy toàn bộ cuộc sống chính là một sợi xích khổng lồ, chỉ cần nhìn thấy một mắt xích, đã có thể suy tưởng được tình trạng của toàn bộ sợi xích, thế thì có khác gì đoán mò đâu?”

“Thế nhưng...” Từ Nhiễm khẽ do dự rồi nói, “Tôi cảm thấy cách nói này cũng có lý đấy chứ, lấy hung trạch làm dẫn chứng, tuy chẳng ai từng tận mắt trông thấy ma quỷ, nhưng giả sử một người sống trong căn hộ từng xảy ra án mạng, chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái, thế gian vạn vật, có rất nhiều thứ mà khoa học không giải thích nổi, không thể vơ đũa cả nắm được.” gi

“Nếu như cô bảo một người sống trong căn hộ từng xảy ra án mạng chắc chắn cảm thấy không thoải mái, thì phải đem số liệu thống kê để chứng tỏ cho luận điểm ấy.” Lưu Tư Miếu không khoan nhượng chút nào, “Ví dụ cả nước có bao nhiêu căn hung trạch, tỉ lệ phần trăm cư dân vào ở trong hung trạch cảm thấy không thoải mái là bao nhiêu? Tiêu chuẩn của sự không thoải mái là gì, đâu thể như gặp phải gián rồi sợ hãi thì cũng tính... Nếu không có cả những thứ này, cũng có nghĩa là đương nhiên hoặc một số phong tục tập quán

có nguồn gốc từ dân gian cảm thấy bài xích đối với hung trạch, tôi có thể lý giải nhưng không thể tán đồng được. Hơn nữa tôi dám nói, nếu áp dụng phương pháp thống kê của khoa học, chắc chắn sẽ phát hiện ra rằng tỉ lệ đột tử, tự sát hoặc xảy ra những cái chết bất bình thường khác trong các nhà ở bình thường, đại khái vẫn tương đương với khi ngụ trong hung trạch, nếu người cư ngụ hoàn toàn không biết rằng một căn nhà nào đấy trước đó từng là hung trạch, thì vốn dĩ sẽ chẳng xảy ra bất kỳ chuyện gì, giống như lúc nãy cô bảo - ‘quỷ ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quỷ ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo!’

Từ Nhiễm ngậy ra một lúc, rồi thở dài, “Được rồi... có lẽ cô nói đúng.”

Từ Nhiễm chưa gì đã chịu thua nhanh như thế, làm cho Lưu Tư Miếu hơi bất ngờ, nhưng suy ngẫm một lát là sẽ hiểu, đây có lẽ chính là sự khác biệt giữa đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh, kẻ trước thì tôn thờ điển xưa chỉ màng hư vô, kẻ sau thì nghi ngờ sách cổ chuyên cầu thực dụng, điều này bất giác khiến Lưu Tư Miếu có thêm chút thiện cảm với cô gái lúc nào trông cũng rất mực căng thẳng này, “Có thể, tôi sai lầm thì sao. Tôi không hề phủ định hung trạch, mà là phản đối chuyện chưa qua nghiệm chứng khoa học mà đã khẳng định sự tồn tại của nó.”

Từ Nhiễm gật đầu thật mạnh, một nụ cười mỉm lộ ra nơi khóe môi.

“Lúc nãy chúng ta trò chuyện, tôi cũng từng hỏi cô, nghe nói trên đời này quả thật có hung trạch, ngụ trong đấy sẽ gặp họa liên can đến tính mạng, có phải có chuyện như thế thật hay không? Cô nói là cô biết, thế thì nói tôi nghe đi.”

Từ Nhiễm lại lộ ra biểu cảm khó xử, như thế một nhà ảo thuật không thể không tiết lộ thủ pháp ảo thuật. Do dự trong giây lát, cô nói chậm rãi, “Theo tôi biết, những căn hung trạch có thể làm chết người thật sự, được tạo thành không ngoài ba nguyên nhân: hóa học, vật lý, còn một nguyên nhân nữa là do cấu tạo của không gian gây ra.”

“Trước tiên nói đến hung trạch tạo ra do nguyên nhân hóa học, vì hung trạch loại này có số lượng nhiều nhất.” Từ Nhiễm nói, “Hung thủ đệ nhất của hung trạch hóa học chính là ô nhiễm radon, nếu như dưới nền nhà hoặc trong các vật liệu đá xây dựng có lượng lớn khí radon, thì sẽ nguy hại đến sức khỏe người cư ngụ, gây bệnh ung thư”

“Nói một cách chính xác là ung thư phổi.” Lưu Tư Miếu gật đầu, “Radon là chất khí có tính phóng xạ, radon thoái biến sinh ra các hạt alpha, sẽ tạo nên tổn thương phóng xạ với đường hô hấp, gây ra ung thư phổi.”

“Đúng thế, tuy nhiên, ô nhiễm radon thường chỉ gây nguy hại đến một lớp người thôi, theo thời gian, dần dần khí radon lan ra gần hết, thì sẽ không gây tổn hại gì đến hộ dân vào ngụ tiếp sau nữa.” Từ Nhiễm nói, “Nếu đem ra so sánh thì, hung trạch xuất hiện ở nông thôn mới là dạng có thể liên tiếp làm cho đoàn mệnh mấy thế hệ, phần lớn do hàm lượng kim loại nặng trong nước uống hoặc đất thổ những quá cao gây nên, ví dụ như giếng nước độc nhất trong thôn có chứa nhiều thủy ngân, hoặc cả một làng được xây dựng ngay gần mỏ uranium... Thế nhưng tôi từng nghe nói về căn hung trạch quái dị nhất, đó là vào thời dân quốc, có lão phú hào, để khác biệt với mọi người, lão đã bảo người thiết kế xây cho mình ngôi biệt thự bằng đất sét màu đỏ, chẳng mấy chốc cả nhà bắt đầu họ, rồi tức ngực, lúc đi chữa trị thì mô tả mình ‘tựa hồ như bị ai đó bóp chặt cổ họng’, cuối cùng lần lượt từng người chết trong lúc ngủ, trên ngực và cổ của thi thể đều có lượng lớn vết máu gây ra bởi vết cào, cho thấy họ đã chết một cách vô cùng đau khổ.”

“Có lẽ là bệnh về hô hấp.” Lưu Tư Miếu chẳng cần nghĩ ngợi đã nói, “Về sau thì sao?”

“Sau khi lập quốc rồi, ngôi biệt thự ấy bị xung công, nhưng những người làm việc trong ấy rất dễ sinh bệnh, luôn cảm thấy có cảm giác ngột thở, về sau cuối cùng cũng xảy ra chuyện, có người bảo vệ sống lâu năm trong ấy, trong lúc ngủ thấy đau đớn quá, chẳng ngờ

còn dùng dao cửa cổ, trước khi chết trong phòng cấp cứu, ông ta chỉ để lại một câu ‘Tôi chỉ muốn thở một hơi thôi’, làm cho ngôi biệt thự ấy trở thành căn hung trạch lừng danh một thời! Chẳng phải, vào những năm tháng ấy hay thịnh hành vụ lật đổ tất cả quỷ thần hay sao, vì vậy chính phủ đã áp dụng biện pháp xử lý đơn giản nhất: dỡ căn biệt thự, đem đất sét cho nông dân xung quanh xây nhà. Nào ngờ chẳng mấy chốc, những người nông dân dọn vào ở cũng xuất hiện những triệu chứng tương tự, đến tận lúc ấy, các nhà địa lý học và nhà hóa học mới kiểm tra thành phần đất sét, phát hiện ra bên trong có chứa lượng lớn bụi silic...”

“Thì ra là bệnh bụi phổi.” Lưu Tư Miếu thở dài, “Hiện nay rất nhiều thợ mỏ cũng mắc phải chứng bệnh này, tình trạng khi chết bị thảm lắm.”

“Hung trạch do hóa học tương đối dễ kiểm chứng, còn hung trạch vật lý lại càng dễ đem lại cảm giác ‘có ma cho người ta’.” Từ Nhiễm nói, “Ví dụ như ‘Biệt thự đá ở Brussels’, Bỉ, được xây dựng trên triền núi, phía trước là vườn hoa lớn, phía sau có ba mặt tường đá bao bọc nhau, trở thành bức bình phong tự nhiên che chắn gió lạnh và phòng tránh bị tấn công. Một ngôi biệt thự tốt như thế, mà ai vào đấy ở đều phát điên. Để làm rõ bí ẩn về biệt thự này, một số nhà khoa học hàng đầu của châu Âu đã mất mười năm nghiên cứu, mới phát hiện ra sự thật: Trên một ngọn núi đối diện triền núi mà ngôi biệt thự tọa lạc, có một nơi trọng địa quân sự khép kín, nơi ấy là một trạm radar bị quân đội bảo mật nghiêm khắc, công suất phóng xạ của radar cực kỳ mạnh, khi sóng điện từ phóng xạ quét đến góc mà biệt thự tọa lạc, bức tường đá dựng đứng ba mặt không những không ngăn chặn sự lan rộng khuếch tán của sóng điện từ, trái lại còn giao thoa ngược hướng phóng về phía ngôi biệt thự. Người sống trong ấy hầu như phải chịu sự chấn động mãnh liệt và ‘xạ kích’ của sóng điện từ tận 48 lần mỗi ngày, cô nghĩ xem chẳng phải người nào vào ở thì đều phát điên hay sao?”

Lưu Tư Miếu gật đầu liên hồi.

“Hung trạch vật lý thông thường đều do phóng xạ sóng điện từ, nhiều động địa từ cục bộ gây nên.” Từ Nhiễm nói, “Bất kể là đại Quách tiên sinh, tiểu Quách tiên sinh, đều thích nói câu này ‘Ổ lợn chuồng cừu động chuột, ở được hay không phải xem súc sinh’, người xưa không biết vật lý hay hóa học gì cả, một căn nhà, chỉ cần gia súc và động vật nhỏ ở được, thì người cũng có thể ở được, nếu căn nhà sạch sẽ đến mức chẳng có nổi một con kiến, thì không cần phải hỏi, phải mau chóng dọn nhà!”

“Tôi càng lúc càng cảm thấy, vị tiểu Quách tiên sinh như cô, tuy khoác áo ngoài là phong cách xưa, nhưng thực ra không có hứng thú mấy với những thứ thần thánh ma mị, trái lại còn tương đối thích thú với việc dùng khoa học để giải mã hung trạch.” Lưu Tư Miếu nói.

Từ Nhiễm thoáng cười chua chát, “Từ xưa đến nay, tiểu Quách tiên sinh đều như thế cả, chúng tôi cũng xem trọng đuổi trừ ma quỷ, nhưng về cơ bản chỉ lấy hung linh làm biển quảng cáo thôi, dẫu sao thì người đời trước tin cái này hơn mà, điều chúng tôi để tâm là nguyên nhân về mặt hình thức và vật chất hình thành nên hung trạch, sau đó qua việc điều chỉnh, biến đổi những vấn đề này, biến hung trạch thành cát trạch, ví dụ nếu cảm thấy vấn đề nằm ở nguồn nước, thì sẽ kiến nghị chủ nhà đào giếng khác; nếu phát hiện ra chó mèo không thích vào nhà, thì kiến nghị dỡ nhà rồi thay bằng loại vật liệu khác để xây lại, vì thế chúng tôi mới bị gọi là phái hình pháp, dĩ nhiên hình thức đuổi tà vẫn phải làm theo, nếu không làm, chủ nhà sẽ thấy không yên tâm, thì trước sau gì vẫn gặp chuyện.”

“Nếu thế thì...” Lưu Tư Miếu nhắc cánh tay lên, chỉ ra ngoài cửa sổ, “Thế lần ấy cô dẫn đội đến Phong Chi Thự, chắc không phải không phát hiện ra nguyên nhân gì hình thành nên một ngôi hung trạch như thế đâu nhỉ?”

Nước chiếu tướng đến bất ngờ!

Ước chừng chỉ trong một giây, Lưu Tư Miếu nắm giữ được rõ nét, trên gương mặt Từ Nhiễm có biểu cảm khó xử khi bí mật bị vạch trần

ra, nhưng ngay sau đó, Từ Nhiễm đã trở lại bộ dạng vô can, lắc đầu nói, “Tôi đã nói rồi, thật sự tôi chẳng phát hiện ra gì cả...”

Đến cả lắc đầu mà cô ta cũng lắc một cách cứng nhắc đến thế.

Rõ ràng là đang nói dối!

Bằng kinh nghiệm sau nhiều năm làm cảnh sát, Lưu Tư Miếu tin chắc rằng Từ Nhiễm đã phát hiện ra thứ gì đó cực kỳ mấu chốt ở Phong Chi Thụ, chứng minh vì sao căn trạch ấy lại hung! Nhưng trước mắt, cô vẫn cần Từ Nhiễm phối hợp để tìm ra Đường Tiểu Đường, nên không đào sâu hơn nữa, “Được thôi... cô nói tiếp đi, hung trạch do cấu tạo không gian gây nên là thế nào?”

Từ Nhiễm đang định cất lời, thì điện thoại của Lôi Dung gọi đến, “Tur Miếu, chị vừa nói qua điện thoại với Tu Thúc, hẳn công nhận lời giải đáp của em về sự thật vụ án ở căn hung trạch thứ hai, sau đó đưa ra vị trí và mật hiệu của căn hung trạch thứ ba, chỉ có tám chữ ‘*Phía trên đốt tà, ấy chẳng hồi kết*’; điều tương đối chí mạng là, lần này hẳn chỉ cho chúng ta nửa tiếng đồng hồ.”

“Nửa tiếng đồng hồ?!” Đầu óc Lưu Tư Miếu “ong” đi, hai trận chạy đường dài vừa kết thúc, đã làm cô mệt mỏi sức tàn lực kiệt, không ngờ lại phải chạy trận thứ ba ngay...

Không còn lựa chọn!

Cô lập tức nói với Từ Nhiễm, “Cô đi xem thử đồng đốt tà, Tu Thúc bảo rằng mật hiệu của căn hung trạch thứ ba chính là ở chỗ đấy! Nhanh!”

“Chị đừng ngắt máy, sau khi Từ Nhiễm phán đoán đó là căn hung trạch gì, sẽ lập tức nói với chị ngay.” Lưu Tư Miếu nói với Lôi Dung, “Sao lâu thế chị mới gọi sang?”

Lôi Dung giải thích, “Nếu phán đoán về mặt thời gian, căn hung trạch thứ ba mà Tu Thúc chọn chắc chắn vẫn ở tiểu khu Tân Thủy Viên, vì vậy chị bảo Bộc Lượng kiểm tra xem, trong nửa năm gần đây, rốt cuộc có bao nhiêu vụ án mạng xảy ra trong tiểu khu, kết quả phát hiện ra, ngoài hai căn hung trạch mà em điều tra, vẫn còn ba căn hộ từng xảy ra mưu sát hoặc tự sát, nhưng chừng nào mật hiệu chưa được giải, thì không thể xác định được bọn Tu Thúc đang ở căn nào, chị bảo Bộc Lượng cử một người lên sang đấy hỗ trợ em khám xét, nhưng điều khiến chị không hiểu là, 110 đã nhận mấy cuộc gọi, bảo là xảy ra nhiều án cướp giết, trộm cắp tại nhiều nơi trong khu vực do đồn quản lý, cả Bộc Lượng và chị đều nghi ngờ đây là báo động giả do Tu Thúc gọi đến, nhưng căn cứ điều lệ cảnh vụ, thì Bộc Lượng nhất thiết phải cử người xem xét, để đảm bảo an toàn trong thời gian diễn ra hội thao toàn quốc, phần lớn lực lượng ở đồn cảnh sát đều bị điều đến mấy địa điểm trọng yếu của thành phố làm nhiệm vụ, chẳng còn lại nhiều người trong đồn nữa, lại còn tiếp nhận những cuộc gọi thế này nữa, Bộc Lượng bảo chỉ còn lại có mỗi anh ta là tư lệnh trong đồn mà thôi, còn phải chờ biết căn hung trạch thứ ba ở đâu, sau đó gửi khái quát tình tiết vụ án và các tư liệu liên quan cho chúng ta, nên hoàn toàn chẳng đả động gì được.”

Thời điểm then chốt, mà ngay cả một người thuộc lực lượng cảnh sát ở gần để điều phối cũng không có!

Không... có lẽ có một người có thể giúp được...

Lưu Tư Miếu vừa ghi nhớ lát nữa sẽ gọi cho người đó, vừa bảo Lôi Dung, “Phải rồi, lúc này trong lúc điều tra căn hộ này, em phát hiện ra một vật treo trang sức, là một chú cáo sản xuất bởi Schleich, hình như là nhân vật chính của phim hoạt hình, em nghĩ là của Đường Tiểu Đường...”

“Không sai, cái đấy chính là của Đường Tiểu Đường, được mua trong dịp chị và cô ấy đi xem Zootopia đấy!” Giọng Lôi Dung hơi run rẩy, đây là lần đầu tiên trong suốt buổi tối, cô khôi phục lại được mối

liên hệ với Đường Tiểu Đường về mặt ý nghĩa nào đấy, “Tur Miếu, em nhất định phải cứu được Tiểu Đường bình yên vô sự nhé!”

Lưu Tur Miếu không trả lời, tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm nay: điều tra hiện trường, suy luận sự thật của vụ án đã qua, tìm kiếm vị trí hung trạch tiếp theo dựa trên mật hiệu... Thời gian sít sao, nhiệm vụ nặng nề, chuỗi bốn ba chưa hề ngơi gót, khiến cô như thể sợi dây cung bị kéo căng mãi, từ đầu đến cuối luôn ở trong tình trạng căng thẳng cao độ, không hề được nói lỏng, đồng thời trong lúc động não và tiêu hao thể lực, một câu hỏi dằng dằng trong lòng cô mãi không dứt, chính là, rốt cuộc động cơ của Tu Thúc là gì? Cô cho rằng, việc Tu Thúc áp giữ Đường Tiểu Đường chắc chắn có một mục đích không thể tiết lộ nhiều hơn, mà ngay từ đầu cô đã nhắc Lôi Dung rằng phải tìm cách đoạt lại quyền chủ động, mỗi một lần thử thách và nỗ lực đều bị phá giải bởi Tu Thúc, giờ đây cô hoàn toàn ở thế bị động đi vào vòng cạm bẫy mà Tu Thúc đặt sẵn, như thể con rối gỗ giật dây, chẳng thể thi triển được kế sách gì.

Đột nhiên, cô nhận ra vẻ hốt hoảng bao trùm khuôn mặt Từ Nhiễm đang quỳ trên sàn nhà, bèn vội vã bước sang, “Sao thế?”

Mãi đến lúc này, cô mới trông thấy, bên trên đồng cát đang phủ lấp đốt tã, có những đường nét kỳ lạ, phác ra một bức tranh cát, trông giống như một người rất dài, hai tay chấp lại thành nắm, gập lưng cúi rạp phía trước, dưới sự soi rọi của ánh đèn huỳnh quang màu trắng, trông kỳ dị khó tả.

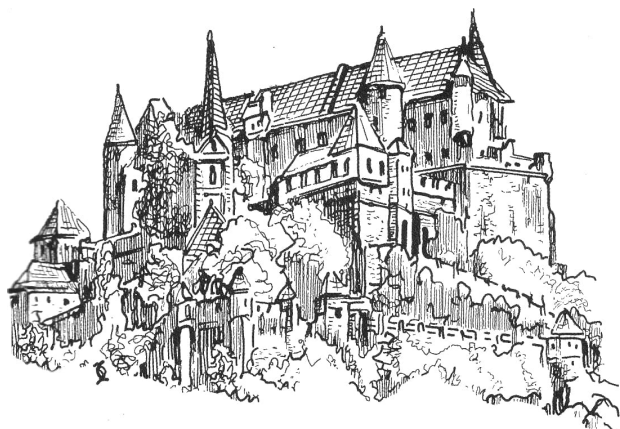
Đây chắc chắn là kết quả do Tu Thúc cố ý tạo ra, trong lúc dùng rèm để sàng cát.

“Cái này có nghĩa là gì?” Lưu Tur Miếu hỏi.

Sắc mặt Từ Nhiễm tái xanh, giọng nói khàn đặc như thể sợ làm cho người đang chấp tay thi lễ trên bức tranh cát giật mình tỉnh giấc...

CHƯƠNG 8

Giết người

“Không, không có gì đâu, chỉ là mọi chuyện mưu sát này đáng sợ quá đối, đột ngột rơi xuống đầu tôi...”

(Bẫy chuột - Agatha Christie)

1

Lôi Dung móc trong túi ra một chùm chìa khóa, nhìn chú thỏ Judy được dùng làm sợi xích chìa khóa, nhìn cặp tai và hai quai hàm phồng phồng của nó, nhớ lại tình cảnh lúc xem xong phim *Zootopia*, đi từ trong rạp chiếu phim ra, loáng cái Đường Tiểu Đường đã mua hai vật phẩm bán kèm rồi nhất quyết cho cô một cái, khuôn má màu hồng ấy tươi cười hí hửng, “Chị này, chị có cảm thấy Judy giống chị lắm không? Nhất là cái quai hàm ấy, bụ bẫm đáng yêu quá đi!”

Không không đâu. Thực ra, Lôi Dung chẳng hề thấy mình có điểm nào tương đồng với Judy cả... Ờ, có lẽ quai hàm là một ngoại lệ, hoặc là, cái nghị lực kiên cường vững chí trăm bẻ chẳng cong ấy, cũng có chút giống? Nhưng nói chung, cô cảm thấy cho dù mình có thực sự ngồi chuyến tàu cao tốc xuyên qua đường hầm dài dằng dặc để đến với *Zootopia*, cũng sẽ không tròn mắt như Judy, trong

đôi mắt ấy toàn là ngạc nhiên mừng rỡ và ước ao. Bản thân cô là người quá lý tính, quá trầm tĩnh, những lang bạt kỳ hồ thời thiếu nữ và rất nhiều sự việc xảy ra về sau, đã khiến cô có sự chín chắn quá sớm, so với người lớn hơn mình đến hai mươi tuổi, cô vẫn biết phải làm sao để chế ngự cảm xúc, biết làm thế nào để tìm thấy thứ bảo vệ mình đồng thời khống chế cục diện tức tốc trong môi trường lạ lẫm, cô ít khi biểu lộ cảm xúc, nhưng hầu như bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy sự sẵn sàng và ấm áp từ cô. Đối với cô, một con người, một sự việc, hoặc sẽ tốt hơn, hoặc tệ hơn, mà hai kết quả đều không đáng để la ó, kêu ca.

Vì vậy cô không thích sự nhiệt thành tựa như lửa của Hồ Diên Vân, cũng chẳng tán đồng vẻ lãnh đạm như băng của Lưu Tư Miếu, cô từng vô tình nhắc đến cụm từ “nhiệt độ cơ thể” với Lâm Hương Minh, khi đối xử giữa người với người, nhiệt độ tốt nhất, thoải mái nhất chính là nhiệt độ cơ thể, những từ vựng có liên quan đến nhiệt độ cơ thể gồm có mỉm cười, chân thành, từ tốn, nhàn nhã, bao dung... Lâm Hương Minh rất tán thưởng quan điểm này của cô, anh ta cứ nói miết rằng lúc ở cùng Lôi Dung là lúc không phải chịu áp lực nhất.

Thế nhưng, trong rất nhiều bạn bè, cô không thể không thừa nhận mình có một thứ tình cảm đặc biệt cho Đường Tiểu Đường. Cô gái này từng là học sinh và là cấp dưới của cô, nhưng càng giống như em gái của cô, không sai, cô ấy đối xử với cô cực kỳ tốt, đến mức Lôi Dung từng nghi ngờ rằng cô ấy là đồng tính, nhưng cuối cùng thì, cô gái mất mẹ từ sớm này chỉ là nhìn thấy sự lý trí, trí tuệ và kiên cường ở cô, những thứ mà cô ấy thiếu sót, nên đã sinh ra thứ cảm giác ỷ lại mãnh liệt; mà việc cô đối xử tốt với cô ấy, một cách tương đồng, cũng là vì đã nhìn thấy một số thứ mà cô đánh mất quá sớm: những lời lâu bầu dai dẳng không ngớt, những mộng tưởng không thiết thực tràn đầy trí óc, bệnh công chúa đôi khi tái phát bất chợt, những lời nói chảnh chọe trên môi... Lôi Dung muốn mình được như cô ấy biết bao, được biến thành một chú mèo Angela phoir năng mãi mãi!

Còn nữa, có những chuyện nhỏ nhặt nhưng khiến con người ta cảm động. Chẳng hạn như tầm giữa tháng Ba, tháng Tư năm nay, hồi ở Bắc Kinh còn xôn xao vụ “Đoán tử sự”^[2], khi cô bị vu cáo, tước đoạt chức Chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu pháp y, lãnh đạo bộ phận chủ quản cấp trên đã đặc biệt đến trung tâm để họp, yêu cầu các nhân viên phải vạch rõ giới hạn với cô, Đường Tiểu Đường là người đầu đứng dậy giậm dũ chỉ trích, “Bảo tôi vạch rõ giới hạn với chị Lô Dung, tôi không làm được!”

Có lẽ trong tình huống nặng nề hết như mảnh ván sắt ấy, chỉ có người con ông cháu cha là cô ấy mới dám lên tiếng chống đối thẳng thừng, thế nhưng, lòng dũng cảm vẫn là lòng dũng cảm, dù có nương dựa hay không thì vẫn thế.

Thế nhưng, sau khi xảy ra chuyện Lý Viên tự tử, Đường Tiểu Đường đã thay đổi, trên khuôn mặt không còn nụ cười vô tư lự, ánh nắng rạng rỡ trong quá khứ nữa, mà lúc nào cũng bị che phủ bởi lớp mây dày đặc, e sợ mà ưu uất. Lô Dung đã nghĩ rất nhiều cách để cô ấy vui vẻ lên, cuối cùng mới hiểu ra rằng, buông tay để cô ấy rời khỏi Bắc Kinh, rời khỏi môi trường mang quá nhiều quá khứ trĩu nặng, mới là cách tốt nhất để giải thoát và giúp cô ấy bắt đầu cuộc sống mới.

Vậy mà, dịp gặp gỡ vội vàng nơi tỉnh lỵ lần này, cô mới nhận ra rằng, tâm bệnh của Đường Tiểu Đường chẳng những chưa được chữa khỏi, trái lại còn có dấu hiệu trầm trọng hơn...

Lô Dung vuốt ve khâu chìa khóa chú thỏ Judy, hồi lâu, chợt nghĩ, có lẽ trước mắt điều cần lo lắng hơn là an toàn tính mạng của Đường Tiểu Đường, tuy Lưu Tư Miếu đã tìm ra khâu chìa khóa ở căn hung trạch thứ hai, xem như đã phát hiện ra tung tích của cô ấy rồi, nhưng khoảng cách cho đến lúc tìm ra cô ấy vẫn tương đối xa... Chừng nào cô ấy chưa thoát khỏi sự khống chế của Tu Thúc, thì không thể nói là cô ấy đã an toàn.

Trong khi đó cô lại bị chôn chân ở Phong Chi Thự, lực bất tòng tâm.

Lôi Dung thở hắt ra một hơi, ý thức được rằng, mình đã ngồi quá lâu trong phòng, đã đến lúc phải chiếu theo dự liệu, lên thư phòng Triệu Hồng Pha đã bỏ mạng trên tầng ba để xem thử.

Cô đứng dậy, chuẩn bị những công cụ cần mang theo... Nói một cách thành thực thì cô không tin mình có thể phát hiện ra manh mối gì mới tại hiện trường mà cảnh sát từng khám nghiệm nhiều lần, nhưng đã hứa với Lưu Tiệp rồi, kiểu gì cũng phải đi xem, vả lại cô có cảm giác rằng, câu trả lời chung cuộc cho mối bí ẩn trăm nghìn rối rắm này, được ẩn giấu ngay trong gian phòng trên đỉnh đầu mình, với tư cách một nhà suy luận, sao lại có thể e ngại hay sợ gian khó mà từ bỏ cơ hội thỏa mãn tò mò chứ? Găng tay, nhíp, kéo tỉa lông mày, cọ tán bột, tấm bông, bông cotton... Được rồi, những vật tùy thân này, giờ đều đảm đương nhiệm vụ làm công cụ khám nghiệm hiện trường và lấy chứng cứ. Cô lại xé dọc mép mấy gói trà trước đó đã xin Ngô quản gia, lấy lá trà ra, để lại chiếc túi, dùng làm túi vật chứng cho các bằng chứng vi lượng.

Còn chiếc máy in phun mực trên bàn kia nữa.

Đây là vật mà Lôi Dung đặc biệt hỏi xin từ lão Ngô, với danh nghĩa để in ấn các tài liệu từ laptop, nhưng công dụng thật sự thì hầu như không ai ngờ tới. Đây là chuyện trong một hội nghị của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế họp tại Lyons; một cảnh sát hình sự người Nga đã nói, tại một số hiện trường phạm tội, do ra quân khẩn cấp, không chờ được nhân viên khám nghiệm hiện trường phạm tội mang công cụ khám nghiệm đến, do các nguyên nhân như môi trường phức tạp, có khả năng chứng cứ sẽ bị hủy hoại sau một khoảng thời gian, tình huống như thế phải xử lý ra sao? Lưu Tư Miếu đã phát biểu, đề xuất một khái niệm là “Các công cụ khám nghiệm có thể thay thế được”, ví dụ như: nhíp nhổ lông mày thay thế cho nhíp cảnh dụng để lấy vật chứng, cọ tán bột thay thế cho cọ từ tính, đã gợi hứng thú to lớn cho những người dự họp, có người bảo hèn gì càng ngày càng nhiều

tiểu đội khám nghiệm hiện trường phạm tội dẫn đầu bởi phái nữ, thì ra là do công cụ sử dụng tiện lợi hơn, làm dấy lên tràng cười, vị chủ tịch Mireille Balestrazzi nửa bông đùa nói, “Cọ tán bột có thể thay thế cọ từ tính, nhưng dường như bột từ tính đâu phải thứ thường được đựng trong hộp phấn của phái nữ!” Không chút nao núng, Lưu Tư Miếu lấy ra một bản luận văn học thuật mới nhất của mình, nói, “Bột từ được điều chế từ hỗn hợp sắt với bột mực in photocopy tĩnh điện selenium, có thể tạo thành từ việc hòa lẫn sắt, co-ban, ni-ken với các loại bột khác, với sự nhỏ mịn, lực bám dính mạnh mẽ, tính bám hút tốt, thích hợp cho tất cả các bề mặt trơn láng không dầu, nhưng căn cứ trên kết quả thí nghiệm nhiều lần của tôi chứng tỏ rằng, chỉ đơn thuần sử dụng bột mực trong hộp mực máy in kiểu in phun mực bình thường thôi, cũng hoàn toàn có thể thu được hiệu quả giống như bột từ tính khi lấy dấu vân tay, mà đa số những con phố đều có một tiệm in ấn.”

Sau tràng ngổ ngàng thán phục, tiếng vỗ tay tán thưởng vang khắp hội trường, chính Lôi Dung cũng ở trong số những người vỗ tay....

Lôi Dung mở chiếc máy in, lấy hộp mực ra, cẩn trọng đổ bột mực vào chiếc hộp bột tán hình vuông, đã được trút sạch và rửa sạch, sau đó cho vào túi quần, những “công cụ khám nghiệm” khác thì đựng trong túi trang điểm màu đen, thắt lại trên cổ tay trái, sau đó cô nhét điện thoại vào túi quần, đúng lúc này, cô chợt nhớ ra một vấn đề, có cần đem thứ gì để phòng thân không nhỉ? Cô khẽ nhìn qua những giữa móng tay, cây tẩy tế bào chết và dao tỉa móng nằm trên bàn, nở nụ cười chua chát, bước ra khỏi phòng.

Đêm đã dần khuya, trong hành lang càng tĩnh mịch hơn, đèn treo tường hắt ra ánh sáng âm u như thể muốn tô điểm cho bóng tối trở nên tối tăm hơn. Lôi Dung khẽ suy nghĩ, quyết định tìm Hầu Kế Phong lần nữa, dẫu không thể bảo anh ta cùng lên tầng ba, nhưng có thể xin cây súng ngắn NP22 để phòng thân thì chắc gì đã là chuyện không hay, vì vậy, cô lại đến trước cửa phòng bên cạnh, gõ cửa khe khẽ.

Trong phòng vẫn im hơi lặng tiếng.

Xem ra Hầu Kế Phong ngủ rất say, vậy thôi, anh ta bị thương không nhẹ, để cho anh ta nghỉ ngơi đằng hoàng một chút.

Nghĩ thế, cô định đi tiếp về phía trước, bất chợt điện thoại trong túi quần rung lên “ong ong ong”, cô giật bắn người, trong lúc tay chân luống cuống lôi điện thoại ra, có thứ gì đó rơi trên thảm lót sàn, cô cũng không màng nhặt ngay, sau khi bắt máy, người gọi đến là Bộc Lượng, “Chủ nhiệm Lô, chẳng phải tôi đã gửi cho cô khái quát tình tiết vụ án của căn hung trạch thứ ba rồi sao? Vừa nãy tôi lỡ tay, đã điều xuất dữ liệu của nạn nhân, phát hiện ra một điều có lẽ có ích với cô, trước đây người này từng đảm nhiệm nhà thầu công trình cho Phong Chi Thụ.”

“Nhất là phần xây dựng phòng suite của Triệu tổng và thư phòng, ngay cả tôi, ông ấy cũng không cho tham dự, phải đích thân ông ấy làm giám sát công trình.”

Câu nói mà Tommy đã bảo với cô trước bữa tối, bất chợt hồi vọng bên tai.

Nếu nói vậy, nạn nhân trong căn hung trạch thứ ba có khả năng là bị giết hại để thủ tiêu?

“Anh lập tức gửi một bản tài liệu liên quan cho tôi.” Lô Dung nói xong, ngắt cuộc gọi, sau đó chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, cô không hề muốn nghe thấy tiếng vang rú như xác chết sống dậy trong lúc khám xét thư phòng trên tầng ba.

Cô cúi xuống, dùng đèn pin trên điện thoại để soi sáng, xem thử vừa nãy vật gì đã rơi từ trong túi quần ra, một tiếng “ối” thất thanh bất giác trượt khỏi khóe môi, thì ra là chiếc hộp bột tản, vốn dĩ nắp hộp không được gài chặt cẩn thận, còn bị bật tung ra trong lúc rơi xuống, khiến bột mực văng khắp sàn.

Lôi Dung ngây dại trong chốc lát, chợt nhận thức ra rằng tuy mình đã chuẩn bị nhiều “công cụ khám nghiệm”, nhưng thực ra chẳng có ý nghĩa gì cả, Triệu Hồng Pha qua đời lâu như thế rồi, các nhân viên vệ sinh đặc chủng bị giết hại cũng đã lâu, hai vụ đại án xảy ra liên tiếp, những gì cần khám xét thì phía cảnh sát cũng đã làm cả rồi, hơn nữa, các công nhân vệ sinh đặc chủng đã thanh tẩy hiện trường vụ án Triệu Hồng Pha, còn hiện trường mà các công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại lại được thanh tẩy bởi nhóm công nhân vệ sinh đặc chủng thứ hai do Tu Thúc dẫn đầu, về mặt ý nghĩa nào đó thì, hoàn cảnh cô lúc này vốn dĩ chẳng khác biệt gì với hoàn cảnh của Lưu Tư Miếu, đều muốn tìm ra chứng cứ mới của vụ án cũ ở hiện trường phạm tội đã được thanh tẩy, đối với một chuyên gia điều tra hiện trường đã khó như lên trời, huống hồ cô chỉ là nhân viên pháp y, sao có thể làm được chứ, đây đâu phải là khám nghiệm tử thi lần hai!

Cô thở dài khe khẽ. Có lẽ mình chỉ còn cách xem qua một cách tượng trưng thôi.

Thế là cô chẳng quan tâm đến bột mực trên sàn nữa, đi về phía đầu cầu thang.

Điều mà Lôi Dung hoàn toàn không ngờ đến chính là lớp bột mực mà cô bất cẩn làm rơi xuống thảm, cuối cùng đã trở thành điểm mấu chốt giúp phá giải một vụ án giết người lạ lùng sắp xảy ra trong ngôi biệt thự này.

Lúc đi ngang qua phòng của Đồng Lệ, Lôi Dung cố tình dừng bước, khẽ nghe ngóng động tĩnh bên trong. Dựa trên sự bố trí của cô, tối nay Tô Tô sẽ ở cùng Đồng Lệ, lúc này bên trong cực kỳ yên ắng, với tính cách đi đến đâu cười nói rôm rả đến đó của Tô Tô, có thể phán đoán rằng họ đã ngủ say.

Nguyên tầng hai của Phong Chi Thự đều là phòng dành cho khách, được phân chia thành hành lang phía đông và phía tây đối xứng nhau bởi cầu thang ở giữa, phòng của Lôi Dung ở hành lang phía tây, đi đến đầu cầu thang, cô khẽ nhìn phía trước, hành lang

phía đông cũng tĩnh mịch, không có bóng dáng ai, nói vậy thì tất cả những vị khách giấu tâm trong lòng, dụng ý khó lường đều đã say giấc nồng một cách thật thà đến thế sao?

Mình không tin.

Thậm chí cô có thể nhìn thấy, phía sau mỗi cánh cửa, như ẩn náu một cái bóng lang sói đang dán tai lên cửa để lắng nghe động tĩnh nơi hành lang.

Lôi Dung vừa bước lên một bậc thang, chợt dừng lại, suy nghĩ một thoáng, rồi quay người đi xuống dưới tầng.

Không có Hầu Kế Phong đi cùng, tốt nhất nên thám thính rõ ràng đường đi nước bước của Trần Nhất Tân và Hồ Nhạc, rồi mới lên tầng ba để điều tra, bằng không nếu gặp phải Hồ Nhạc, thì không có ai bảo vệ mình nữa đâu.

Lôi Dung rón rén xuống tầng một, đèn ở sảnh khách đang tắt, cửa và cửa sổ đóng kín, nhưng có lẽ do bóng cây ngoài cửa sổ đang đưa kịch liệt, nên từng cơn gió lạnh lẽo như thể đang ăn tươi nuốt sống chẳng màng cấm kỵ trong Phong Chi Thụ này. Cô khẽ trấn tĩnh lại, nhớ lại điều La Khiêm từng nói với mình, Trần Nhất Tân ở trong phòng suite bên cạnh phòng khách, mé tây của phòng khách là phòng ăn, vậy thì có lẽ phòng suite ở mé phía đông rồi.

Thứ đã giúp Lôi Dung xác định chắc chắn vị trí của căn phòng suite, là một tràng cười thô lậu và cuồng mạn vang lên bất chợt, Lôi Dung lần theo tiếng cười đến một cánh cửa khép hờ, ánh đèn hắt ra từ khe cửa, chỉ nghe thấy lời nói bị dằn nhỏ một cách cố ý nhưng rõ cuộc vẫn không nhỏ lắm là bao của Trần Nhất Tân, “Thứ giả mạo ấy làm sao sánh được với vị đại Quách tiên sinh thực thụ như ông đây, một đòn rồng nghìn dặm đến, trừ đi mối lo trong lòng ta mà quý không biết thần chẳng hay, sau khi hoàn thành rồi, ta không bông lơn đâu, sẽ dâng đủ số vàng bạc, bảo đảm nửa đời còn lại ông không phải lo gì nữa!”

Đó là Tu Thúc!

Không nghi ngờ gì nữa, kẻ đang nói chuyện điện thoại với Trần Nhất Tân là Tu Thúc!

Tim Lôi Dung đập loạn xạ, cô phải vận hết sức lực mới có thể kìm nén thôi thúc muốn xộc vào giật điện thoại để hỏi xem Tiểu Đường đang ở đâu! Cô biết rằng mình không thể đạt được gì, hơn nữa cô cũng tin rằng giây phút này đây Hồ Nhạc đang ở cạnh Trần Nhất Tân, cơ bản cô không thể đến gần Trần Nhất Tân.

Huống chi, Trần Nhất Tân đã xác định được rằng mình là “thứ giả mạo”.

Được thôi, nhân cơ hội này, mau chóng lên tầng ba điều tra!

Cô tức tốc lần theo đường cầu thang lên trên, đến chiếu nghỉ trên tầng hai, nhìn những bậc thang dẫn lên tầng ba, bước chân cô dừng lại.

Tựa hồ như phải bắt đầu tiến hành khám nghiệm thi thể cho một xác chết không rõ nguyên nhân tử vong, cô yêu cầu bản thân kể từ khoảnh khắc dùng dao giải phẫu rạch vết hình chữ Y ở phần cổ của tử thi, phải đảm bảo chuyên tâm tập trung, tuyệt đối không sao nhãng, vì vậy cô cố tình lấy điện thoại ra nhìn một thoáng, Bộc Lượng đã gửi tài liệu về danh tính của nạn nhân ở căn hung trạch thứ ba, cô lập tức gửi cho Lưu Tư Miếu, suy nghĩ một thoáng, cảm thấy vẫn còn vướng mắc trong lòng, thế là cô dứt khoát đẩy cửa ban công phía nam, bước lên sân ban công tối đen.

Mây nặng như chì tựa chực rơi trên đỉnh đầu, gió gào rú như giận dữ bên tai, bất chợt cơn mưa gấp gáp trút xuống, ập tới ngả nghiêng, như những mũi tên lạnh dò đường, đập xuống sánh dầy cả một vùng ánh bạc vụn vờ trên lan can, khiến những cành lá khô trong vườn hoa trở nên tàn tạ, cửa sổ vang lên lộp độp, với tình cảnh như thế, không nhiều khả năng có ai ở gần nghe lén, thế là Lôi Dung tìm một

góc quay lưng về phía mưa, lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Tư Miếu, nói rõ về lý do gửi tài liệu mới cho cô.

“Thế à!” Giọng Lưu Tư Miếu hơi có chút kinh ngạc, “Vậy thì, rất có khả năng vụ ‘tự tử’ của ông ấy còn có tình tiết lẫn khuất bên trong”

“Tự tử?”

“Đúng thế, cửa chính bị khóa trái, gần như là một căn phòng kín... Ba căn hung trạch phải điều tra tối nay, vụ sau càng khó phá hơn vụ trước, không ngờ căn cuối cùng lại là án mạng trong phòng kín...”

Không khó để nhận ra, tình hình bên ấy gian nan cỡ nào, trong khi thời gian điều tra mà Tu Thúc đặt ra lại rút ngắn gần một nửa.

Phòng kín, dạng ít ỏi nhất nhưng lại khó phá nhất trong các án hình sự, giây phút này đây, một vụ Phong Chi Thụ, một vụ Tân Thủy Viên, hơn nữa thời gian điều tra ngắn đến nỗi không bằng thời gian cháy hết một nén nhang.

Một cảm giác hoang đường cực độ khiến Lôi Dung suýt bật cười thành tiếng. Card meatis copdoral puái phost of com hanh

Không hiểu vì sao, bỗng dưng cô cảm thấy, chắc chắn Lưu Tư Miếu ở đầu bên kia ống nghe, cũng đang cười.

“Chị yên tâm, không cần biết thành công hay thất bại, em cũng làm đến cùng!” Giọng điệu Lưu Tư Miếu chột thư thái, “Phải rồi, chị gửi khái quát tình tiết vụ án cho Hộ Diên Vân chưa?”

Một sự thay đổi rất nhỏ, nhưng vẫn bị Lôi Dung bắt được, đây là lần đầu tiên kể từ khi Lâm Hương Minh gặp chuyện, Lưu Tư Miếu chủ động nhắc đến Hộ Diên Vân, chứ không phải là “tên khốn ấy”.

“Đã gửi cho cậu ấy rồi.” Lôi Dung nói, “Chị tin là cậu ấy đang xem, chưa biết chừng sẽ gọi cho em sớm thôi, thôi chị không giữ máy

nữa... Bây giờ chị chuẩn bị điều tra thư phòng mà Triệu Hồng Pha bị giết hại đây.”

Lưu Tư Miếu nghe ra được nỗi lòng Lôi Dung rối rắm đến mức nào, bảo một viên pháp y đi điều tra hiện trường phạm tội, chẳng khác nào bảo một bartender làm bánh ngọt, thế nhưng, bây giờ cô có nói bất kỳ kỹ năng điều tra nào cũng chẳng ăn thua gì, vì vậy cô chỉ nói hai từ, “Cẩn thận!”

“Chờ chút!” Đột nhiên Lôi Dung nhớ đến điều gì đó.

Lưu Tư Miếu đang định ngắt máy, liền chững lại, “Sao thế?” Lôi Dung nói, “Tư Miếu, lúc nãy ở bên ngoài phòng của Trần Nhất Tân, chị nghe thấy hắc gọi điện cho người khác, chị có thể khẳng định chắc chắn người đó là Tu Thúc, Trần Nhất Tân đã biết tổng chị là một đại Quách tiên sinh giả mạo, điều này không có gì to tát, nhưng mấu chốt là hắc đã nói một câu khiến chị rất khó hiểu.

“Hắc nói gì?”

“Chị lặp lại từng câu từng chữ với em nhé.” Lôi Dung gằn giọng xuống thấp, nói chậm rãi, “Một đòn rồng nghìn dặm đến, trừ đi mối lo trong lòng ta mà quý không biết thần chẳng hay.”

“Rồng nghìn dặm đến?” Lưu Tư Miếu hơi ngẩn ngơ, “Có nghĩa là gì? Em học ít thành ngữ lắm.”

“Chị cũng không hiểu.” Lôi Dung nói chậm rãi, “Nhưng chị tin rằng, câu nói này ẩn chứa mục đích thật sự của việc Tu Thúc áp giữ Đường Tiểu Đường tối nay!”

2

Bước chân lên tầng ba.

Đứng ở đầu cầu thang nhìn sang phía tây, thảm trải sàn và giấy dán tường dày chần chện hình thành nên thứ cảm giác của đường ống xoang, mà đèn treo tường thì u ám mù mịt, mạ một lớp màu của sắt lên trên sự tĩnh mịch, trần nhà màu xám lẽ ra phải là đường thẳng tắp thì lại có chút cong vẹo khó hiểu, khiến Lôi Dung có một cảm giác quái lạ tựa như dùng gương nội soi để quan sát hành lang.

Lôi Dung chậm rãi đi sang đầu phía tây hành lang, bước chân ngưng trệ, nặng nề, cô cúi đầu xuống, tưởng như có thể trông thấy vô số cánh tay xộc từ dưới hang rấn bám víu cổ chân mình, nhưng chẳng có gì cả.

Cuối cùng đã đi tới tận cùng phía tây.

Hai cánh cửa phòng hai phía nam bắc quay mặt nhau đóng kín, cô khẽ xoay người, quay sang cánh cửa hướng về phía nam.

Vươn tay ra, nắm lấy tay nắm cửa màu bạc có hình dạng mô hạc, ấn xuống, rồi đẩy, cửa mở ra không một tiếng động.

Từ mức độ ra sức lúc đẩy cửa, có thể cảm nhận được sức nặng và độ dày của tấm ván cửa.

Ngay khoảnh khắc cửa mở ra, đột nhiên Lôi Dung có một liên tưởng quái lạ, tựa hồ mình đang chậm rãi xé mở kiện hàng chuyển phát nhanh to lớn vô biên, trong quá khứ, cô từng nhận mấy kiện chuyển phát nhanh chứa xương cốt được gửi đến, đấy là một chuỗi những dự báo và khiêu khích, tiếp theo sau đó là một chuỗi án mạng khó tưởng tượng nổi, nhưng lần này thì khác.

Lần này không phải đề thi, mà là đáp án.

Chỉ có điều, đáp án này vẫn đang ẩn giấu trong bóng tối. Cô hít thở sâu, bước vào trong, vẫn còn may, không bị giẫm thẳng xuống hư không hoặc nghe tiếng ma khóc quỷ hờn gì đấy... Cô khẽ khàng đóng cửa lại.

Hành lang đã đủ yên tĩnh rồi, nhưng sau khi đóng cửa lại, tựa như còn phủ thêm lớp giấy nhựa bảo quản lên trên sự yên tĩnh ban đầu.

Để tránh việc có người đứng ngoài cửa hoặc ngoài cửa sổ phát hiện ra sự đột nhập của mình, Lôi Dung không dám bật đèn, chỉ chậm rãi xem xét bằng cặp mắt dần thích nghi với bóng tối. Thư phòng đen ngòm này không thể gọi là quá lớn, mọi vật chỉ có thể được nhận ra hình dạng đại khái: trên bức tường phía nam đối diện cửa chính có ba ô cửa đang mở, phía dưới cửa sổ là một chiếc bàn giám đốc kiểu Âu, một ngọn đèn bàn có đế hình bông sen đặt tại góc bàn, giữa chiếc bàn và ô cửa sổ, có một chiếc ghế giám đốc nằm nghiêng bên cạnh. Trên bức tường ở mé phía tây là một mặt tủ sách, tiếc là bên trong chẳng có nhiều sách, nhưng lại có không ít những đĩa sứ, tượng gốm, thú cổ bằng mã não, bộ cờ tướng quốc tế làm bằng ngọc... Phía dưới bức tường phía đông có một chiếc ghế thư giãn, một chiếc gạt tàn đặt trên bàn trà bên cạnh, bên đầu phía nam của bức tường đông có một cánh cửa nhỏ khá hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Nhìn từ vẻ ngoài, đây chỉ là thư phòng của người giàu bình thường đến mức không thể bình thường hơn, mãi đến khi tay của Lôi Dung vô ý sờ lên bàn đọc sách, đầu ngón tay cảm thấy những chỗ lõm không bằng phẳng lạnh lẽo mà sắc nhọn, mới hồi tưởng lại một số sự việc mà Lưu Tiệp từng nói, cô cúi xuống xem xét kỹ lưỡng, phát hiện trên mặt bàn có vô số vết dao dài ngắn, nông sâu không đều!

Cô khẽ rùng mình, đến dưới bức tường phía đông, và dễ dàng phát hiện ra nhiều vết dao trên tường, có những vết do chém, có những vết do khoét, còn có những vết được tạo ra do cạo, như Lưu Tiệp đã nói, tựa như một tên điên đã thực thi cuộc giảo hình lên tường vậy!

Vì sao Triệu Hồng Pha phải làm thế?

Rốt cuộc căn phòng này có thù oán gì mà khiến ông ta cảm hận đến tận xương tủy, khao khát muốn dùng dao bổ búa chặt, phân xác nó?

Lôi Dung khẽ nhắm mắt, tưởng tượng ra người đàn ông mặc đồ ngủ trắng, xương cốt ốm yếu, chỉ duy nhất con mắt lồi nhô lên tựa như ma sống, chân trần quỳ trên sàn nhà, vừa cào những đốm đỏ lan khắp người như mạng nhện, vừa dùng con dao cùn cán mè, cạo trên tường, đột ngột ông ta nhảy dựng lên tuyệt vọng, vung dao nhắm chuẩn rồi bổ mạnh lên mặt tường, trong cảnh bụi trắng bay phất phơ, cặn đá bắn tung tóe, kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ bị nứt ra, máu chảy, cuối cùng ông ta mệt, kiệt sức, lại quỳ xuống, nức nở khe khẽ... đột nhiên ông ta phát giác ra thứ gì đó, ngẩng đầu lên, ánh mắt quái dị và phải ánh nhìn của Lôi Dung!

Lôi Dung giật mình sức tỉnh!

Cô đã cảm thấy được rồi! Cô tin chắc cảm giác này là chính xác, không sai lầm, không, sở dĩ Triệu Hồng Pha bổ dao lên tường và đồ gia dụng suốt ngày đêm như thế phát điên, không phải vì hận căn phòng này, mà là...

Ông ta muốn chạy trốn.

Không sai, ông ta là một tù nhân thật sự, bị giam cầm trong căn phòng hoặc trong ngôi biệt thự này, phải chịu đựng sự hủy hoại tột cùng. Ông ta muốn trốn khỏi đây, nhưng không cách nào trốn ra được, tất cả những gì ông ta làm hoàn toàn là một người vượt ngục đang thử mở lối thoát thông ra thế giới bên ngoài, nhưng dù nỗ lực đến mấy chăng nữa, cũng vô ích.

Chẳng lẽ... thật sự là ma quỷ đã ám lên người ông ta, hành hạ ông ta đến mức sống cũng không được mà chết cũng chẳng xong, ông ta chỉ có thể, trong khoảnh khắc tỉnh táo, dùng một phương thức điên cuồng như thế để cầu cứu và tự cứu lấy mình?

Lôi Dung khẽ lắc đầu, loại trừ suy nghĩ về ma quỷ, hiện giờ không phải lúc để nghĩ vẩn vơ.

Cô xem xét tỉ mỉ từng góc ngách và mỗi món đồ nội thất trong phòng, hầu như đã kiểm nghiệm qua mọi chỗ có khả năng tạo nên phòng kín: khóa cửa rất khó để tháo xuống, trên đấy không có dấu vết bị dây câu siết vào, một cạnh bên của trục cửa không thể mở ra, không thể nhét được chìa khóa vào qua khoảng hở giữa cánh cửa và mặt sàn, với độ rộng của khe cửa thì không thể nhét vừa lưỡi dao, mặt sàn được ốp gạch men không thể nạy bất kỳ miếng gạch nào, phía sau tủ sách cũng không có lối đi kín dẫn sang những căn phòng khác, trên trần nhà không có chỗ lắp đặt dao gấp chạy bằng điện, cũng không tồn tại quỹ đạo khả dĩ có thể dùng để đưa lên đưa xuống, cửa sổ được khóa từ bên trong, kiểu khóa chốt đơn giản ấy trái lại còn chặn đứt mọi khả năng khóa cửa từ bên ngoài...

Chẳng lẽ Triệu Hồng Pha thật sự chết do tự tử?

Lúc này, kiểu suy nghĩ “phí hoài công sức” lại ập vào trí óc, khiến cô thấy chán nản và nhụt chí, ngay lúc chuẩn bị rời khỏi căn phòng, cô chợt nhớ ra, cánh cửa nhỏ nọ vẫn chưa được khám xét kỹ lưỡng.

Phải rồi, giả sử động tay chân vào khóa cửa, kẽ hở cửa và trục cửa chính, thì cũng có thể thực thi tương tự lên cánh cửa nhỏ.

Lôi Dung bước đến trước cánh cửa nhỏ, ấn tay nắm cửa đè xuống, cửa mở ra, nhưng buổi tối hôm Triệu Hồng Pha mất mạng theo lời kể lại thì cánh cửa này đang khóa.

Sau một hồi quan sát, Lôi Dung xác định cánh cửa nhỏ này không có gì khác thường, càng không có các máy móc khả dĩ có thể tạo nên phòng kín. Cô cười đắng, khẽ nhìn qua bên kia cánh cửa, căn phòng suite mà chỉ từ độ rộng lớn của không gian và hình dáng của đồ nội thất đã có thể cảm nhận được sự xa hoa, tuy phòng suite này không phải nơi xảy ra án mạng, trong lúc điều tra dường như phía cảnh sát cũng chẳng phát hiện ra bất cứ mối liên quan nào giữa nó

và cái chết của Triệu Hồng Pha, nhưng vào thời khắc hỗn loạn tối hôm ấy, Trần Nhất Tân lại từng đi qua nơi đây, dù thế nào thì điều này cũng khiến người ta cảm thấy mờ ám.

Nghĩ thế, Lôi Dung bước vào phòng suite, tiện tay đóng cánh cửa nhỏ lại.

Cô mò mẫm trong bóng tối, cẩn trọng đi một vòng, cảm thấy lực bất tòng tâm hơn cả lúc điều tra thư phòng lúc nãy, căn phòng suite này lớn quá, cô chẳng biết phải bắt đầu từ đâu...

Trong lúc cô còn mù mờ chưa biết phải làm sao, thì một tràng tiếng huýt sáo sắc nhọn đỉnh tai cùng tiếng động loang choang loảng xoảng, khiến cô không nén nổi cơn gai ốc, sau đó nhận ra đó là do cơn cuồng phong làm rung chuyển kính, ủa vào từ giữa khe cửa sổ, cô ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau cơn mưa vội đi trước dò đường, những tia chớp vụt sáng và tiếng sấm vang rền ẩn hiện giữa kẽ mây lúc ban đầu, giờ đây đều xộc ra khỏi vòng vây khốn của tầng mây như thể bầy ngựa hoang tuột khỏi dây cương, không ngừng dùng cây roi màu bạc quất đánh toàn bộ bầu trời, dùng tiếng gào rú rung chuyển làm run rẩy cả mặt đất! Cây cối trong vườn hoa lắc lư man dại, như thể muốn rũ thoát khỏi vòng ghìm buộc của mặt đất, bay đến nơi sâu hoắm trong hố đen xa vời khôn thấu.

Gió lớn quá, chui vào trong Phong Chi Thụ không chừa một kẽ hở nào, cánh cửa chính phòng suite cũng bị rung lắc vang lên rầm rầm trong đêm khuya thanh vắng, gây hiệu ứng như thể phim kinh dị.

Lôi Dung nhìn cánh cửa chính, cảm thấy có chút bất an, không kìm được đi ra cửa, đang định cài chốt khóa, bỗng nghe thấy giọng nói Trần Nhất Tân vọng đến từ hành lang, hình như đang nói chuyện qua điện thoại với người nào đó, tuy đã bị ngăn bởi cánh cửa chính dày chần chẫn, không nghe rõ được hẳn đang nói gì, nhưng có một điều chân thật: giọng nói của hắn càng lúc càng gần...

Chết tiệt, chẳng phải buổi tối tôi hẳn ở trong phòng suite tầng một sao, khuya thế này lên tầng ba làm gì? Chẳng lẽ muốn vào trong căn phòng suite mà mình đang hiện diện?

Trong cơn hoảng loạn, Lôi Dung muốn tìm chỗ ẩn náu, nhưng cô mới vào phòng suite không lâu, lại mò mẫm đi trong bóng tối nãy giờ, hoàn toàn chẳng biết trốn vào đâu mới phù hợp, cô bối rối chạy ra phía cửa sổ, định nấp sau rèm, chẳng ngờ không va phải bất cứ thứ gì, âu cũng là kỳ tích.

Khi cô kéo rèm cửa sổ ra, một tia chớp đột nhiên ánh lên giữa bầu trời.

Đó là một ánh chớp khổng lồ, tựa như có ai bổ một nhát búa ngay giữa bầu trời, bổ toác cả một bầu trời! Một kẽ nứt sâu hoắm, xuyên suốt bầu trời cùng hàng nghìn hàng vạn tia xung quanh, y như thể lớp vỏ trái đất bị động đất làm cho rung toác ra thời xa xưa, hồng hoang màu bạc róm ra ngoài, rất lâu vẫn không cách nào lành lại được. Ánh chớp ấy không chỉ lóe lên rồi thôi ngay, mà cứ như cung phản xạ quá chậm, ngưng trệ thật lâu giữa vùng trời, đóng in ánh sáng lên mỗi chiếc vông mạc dám chăm chăm nhìn vào nó!

Từng này tuổi, Lôi Dung chưa từng gặp ánh chớp khổng lồ chấn động tâm can như thế, cô sửng sò nhìn, đôi mắt bị ánh sáng màu trắng bạc làm bỏng đến mức đau điếng.

Khi cô buông ánh nhìn xuống, một cảnh tượng kinh dị hơn làm cô chết sững

Ngay trên đỉnh của ngọn giả sơn ngoài cửa sổ, có một hồn ma đang đứng đấy!

Mặt trắng bệch không giọt máu, dáng vẻ héo quắt, xương gò má gồ lên, hốc mắt trống toác, đáng sợ nhất là tà áo bào màu trắng buông dài, bay phất phơ trong gió, tựa hồ chỉ có mỗi cái đầu, chẳng hề có thân thể.

Lôi Dung sợ đến nỗi suýt kêu thành tiếng, lui về sau theo bản năng... Thế nhưng, trong tích tắc, một thứ cảm giác nghề nghiệp và cảm giác trách nhiệm của người pháp y đã kích dậy dũng khí mà khi đối diện với bất kỳ thi thể nào cô cũng không hề sợ hãi, lập tức cô tiến một bước dài về phía trước, căng mắt nhìn chăm chăm vào con ma áo trắng ấy, mới nhận ra đó là Triệu Lân Chi!

Đùng, ào ào ào! Đùng, ào ào ào! Đùng, ào ào ào!

Tuy đã chuẩn bị trước, nhưng khi chuỗi những tiếng sấm cuộn cuộn kinh thiên động địa, hòa phối với ánh chớp khổng lồ vang lên trước đó, Lôi Dung vẫn bị rung đến nỗi màng nhĩ đau điếng, phổi tạng cuộn nhào, cô không dẫn được phải bịt tai lại, cảm thấy cả căn phòng đều run nhè nhẹ, như thể muốn sa xuống lòng đất vậy.

Hình như Triệu Lân Chi cũng bị tiếng sấm làm cho giật mình sợ hãi, bỏ chạy xuống dưới ngọn giả sơn, vấp ngã trên bậc tam cấp, rồi bò lăn bò lết biến mất tăm.

Cơn sấm cuộn đó còn được tiếp nối bởi vô số tiếng vang hay những tiếng hồi vọng như đánh trống, nhưng Lôi Dung cảm thấy mình bị chấn động đến mức điếc lạc cả đi, không nghe thấy gì cả, cô dùng bàn tay chà xát cật lực lên vành tai, hồi lâu, cuối cùng ống tai tê dại cũng phục hồi chút cảm giác đau... Lúc này cô mới nhớ ra, không ngờ Trần Nhất Tân không đi vào phòng suite, may mắn làm sao! *Nhưng hẳn lên tầng ba để làm gì chứ? Lúc này nghe tiếng nói chuyện, rõ ràng hẳn đi sang phía bên này rồi mà... Có lẽ hẳn đi vào thư phòng rồi chẳng?*

Quả nhiên, như thể có một lớp viền bạc được mạ lên trên khe cửa nhỏ, ánh đèn hắt ra.

Lôi Dung lại trở nên hồi hộp bất an, nếu là như thế, Trần Nhất Tân chỉ bị ngăn cách với cô bởi cánh cửa nhỏ, nhân lúc chưa bị hắn phát hiện, phải mau chóng rút lui, dù gì tối nay cũng chẳng phát hiện thêm được gì nữa đâu...

Cô ra đến cửa, mở hé thành một khe hở trước, nghe ngóng động tĩnh nơi hành lang, sau khi xác định không có ai, cô vội lách ra ngoài, nhón mũi chân đi về phía đầu cầu thang, tấm thảm lót sàn dày chần chẫn giúp cô đi không một tiếng động.

Mong đừng gặp phải Hồ Nhạc trước khi đến đầu cầu thang, cô thề cầu nguyện.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Chợt cô dừng lại.

Có một mùi vị cực kỳ vi tế trong không khí, vi tế đến mức khó nắm bắt như thể sợi dây tóc, nhưng người tham gia công tác pháp y thời gian dài như cô, vẫn nắm bắt được.

Mùi máu.

Sao lại có mùi máu? Nó đến từ đâu?

Lôi Dung dừng chân không chút do dự, quay người lại. Nơi tận cùng hành lang, bất ngờ thay, cửa thư phòng đang mở!

Ánh đèn trắng toát, phủ lên thảm trải sàn trước cửa với vẻ vuông dài, như thể một chiếc bàn đang chờ đợi thi thể.

Mà mùi máu càng lúc càng nồng nặc, rõ ràng bốc ra từ thư phòng!

Lôi Dung không quan tâm đến an nguy của mình nữa, rào bước đến trước cửa thư phòng.

Một cơn gió gào rít thổi tốc khiến cô suýt ngời sụp xuống, lúc này cô vào thư phòng khám nghiệm, rõ ràng đã không mở cửa sổ, nhưng lúc này, cửa kính nằm ngay đối diện cửa phòng đang mở toang như thể ngực phanh bụng mổ, trên ô cửa, những vết chấm bùn bẩn thỉu

hắt ra bởi cơn mưa vội lúc này, tựa hồ như những vết máu dạng phun nơi hiện trường phạm tội.

Nhìn kỹ, thư phòng vắng tanh chẳng có ai.

Mùi máu nồng nặc hơn nữa, bất luận về trực giác hay kinh nghiệm, trong căn phòng này hẳn phải vừa có một án mạng.

Lôi Dung đội ngược gió đi vào phòng, trên thảm trống trơn, so với lúc cô rời khỏi đây, điều thay đổi duy nhất, ngoại trừ cửa sổ mở, chính là chiếc ghế giám đốc hình như bị đẩy ra một chút.

Thế là thế nào?

Mãi đến lúc đi vòng qua bàn, cô mới tìm được câu trả lời, dấu câu trả lời này đã nằm trong dự liệu của cô, nhưng cảnh tượng trước mắt, vẫn khiến cho nữ pháp y từng giải phẫu vô số thi thể sản hết gai ốc....

Trần Nhất Tân đang nằm ngửa trên sàn, giữa chiếc bàn và trước ô cửa sổ, đôi mắt hẹp mở trừng trừng, nhưng đã không còn chút sinh khí nào, máu chảy dưới người hắn, tạo nên một hình nhân gù quắp, tựa hồ hồn ma người chết đang dần tách khỏi thân xác...

3

Điện thoại vang lên rất lâu mới có người bắt máy, trong giọng nói có sự hỗn độn sau khi bị gọi dậy từ cơn say ngủ, “A lô... ai đấy ạ?” D

“Tiểu Hầu, Lôi Dung đây, anh đang ở đâu?”

“A? Chủ nhiệm Lôi à, tôi đang ngủ trong phòng, chị đang ở đâu thế.”

“Tôi đang ở tầng ba, anh lên đây ngay, Trần Nhất Tân vừa bị ai đó bắn chết...”

“Ờ?!” Hầu Kế Phong bật ra tiếng kêu thảng thốt, rồi tỉnh táo trở lại, “Tôi lập tức lên đây ngay! Chị thế nào rồi? Không sao chứ?” “Tôi không sao... chân anh có đi lại được không?”

“Đi được, có điều hơi khập khiễng, sẽ hơi chậm một chút.”

“Vậy anh cố gắng nhé, trước khi lên đây, anh sang gõ cửa phòng bên cạnh, Đồng Lệ ở trong phòng đó, có lẽ Tô Tô cũng ở đấy, anh gọi Tô Tô lên đây. Tôi nhớ Ngô quản gia ở phòng đầu tiên của hành lang phía đông tầng hai, anh xem thử lão có ở đó hay không. nếu có, thì gọi lão lên đây luôn, tiện thể xin lão một hộp keo 502, tôi thấy cà phê ở đây là tự làm, có lẽ sẽ có giấy lọc, mang lên đây một thể nhé.”

“Được ạ.”

“Chờ chút.” Lôi Dung ngần ngừ một thoáng, nói với giọng điệu lạnh lùng vô bờ, “Mang theo súng của anh!”

Sau khi ngắt cuộc gọi, Lôi Dung lại nhìn thi thể của Trần Nhất Tân, rồi chậm rãi lui ra khỏi thư phòng, đứng nơi hành lang, một cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ chợt nhen nhóm trong lòng, rốt cuộc án mạng vẫn xảy ra tại nơi cần phải xảy ra, dự cảm chẳng lành cuối cùng cũng được kiểm chứng, không cần biết tiếp theo còn xảy ra điều gì, chí ít hiện tại, thần kinh căng thẳng đã có thể thư giãn một chút.

Lúc này, sau khi Trần Nhất Tân tử vong, cô lập tức thực hiện khám nghiệm sơ bộ, kết quả cho thấy, Trần Nhất Tân bị bắn chết bởi đạn hoặc vật bắn xạ tương tự: vết thương ở lồng ngực, xung quanh lỗ bắn hình tròn có một vòng lau chùi rõ nét, tạo nên hình vòng khuyên màu xám đen, xuất huyết tương đối ít; sau khi đạn (hoặc vật bắn xạ tương tự) xoay tròn trong lồng ngực, đi ra khỏi phần lưng, hình thành nên một vết rách lớn sau lưng, lượng máu lớn và lớp da bị lật ra ngoài, có lẽ Trần Nhất Tân đã chết ngay tức thì.

Thông thường nếu lúc bắn, họng súng nằm cách da hoặc lớp áo ngoài một cự ly rất ngắn, thế thì do năng lượng phá nổ dữ dội của họng súng, mô da xung quanh chỗ bắn sẽ có phản ứng cháy khét, đồng thời hình thành nên vết hình chữ “thập” hoặc chữ “T” trên áo, nhưng những điều này đều chưa phát hiện thấy trên thi thể Trần Nhất Tân; nếu lúc bắn xạ, họng súng cách vật thể trong vòng 1 mét, thì phổ màu của trung tâm lỗ đạn với vết ám khói ngoại vi sẽ tương phản rất lớn, thậm chí có thể nhìn thấy vụn kim loại và mớ súng chưa cháy hết, nhưng những thứ này cũng không có trên thi thể, vì vậy Lôi Dung suy đoán, có lẽ kẻ bắn duy trì một cự ly nhất định với Trần Nhất Tân, ví dụ như đã đứng ở hành lang để bắn vào phòng, cộng thêm việc không tìm được súng ở hiện trường, vì vậy Trần Nhất Tân không thể nào là tự sát.

Dĩ nhiên, còn một khả năng nữa, chính là thủ phạm đã bắn từ ngoài cửa sổ, chẳng hạn như đứng trên ngọn giả sơn hướng vào phòng, rồi bắn Trần Nhất Tân đứng nơi cửa sổ... nhưng do không phát hiện ra bất kỳ viên đạn hoặc lỗ đạn nào, cho nên Lôi Dung cho rằng trường hợp này không khả dĩ.

Còn về thời gian xảy ra án mạng, Lôi Dung có thể khẳng định, chính là lúc cô nghe thấy mấy tiếng sấm lớn rung điếc cả tai ấy, nếu không thì cho dù có đóng cửa lại cũng không cách nào che giấu tiếng súng, thế nhưng không thể loại trừ trường hợp hung thủ đã lắp thiết bị giảm thanh lên súng, thế thì thời gian bắn sẽ sớm hơn hoặc hơi muộn một chút, ảnh hưởng không nhiều đến việc phân tích tình tiết vụ án.

Nghĩ đến đây, tim Lôi Dung đập hơi mạnh, nhìn tình hình trước mắt, sau khi hung thủ nổ súng giết Trần Nhất Tân, có lẽ tuyến đường tẩu thoát chính là di chuyển dọc hành lang, sau khi tiếng sấm vang lên, may mà cô đã ngằn ngừ trong giây lát, bằng không nếu lúc ấy cô bước ngay ra khỏi phòng suite, rất có thể đã đụng phải tên hung thủ... Lôi Dung cũng cân nhắc đến một tình huống khác: sau khi giết người, hung thủ trực tiếp trốn vào căn phòng đối diện thư phòng hoặc bất kỳ căn phòng nào ở phía bắc, rút đi hoặc ẩn náu, nhưng do

trong tay đối phương có súng, bấy lâu nay cô luôn thi hành nguyên tắc “an toàn là số một”, vì vậy cô không mạo hiểm mở từng cánh cửa để dò tìm, mà lặng lẽ chờ nhóm Hầu Kế Phong đến.

Không bao lâu, một chuỗi tiếng bước chân gấp gáp vang lên đầu cầu thang, người xuất hiện đầu tiên là Tô Tô, theo sát là lão Ngô, người đi khập khiễng sau cùng là Hầu Kế Phong, đầu tóc họ đều rối bù, thậm chí trên cặp má béo của Tô Tô còn hằn dấu in của gối.

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Tô Tô vừa gân giọng la lên, thì bị Lôi Dung làm một cử chỉ tay “suyt” khiến cô chứng lại sợ hãi. Chờ ba người họ đến trước mặt rồi, Lôi Dung mới điềm tĩnh nói, “Trần Nhất Tân bị giết rồi, thi thể vẫn ở trong thư phòng”

Lập tức cả ba lộ ra biểu cảm hoàn toàn khác nhau: Tô Tô tỏ ra hãi hùng vô cùng, không kiềm được nói “Ồi mẹ ời”; Hầu Kế Phong sững sờ, chau mày lại; lão Ngô trợn tròn mắt, sau đó lộ ra nụ cười lạnh lùng nơi khóe môi.

Phản ứng của họ gần giống như những gì Lôi Dung tưởng tượng. Sau khi phát hiện Trần Nhất Tân đã tử vong, Lôi Dung biết mình có trách nhiệm tổ chức truy tìm và điều tra ngay, sau đó cô bắt đầu nghĩ đến các lựa chọn cho vị trí trợ thủ. Trong tình trạng chưa biết có người ngoài trà trộn vào Phong Chi Thự hay không, trước mắt từng người trong biệt thự này đều bị tình nghi, mà cô thì không thể một mình xoay xở với vụ án, cho nên chỉ có thể tìm người đáng tin cậy nhất, khả năng phạm tội thấp nhất để giúp sức. Hầu Kế Phong và Tô Tô đều là trợ thủ mà phía cảnh sát đặc phái cho cô, chắc chắn là lựa chọn hàng đầu, còn lão Ngô là người hiểu thấu ngôi nhà này cũng như tất cả các sự kiện từng xảy ra ở đây, tuy lão ghét Trần Nhất Tân tận xương tủy, nhưng nếu nói đến hai từ “hữu dụng” và “được việc”, thì trong một ngôi trạch lớn, không ai phù hợp hơn người quản gia.

“Thế là thế nào? Ai đã làm thế?” Tô Tô vừa nói vừa ngóng vào thư phòng, vì có chiếc bàn đọc sách ngăn lại, nên cô không nhìn thấy

toàn bộ thi thể Trần Nhất Tân, chỉ có thể thấy một đôi chân trên sàn, cách đây không xa còn có một chiếc điện thoại vấy máu.

“Trần Nhất Tân chết vì bị bắn, ai làm thì vẫn chưa biết.”

“Hung thủ đã nổ súng từ đâu?” Tô Tô gắng hỏi.

“Trước mắt thì không rõ lắm, vị trí cơ thể lúc nạn nhân ngã xuống thậm chí không thể cho biết lúc bị bắn, mặt Trần Nhất Tân hướng ra cửa sổ hay hướng ra cửa phòng.” Đột nhiên Lôi Dung hỏi Tô Tô, “Tối nay Đồng Lệ vẫn ở trong phòng cùng em chứ?”

Tô Tô khẽ sờ lên đầu mũi, “Có lẽ vậy... trước khi ngủ, bọn em ngồi tán gẫu trong phòng suốt, sau khi ngủ rồi thì không biết nữa, em mà ngủ là ngủ say như chết, có sấm rền bên tai cũng không tỉnh dậy nổi đâu.”

“Ừm, lúc tôi đến gõ cửa phòng, người mở cửa là Đồng Lệ, vẫn đang mặc đồ ngủ.” Hầu Kế Phong bổ sung.

Lôi Dung khẽ gật đầu, nói đại khái về tình hình điều tra thư phòng và phòng suite, rồi bảo, “Tôi đoán, từ lúc Trần Nhất Tân bị giết đến lúc tôi ra khỏi phòng suite, chỉ cách nhau hai, ba phút, dĩ nhiên sau khi nổ súng, hung thủ có khả năng tức tốc chạy xuống lầu, nhưng cũng có thể hắn đã nghe thấy tôi mở cửa, lập tức lên vào phòng nào đó ở phía bắc để ẩn náu, sau đó tẩu thoát qua cửa sổ, vì vậy tiếp theo, chúng ta sẽ xem xét từng căn phòng ở phía bắc, nhất là bên mép phía tây...”

“Điều này là không thể.” Lão Ngô bất chợt lắc đầu, ngắt lời Lôi Dung.

Lôi Dung rất ngạc nhiên, “Vì sao lại không thể

Lão Ngô tiện tay ấn lên tay nắm cửa căn phòng hướng bắc bên cạnh, “Buổi tối tôi đã cất công khóa cửa, toàn bộ tầng ba, chỉ có thư

phòng và phòng suite là không khóa thôi.”

Lôi Dung nhìn lão một thoáng, nói với Hầu Kế Phong, “Trong đội cảnh sát, anh từng học qua kỹ thuật điều tra căn bản đối với hiện trường phạm tội chưa?”

“Dĩ nhiên!” Hầu Kế Phong nói, “Đấy là khóa học bắt buộc.” “Dùng keo 502 để lấy dấu vân tay, anh cũng học rồi chứ?” Hầu Kế Phong lập tức trơ mắt ra, “Chúng tôi... không được học nội dung như thế.”

Lôi Dung kiên nhẫn giảng giải, “Thành phần chủ yếu của keo 502 là Ethyl cyanoacrylate. Kỳ thực dấu vân tay của con người được tạo ra do dịch mồ hôi trên ngón tay in trên bề mặt vật thể, dịch mồ hôi được cấu thành từ nước và axit amin, trong đó chứa các ion âm, mà Ethyl cyanoacrylate tỏa hơi đến vị trí ẩn chứa dấu vân tay, thì vật chất ion âm sẽ thúc đẩy sự kết hợp nhanh chóng của chúng, tạo thành hỗn hợp polyme màu trắng sữa, làm hiện ra dấu vân tay. Chẳng phải anh lấy keo 502 và giấy lọc rồi sao? Bôi keo 502 lên giấy lọc, để bốc hơi một lát, phủ nó lên tay nắm cửa, sau vài phút giờ giấy lọc, dấu vân tay có thể sẽ hiện ra, sau đó dùng điện thoại chụp ảnh, lúc chụp phải chú ý đến số thứ tự, ghi rõ đó là tay nắm cửa căn phòng nào; anh lấy xong dấu vân tay trên tay nắm cửa, thì chúng ta vào từng căn phòng, gồm cả thư phòng và phòng suite, toàn bộ tầng ba, không bỏ sót phòng nào.”

Hầu Kế Phong nhận lệnh, vội bắt tay vào việc.

Giữa lúc ấy, Lôi Dung hỏi lão Ngô quản gia vào buổi tối lão đã làm những gì, lão Ngô là người tinh anh, hiểu ý Lôi Dung, bèn nói qua về việc tối nay mình đã dọn dẹp phòng ăn cùng bà đầu bếp, chuẩn bị bữa sáng ngày mai, rồi kiểm tra xem cửa và cửa sổ những căn phòng được đóng chặt hay chưa, “Dự báo thời tiết nói tối nay sẽ có mưa to gió lớn”, cuối cùng nhìn qua cổng của biệt thự, xác nhận đã chốt then bên trong, mới về phòng đi ngủ, sau đó lão bị gọi dậy bởi tiếng gõ cửa của Tô Tô.

“Giữa chừng ông có nghe thấy động tĩnh gì bất thường không?”
Lôi Dung hỏi.

Lão Ngô khẽ lắc đầu, sau đó hỏi với vẻ dè dặt cẩn trọng, “Chi không phải là đại Quách tiên sinh hay sao? Sao trông giống như cấp trên, quản lý cảnh sát Hầu vậy?”

Lôi Dung không trả lời, lúc này Hầu Kế Phong đã lấy xong dấu vân tay trên tay nắm cửa căn phòng đối diện thư phòng, Lôi Dung đánh mắt với lão Ngô, lão vội vàng lấy chùm chìa khóa ra khỏi túi quần, tìm một chiếc, mở cửa ra.

“Tôi thấy trong Phong Chi Thự, chí ít cũng phải có đến hai mươi mấy phòng, sao trên chùm chìa khóa của vị đại quản gia như ông lại có ít chìa thế?” Lôi Dung hỏi.

Lão Ngô khom lưng nói, “Những căn phòng trong Phong Chi Thự, ngoại trừ phòng suite chủ nhân và thư phòng trên tầng ba ra, đều có thể mở bằng một chiếc chìa, chủ yếu để thuận tiện, có một căn nhà ở thôi, không cần phải phiền phức đến thế.”

Lôi Dung vừa bước vào phòng vừa nói, “Nếu thế, chiếc chìa vạn năng này cùng với những chiếc chìa khác của Phong Chi Thự, chỉ mình ông có à?”

Lão Ngô khẽ gật đầu.

“Nếu vậy, lúc các công nhân vệ sinh đặc chủng dọn dẹp Phong Chi Thự hai lần trước, ông cũng có mặt?”

Lôi Dung bất ngờ hỏi câu này, làm lão Ngô sửng sốt, mới ý thức được rằng cô gái có danh tính không rõ ràng này sở hữu lòng dạ sâu thẳm khôn dò, những câu hỏi trông có vẻ lãnh đạm nhưng đều ẩn kim giấu dao, lão khẽ định thần rồi nói, “Không phải thế, sau khi Triệu Hồng Pha chết, trong lúc khám xét hiện trường, phía cảnh sát cần tiến hành điều tra từng phòng, vì vậy tôi đã mở tất cả các cánh cửa

ra, rồi trở về nhà mình, chìa khóa tôi mang trên người. Sau đấy, án chưa được phá, nơi này vẫn luôn có cảnh sát đóng chốt, không cần khóa cửa, sau khi tổ công nhân vệ sinh đầu tiên gặp chuyện, cảnh sát lại đến điều tra... mãi đến lúc tổ công nhân vệ sinh thứ hai làm việc xong, tôi mới trở về, không dám một mình ở lại nơi này, nên đã khóa cửa chính rồi vội vã rời đi, sáng sớm hôm nay do nhận được cuộc gọi của Trần Nhất Tân, tôi mới mang theo chìa khóa sang đây mở cửa, còn thuê một bà đầu bếp với mức lương cao, để cùng chuẩn bị tiệc tối.”

Lôi Dung thoáng nhìn qua, căn phòng lớn xấp xỉ thư phòng phía đối diện, bên trong chất đống dụng cụ thể hình, chúng bị che phủ bởi một lớp bụi, trên sàn phủ một tấm thảm màu lục, cửa sổ đang đóng đồng thời bị khóa trái, Lôi Dung đặt tay lên tay nắm dùng để đóng mở cửa sổ, dường như nghĩ ra điều gì, “Thế vì sao tối nay ông lại phải khóa hết những căn phòng này?”

“Quen rồi.” Trong nháy mắt, trên mặt lão Ngô lộ ra thần sắc thê lương, “Ngày trước lúc Hồng Pha còn ở đây, vì sợ nửa đêm ông ấy lang thang khắp nhà, xảy ra chuyện gì, nên tôi đã bàn với Đồng Lệ, cử đến tối, phàm là những phòng không dùng đến hoặc ít dùng đều khóa lại, trên tầng ba chỉ để cửa thư phòng và phòng suite thôi, tôi định sáng sớm mai giao chìa khóa cho Trần Nhất Tân, rồi không trở về nơi này nữa, có ai từng nghĩ là, vẫn không trốn thoát được, vẫn không tránh khỏi được cơ chứ.”

Lời của một ông già, nghe mà thấy đau lòng. Lôi Dung lặng lẽ mở cửa sổ nhìn ra ngoài, nơi dòng sông dưới núi, nước sông đang bị gió lớn tốc đến, cuộn trào một vùng bạc trắng.

“Lôi...” Lão Ngô khựng lại, rồi cười đắng, “Ha, tôi cũng không biết rốt cuộc cô là quan chức gì, dù sao tôi có thể thề với cô, Trần Nhất Tân không phải do tôi giết, nhưng tôi không phủ nhận mình căm ghét hắn cực độ, cực kỳ muốn vung dao chém hắn một nhát, cũng giống như những người khác trong ngôi biệt thự này.”

“Sớm muộn cũng có ngày, tôi phải giết chết tên Trần Nhất Tân khốn kiếp ấy!”

Đột nhiên một tiếng chửi rửa độc địa vọng từ dưới lầu lên, cứ như đang chú thích cho lời của lão Ngô, Lôi Dung kinh hãi, ló đầu ra nhìn, thì ra bên bàn đá hình tròn tựa vào tường dưới lầu, có hai người đang uống bia, một người là Triệu Long, người kia là La Khiêm, người vừa chửi đồng lúc nãy chính là Triệu Long, La Khiêm ở bên cạnh khuyên can, “Lão Triệu, anh quá chén rồi, quá chén rồi đấy!” Triệu Long vừa ngẩng đầu tu rượu vừa chửi mông lung, “Lại còn xỏ tôi trước bao nhiêu người! Tôi cúng cả mười tám đời tổ tông nhà hần!” La Khiêm cười hề hề nói, “Lão Triệu, đừng được của bỏ mà còn trả treo chứ, vợ Triệu Hồng Pha, gương mặt ấy, thân hình ấy, tiểu đệ tôi đâu có được diễm phúc như anh, anh nói thật đi, anh có bảo cô ấy mặc đồ y tá vào cho anh...” Sau khi gằn thấp giọng, bất chợt hai người họ cùng tuôn ra tràng cười điên dại.

Cả hai đều là cặn bã! Lôi Dung nghĩ.

Cô đóng cửa sổ lại, hạ giọng nói với Tô Tô, “Bây giờ em xuống dưới dự Triệu Long và La Khiêm, xem có phải bọn họ ngồi uống ở đấy suốt đêm hay không, có trông thấy tình huống gì đặc biệt không, góc độ mà hai tên đó ngồi là chốt ngay đầu phía tây biệt thự, nếu có ai trèo từ cửa sổ xuống, có lẽ bọn họ sẽ trông thấy.”

Tô Tô đi rồi, Lôi Dung và lão Ngô cũng ra khỏi phòng. Lúc này, Hầu Kế Phong đã lấy xong các dấu vân tay trên tay nắm cửa hầu hết các phòng ở mé phía tây tầng ba, lão Ngô bèn giao luôn chìa khóa cho Lôi Dung, để cô tự mở cửa khám xét, nhưng bất chợt Lôi Dung nhớ ra một chuyện, “Lão Ngô, ông có thể tìm Triệu Lâm Chi được không?”

“Tìm nó làm gì?” Mặt lão Ngô đầy khinh ghét.

“Bảo ông tìm, thì ông cứ tìm đi, hỏi xem cậu ta làm gì suốt tối nay, tiện thể tìm luôn cả Đồng Lệ, Tommy và bà đầu bếp, bảo bọn họ tập

hợp trong đại sảnh tầng một, chờ tôi xuống, hãy nhớ là, nếu họ nói gì, ông chỉ việc nghe, đừng can trở nhé.”

Lão Ngô nhận được lệnh, như thể được sự tín nhiệm của tổ chức, nói với vẻ mừng rỡ, “Được, được!” Sau đó đi xuống dưới lầu.

Lôi Dung khám xét từng căn phòng hướng bắc ở mé phía tây tầng lầu, như lão Ngô đã nói, cửa đều khóa chặt, cửa sổ cũng bị khóa trái bên trong, chẳng có bất kỳ ai có khả năng lủi vào căn phòng nào để ẩn nấp hoặc chạy trốn.

Nếu vậy thì, sau khi đứng ở hành lang nổ súng, hung thủ đã rút lui theo con đường đã đến....

Không, không hẳn, Lôi Dung nhớ lại chiếc bóng trắng đứng trên ngọn giả sơn bị cơn gió lớn thổi tốc đến mức nghiêng ngả của Triệu Lâm Chi, khẽ lắc đầu nhẹ, không thể loại trừ khả năng hung thủ đã đứng từ ngọn giả sơn nhắm vào Trần Nhất Tân để nổ súng, nhưng vấn đề là, viên đạn đã bắn chết Trần Nhất Tân hiển nhiên đã xuyên qua cơ thể nạn nhân, nhưng vì sao hoàn toàn không thể tìm thấy trong thư phòng? Cho dù lúc ấy cửa mở, thì viên đạn bắn thẳng có lẽ cũng phải đánh trúng cửa phòng đang khóa phía đối diện, nhưng chẳng hề có...

Ngay lúc này, Hầu Kế Phong bước sang, “Chủ nhiệm Lôi, chị có để ý thấy một điều rất quái lạ không?”

Điều quái lạ... kể từ lúc đặt chân đến Phong Chi Thụ này, có điều gì mà không quái lạ! Lôi Dung hỏi với tâm thế坦然 nhiên, như kiểu rận nhiều không ngứa, nợ nhiều cũng chẳng buồn nữa, “Điều quái lạ gì?”

“Cái gã Hồ Nhạc mãi vẫn không xuất hiện.”

Lôi Dung lần theo đường cầu thang có tay vịn đôi hình vòng cung xuống tầng một, ngọn đèn pha lê buông xuống từ trên mái vòm khổng lồ có phù điêu hoa sen được bật sáng, hắt ra thứ ánh sáng trắng tựa hồ cố tình làm cho cũ đi, rọi lên khuôn mặt từng người trong sảnh khách, khiến cho làn da họ vàng vọt như thể mắc bệnh vàng da.

Triệu Long cầm một chai bia, mí mắt rũ xuống, ngồi vẹo trên sofa, hình tượng nho nhã áo quần bảnh bao ban ngày giờ đã biến mất, chẳng khác nào một tên ma men đầu đường xó chợ; Tô Tô ngồi bên cạnh, mãi khuyên gã đừng uống thêm nữa; hai mắt La Khiêm xoay tít loạn xạ, bắt chuyện với từng người, nhưng những lời gã nói ra thì phần nhiều chẳng có ý nghĩa gì; bà đầu bếp đứng nơi góc tường vẻ hơi sợ sệt; Đồng Lệ mặc áo ngủ, ngồi trên sofa cách xa những người khác, như thể một chú mèo đầy vẻ cảnh giác.

Lúc này lão Ngô từ ngoài cửa bước vào, miệng phì phì, như thể đã bị gió nốc thứ gì đó vào miệng, đương chạm phải ánh mắt của Lôi Dung, vội vã lắc lắc đầu.

Lôi Dung biết, điều đó có nghĩa là không tìm thấy Triệu Lâm Chi.

“Lão Ngô, ông bảo chúng tôi tụ tập ở đây làm gì thế?” Triệu Long hỏi với vẻ mất kiên nhẫn.

Lão Ngô đưa mắt nhìn Lôi Dung, cô chậm rãi nói, “Người triệu tập mọi người, không phải lão Ngô, mà là tôi.”

Do chiếc sofa mà Triệu Long đang ngồi quay lưng về phía cầu thang tay vịn đôi hình vòng cung, nên gã không nhìn thấy Lôi Dung đi xuống, vừa nghe thấy giọng nói này, thân thể lẽ ra đang ngồi vẹo lập tức thẳng trở lại, Đồng Lệ và La Khiêm đều thể hiện dáng vẻ kính cẩn, chỉ có Tommy xỏ tay trên thắt lưng bộ đồ ngủ màu vàng chanh hỏi, “Cô triệu tập chúng tôi tới đây, có việc gì không? Gần 12 giờ đêm rồi.”

“Tôi muốn hỏi mọi người, trong khoảng thời gian nửa tiếng trở lại, quý vị đang ở đâu, làm gì?”

La Khiêm giành nói trước, “Tôi với Triệu Long ngồi uống bia suốt đêm, ngồi ngay bên cạnh chiếc bàn tròn nhỏ ngoài cửa sổ ấy.”

“Suốt thời gian đó không rời đi sao?”

Triệu Long gật gật đầu, “Không rời đi suốt thời gian đó.”

Tô Tô cười hì hì nói, “Điều, thế bàng quang hai người cũng lớn lắm đấy, tôi thấy trên cái bàn tròn nhỏ ít nhất cũng phải có mười một, mười hai chai bia, các anh không hề đến nhà vệ sinh sao?”

Vẻ ngại ngùng lập tức hiện ra trên mặt Triệu Long, “Nhà vệ sinh à, có đi một, hai lần.”

“Cụ thể là mấy lần? Thời gian mỗi lần thế nào?” Lôi Dung hỏi.

“Tôi đi một lần, Triệu Long huynh thì nhiều hơn, hình như có đi thêm vài lần.” Nói xong La Khiêm đưa mắt nhìn Đồng Lệ với vẻ chẳng tốt lành gì, “Còn về thời gian à, cái này thì không cách nào tính toán chuẩn xác được.”

Lôi Dung ném ánh mắt sang phía Đồng Lệ, Đồng Lệ chỉ hạ giọng nói một câu, “Tôi vẫn ngủ suốt.”

Bà nấu bếp vừa nhìn đã thấy là một người phụ nữ chất phác, xuất thân từ vùng nông thôn, vừa xoa xoa tay vừa lắp bắp, “Tôi... tôi nằm trên giường, không ngủ được, xem phim trên điện thoại suốt thời gian ấy.”

Khi Lôi Dung nhìn sang Tommy, bộ dạng Tommy rất mất kiên nhẫn, “Tôi làm gì là quyền tự do của tôi, mắc mớ gì phải trả lời câu hỏi của cô?”

Lôi Dung nói chậm rãi, “Vì đã xảy ra án mạng trên lầu, có người đã bị mưu sát.”

Lời này vừa thốt ra, chẳng khác nào quẳng một tảng đá lớn xuống ao, ngoại trừ Tô Tô và lão Ngô đã biết sự tình, những người còn lại đều không kìm được thốt lên một tiếng “á”, Triệu Long, La Khiêm và Đồng Lệ thậm chí còn nhảy bật dậy, vẻ mặt ngập tràn kinh ngạc không lời nào tả xiết.

“Hô hô hô hô!” Tiếng cười hiem độc bỗng nhiên phát ra từ kẽ răng Đồng Lệ, niềm vui sướng hiện ra trên khuôn má xinh đẹp, “Ác giả ác báo!”

Lôi Dung khế nhìn cô ta, “Tôi còn chưa nói ai là nạn nhân.”

“Ngoài Trần Nhất Tân ra, sẽ không ai bị giết trong ngôi biệt thự này cả!” Đồng Lệ ngược cái cổ trắng lên, “Ông trời có mắt, ác giả ác báo!”

La Khiêm nuốt ngụm nước bọt, “Trần tổng... Trần Nhất Tân thật sự chết rồi sao?” Không biết vì sao gã đưa mắt nhìn Triệu Long thần sắc Triệu Long nặng nề, không nói lời nào.

Tommy ngậy ra một lúc rồi hỏi Lôi Dung, “Người bị giết thật sự là lão Trần sao?”

Lôi Dung nhìn gã, khế gật đầu.

“Được rồi, cho dù thế, cũng phải đợi cảnh sát đến mới tiến hành điều tra chứ, một đại Quách tiên sinh như cô, mà mong làm Quý bà Marple nổi gì?” Tommy nói.

Lôi Dung rút tấm thẻ cảnh sát, trưng ra trước mắt gã, đây là lần đầu tiên cô công khai danh tính, dù là người biết hay người chưa biết, cơ thể họ đều thoát run lên.

“Thật không ngờ...” Tommy chau mày lầm bầm.

Lôi Dung không có thời gian nhiều lời với gã, cô nói với mọi người, “Có một vụ án mạng đã xảy ra trong biệt thự này, tôi mong mọi người có thể tích cực phối hợp công tác điều tra của cảnh sát, các vị nhìn, hay nắm rõ điều gì, hoặc biết gì thì hãy nói ra, đừng cố tình che giấu, cũng đừng yểm hộ cho nhau, ngoài ra, bắt đầu từ giây phút này, mỗi người tạm thời hạn chế hoạt động, cứ tập trung ở sảnh này...”

“Báo cáo!” La Khiêm giơ tay lên, “Ngộ nhớ tôi muốn vào nhà vệ sinh thì phải làm sao?”

Lôi Dung lắc đầu, “Không được.”

“Dựa vào đâu?!” Tommy hỏi.

Lôi Dung nói, “Tôi muốn nhắc nhở các vị, do hung thủ rất có khả năng trà trộn giữa chúng ta, vì vậy việc hạn chế hoạt động của mọi người, vừa thuận lợi cho việc giám sát, vừa là để bảo vệ lẫn nhau.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều sợ hãi. “Nhưng mà...” Bà đầu bếp muốn nói gì đó, nhưng dường như cảm thấy không đến lượt mình lên tiếng, bèn ngậm miệng.

“Bà muốn nói gì, cứ nói.” Lôi Dung khích lệ với vẻ ôn hòa.

Bà ngậm ngừng, “Chẳng phải còn thiếu ba người trong số những vị khách tối nay sao? Ngộ nhớ họ là hung thủ, chúng ta tụ tập ở đây cũng có ích gì đâu...”

“Cảnh sát Hầu đang bảo vệ hiện trường trên lầu.” Lôi Dung nói, “Thế nhưng, có ai trông thấy Hồ Nhạc và Triệu Lâm Chi đâu không?”

Dựa trên phán đoán của Hầu Kế Phong, Hồ Nhạc trên danh nghĩa là vệ sĩ, thực ra là sát thủ, rốt cuộc trong cái chết của Trần Nhất Tân, kẻ này đóng vai trò thế nào? Vì sao lúc xảy ra án mạng hắn không đi

theo Trần Nhất Tân? Những điều này đều là bí ẩn. Vì vậy dựa trên tường tượng của Lôi Dung, bây giờ hắn đã biến mất, có lẽ đang nấp trong bóng tối quan sát động thái sự việc, còn tạo ra tội ác gì đó lớn hơn nữa...

Ai dè một câu của La Khiêm đã đập tan tường tượng của cô, “Hồ Nhạc à, gã ấy rời khỏi Phong Chi Thự rồi.”

“Ờ?” Lôi Dung kinh ngạc, “Chuyện xảy ra lúc nào?” “Chừng nửa tiếng trước, không phải tôi và lão Triệu ngồi uống rượu bên ngoài sao? Trông thấy gã ấy mở cánh cổng lớn để đi ra ngoài rồi... lão Triệu, anh cũng nhìn thấy nhỉ.”

Triệu Long khẽ gật đầu.

Nửa tiếng trước, mình chuẩn bị lên tầng ba khám xét thư phòng, còn Trần Nhất Tân vẫn còn sống, cũng có nghĩa, Hồ Nhạc không thể nào là người giết hại Trần Nhất Tân. Thế thì muện như vậy, hắn ra ngoài làm gì? Vì sao lại trùng hợp đến thế, ngay lúc Trần Nhất Tân bị giết hại, vệ sĩ không ở bên cạnh? Một bí ẩn vừa được giải, thì một bí ẩn khác lại dấy lên....

“Lúc này tôi đã đi tìm Triệu Lâm Chi khắp trong lẫn ngoài biệt thự, nhưng không thấy.” Lão Ngô thấy Lôi Dung bắt đầu hỏi về tung tích của Triệu Lâm Chi, thì vội vã nói.

Lôi Dung khẽ suy nghĩ rồi bảo, “Ông đã tìm chỗ vườn hoa chưa?”

“Đã tìm rồi, không nhìn thấy cậu ta.”

“Tìm thêm lần nữa, đặc biệt xung quanh ngọn giả sơn, hãy tìm kỹ xem sao.”

Lão Ngô hơi lơ mơ, không hiểu vì sao Lôi Dung lại xác định địa điểm cụ thể đến thế, nhưng lão vẫn vội vã đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, đại sảnh yên tĩnh hẳn, kiểu yên tĩnh này khiến cho sảnh khách vốn đã rộng lớn nay còn có vẻ trống trải hơn, tựa hồ như sân khấu nhạc kịch lúc nửa đêm. Dưới ánh đèn soi rọi chói lóa, bóng của mỗi người có chút trắng bệch, như thể bị bôi quét qua. Họ đứng yên tại chỗ, không ai dám ngồi xuống, nhìn nhau với ánh mắt đầy cảnh giác và nghi ngờ. Nghĩ đến án mạng trong căn thư phòng trên đỉnh đầu, nghĩ đến những thảm kịch liên tiếp xảy ra trong biệt thự này, nghĩ đến việc có con ma con quỷ lấy việc giết chóc làm niềm vui không ngại nghỉ ấy, không biết đang du đãng nơi nào, ai đó nghe răng phát ra thứ tiếng xì xì không biết khóc hay cười.

Ngay lúc này, một tiếng động rè rè như thể bán dẫn kiểu cũ tìm không ra vô tuyến điện đột ngột vang lên, đầu ai nấy đều chuyển động một cách kinh hoàng, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, cuối cùng nhận ra nó ở trên đỉnh đầu, một cơn tưởng tượng rằng có một kẻ vô hình đang di chuyển trên trần nhà, khiến cho người nào đó đã ngồi hẳn xuống sofa kê cái thụp, ngay lúc này, đột nhiên âm thanh ấy trở nên lớn hơn, toàn bộ thế giới dường như bị đựng trong một cái sàng lớn, bị lắc lư và rây sàng dữ dội, trong nháy mắt, tất cả những khung cửa sổ đóng chặt đều trở thành máu thịt, bên cạnh ô cửa sổ duy nhất đang mở, tấm rèm treo ở đấy ướt đầm đìa, phía ngoài cánh cửa mở toang, những hạt nước bị phóng xuống bởi hỏa tiễn nước bốc lên lớp sương mù mờ mịt trên sàn, đồng thời hình thành nên vô số dòng chảy, hướng về phía dưới chân của những kẻ chưa chết trong sảnh khách, không ngừng trườn quanh và di chuyển...

Nhưng mọi người đã bị làm cho sợ đến mức không động đậy được.

Chỉ có Lôi Dung, chậm rãi ra trước cánh cổng lớn, khẽ nhắm mắt, mặc cho nước mưa đầm ướt cả áo và tóc... Những giọt nước mãnh liệt mà lạnh giá, giội lên mặt khiến cô hơi đau đớn, nhưng lại cảm nhận được cảm giác mừng vui và hân hoan dồn nén từ lâu, cuối cùng cũng được giải phóng, cô nghĩ giả sử thật sự có ma quỷ đang quần quanh trong căn nhà này, thì giây phút này, có lẽ nó đang sánh vai cùng mình ngẩng nhìn cơn mưa rào như trút nước này!

Cơn cuồng phong vẫn đang thổi, sấm chớp vẫn đang lóe, chỉ duy có tiếng sấm bị tiếng mưa át đi, trở thành một thứ tiếng vọng làm nền cho lúc long trời lở đất.

Ngay lúc này, lão Ngô từ ngoài cửa chạy vào, người ướt đẫm, mái đầu chỉ còn sót lại vài ngọn tóc lưa thưa chảy tràn nước mưa xuống như thể đài sen bị dựng thẳng dậy, lão hất xì một cái, nói với vẻ hoang mang lúng túng, “Cảnh sát Lôi, tôi tìm thấy Triệu Lâm Chi rồi, không biết làm sao mà ngã gãy chân, bò vào trong hốc núi dưới ngọn giả sơn, như thể một con chó, làm cách nào cũng không chịu ra.”

Bất chợt La Khiêm trở nên tích cực chủ động, “Cảnh sát Lôi, tôi với lão Ngô cùng đi lôi gã đấy ra nhé!”

“Tôi bảo rồi.” Lôi Dung lạnh lùng nhìn gã, “Tạm thời mọi người đều hạn chế hoạt động!”

La Khiêm rụt cổ lại.

“Nhưng mà...” Tô Tô thoáng suy nghĩ rồi nói với Lôi Dung “Cứ để Triệu Lâm Chi nấp mãi trong hốc núi cũng không tốt lắm? Ngộ nhớ anh ta bỏ chạy thì sao?”

“Chân anh ta đã ngã gãy rồi, không chạy được đâu.” Lão Ngô nói, “Hơn nữa, cả một Phong Chi Thụ chỉ có thể ra vào bằng cổng chính, tôi vừa khóa lại rồi, không ai đi ra ngoài được...”

“Chẳng phải phía nam của vườn hoa còn có một cánh cửa nhỏ sao?” Tô Tô nói.

“Cánh cửa ấy chỉ đơn thuần để làm đẹp thôi, mở ra là đi xuống bờ vực, trừ phi Triệu Lâm Chi không muốn sống nữa...”

Đột nhiên Tô Tô hơi phấn khích, “Nếu nói vậy, Phong Chi Thụ chẳng phải đã trở thành trang bão rồi sao, lão Ngô, ban nãy lúc ông

khóa cổng chính, có nhìn xem cây cầu dưới núi dẫn sang bờ bên kia sông có bị đứt không?”

Lão Ngô chẳng hiểu gì, “Hả gì? Cầu? Cầu đâu có làm sao, vì sao lại đứt được?”

Lôi Dung nói, “Lão Ngô, hãy tìm giúp tôi một cây dù, tôi sẽ đến chỗ ngọn giả sơn trong vườn hoa dẫn Triệu Lâm Chi về!”

Lão Ngô vội lấy một cây dù màu đen ra khỏi ngăn tủ kín trước cửa, Lôi Dung đón lấy, vừa bung dù định ra ngoài, bỗng có người la lên, “Đứng lại!”

Giọng nói trầm đục.

Lôi Dung quay lại nhìn, chỉ thấy Tommy đi đến, một đôi dép đế màu trắng như tuyết không ngờ lại bị gã kéo lê sệt ra mấy phần, cảm giác mĩa mai.

Cô nhìn gã.

“Lúc nãy Tô Tô đã nói đến sơn trang bảo tuyết, trùng hợp thay tôi cũng là người yêu thích tiểu thuyết trinh thám, thế là nhớ đến một dạng mô típ trong sơn trang bảo tuyết - bản thân người thám tử chính là hung thủ.”

Lôi Dung chớp chớp mắt, “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Tôi không phủ định, mỗi người ở đây đều bị tình nghi là kẻ giết người, cộng thêm nguyên nhân trước và sau khi án mạng xảy ra, luôn có La Khiêm và Triệu Long ‘trấn thủ’ lối ra vào duy nhất - chính là cánh cổng lớn ngoài sân, vì vậy hung thủ thật sự đã bắn chết Trần Nhất Tân chắc chắn vẫn còn trong ngôi biệt thự này.” Tommy khẽ ngừng lời rồi nói tiếp, “Vì vậy, cảnh sát Lôi, tôi nghĩ, bản thân cô cũng không thể thoát khỏi tình nghi đâu nhỉ?”

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

Trong một khoảnh khắc, Lôi Dung cảm thấy hơi buồn cười, mình mới chân ướt chân ráo đến đây, làm sao có thể biến thành nghi phạm giết Trần Nhất Tân được? Nhưng khi cô nhìn ra một tia nghi ngờ trong ánh mắt của mỗi người nơi hiện trường, thì lý tính vốn có giúp cô tỉnh ngộ: *Mình không thể dùng lập trường của chính mình để quyết định tư duy những người khác, nếu không có chứng cứ xác đáng để chứng minh rằng mình vô can, thế thì, mình cũng cần phải ở lại đây như những người khác, không được rời khỏi.*

Chẳng lẽ, cứ để Triệu Lâm Chi với mối hiềm nghi cực kỳ nặng ấy ở lại mãi trong hốc núi? Nếu cậu ta thật sự là hung thủ giết chết Trần Nhất Tân, thế thì dẫu cho bị ngã gãy chân, vẫn có đủ thời gian để tiêu hủy một số chứng cứ vô cùng quan trọng. Lôi Dung hơi nôn nóng, nhưng từng ánh mắt lạnh lẽo, tối trầm, sợ hãi, đầy ý đồ xấu trong sảnh khách ấy, tựa như từng sợi dây, ràng giữ bước chân cô.

Ngay lúc này, một tràng tiếng đập cửa kịch liệt, hết như thế giới trống, vọng từ cửa chính, lão Ngô giật bắn người, nhìn sang Lôi Dung.

Lôi Dung thở dài thườn thượt, đưa chiếc dù cho lão, “Cuối cùng cũng đã đến... ông mở cửa đi!”

5

Dù đã có lão Ngô cầm dù che, nhưng khi Bộc Lượng chạy xộc vào sảnh khách, nửa bên vai vẫn ướt đầm như thể được vớt từ dưới nước lên, anh ta lắc giũ nước mưa trên quai hàm, phì phì hai tiếng hết như con bò điên, nói với Lôi Dung, “Tối hôm nay, thật sự kích thích quá đi, cô sao rồi? Dù sao thì tôi cũng mặc xác vút quan bỏ chức để đến cứu giá rồi đây!”

Ngay sau khi phát hiện ra Trần Nhất Tân bị giết hại, Lôi Dung cảm thấy đến lúc phải gọi Bộc Lượng đến, tình hình ở đây không giống như bên tiểu khu Tân Thủy Viên, tuy tiểu khu đó có vẻ hung hiểm khó lường, nhưng chẳng có vụ án mạng nào xảy ra, có thể nói là Tu Thúc đang không ngừng đào hố, chứ không hề có người chết. Còn Phong Chi Thự lúc này đã thực sự xảy ra án mạng, ngay cả công dân bình thường cũng phải mau chóng báo cảnh sát, huống chi cô là một pháp y, vì vậy cô lập tức gọi điện cho Bộc Lượng, nói qua về vụ án bên này, rồi bảo, “Đây là khu vực do anh quản, anh mau chóng cử người hoặc thân chinh sang đây đi!” Bộc Lượng bảo lẽ khai mạc hội thao toàn quốc đã kết thúc lúc 10 giờ, nhưng giải tán rất chậm, phải đến 11 giờ thì công tác bảo vệ an ninh mới kết thúc, chờ đến khi nhân viên cảnh sát được cử ra ngoài trở về vị trí ở đồn cảnh sát cũng phải 12 giờ, giờ trong đồn chỉ còn lại anh ta và một lão già phòng thường trực thôi, đến đây thì Lôi Dung không thể không truyền lệnh với giọng điệu của sĩ quan cấp cao, bảo một mình anh ta lao sang hỏa tốc, nếu có vấn đề gì thì “tôi gánh thay anh”.

Bây giờ thì họ đã gặp mặt nhau, tuy rằng từ lúc tạm biệt ở xưởng giết mổ hồi trưa đến giờ chỉ mới 12 tiếng, nhưng Lôi Dung cảm thấy như hai người họ không gặp nhau lâu lắm rồi, “Bộc Lượng, vất vả cho anh rồi.”

“Chủ nhiệm Lôi cử khách sáo.” Bộc Lượng nhe chiếc răng cửa bị hô, cười một cái, sau đó nhìn quanh sảnh khách thoáng đảng và những người đang ngồi trơ như phỗng, phần lớn bọn họ, vào cái đêm Triệu Hồng Pha chết, đều từng ăn cùng bàn với anh ta, lúc này từng người đều để lộ nụ cười mím, gật đầu tỏ ý với Bộc Lượng nhưng anh ta chẳng thèm màng đến, khẽ lầm bầm, “Căn nhà ma quỷ này...”

Lôi Dung nói, “Không phải anh đã khá quen thuộc với Phong Chi Thự rồi hay sao, giờ hãy lập tức đến vườn hoa phía sau, dẫn Triệu Lâm Chi ra khỏi hốc núi của ngọn giả sơn, cậu ta bị ngã gãy chân rồi.”

“Sao thẳng nhãi ấy lại ở đây?” Bộc Lượng kinh ngạc quá đổi.

Lôi Dung nói, “Anh cứ việc đi thôi, tình hình cụ thể tôi sẽ nói sau, anh có mang súng không?”

Bộc Lượng vỗ vỗ lên thắt lưng sau.

“Lên nòng đạn, mở chốt bảo hiểm.”

Giọng nói trầm tĩnh mà mạnh mẽ của Lôi Dung làm Bộc Lượng ngây người ra, nhìn thần thái của cô, anh ta ý thức được rằng cái tên Triệu Lan Chi này có thể nguy hiểm tới độ, bèn lập tức rút súng ra. Sắc mặt của mọi người trong sảnh khách, nhất là Triệu Long và bà đầu bếp, lập tức trở nên xám xịt.

Lôi Dung lại nói với lão Ngô, “Ông đi chung với cảnh sát Bộc, sau khi tìm được Triệu Lan Chi thì trước tiên khám người cậu ta, xác nhận không mang theo vật nguy hiểm gì, thì dẫn cậu ta đến nơi nào đấy rồi nhốt lại, ông hãy trông chừng, không được để cậu ta tự tử hoặc xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.”

Sau khi Bộc Lượng và lão Ngô đi ra ngoài, Lôi Dung cảm thấy thần kinh căng cứng của mình thả lỏng hơn chút, bèn ngồi xuống một góc sofa, bà đầu bếp vội rót cho cô ly nước, cô mỉm cười, khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn, sau đó uống nước từ tốn, Tommy ngây dại nhìn cô một lúc, hiểu ra rằng mười phần thì có tám, chín phần cô gái này là một vị quan to, lời buộc tội của mình nhắm vào cô lúc này rất có khả năng sẽ bị xem là trò cười ở chỗ cảnh sát, lúc này gã hậm hực ngồi xuống, không nói gì thêm.

Nhưng những người khác thì không dám ngồi cũng chẳng dám động cựa, ai nấy đều đứng ngây ra với vẻ lúng túng, một khoảng thời gian dài, trong sảnh khách không có tiếng động nào, tịch lặng như thể bị cách trở với thế gian. Lôi Dung nhìn họ và những chiếc bóng, tựa hồ nhìn thấy một đám diễn viên kịch nói trên sân khấu, ai cũng chôn giấu mưu đồ nên không ráp nối lời thoại với nhau... So với thân thể lỏa lồ, nhân tính lỏa lồ càng làm người ta không thể chịu nổi việc phải nhìn trực diện, thế là cô ngẩng đầu lên, nhìn ra cửa sổ: trên màn

trời màu đen không còn ánh chớp nữa, cũng không còn tiếng sấm, chỉ có tiếng mưa rơi, trong cơn phảng phất khiến cô có một cảm giác ảo tưởng như thể đang nhấp nhô giữa những cơn sóng biển.

Chẳng bao lâu, Bộc Lượng trở về, vẻ mặt khinh rẻ, “Chủ nhiệm, giải quyết xong xuôi rồi, thằng nhãi ấy đúng là có cả một rổ trò vật, nằm liệt trong hốc núi chỉ biết hô hoán “ây da”, tôi với lão Ngô khiêng cậu ta đến nhà trồng hoa, còng tay lại rồi, lão Ngô đang trông chừng cậu ta.”

“Trên người cậu ta có vũ khí gì không?” Lôi Dung hỏi. Bộc Lượng khẽ lắc đầu, “Tôi đã soát người cậu ta, và khắp cả trong lẫn ngoài hốc núi, nhưng chẳng phát hiện ra gì cả.”

Lôi Dung khẽ gật đầu, đứng dậy nói với mọi người, “Phiền các vị hãy ra phòng ăn, tạm thời ở đây, muốn ăn uống gì, hay là buồn ngủ nằm úp mặt lên bàn ngủ một lúc cũng được, có điều, không ai được phép tự ý rời khỏi đây. Tô Tô, em giúp chị chăm nom mọi người nhé.”

Không ai dám kháng cự mệnh lệnh của cô, họ đều ngoan ngoãn đến phòng ăn.

Bộc Lượng chỉ vào bóng lưng của họ, hạ giọng nói nhỏ với Lôi Dung, “Chị nghi ngờ hung thủ nằm trong số những người này?”

“Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định.” Lôi Dung nói với giọng chắc nịch không hoài nghi, “Hơn nữa, hung thủ hoàn toàn không ý thức được rằng, trong thời gian ngắn như thế, hắn đã liên tiếp phạm phải hai sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, đủ để tiễn chính mình lên ghế xét xử.”

“Ai?” Bộc Lượng nói, “Tôi đi còng hắn lại, dù sao tôi cũng mang dư thêm một bộ còng.”

“Không vội, không vội, sự bại lộ cuối cùng của hành vi phạm tội, thông thường là vì, để bù đắp cho một sơ hở, hung thủ lại để lộ nhiều

sơ hở hơn, nên chờ thêm chút nữa cũng chẳng hề gì.”

Bộc Lượng khẽ gật đầu, “Được, nghe lời cô, tôi đã gọi một cuộc điện thoại đến tổng đội điều tra hình sự thành phố, phía họ sẽ lập tức điều một lực lượng cảnh sát từ bên hội thao toàn quốc, dẫn theo cả pháp y và nhân viên khám nghiệm lao nhanh sang đây...”

Lời còn chưa dứt, Lôi Dung bất giác thốt lên một câu, “Chết rồi!” Bộc Lượng sửng ngờ, nhìn vào cô, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lôi Dung vừa nhớ ra, do cái chết của Trần Nhất Tân, cô đã đặt toàn bộ sự chú ý vào chuyện ứng đối với sự việc ở Phong Chi Thụ, mà hoàn toàn quên mất phải liên hệ với Lưu Tư Miếu, càng không biết cô ấy với Từ Nhiễm đã tìm ra Đường Tiểu Đường hay chưa, cô run rẩy lấy điện thoại ra, nhìn một thoáng, do đã chỉnh chế độ im lặng, màn hình hiện lên năm cuộc gọi nhớ, đều là Hồ Diên Vân gọi đến, kể từ cuộc điện thoại gần đây nhất với Lưu Tư Miếu, ít nhất đã bốn mươi phút trôi qua, không những Lưu Tư Miếu không gọi điện đến cho cô để nói rõ sự thật vụ án trong căn hung trạch thứ ba, mà Tu Thúc cũng chẳng gọi cho cô như đã hẹn trước để nghe “sự thật”... Đúng lúc Phong Chi Thụ bị bao phủ bởi sát khí, mà tiểu khu Tân Thủy Viên lại lặng im như chết, dù thế nào đi nữa đây cũng không phải điềm tốt lành gì!

Trong phút chốc, Lôi Dung rối như tơ vò, cô khẽ định thần lại, quyết định gọi cho Hồ Diên Vân trước, để xem cậu ấy tìm mình hồi hả như thế, rốt cuộc vì chuyện gì.

Điện thoại vừa hiện cuộc gọi đã được nối thông, bên kia đã bắt máy với vẻ lo lắng như lửa đốt, “Chị đang làm gì thế? Sao không nghe máy?!”

“Bên này đã xảy ra án mạng.” Lôi Dung nói.

Trong ống nghe im lặng mấy giây, sau đó giọng nói của Hồ Diên Vân vẳng sang, “Chị... không sao chứ?”

Lôi Dung nở nụ cười cay đắng, “Không sao.”

“Xin lỗi, thực sự là tôi lo lắng quá.” Hô Diên Vân nói với vẻ biết lỗi, “Lúc nãy tôi với Tư Miếu đã cùng nhau phá xong vụ án trong căn hung trạch thứ ba, nhưng sau đó điện thoại bị ngắt máy, gọi vào điện thoại của cô ấy cách nào đi nữa cũng không ai nghe máy, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi chị có biết bây giờ Tư Miếu ra sao không?”

Vụ án trong căn hung trạch thứ ba đã được phá! Nghe thấy tin này, Lôi Dung bất giác thở dài, trong thời gian ngắn đến thế, vụ án ly kỳ quái dị đến thế, rốt cuộc vẫn không làm khó nổi Lưu Tư Miếu. Tối nay cô ấy thực sự là một nhà sáng tạo kỳ tích, nhưng nếu vụ án đã được phá, vì sao cô ấy không gọi điện báo với cô?

Lôi Dung ném ánh mắt ra ngoài, màn mưa mù mịt, bầu trời xanh xám, như thể đã cách tuyệt tiểu khu Tân Thủy Viên phía sau bức tường sắt, muốn phá giải thì gian nan nghìn trùng, rốt cuộc nơi ấy đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc thì Lưu Tư Miếu và Đường Tiểu Đường còn sống hay đã chết? Những câu hỏi này quắp lấy trái tim của cô, khiến cô cảm thấy khổ đau khôn xiết.

Từ sự trầm lặng trong ống nghe, Hô Diên Vân cảm nhận được sự lo lắng của Lôi Dung, “Chị, chị đừng nôn nóng, tôi đang trên taxi phóng sang Tân Thủy Viên rồi!”

“Được, cậu xem Lưu Tư Miếu thế nào, sau đó...”

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Lôi Dung chưa dứt lời, bỗng nghe thấy ba tiếng súng từ đằng xa!

Mặc dù mưa rơi ào ào đến thế, khiến cả thế giới như thể một con thuyền nhỏ trên biển lớn mênh mông vô bờ, đánh mất hết thảy cảm giác phương hướng và cảm giác tồn tại, nhưng bằng trực giác, Lôi

Dung vẫn phán đoán ra được, tiếng súng ấy có lẽ văng đến từ hướng tiểu khu Tân Thủy Viên!

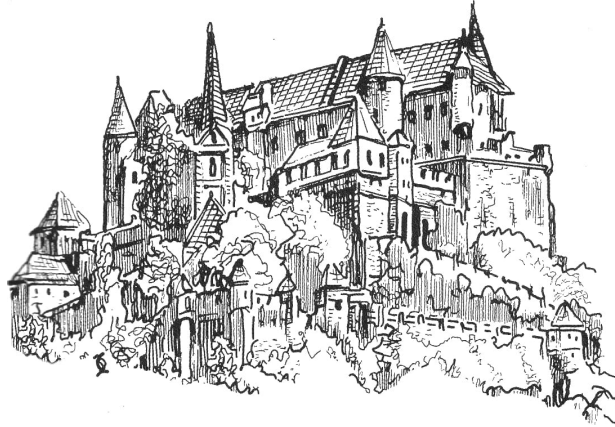
“Đoàng!”

Lại là một tiếng súng, trầm đục mà tàn nhẫn.

Trời ơi! Cô không kiềm được nắm lấy mảnh áo trước ngực, mạnh đến nỗi, móng tay làm rách cả áo, khứa ra cả máu từ lòng bàn tay...

CHƯƠNG 9

Căn hung trạch thứ ba (1)

“Không phải thế, nhóc con, điều tôi nói nghĩa là thế đấy, cánh cửa ấy thật sự vừa chặt vừa dày, hơn nữa đã bị chốt lại, còn hai cửa sổ kia vừa kín chặt vừa chắc chắn, hơn nữa cũng bị khóa lại. Không ai từng đụng tay để mở ra rồi lại khóa lại, còn nữa, cậu cũng đã nghe vị kiến trúc sư nói rồi, chẳng có một kẽ hở hoặc lỗ chuột nào ở bất kỳ chỗ nào trên tường cả; lời này cũng là sự thật. Không phải đâu. Tôi đang nói với cậu: hung thủ đã ra vào qua cánh cửa sổ Do Thái đấy...”

(Cửa sổ Do Thái - John Dickson Carr)

1

Quả nhiên, cực kỳ khác nhau.

Chuông cửa đối thoại trước cửa tòa nhà đã lớn hơn không chỉ một size, mà trông như một cỗ tivi màn hình phẳng dạng treo tường 24 inch, còn tivi màn hình phẳng treo tường dùng để phát quảng cáo Focus Media trong thang máy, thì ít nhất phải 42 inch, hơn nữa còn là hiệu Sony. Đi trong thang máy hiệu Thyssenkrupp, lập tức người thấy hương hoa nhài nhẹ nhàng thanh nhã, quá trình từ lúc đi lên đến lúc

dừng lại, thang máy yên tĩnh đến nỗi chẳng khác nào một chiếc giường, hoàn toàn chẳng có cảm giác ngắt quãng khiến người ta chóng mặt như khi đi thang máy do nội địa sản xuất trong hai tòa nhà trước đây, càng không nghe thấy tiếng kéo kẹt phát ra do bánh ròng rọc kéo dẫn dây thép lò xo ròng rọc. Sau khi bước ra khỏi thang máy, trên vách tường hành lang không phải được quét lớp sơn trắng toát đơn giản, mà được ốp gạch ngói màu be hoa văn trang nhã, mắc trên trần nhà là từng chùm đèn treo như thể cúc non, ánh sáng hắt ra mềm dịu vô bờ, chỉ tiếc khi rọi lên trên hai con số “15” khảm đồng xanh thể hiện số tầng lầu, vẫn hiện lên một cảm giác lạnh lẽo xanh biêng biếc.

Tòa nhà với số tầng, chiều cao, hình dáng căn hộ y hệt nhau, chỉ vì nguyên nhân là khu Nam với khu Bắc, chỉ vì một tòa là nhà ở kinh tế tiện dụng, còn một tòa là nhà thương mại cao cấp, thế mà lại có sự khác biệt như trời với đất vậy.

Nhưng cũng có một điểm tương đồng, đó chính là trong tòa nhà này, cũng xảy ra vụ án mà đến nay vẫn chưa được phá giải. Cũng có một căn hung trạch với hung linh ẩn hiện.

Lúc này, ngay trong căn phòng ở tòa nhà số 3 khu Nam, khi sắc mặt Từ Nhiễm tái xanh nhìn sợi dây quái dị mà Tu Thúc để lại trên bề mặt cát, Lưu Tư Miếu đã không hỏi cô ta về ý nghĩa cũng như xuất xứ như trước đó nữa, mà là hỏi một cách trực tiếp, “Thời gian cấp bách, trước tiên cô hãy nói cho tôi hay, chúng ta phải đi tìm một căn hộ đã xảy ra vụ án kiểu nào?”

Từ Nhiễm khẽ lau trán, “Nạn nhân có lẽ tâm thần không bình thường, lúc trèo lên cao đã sẩy chân ngã chết, hoặc nhảy lầu tự tử...”

Lưu Tư Miếu lập tức gọi cho Lô Dung nói rõ tình hình, nhờ cô ấy liên hệ với Bộ Công an, kiểm tra và tìm kiếm vụ án tương ứng. Sau khi ngắt máy, cô kéo Từ Nhiễm lao xuống dưới lầu, “Mau, chúng ta chỉ có khoảng nửa giờ để điều tra thôi, xuống dưới lầu chờ cuộc gọi,

như thế một khi biết được là căn hung trạch nào thì có thể lập tức chạy sang đấy!”

“Nửa giờ?” Từ Nhiễm trố mắt ngẩn ngơ, “Tu Thúc muốn ép chúng ta vào đường chết hay sao!”

Lưu Tư Miếu khế cắn răng, không nói gì, mãi đến lúc xuống dưới lầu rồi, vào khoảnh khắc đẩy cửa tòa nhà ra, cô mới thở dài thườn thượt, mồ hôi trên trán còn chưa kịp lau, một cơn gió đêm tạt thẳng vào mặt, khiến cô rùng mình ớn lạnh, ngay lập tức cảm thấy một cơn đau đầu, suýt thì ngã khuỵu.

“Không sao chứ?” Từ Nhiễm đỡ lấy cô.

“Không sao...” Lưu Tư Miếu biết là rất có thể mình bị bệnh, nhưng không muốn nói cho Từ Nhiễm.

Ngay lúc này, điện thoại của Lưu Tư Miếu vang lên, người gọi đến là Lôi Dung, “Đã tìm được hung trạch tương ứng rồi, là của một người họ Phùng, hồi còn sống là người thầu nhân công, ngụ ở căn hộ số 1502, đơn nguyên 2, tòa nhà số 11 khu Bắc, tiểu khu Tân Thủy Viên, ba tuần trước đột nhiên nhảy lầu, căn hộ bị khóa trái, vì chuyện xảy ra lúc chiều tối, trong tiểu khu có nhiều người tản bộ, vì vậy sau khi ông ấy nhảy lầu, ô cửa sổ bị bao nhiêu người vây quanh xem, hoàn toàn không có bất kỳ ai đi ra, vì vậy phía cảnh sát cho rằng nạn nhân tự tử. Chị sẽ gửi ngay cho em các tài liệu liên quan mà Bộ Lượng gửi cho chị.”

Hiện trường vụ tự tử lại là một căn phòng kín, thi thể không ở trong căn hộ mà nằm dưới lầu, thực sự chẳng biết căn hung trạch kiểu này còn giá trị điều tra gì hay không... Lưu Tư Miếu cảm thấy mạch máu nơi thái dương đập đau đینگ, tuy cô đã dự liệu được rằng, chắc chắn vòng cuối cùng mà Tu Thúc sắp đặt sẽ là thử thách khó nhất, nhưng mức độ khó khăn nhường này, vẫn vượt quá tưởng tượng của cô, hơn nữa thời gian chỉ có nửa tiếng đồng hồ, không,

chỉ còn lại 25 phút thôi, cô cảm nhận được sức nặng không thể gánh vác nổi.

Một cơn cuồng phong thô lỗ xô vào sau lưng, cô lao về phía khu Bắc của tiểu khu Tân Thủy Viên với đầu óc đờ đẫn, lão đảo xiêu vẹo trên con đường nhỏ tối tăm, áo khoác gió bị bụi gai ven đường cứa rách mà chẳng biết, mãi đến lúc một bức tường lớn, mấp mô xuất hiện trước mắt, bước chân cô mới dừng lại.

Bức tường này nằm vắt ngang giữa khu Nam và khu Bắc của tiểu khu Tân Thủy Viên, hệt như dãy bình phong khổng lồ ngăn cách hai khu vực, vách tường màu trắng, cao bằng năm tầng lầu, phần đỉnh rất rộng, từ trên xuống dưới vương đầy những phiến tranh đang ba mủi đã bắt đầu vàng nơi cuống lá. Mặc dù trên bức tường hoa, cách một đoạn, đã trở một vòm cửa nguyệt môn, nhưng đa số vòm cửa đều đang đóng, bị khóa lại, chỉ có một cánh cửa nhỏ ở tận cùng phía đông là đang mở, như tượng trưng rằng toàn bộ khu Nam và khu Bắc của tiểu khu Tân Thủy Viên chẳng màng gì phú quý hay bần tiện, đều cởi mở và bao dung chỉ có điều con đường để giao tiếp hiểu nhau đã bị lấp hết, chỉ còn lại một con đường chật hẹp mà thôi.

Lưu Tư Miếu quay đầu lại, khẽ nhìn Tử Nhiễm theo sát đằng sau, có lẽ do chạy vội quá, trên vai còn mang theo khẩu súng, nên quý cô này mặt đến nỗi gương mặt nhỏ tái xanh, không ngừng thở dốc hổn hển.

Lưu Tư Miếu hỏi, “Sao rồi, vẫn ổn chứ?”

“Không ổn thì cũng phải ổn thôi!” Tử Nhiễm quệt mồ hôi trên trán, “Tôi còn phải xem cô phá vụ án trong căn hung trạch thứ ba như thế nào!”

Lưu Tư Miếu nở nụ cười cay đắng, bước xuyên qua cánh cửa nguyệt môn đang mở.

Cảnh trí hoàn toàn khác biệt lập tức hiện ra, tựa hồ bước từ bộ phim câm đen trắng vào trong bộ phim điện ảnh sắc màu, chỉ trong nháy mắt. Tuy hình dạng kết cấu tòa nhà, chiều cao tầng lầu hoàn toàn giống hệt khu phía Nam, nhưng từ mặt thị giác có thể cảm nhận được cảm giác tinh tế và chắc nịch về chất liệu gạch ốp của bề mặt tòa nhà, rõ ràng phải cao cấp hơn mấy bậc so với khu phía Nam, ghế gỗ dài tự nhiên màu đen, giá gác xe đạp bằng sắt nghệ thuật, nhà vệ sinh cho thú cưng độc đáo, biển báo hướng dẫn phân bố tòa nhà mang hiệu ứng dạ quang tự động. Khí vị tràn ra khỏi mỗi thứ đều là cuộc sống chứ không phải gom tụ; ngay cả một con đường mòn không đáng kể trong vườn hoa cũng được trải đá sỏi đầy màu sắc. Cảnh quan vườn tược được tổ hợp nên bởi gỗ, cây, lùm hoa, cỏ, dưới ánh sáng soi rọi của loạt đèn đường kiểu Âu mà ngọn nào ngọn nấy sáng trưng, càng trông giống những rừng trùng điệp màu xanh nông sâu cao thấp khác nhau, nếu không phải là cơn gió cuồng phong thổi tốc những rừng trùng điệp này đến mức chúng khom lưng cúi đầu, thậm chí cả những chiếc bóng của đèn đường cũng rung lắc dữ dội sắp sửa tắt ngúm tới nơi, thì mọi thứ càng nên thơ hơn, chứ không phải như giờ khắc này, mang một vẻ rợn rùng khiến người ta đau lòng.

Họ cùng lao vào tòa nhà số 11, đi thang máy lên tầng 15, bước vào căn hung trạch từng xảy ra án mạng.

Trong nhà tối đen như mực, Lưu Tư Miếu dùng điện thoại soi sáng, tìm ra công tắc, bật đèn lên: đây là một căn hộ hai phòng thông suốt từ nam sang bắc, lối sửa sang thô lậu mà xa hoa: mặt sàn là gạch đá ngọc thạch màu vàng kim phủ men, tủ rượu bằng gỗ tếch góc tròn bọc bạc và kệ tivi trông như thể những món đạo cụ mượn từ studio về, mấy chiếc gối tựa thêu hoa màu sắc tươi sáng được đặt trên hàng ghế sofa bằng da kiểu Âu màu kaki, trên đấy có lỗ tròn do bị đầu thuốc lá dụi thủng, trên tường có treo tranh thangka^[3], trên hai mảnh kệ gỗ lần lượt thờ phụng tượng đá của Ngọc Hoàng đại đế và tượng đồng của Chúa, không hiểu sao, Lưu Tư Miếu cảm thấy biểu cảm của hai bức tượng có chút ái ngại. Hai gian phòng ngủ ở hai đầu

nam bắc có hình dạng y hệt như bên khu phía Nam, cũng là cửa đối diện cửa. Căn phòng xảy ra án mạng là phòng ngủ chính hướng nam, diện tích tương đối lớn, sàn ốp gỗ giáng hương ngoại trừ giường và tủ quần áo, còn có một ngọn đèn cao đặt trên sàn bằng đồng nguyên ngọn kiểu phục cổ, rèm cửa sổ hoa văn dệt nổi với lớp ngoài cùng màu vàng kim đính nhung treo hướng lên trên, để lộ cửa sổ lớn chạm sàn đã qua cải tạo, lúc này cửa sổ mở toang, gió trút vào kêu vù vù như thể nước lũ tràn bờ, tấm rèm rách rưới không ngừng lắc lư, tựa hồ một miếng băng keo cá nhân không rút đi được.

Trên sàn nhà có một vốc cát, phía dưới vốc cát lộ ra chiếc đế giày bị đốt cháy, Lưu Tư Miếu nhìn kỹ lưỡng, rồi lại dùng một cây bút kẻ chọc vào, bắt luận trên bề mặt hay bên trong, trong bãi đốt tà này đều chẳng có vật thể gì đại loại như kiểu mật hiệu cả, cũng có nghĩa, nếu cô đoán không lầm, nơi đây quả thực là điểm điều tra hung trạch cuối cùng của tối nay, dù kết quả điều tra như thế nào, cũng sẽ không có căn hung trạch tiếp theo hay nói cách khác là cơ hội tiếp theo nữa. Lưu Tư Miếu thở dài thườn thượt, tuy đến tận bây giờ, cô không biết động cơ thật sự khiến Tu Thúc làm tất cả những điều này, cũng chẳng biết Đường Tiểu Đường đang ở đâu, tuy sự bôn ba, cực khổ và bận rộn cả buổi tối chỉ vì một lời hứa không biết có thực hiện được hay không của Tu Thúc: tìm ra sự thật của ba vụ án xảy ra trong ba căn hung trạch, thì sẽ thả Đường Tiểu Đường... nhưng rốt cuộc tất cả những chuyện này cũng đã đến gần điểm cuối cùng.

Như thể vòng cuối cùng của trò chơi, chắc chắn sẽ là vòng khó giải nhất, mà thời gian đưa ra lại ngắn ngủi đến thế.

Được rồi, bắt đầu điều tra từ đâu đây?

Lưu Tư Miếu mở bản khái quát tình tiết vụ án mà Lôi Dung đã gửi cho cô, trí não mờ mịt hồi lâu mới tập trung tinh thần, xem được một lúc, cô bất giác chau mày, nói với Từ Nhiễm đứng ở cửa, “Giả sử nạn nhân đã chết bên ngoài căn hộ, dựa trên quy tắc trong ngành của bọn cô, thì căn hộ này có được tính là hung trạch không?”

Từ Nhiễm thoáng suy nghĩ rồi nói, “Hung trạch được chia làm 4 loại, quan hung trạch, nghịch lữ hung và tứ trạch hung; ba dạng này, bất luận là dinh quan chức, khách sạn hay nhà ở tư nhân, phần nhiều đều chỉ căn phòng mà người chết đã bỏ mạng - dạng cuối cùng đặc biệt cực kỳ. Thế nhưng quả thực vẫn có quan điểm cho rằng hung trạch không những là để chỉ ‘chết trong chỗ nấy’, mà còn bao gồm cả ‘chết đúng chỗ nấy’.”

Lưu Tư Miếu không hiểu lắm, “‘Chết đúng chỗ nấy’ nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là, nguyên nhân trực tiếp gây ra cái chết của nạn nhân có liên quan đến căn hộ, ví dụ như bị tử đề, bị ngộp khí gas, bị chết cháy, trúng phải nhát dao hoặc thuốc độc trong nhà rồi chạy ra ngoài, ra khỏi cửa chưa được mấy bước đã ngã gục, như thế cũng tính luôn.”

Từ Nhiễm đưa mắt nhìn Lưu Tư Miếu, “‘Chết đúng chỗ nấy’ điển hình nhất chính là nhảy lầu tự tử, tuy thi thể đã rơi xuống, nhưng nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết là nhảy từ trên lầu xuống, thế thì ký ức cuối cùng của nạn nhân trước khi kết thúc tính mạng vẫn ở trong căn hộ ấy, vậy nên căn hộ ấy là hung trạch.”

Lưu Tư Miếu gật gật đầu, nói với Từ Nhiễm, “Vụ án xảy ra trong căn hộ này, chính là một vụ nhảy lầu tự tử. Nạn nhân là Phùng Lãng, làm nghề bao thầu nhân công ở một công ty xây dựng. Khoảng thời gian trước khi tử vong, ông ta nhiều lần phát bệnh tâm thần, triệu chứng cụ thể là nửa đêm gọi cảnh sát báo động giả, chạy rông, dùng dao cứa mình bị thương... Lúc bị cảnh sát thẩm vấn cùng với lúc bị cưỡng chế tiếp nhận điều trị ở Trung tâm sức khỏe tâm thần thành phố, ông ấy đều bảo mỗi lần tỉnh dậy từ cơn mơ ngủ, lúc nào cũng phát hiện một đám người vóc dáng rất cao, khắp người đầy máu vây quanh giường mình, giống như chúc mừng, lại giống như thăm hỏi, cảnh tượng quái đản và kinh dị vô cùng... Thời gian tử vong cụ thể của ông ấy là một buổi chiều tối của hai tuần trước, 6 giờ rưỡi, đột nhiên nhảy lầu tự tử, dưới lầu có rất nhiều người hóng mát, vì vậy ngay khoảnh khắc ông ấy rơi khỏi lầu, cánh cửa sổ ấy vẫn luôn trong

tầm mắt bao nhiêu người, không ai trèo ra từ bên trong cả, khoảng hai mươi phút sau khi nhận được tin báo, cảnh sát mới đến nơi, khám xét hiện trường cho thấy, cánh cửa chính của căn hộ bị khóa, dùng chìa khóa vạn năng có thể mở được, nhưng cửa phòng ngủ bị khóa trái bên trong hoàn toàn không thể mở ra từ bên ngoài, cũng không thể khóa lại từ bên ngoài, vì vậy kết quả giám định cuối cùng là ông ấy tự tử do bệnh tâm thần tái phát.”

Từ Nhiễm chớp mắt hấp háy một hồi, “Chuyện ấy... nghe có vẻ như không có điểm gì đáng nghi.”

Lưu Tư Miếu giờ bản khái quát tình tiết vụ án trên điện thoại, “Nói một cách thành thật thì, trong bản khái quát tình tiết cũng không thấy có điểm gì đáng nghi, kết quả khám nghiệm tử thi chỉ rõ rằng nạn nhân tử vong do phần đầu chạm đất khiến xương sọ và xương đốt sống cổ bị gãy, đồng thời chấn thương sọ não, dẫn đến xuất huyết trong hộp sọ và tổn thương não, đối với bề mặt thi thể, ngoại trừ những vết sây sát cùng tổn thương bầm dập mảng lớn hình thành do rơi từ trên cao xuống, thì không có các vết thương ngoài gây ra bởi hung khí gì khác, cũng không kiểm nghiệm ra được phản ứng chất độc gì trong cơ thể... Hình ảnh về cảnh tượng trong nhà sau khi án mạng xảy ra, dường như cũng chẳng có giá trị gì. Chẳng qua ga trải giường không được xếp lại, dép bị rơi ra, trên tay nắm cửa sổ chỉ có dấu vân tay của nạn nhân; khoan đã, chỗ này sao lại có một cửa sổ nữa?”

Cô chỉ lên một chỗ khá cao trên tường ở phía bắc căn hộ, nơi ấy có một cánh cửa sổ gỗ chạm hoa màu đỏ nâu đang mở, cửa sổ có hình dạng vòm ngang, ước chừng dài khoảng một mét, chiều cao tầm 30-40 cen-ti-met, cô khiêng một chiếc ghế rồi trèo lên xem thử, vật được chạm trổ trên cửa hình như là một con rồng, mà cũng giống như một con cá, nằm nghiêng trong một vật thể hình chậu.

“Con này là Si Vãn.” Từ Nhiễm giới thiệu, “Rồng đẻ chín con, đây là đứa thứ chín, đầu rồng thân cá, nhà Phật cho rằng nó có tác dụng đuổi hung tránh tà, vừa có thể trấn lửa, lại có thể phòng nước, thời

xưa hay được đặt trên xà nhà, hiện nay người ở nhà lầu chuộng phong thủy, sẽ mở một cánh cửa sổ gỗ ở hướng đối diện với cửa sổ phòng ngủ chính, trên có chạm một con Si Vĩn, có thể mang lại hiệu quả tương tự.”

“Vật thể hình chậu ấy là gì nhỉ?”

“Cái đấy gọi là Huyết Oa, nơi để Si Vĩn nghỉ ngơi, cũng có nghĩa là, có Si Vĩn nằm trường kỳ trong căn hộ này, có thể giúp trăm hại bất xâm, bảo vệ bình an vĩnh viễn.”

“Quả nhiên người làm nghề thầu nhân công ở công ty xây dựng, coi trọng phong thủy đến thế cơ mà.”

“Vậy nên tôi mới cảm thấy kỳ lạ...”

“Kỳ lạ? Có gì mà kỳ lạ?”

“Nếu đã lắp đặt cửa sổ Si Vĩn rồi, thì làm sao trông thấy ma quỷ được chứ?” Từ Nhiễm vừa xem xét kỹ lưỡng phòng ngủ chính, vừa chau mày lầm bầm, “Cũng giống như đốt nhang muỗi rồi, mà trong phòng vẫn có muỗi quấy phá, điều này là mẫu thuẫn, chẳng lẽ...”

Dường như cô ta nghĩ ra điều gì đó, dùng đốt ngón tay gõ nhẹ lên tường vách, dán tai lên đó nghe một cách nghiêm túc, sau khi gõ xong xuôi những chỗ cao ngang vai, vẫn chưa vừa ý, lại thụp người xuống gõ những chỗ thấp hơn, thậm chí tháo cả gờ chân tường để xem, sau đó khiêng ghế sang, đứng lên đẩy để gõ đánh tường vách chỗ trên cao... Sau đó, cô ta lại xem xét từng món đồ nội thất trong phòng ngủ: kéo cửa tủ ra, nhấc ván giường lên, sờ vào hoa văn trên thân trụ của cây đèn đứng chạm sàn bằng đồng kiểu hoài cổ ấy, cuối cùng lộ ra biểu cảm thất vọng.

“Cô đang làm gì đấy?” Lưu Tư Miếu không hiểu gì, “Tìm lối đi bí mật à?”

Từ Nhiễm khẽ lắc đầu, “Tôi đang tìm ‘yếm thẳng’.”

“Yếm thẳng?” Lưu Tư Miếu còn chưa từng nghe qua từ này, “Yếm thẳng là gì thế?”

“Một thứ tà thuật bí mật không được truyền ra ngoài của thợ mộc thời xưa, vì nó cực có khả năng dẫn đến hung trạch, vì vậy Quách tiên sinh cũng có chút hiểu biết.” Từ Nhiễm nói, “Yếm thẳng, chính là một thủ đoạn đáng sợ, mà người thợ mộc trong quá trình kiến tạo và xây dựng nhà cửa, thông qua việc đặt tượng gỗ, bùa chú, vật ma quỷ ở những chỗ bí mật không dễ bị phát giác như xà, cột, thềm, tường... đục lỗ ở một số nơi thông gió, hoặc động tay động chân vào những chỗ liên can đến sự an toàn của ngôi nhà, khiến người cư ngụ dễ phát bệnh, phát điên, nhà hư người mất, gia đình tán bại.”

Lưu Tư Miếu kinh ngạc vô cùng, “Vì sao những người thợ mộc lại phải làm điều đó?”

“Thợ mộc thời xưa địa vị rất thấp, có người xây nhà cửa hết một đời, từng xây sửa qua vô số nhà sang cửa đẹp, mà bản thân đến lúc già không có nổi một căn nhà bé bằng vỏ ốc, đúng là *‘Nung hết đất ngoài cửa/ Không viên ngói lợp nhà/ Những tay bòn chắt dính/ Lầu gác rộng nguy nga’*^[4] vì vậy bọn họ bị mất cân bằng tâm lý nghiêm trọng, bèn mượn thuật ‘yếm thẳng’ để trả thù chủ nhà, hủy hoại nhà cửa.”

Nghe xong câu *“Những tay bòn chắt dính/ Lầu gác rộng nguy nga”*, Lưu Tư Miếu bất giác gật gật đầu, “Nhưng mà, những thuật ‘yếm thẳng’ này có hữu hiệu được không?”

Từ Nhiễm nói, “Học giả Đào Tông Nghi cuối thời nhà Nguyên, trong sách *Thuyết phù tục*, dẫn ghi chép của *Tây Thự tạp ký* rằng: có một nhà họ Mạc, *‘Mỗi khi tới đêm nghe thấy có tiếng đấu sức không thôi trong phòng, thấy rất kỳ lạ mà không hiểu nguyên do’*, đã dùng rất nhiều biện pháp cúng tế, nhưng chẳng mang lại hiệu quả gì, bất

đắc dĩ đành tháo dỡ nhà cửa một cách triệt để, kết quả là khám phá ra *‘giữa xà nhà có hai hình nhân khắc bằng gỗ, có tóc che phủ, đang độ sức với nhau...’* Nói chung, cũng giống như việc gieo những loại hạt khác nhau thì sẽ thu hoạch những loại quả khác nhau, người thợ mộc lựa chọn thuật yểm thắng dạng nào, chính là mong chủ nhà xui xẻo dạng ấy. Do thuật yểm thắng tác ác cực nặng, cho nên dầu đã lắp đặt cửa sổ Si Vắn cũng chẳng ích gì.”

Lưu Tư Miếu nói, “Nghe cô nói một hồi, tôi vẫn không tin thuật yểm thắng thật sự có tác dụng, tôi không đọc nhiều sách xưa, nhưng đã đọc vài cuốn sách sử, cái họa phù phép sóng gió máu me qua mỗi triều đại, làm cản đến thế chẳng qua chỉ là những con quỷ trong tâm do những kẻ tiểu nhân bị đâm ghim khởi phát nên...”

“Quỷ trong tâm mới là con quỷ lớn nhất, sao cô lại có thể nói là những kẻ tiểu nhân đã bị đâm ghim không tạo ra được tác dụng gì cơ chứ?” Từ Nhiễm thở dài.

“Còn bản thân cô thì sao, thái độ cô đối với thuật yểm thắng thế nào?...”

“Làm trong ngành này lâu rồi, đối với bất cứ chuyện quái dị li kỳ nào, tôi cũng giữ thái độ nửa tin nửa ngờ.” Từ Nhiễm cười cay đắng nói, “Thật sự tôi đã gặp một căn nhà đã bị yểm thuật yểm thắng, đấy là biệt thự của một vị trọc phú ở tỉnh lỵ, đêm đến có tiếng khóc của phụ nữ không biết vẳng đến từ đâu, nghe mà dựng hết tóc gáy. Họ mời tôi giúp đuổi hung, sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng tôi phát hiện ra, ở đại sảnh của căn biệt thự này, trên phần đỉnh của bức tường phía nam và phía bắc có một lỗ hổng: một lỗ cực kỳ nhỏ, hình dạng như thể kẹo Skittles; một lỗ thì hơi lớn, hình dạng như đồng tiền năm xu, do nguyên nhân ánh sáng, hoàn toàn không thể nhìn thấy được, chỉ cần gió nổi, là có thể đi xuyên qua lỗ, y như huýt sáo, nghe giống tiếng khóc, tôi tìm ra người thầu nhân công xây biệt thự này, mới biết vị trọc phú đó nợ một khoản tiền công trình trong thời gian dài mãi không chịu trả, nên mấy công nhân mới dùng biện pháp này...”

Lưu Tư Miếu nói, “Tôi thích cái phép yếm thẳng khoa học này.”

“Cô thật sự là một người theo chủ nghĩa khoa học đấy.” Từ Nhiễm đưa mắt nhìn cô, “Thế nhưng cũng có không ít phép yếm thẳng, có làm cách nào đi nữa cũng không thể giải thích nổi.”

“Nói tôi nghe xem nào.”

“Trong *bút ký Tấu Thạch nhàn đàm* đời Minh, có mẩu chuyện ‘*Tường dây giữa giường*’, có một vị quan quân Phụng Dương tên là Dương Hựu, trong lúc đi đến Lâm Thanh làm việc công, đã yêu một cô gái tên Ngô Thu Cảnh, bèn lấy nàng làm vợ, dẫn về nhà, ‘*ngồi nằm đều cùng nhau, cười vui vô biên*’, nhưng hễ chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy thôi, thì sẽ có một bức tường vô hình trời dậy, ngăn cách hai người họ, thực ra đó chính là yếm thẳng mà người vợ của Dương Hựu đã yếm hạ vào họ.”

“Cái này thì hiếm gặp đấy.” Lưu Tư Miếu chau mày làm bầm, “Thế về sau thì sao?”

“Về sau..” Ánh mắt Từ Nhiễm như thể ánh lửa nhen trong gió bất chợt tắt phụt, nói với âm thanh thấp trầm, “Ngô Thu Cảnh vì u uất, sinh bệnh rồi qua đời, cuối cùng hai người vẫn không thể ở bên nhau...”

Lưu Tư Miếu để ý thấy sự thay đổi đột ngột trong biểu cảm của Từ Nhiễm, cô càng tin chắc rằng, trong đội công nhân vệ sinh đặc chủng thiệt mạng ở Phong Chi Thụ, có một người là người yêu của Từ Nhiễm, nhưng ‘*cuối cùng hai người vẫn không thể ở bên nhau*’.

Từ Nhiễm ý thức được rằng mình đã để lộ tình cảm không nên biểu lộ, vội nở một nụ cười khò lấp nói, “Món yếm thẳng này, cô có thể dùng phương pháp của khoa học để giải thích không?”

Điều khiến cô ta không ngờ tới là lạ thay Lưu Tư Miếu lại gật đầu.

Từ Nhiễm trợn tròn mắt.

“Tôi đoán... chỉ là suy đoán thôi, bức tường ở giữa họ, có lẽ không phải là thực thể, mà là về mặt tâm lý, một trong hai người hoặc là cả hai đều từng có những chuyện dĩ vãng, nhớ lại vẫn đau đớn, vì vậy dẫu yêu thương sâu đậm, họ cũng chẳng thể nào hiện thực hóa sự kết hợp về thể xác, để rồi khi một bên vì chuyện này mà chết trong uất hờn, bên còn lại cũng chỉ đành dùng một bức tường vĩnh viễn đứng sừng sững vào lúc không nên đứng sừng sững để giải thích với người đời mà thôi.”

Từ Nhiễm nhìn Lưu Tư Miếu, không nói một lời. Lưu Tư Miếu cũng dùng ánh mắt dò xét để nhìn Từ Nhiễm, cũng không nói gì.

Tuy đèn trong căn hộ đang bật, nhưng cả hai đều nảy sinh một cảm giác kỳ lạ nhìn không rõ đối phương như khi đặt mình trong bóng tối.

Giây lát sau, Lưu Tư Miếu đến bên cửa sổ, bắt đầu khám xét căn hung trạch đã qua dọn dẹp, còn Từ Nhiễm thì đứng yên tại chỗ, không động đậy.

2

Điều tra hiện trường vụ nhảy lầu, điều mấu chốt là phải xác định điểm bắt đầu rơi, đồng thời tìm kiếm vết máu đáng nghi vây quanh chặt chẽ theo điểm bắt đầu rơi xuống, nhất là dấu vết vật lộn, ngoài ra, xung quanh điểm bắt đầu rơi có dấu chân và dấu vân tay của người khác hay không, nếu có, thì điều đáng nghi ngờ sẽ là, rốt cuộc Phùng Lãng tự nhảy xuống, hay bị người khác đẩy xuống. Thế nhưng trong bản khái quát tình tiết vụ án mà Lô Dung gửi cho cô, phía cảnh sát không hề phát hiện ra những dấu vết khả nghi này, cánh cửa phòng bị khóa trái và cửa sổ dưới hàng chục con mắt chứng kiến, đã chứng tỏ rằng trong phòng ngủ lúc ấy chỉ có Phùng Lãng mà thôi, còn về ô cửa sổ Si Vẫn nọ, thì đến cả khả năng một

đưa bé sơ sinh ra vào qua đấy cũng hầu như bằng không, nói chỉ là hung thủ.

Lưu Tư Miếu lại nhìn xung quanh điểm bắt đầu rơi xuống, rất rõ ràng, căn phòng này đã bị những công nhân vệ sinh do Tu Thúc dẫn đầu dọn dẹp sau khi “đốt tà”, có lẽ dầu sao nạn nhân cũng rơi xuống lầu, chứ không phải là thiệt mạng ở nơi đây, vậy nên họ dọn dẹp đơn giản vô cùng, chỉ lau qua mặt sàn, bậu cửa sổ nơi rơi xuống lầu là một cửa sổ chạm sàn, bộ phận từ đầu gối trở xuống đều phong kín, ô cửa sổ dài nằm bên trên đầu gối có thể kéo vào trong, sau khi mở cánh cửa sổ dài ra, Phùng Lăng chỉ cần bị ngã lên trên rèm cửa sổ, thì tấm rèm mỏng manh sẽ rách toác ra, khiến ông ấy rơi xuống dưới. Tất cả những điều này không có phần nào đáng nghi ngờ cả, thế nhưng...

“Đã là công nhân vệ sinh hung trạch, chẳng nhẽ không phải là nên tẩy trừ toàn bộ dấu vết của vụ án mạng từng xảy ra sao?” Lưu Tư Miếu chỉ vào mảnh rèm rách nát ấy, hỏi Từ Nhiễm, “Vì sao không thay mảnh rèm này bằng một mảnh mới?”

Từ Nhiễm bước lên trước khẽ nhìn, cũng rất kinh ngạc, “Kỳ lạ quá, mảnh rèm này tuyệt đối cần phải gỡ xuống vứt đi, vì sao còn để lại đây... Chẳng lẽ các công nhân vệ sinh mới làm được một nửa, do xảy ra tình huống khẩn cấp nào đấy, nên phải vội vã rời đi, vì vậy chưa kịp làm xong công việc?”

Suy luận này có lý, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nguyên nhân gì đã dẫn đến việc các công nhân vệ sinh chỉ làm được một nửa công việc, đã phải rời khỏi căn hộ này.

Có lẽ không phải yếu tố thời gian, Lưu Tư Miếu nghĩ. Ở căn hung trạch trước, khi đã điều tra hết nửa đoạn đường mà vẫn không tìm thấy “sự thật” vụ tự tử của Nghệ Binh, mình quả thực đã nghĩ đến việc bỏ cuộc, đồng thời đưa ra ý tưởng bảo Lôi Dung gửi tin nhắn cho Tu Thúc nói rằng “sự thật” chính là Nghệ Binh chết do tự tử, để quấy nhiễu sự sắp đặt của hắn, nhưng nhìn từ phản ứng của Tu

Thúc sau đó thì, hẳn đã hóa giải sự dò thử của mình một cách khá lão luyện và xảo quyết, vì vậy, có lẽ hẳn có thời gian dư dả để chỉ đạo các công nhân vệ sinh dọn dẹp xong căn phòng ngủ mà Phùng Lãng đã nhảy lầu, rồi mới rút lui.

Thế thì, chỉ còn lại một khả năng. Bất giác Lưu Tư Miếu thấy nặng trĩu trong lòng.

Trong lúc dọn dẹp căn hung trạch này, Đường Tiểu Đường đã khám phá ra thứ gì đó cực kỳ bất lợi cho Tu Thúc, khiến ông ta chấm dứt công việc, giải tán đội ngũ sớm... Nếu thế, e rằng tính mạng Đường Tiểu Đường đang ngàn cân treo sợi tóc, thậm chí là đã bị hãm hại.

Nếu Đường Tiểu Đường đã vạch trần Tu Thúc trước mặt mọi người, thì cũng có thể xảy ra tình hình tồi tệ hơn nữa.

Lưu Tư Miếu nhìn căn phòng ngủ, cảnh tượng kinh dị vô cùng hiện ra trước mắt: mấy công nhân vệ sinh, bao gồm cả Đường Tiểu Đường cầm giẻ lau, cây lau sàn, đang lau chùi trong phòng từng tí một, đột nhiên đèn tắt phụt, Tu Thúc mặt mũi nanh ác cầm một con dao nhọn lạnh lẽo xông vào, nhắm vào chỗ hiểm của mỗi người mà đâm tới, âm thanh kêu la thảm thiết vang lên, sau giây lát, thi thể nằm la liệt trong nhà, y như thể chuyện đã xảy ra trong Phong Chi Thụ.

Không!

Dĩ nhiên đây chỉ là tưởng tượng của mình, trong căn hộ này thì đừng nói là thi thể, ngay cả máu cũng không có lấy một giọt, thế nhưng, giả sử Tiểu Đường thật sự đã nắm giữ được bí mật đủ để làm Tu Thúc chí mạng, thì chẳng lẽ Tu Thúc sẽ không dẫn các công nhân vệ sinh đến địa điểm khác, rồi mới thực hiện hành vi tàn sát đáng sợ sao?

Lưu Tư Miếu ngẩng khối đầu nặng nề lên, nhìn mảnh rèm cửa sổ phất phơ không ngừng trong gió đêm, tựa hồ như trái tim của chính

mình bị treo lên trên ấy... *Có khi nào mình nghĩ quá nhiều rồi không? Có khi nào thần kinh mình đã quá nhạy cảm do sự căng thẳng quá độ gây ra? Chỉ bằng một mảnh rèm cửa sổ quên tháo xuống mà đã loạn xạ cả lên... Đúng thế, có lẽ do mình đã quá mệt mỏi, sau khi trải qua hai cuộc điều tra ở hai căn hung trạch, mình còn sức lực đâu mà giải quyết vụ án như thể xảy ra trong phòng kín này cơ chứ? Cho dù có phá được vụ án này đi nữa, liệu mình có thể giải cứu Đường Tiểu Đường được không?* Cô càng nghĩ càng cảm thấy kiệt quệ sức lực lẫn tinh thần, ánh nhìn bị mảnh rèm phất phơ điên cuồng ấy dẫn dắt đến mức rối tung lộn xộn lên, bỗng nhiên trước mắt phụt tối đen, thân thể chao đảo một cái, suýt ngã khụy xuống, may mà Từ Nhiễm ở bên cạnh kịp thời nhận thấy, đỡ lấy cô, cảm thấy lòng bàn tay cô nóng đến mức bất thường, khẽ sờ lên trán cô, nào ngờ nóng bỏng!

Từ Nhiễm bất giác kêu bật lên, “Tur Miếu, Tur Miếu, cô sốt cao thế này từ bao giờ? Chúng ta rút lui thôi, tôi đưa cô đi bệnh viện, cô đã cố hết sức rồi, tôi sẽ nói với mọi người là cô đã cố gắng hết sức rồi...”

Câu cuối cùng hầu như đã đợm cả tiếng meo mào. Lưu Tur Miếu thở dốc vài hơi mạnh, rồi dùng chất giọng đục ngầu mà thấp trầm để nói, “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Từ Nhiễm dụi mắt, rút điện thoại ra nhìn thoáng qua, “10 giờ 50 phút.”

“Còn 10 phút nữa.” Lưu Tur Miếu khẽ trông bầu trời màu đen với những đám mây cuồn cuộn như ứa trào, khẽ cắn răng, “10 phút có thể thay đổi được rất nhiều điều, bỏ cuộc sớm, thì không thể được xem là dốc hết sức mình.”

Đúng lúc này, điện thoại của cô phát ra một tiếng chuông báo tin WeChat, bàn tay run rẩy một lúc mới nắm được điện thoại, vừa thoát trông, là một bộ tài liệu mới mà Lôi Dung gửi đến, sau đó lại gọi điện sang, bảo cô rằng, Phùng Lăng từng đảm nhiệm vị trí đầu nhân công của công trình xây dựng Phong Chi Thụ.

“Thế à!” Lưu Tư Miếu nói, “Nếu nói vậy, vụ tự sát của Phùng Lăng đúng là có nội tình khác rồi.”

“Tự sát?”

“Đúng vậy, cửa chính bị khóa trái, hầu như là một căn phòng kín... Buổi tối hôm nay điều tra ba căn hung trạch, vụ án này khó phá hơn vụ án trước, chẳng ngờ vụ cuối cùng lại còn là vụ án trong phòng kín...” Một cảm giác gian nan đến mức cực hạn từ thể xác đến tinh thần, khiến Lưu Tư Miếu như thể đang bị đặt trong một vở kịch phi lý vậy, bất giác nở một nụ cười cay đắng khe khẽ.

Cũng chính là do nỗi gian nan khó lòng tưởng tượng nổi này, trái lại còn khiến người đang sốt cao là cô phát dậy ý chí chiến đấu sục sôi, “Chị yên tâm, dù thành công hay thất bại, em cũng sẽ theo đến cùng!”

Lôi Dung “ừ” một tiếng, Lưu Tư Miếu biết rằng, Lôi Dung cũng hết như mình, tuyệt đối không cúi đầu trước bất kỳ khó khăn nào, đây là sự kiên cường bất phục và bất khuất mà một người phụ nữ kiên trì công tác nhiều năm, bền bỉ miệt mài trên tuyến đầu của công tác điều tra hình sự tất yếu sẽ có.

Không biết có phải do sốt cao quá đâm ra ngơ ngẩn, mà cô đột nhiên bật ra một câu, “Phải rồi, chị gửi khái quát tình tiết vụ án cho Hồ Diện Vân chưa?”

Lôi Dung bảo là đã gửi rồi, còn nói thêm cả về cụm từ “rồng nghìn dặm đến” mà Trần Nhất Tân đã nhắc đến trong lúc gọi điện cho Tu Thúc, đồng thời bảo với cô rằng mình sắp lên thư phòng của Triệu Hồng Pha trên lầu ba để điều tra, sau đó họ bảo ban nhau phải bảo trọng, rồi ngắt máy.

“Rồng nghìn dặm đến?” Lưu Tư Miếu bất giác lẩm bẩm. Từ Nhiễm nhướn lông mày lên, “Cô nói gì thế?” “Lúc nãy Trần Nhất Tân có gọi

điện thoại cho Tu Thúc, đã nhắc đến cụm từ rồng nghìn dặm đến, có nghĩa là gì thế?”

Từ Nhiễm khẽ suy nghĩ rồi nói, “Cụm từ này chỉ mới nói một nửa thôi, đầy đủ có lẽ là tám chữ ‘*Rồng nghìn dặm đến, chí thử kết huyết*’, hiểu theo nghĩa đen tức là một con rồng cưỡi mây đạp mù, đánh cả một vòng lớn, trông như cứ đi rồi ngừng, đi rồi ngừng, thực ra đều là chiêu tung hỏa mù hoặc giương đông kích tây, mãi đến khi đến được một nơi chốn nào đó, đấy mới là đích đến thực sự của nó.”

Trái tim của Lưu Tư Miếu run lên, trước mắt cô bỗng hiện ra một quyển sách nhỏ có bìa ngoài màu xanh lam, bên trên vẽ một bến cảng và ngọn hải đăng... Đó là cuốn ‘*Bước đến thời khắc định mệnh*’^[5] của Agatha Christie, lúc nhỏ, cô từng đọc qua quyển sách ấy, đến nay đã không còn ấn tượng gì, duy chỉ có kí ức rất sâu sắc về tựa đề cùng bìa sách, cô có dự cảm là mình sắp sửa bước vào thời khắc định mệnh, nhưng đích đến được định sẵn là hiểm nguy khôn lường, mà cho đến giờ, cô vẫn chưa biết gì về mục đích chung cuộc sau những chuyện mà Tu Thúc gây ra trong tối nay, điều duy nhất cô tin chắc không nghi ngờ gì - đây sẽ là năm phút cuối cùng vô cùng kinh dị...

Không còn lựa chọn nào khác, với mình, với Lô Dung, với Đường Tiểu Đường đều như nhau cả.

Khi không còn lựa chọn nào khác, thì lựa chọn duy nhất chính là không lựa chọn nữa.

Cô kéo lê thân xác nặng trĩu như thể bị trút chì, đi đến góc tường, thụp người xuống, tay trái ấn lên trên chân trái, tay phải khép chặt ngón tay, lòng bàn tay hướng xuống cách nền nhà khoảng 5 centimet, rồi bắt đầu đi từng bước. Đi lần theo đường thẳng đến đầu bên kia bức tường quay 180 độ theo hướng ngược lại, di chuyển ngang theo khoảng cách của một người về phía vị trí ban đầu phía bên mé thân thể, sau đó lần theo đường thẳng song song với lần đi đầu tiên

để tiếp tục tiến về chân tường phía đối diện, từ đầu đến cuối ánh mắt cô vẫn tập trung vào nền nhà ở phía trước như thể một con chó săn tìm kiếm tung tích của con mồi trong khu rừng rậm rạp.

Lưu Tư Miếu đang tiến hành điều tra hiện trường phạm tội. Nếu đã không có bất kỳ phát hiện nào xung quanh địa điểm rơi xuống thế thì dứt khoát phải mở rộng phạm vi điều tra ra toàn bộ phòng ngủ, nếu thật sự Phùng Lăng chết do bị giết hại, hoặc căn hộ này thật sự có “yếm trắng” tác quái, thế thì quá trình điều tra của hai vụ hung trạch trước đã chứng tỏ rằng, dấu ở trong một hiện trường phạm tội đã qua vệ sinh, có lẽ mình cũng sẽ có thể tìm thấy một số vết tích là tí nhỏ nhất nhất.

Sau đó, cô liền trông thấy thứ bột màu trắng ấy....

3

Bột rất ít, rất nhỏ, phân tán rời rạc ở vị trí gần sát tường, Do mặt sàn của căn phòng đã bị lau chùi qua một cách rõ ràng rành, những chỗ khác đều vô cùng sạch sẽ, do vậy không khó để suy luận ra rằng, mớ bột này có lẽ bị rải xuống vào nửa sau quá trình vệ sinh căn hộ, Lưu Tư Miếu đã phát hiện ra nguồn gốc của chúng rất dễ dàng - một miệng lỗ tròn ẩn náu phía dưới bức tường sau cửa. Miệng lỗ tròn ấy có đường kính khoảng 3-4 cen-ti-met, thông sang gian phòng khách bên cạnh, miệng lỗ bị nhét kín bởi một nắm giấy trắng lớn, Lưu Tư Miếu mở chiếc cặp điều tra hiện trường phạm tội ra, dùng nhíp gấp nắm giấy ấy, chậm rãi mở ra, có thể nhận thấy từ mấy đường nếp gấp mới và cũ khác biệt rõ ràng, nắm giấy này vừa mới bị rút ra, rồi bị nhét trở lại vào miệng lỗ thêm lần nữa, mà mớ bột màu trắng ấy chính là vôi tường bên trong miệng lỗ bị kéo ra theo nắm giấy.

“Sao lại có một cái lỗ mở ra ở đây?” Từ Nhiễm tiến lên phía trước hỏi.

Lưu Tư Miếu cũng có chút băn khoăn, suy nghĩ một thoáng bước ra khỏi phòng, đi sang gian phòng khách bên cạnh, tìm đến mặt bên kia của miệng lỗ tròn, thụp người xuống xem xét, kinh ngạc phát hiện ra rằng xung quanh miệng lỗ tròn ở phía còn lại có dấu vết dán bằng băng keo trong suốt, hơn nữa đã dán một vòng xung quanh miệng lỗ, khá chặt kín. Ngoài ra, trên mặt sàn ốp gạch men có một vết xước nhạt đến mức không thể nhạt hơn, cô khẽ nhìn bốn chiếc chân tủ rượu bằng gỗ sồi, không khó để nhận thấy, vết xước được tạo ra do có người đã dịch chuyển tủ rượu, mà vị trí ban đầu của nó vừa vặn để che đi miệng lỗ tròn.

Trong ngôi nhà của chính mình, dùng tủ rượu để che đi miệng lỗ tròn trên tường, chỉ có một khả năng, chính là vì mỹ quan, nói cách khác, miệng lỗ này từng là một “vật phẩm tất yếu”, vậy rốt cuộc dụng ý của nó là gì? Cô khẽ sờ lên mặt sàn dưới tủ rượu, có một lớp bụi nổi bên trên, xem ra không phải là do các công nhân vệ sinh dịch chuyển, mà nó đã bị khiêng dời được một khoảng thời gian rồi. Cô đứng dậy, lui vài bước, nhận thấy rằng sau khi tủ rượu bị dời đi, thì cảm giác hài hòa của mặt tường đã bị phá vỡ, bất kỳ ai sống ở nơi này trong thời gian dài cũng sẽ rất khó lòng chịu đựng cảm giác bất hài hòa về mặt thị giác này, cũng có nghĩa, kẻ đã dịch chuyển tủ rượu này, rất có khả năng chính là hung thủ đã giết chết Phùng Lãng. Lại xuất hiện câu hỏi nữa, vì sao hẳn lại phải dịch tủ rượu để lộ ra miệng lỗ tròn này chứ? “Trong công tác điều tra hiện trường phạm tội, đối với vấn đề của không gian chỗ này, thường sẽ tìm được câu trả lời ở không gian chỗ kia, nơi tồn tại mối liên hệ logic với chỗ này.”

Đột nhiên Lưu Tư Miếu nhớ ra một câu trong giáo trình *Trình tự điều tra hiện trường phạm tội* mà mình đã soạn cho Trường đại học Sĩ quan cảnh sát Trung Quốc. Có lẽ giờ đây điều mà cô đang đối mặt chính là một vấn đề như thế, vậy thì, lẽ nào câu trả lời vẫn đang nằm trong căn phòng ngủ có một miệng lỗ nối thông với phòng khách ư?

Cô trở vào phòng ngủ, không may may đoái hoài đến Từ Nhiễm đang đứng cạnh cửa nhìn mình, ánh mắt quét qua căn phòng không bỏ sót tấc nào...

Cuối cùng, cô trông thấy thứ đang được đặt trên mảnh ván gỗ bên cạnh tivi treo tường, vật thể ấy như thể phần đầu của người lính Stormtrooper trong Chiến tranh giữa các vì sao, điều khác biệt là trên đỉnh đầu có thêm hai sợi ăng ten màu xám bạc dựng đứng.

Lưu Tư Miếu đi sang đấy, cầm lên nhìn, thì ra đó là một bộ router không dây, trông có vẻ mới. Sau khi Phùng Lãng chết, nguồn điện trong nhà chưa bị cắt, vì vậy bộ router không dây này vẫn đang dùng ánh đèn xanh chớp nháy để biểu thị việc kết nối mạng.

Lưu Tư Miếu bưng tỉnh, chạy ra phòng khách, xem xét dọc theo miệng lỗ tròn lên phía trên, cứ cách khoảng một mét thì lại phát hiện ra một dấu vết từng bị dán bởi băng keo trong suốt, dấu vết kiểu ấy vươn dài cho đến phía dưới đường cạnh thạch cao của trần nhà...

Lưu Tư Miếu khiêng một chiếc ghế, dợm trèo lên, Từ Nhiễm vội vã chạy sang “Cô đang sốt mà còn đòi trèo cao, không sợ ngã à?”

“Thế thì cô lên trên ấy xem xem, có phải lần dọc theo bên dưới đường cạnh thạch cao, cứ cách một đoạn lại có một cái lỗ đinh hay không?” Lưu Tư Miếu cũng cảm thấy dưới chân mình nhẹ tênh như thể giẫm lên bông gòn vậy.

Từ Nhiễm trèo lên ghế nhìn một thoáng rồi nói, “Không sai, có lỗ đinh, cứ cách không xa lại có một lỗ, kéo dài mãi sang phía cửa chính, đây là gì thế?”

“Cáp mạng.” Khóe miệng khô nẻ vì sốt của Lưu Tư Miếu hé lên một tia mỉm cười, “Ông Phùng Lãng này ban đầu dùng mạng có dây, cái miệng lỗ tròn nối thông từ phòng ngủ chính ra phòng khách, chính là “đường dẫn” để kéo cáp mạng ra phòng khách, sau đó lại dùng băng keo trong suốt dán lên chỗ phía dưới đường cạnh thạch cao, rồi lại dùng đinh làm thành từng đoạn “giá gác”, mắc cáp mạng lên đấy rồi kéo dài ra bên ngoài, do có tủ rượu che chắn, nên có thể nói đây là phương án sử dụng cáp mạng ngấm nhất, phá hoại nhỏ nhất đến mỹ quan tổng thể trong nhà. Còn bộ router không dây ấy thì mới

được lắp đặt không lâu, vì vậy Phùng Lãng đã gỡ cáp mạng ban đầu ra, dùng nắm giấy để bít miệng lỗ tròn ấy lại.”

“Thế à!” Từ Nhiễm nói, “Thế nhưng... điều này liên quan gì đến cái chết của Phùng Lãng nhỉ?”

Đúng thế, điều này thì có liên quan gì đến cái chết của Phùng Lãng? Bây giờ Lưu Tư Miếu mới nhận ra, mình lao lực như thế, hóa ra chẳng có ý nghĩa gì, trí óc vốn đã nóng hầm hập và căng thẳng, lập tức ánh mắt mờ mịt, cô vịn tường để vào nhà vệ sinh, mở khóa vòi nước, rửa mặt vài hớp, rồi lại hứng dòng nước mát lạnh trong lành hớp mấy ngụm, cổ họng như thiêu đốt trở nên dễ chịu hơn một chút. Cô ngẩng đầu, nhìn vào mình trong gương, người có gò má ửng lên đỏ đỏ, chẳng có chút thần sắc nào trong mắt, cuối cùng hiểu ra: *Không thể gánh tiếp một cách đơn độc được nữa.*

Cô bước ra khỏi nhà vệ sinh, đến phòng ngủ chính, lấy điện thoại ra, lại trở nên do dự, thật sự phải gọi cho cái tên ấy sao?

Đáng ghét!

Đúng lúc cô đang nhìn màn hình điện thoại, cảm phần nghĩ đến gương mặt búng ra sữa, mái đầu tròn, đôi mắt nhỏ, chiếc mũi khoằm, cái miệng to ấy, kẻ có lẽ đang ngồi dương dương tự đắc chờ cô gọi đến để cầu viện, thì đột nhiên điện thoại vang lên.

Hày, lại là cái tên ấy chủ động gọi đến trước.

Cơn giận của Lưu Tư Miếu nguôi bớt mấy phần, sau khi bắt máy thì cô nói một cách lạnh lùng, “Cậu lại khám phá ra điều gì nữa?”

Không ngờ Hô Diên Vân lại nhay cảm thế, “Tur Miếu, sao hơi thờ cậu có vẻ nặng nhọc thế? Bị bệnh hay bị thương rồi?”

“Tôi không sao.” Lưu Tư Miếu nghe âm thanh nền đằng sau cuộc gọi hơi ồn ã, “Cậu đang ở đâu đấy, sao nghe qua điện thoại lộn xộn

thế?”

“Tớ đang ở trên tàu cao tốc, sắp đến tỉnh lỵ ngay đây!” Hô Diên Vân nói.

Nhiều năm sau, Lưu Tư Miếu vẫn nhớ rất rõ ràng sự rung động trong lòng vào khoảnh khắc này, dường như cô đã nhận ra điều gì đó, nhưng lại cảm thấy hoang đường tới độ không tin nổi, cô nghĩ chắc chắn Hô Diên Vân điên rồi, không, dù cậu ta có điên thật thì cũng không điên đến độ có suy nghĩ như thế, chắc chắn là do cô sốt đến mức mờ mịt cả đi nên mới có cảm giác kỳ lạ đó, vì vậy giọng điệu cô vẫn không mấy may thay đổi, “Cậu đến đây làm gì?” Hô Diên Vân sững lại một chút rồi nói, “Tớ... tớ đến xem có thể giúp được cậu và Lôi Dung hay không.”

“Được thôi!” Lưu Tư Miếu định bỏ qua cho cậu ta lần này, “Có lẽ Lôi Dung đã gửi khái quát tình tiết vụ án và các hình ảnh liên quan của căn hung trạch thứ ba mà tôi đang điều tra cho cậu rồi nhỉ, giờ sắp đến thời hạn cuối cùng mà Tu Thúc đặt ra rồi, nói thật thì tôi có chút... nói chung thời gian ít ỏi quá, lại còn là căn phòng kín...”

“Căn phòng kín ấy dễ phá giải lắm!” Hô Diên Vân ung dung nói, “Tớ chỉ không hiểu là làm thế nào nạn nhân đến bên cửa sổ và mở nó ra thôi.”

Thể loại như tên này chẳng khác nào kẻ địch chung của nhân loại! Mỗi lần nghe thấy phát ngôn xem thế giới như đậu Hà Lan của Hô Diên Vân, là Lưu Tư Miếu tức sôi cả người, “Được thôi, cho cậu một phút, nói tôi hay hung thủ làm cách nào đẩy Phùng Lãng ra khỏi cửa sổ mà không cần vào nhà.”

Hô Diên Vân nói, “Tớ đã xem qua sơ đồ nhà, từ cửa sổ phía nam đến bức tường phía bắc của phòng ngủ chính, tầm khoảng trên dưới 4 mét đúng không?”

Lưu Tư Miếu “ừ” một tiếng.

“Mà giữa phòng ngủ chính với phòng ngủ phụ, có một đường hành lang rộng khoảng 1 mét.” Hộ Diên Vân nói, “Bây giờ cậu ra chỗ hành lang, đứng dưới ô cửa sổ nhỏ trổ trên bức tường phía bắc trong phòng ngủ chính, sau đó nhìn sang bức tường đối diện của đường hành lang, cậu có trông thấy có một đường xước trên ấy không? Vết xước khoảng 5 cen-ti-met hoặc có thể dày hơn, không liền mạch, như thể một chuỗi những dấu ngoặc đơn bị lộn ngược, kéo dài suốt từ dưới chân tường lên đến vị trí ngang bằng với cửa sổ hoặc cao hơn chút nữa?”

Lưu Tư Miếu nhìn một cái, hết sức kinh ngạc, “Cậu... làm sao cậu biết có vết trầy trên bức tường này?”

“Tất cả mọi sự ‘quái dị’ đều là phô trương thanh thế.” Hộ Diên Vân nói, “Có phải Phùng Lãng tự nhảy xuống hay không? Nếu không, thì có người đã đẩy hoặc kéo ông ấy xuống. Nếu là kéo xuống, trên người nạn nhân chắc chắn phải có vết lòi hoặc siết bằng dây thừng hoặc dây mảnh, hơn nữa hung thủ phải đứng ở vị trí nào đó ngoài cửa sổ, nếu cả hai yếu tố này đều không ổn, vậy thì nạn nhân đã bị đẩy xuống dưới. Lúc ấy, cửa phòng ngủ chính bị khóa trái, hơn nữa không có ai khác, vì vậy hung thủ đã thực hiện hành vi phạm tội từ bên ngoài phòng ngủ, hơn nữa phải mượn nhờ một đường nối thông nào đấy. Đường nối thông giữa phòng ngủ chính với bên ngoài phòng, ngoại trừ cửa thì chỉ có hai cách, một là ô cửa sổ phía nam, hai là ô cửa sổ nhỏ trên bức tường phía bắc, hai cánh cửa này vừa vặn có thể tạo nên một đường thẳng, mà tất cả những vụ phạm tội từ xa, suy cho cùng, đều có tiền đề là phải làm thông ra một đường thẳng, nếu đã có một đường thẳng như thế rồi, tiếp sau đó sẽ rất dễ dàng. Ví dụ như, hung thủ đã dùng cần câu, phần lớn các cần câu đều có thể co giãn được, một cần câu kéo dài được 4 mét, độ dày mỏng của thân cần câu xấp xỉ nhau, thì được xem là một cây cần câu hoàn chỉnh, chỉ cần Phùng Lãng đứng trước cửa sổ, mở nó ra, do chân cửa sổ thấp hơn đầu gối, lúc này dùng cần câu thọc một phát thật mạnh sau lưng ông ấy, thì tất yếu nạn nhân sẽ ngã xuống.”

Lưu Tư Miếu nghe mà trố mắt ngẩn ngơ, “Vết xước trên tường ấy...”

“Hiện nay đang thịnh hành loại cần câu có chất liệu sợi thủy tinh, chắc chắn kiên cố, hơn nữa có thể co giãn, nhưng nếu dùng để ‘đẩy người, thì tồn tại một vấn đề rất lớn, bởi vì phần lớn cần câu đều gần giống như gậy baton, tiện cho việc thu về, chỉ cần mũi gậy gặp phải vật cứng là có thể thu về, vì vậy, khi mũi gậy đâm phải cột sống của Phùng Lãng, rất có khả năng sẽ thu về, điều này không phải giỡn chơi. Vì vậy, hung thủ nhất định phải sử dụng loại cần câu mà trên mỗi khúc kéo rút đều mang miệng ren bu-lông, loại cần câu này cứ kéo ra một khúc, chỉ cần vặn ngược là có thể khóa lại, không rút về được nữa. Vấn đề là, hành vi này không thể nào thực hiện trong phòng khách được, vì mặc dù phòng khách có không gian lớn, nhưng nếu bung cây cần câu chỉ dẻo mà chẳng mềm dài ra 4 mét, đối mặt với đường hành lang chỉ rộng 1 mét và ô cửa sổ nhỏ hẹp trên bức tường phía bắc, do nguyên nhân về góc độ, căn bản không thể đâm nổi vào phòng ngủ chính được, vì vậy chỉ có thể đứng trên chiếc ghế bên dưới bức tường phía bắc, bắt đầu từ ngọn cần, bung một khúc ra, khóa lại, thọc khúc ấy vào trong phòng ngủ chính, rồi lại bung một khúc nữa ra, khóa lại, rồi thọc tiếp, mãi cho tới khi kéo dài đến độ dài có thể thọc Phùng Lãng rơi khỏi lầu... Mặc dù vậy, trong quá trình bung mở ra, sẽ xảy ra tình trạng không thể tránh khỏi cùng với lúc kéo cần ra phía trước, đó là động tác kéo đuôi cần về phía sau, như vậy đuôi cần sẽ thọc vào bức tường đối diện, tạo ra vết xước.”

Lưu Tư Miếu bồng võ lễ.

“Nhưng mà...” Hộ Diên Vân trầm ngâm giây lát rồi nói, “Thủ phạm tội này tồn tại một vấn đề, đó là làm thế nào khiến Phùng Lãng mở cửa sổ ra. Tớ đoán, trạng thái tinh thần của Phùng Lãng trước khi chết không được bình thường, chắc chắn rằng ngày nào ông ấy cũng sống trong sợ hãi, đồng thời ý thức được rằng mối nguy hiểm đang gần kề, bằng không một mình ngủ trong nhà sẽ không khóa cửa phòng lại, nếu khóa lại rồi, thì nhất định ông ấy cũng đã khóa

cửa chính. Hung thủ đã phá mở cửa chính một cách dễ dàng nhưng lại không mở được cửa phòng ngủ ra, mục đích chính là mong muốn tạo ra ấn tượng giả rằng Phùng Lãng đã tự tử.

Thế thì, làm thế nào hẳn có thể khiến Phùng Lãng vốn không muốn chết lại tự động đến bên cạnh cửa sổ nhỉ?”

Đột nhiên Lưu Tư Miếu nhớ đến miệng lỗ tròn nối thông giữa phòng ngủ chính và phòng khách, “Cậu không biết thôi, đường nối thông giữa phòng ngủ chính với bên ngoài phòng, ngoại trừ cánh cửa phòng, không chỉ có ô cửa sổ phía nam và ô cửa sổ nhỏ trên bức tường phía bắc thôi đâu. Dưới chân tường phía đông phòng ngủ chính, còn trở thêm một miệng lỗ tròn có đường kính tầm 3-4 centimet, nối thông với phòng khách, được dùng để kéo cáp mạng đấy.”

Ban đầu Hô Diên Vân ngạc nhiên sững sốt, vì suy luận của anh được xây dựng trên cơ sở là trừ cánh cửa phòng ra, chỉ có hai đường nối thông giữa phòng ngủ chính với bên ngoài phòng thôi, bây giờ tự dưng lại ra thêm một đường nối thứ ba... Thế nhưng anh khẽ suy nghĩ một thoáng là đã hiểu ra, đường nối thông thứ ba này không cấu thành nên bất kỳ ảnh hưởng nào đối với suy luận của anh, ngược lại còn khiến anh còn lơ mơ cảm thấy rằng lời giải ẩn đằng sau chuyện Phùng Lãng tự động đến bên cửa sổ đã nổi lên khỏi bề mặt.

Một tràng ồn ã trong điện thoại, một lần nữa tín hiệu bị cắt ngang...

Lưu Tư Miếu hiểu rằng, Hô Diên Vân đã giúp mình rất nhiều rồi, mối bí ẩn tiếp sau đây đành để cô tự phá giải thôi.

Dưới sự dìu đỡ của Từ Nhiễm, cô run lấy bầy bước lên chiếc ghế trong hành lang, nhìn vào phòng ngủ chính qua ô cửa sổ Si Vãn, tưởng tượng mình là hung thủ, lạnh lùng nhìn Phùng Lãng ngồi dậy từ trên giường, thất thểu đến bên cửa sổ, mở nó ra, sau đó, cô dùng cây cần câu đã mở bung, thò vào trong phòng quá nửa, nhắm chuẩn

lưng sau của Phùng Lãng, thọc mạnh, ngay tức khắc ông ấy ngã ra ngoài cửa sổ như thể con chim bị trúng đạn.....

Chắc là ông ấy nghe thấy có ai ngoài cửa sổ gọi mình? không có khả năng đầu nhĩ, đây là tầng 15 cơ mà, và lại lúc ấy có rất nhiều người dưới lầu, nếu thật sự có ai gọi, về sau trong lúc cảnh sát điều tra ắt sẽ có người phản ánh lại chứ chẳng phải im hơi như thế

Hoặc trong lúc ngủ say ông đã gặp một cơn ác mộng lúc tỉnh lại đột ngột, nhận ra tình trạng cực kỳ đáng sợ trong phòng làm ông sợ đến mức định tung của bỏ chạy... Không đúng nếu thế, thì vì sao ông không mở cửa ra mà lại mở cửa sổ chứ? Chẳng lẽ là vì “con ma” bay từ hướng cửa phòng về phía ông?

Đầu óc vốn đang trong cơn sốt, do suy nghĩ kịch liệt mà sôi thành nôi cháo bông. Từ Nhiễm đứng bên dưới thấy sắc mặt cô xấu vô cùng không nén nổi nói, “Tur Miếu, cổ xuống đây trước đã... Vịn vào tường, chậm một chút, tôi ở ngay đây để đón cô.”

Lưu Tur Miếu khẽ cắn răng, nghĩ rằng thôi thì cử xuống trước vẫn hơn, bằng không sẩy chân ngã thì còn phiền phức hơn, cô dùng tay vịn lấy khung viền bằng chất liệu gỗ của ô cửa sổ Si Vãn, đang định bước xuống dưới, một cảm giác dinh dính trên đầu ngón tay khiến cô dừng lại...

Cô lại đứng thẳng người trên ghế, dùng ngón tay chà xát chậm rãi quanh khung viền gỗ, cảm giác dính dính ấy còn đi vòng quanh khung viền hết một vòng nữa.

Cảm giác này, quen thuộc lắm, mới chỉ trải nghiệm gần đây thôi.... Đó là gì nhỉ?

Cô lại hướng ánh mắt sang phòng ngủ chính, chậm rãi nhìn một lượt: giường, tủ áo, ngọn đèn để sàn hoài cổ bằng đồng, mảnh rèm rách nát, chiếc tivi treo tường, tấm giá đỡ cùng với bộ router không dây...

Không, không phải những thứ này, không phải, là một góc chết nào đó tồn tại nơi thị giác, không thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như những vật thể dinh dính này vậy....

Từ Nhiễm nhìn vào gương mặt mây mù giăng kín của Lưu Tư Miếu, trong lòng cũng thở không thành hơi như thể bị tảng đá đè lên, vì vậy, khi trông thấy khoảnh khắc mà đôi mắt Lưu Tư Miếu đột ngột sáng bừng lên, cô ta bất giác hân hoan đến nỗi kêu “a” một tiếng! Lưu Tư Miếu nhảy khỏi ghế, nhìn cô ta với vẻ kỳ lạ, rồi vội vã chạy ra phòng khách, một lần nữa quỳ thụp xuống trước miệng lỗ tròn bên cạnh tủ rượu.

Đúng rồi! Chính là chỗ này!

Chính là xung quanh miệng lỗ tròn này, có dấu vết bị dán dính qua bằng băng keo trong, hơn nữa còn dán một vòng quanh miệng lỗ tròn, khá chặt kín - y hệt dấu vết trên khung viền bằng gỗ trên ô cửa sổ Si Vãn!

Lẽ ra bên trong miệng lỗ tròn này bị nhét một nắm giấy, nhưng do nguyên nhân nào đó, trước khi mưu sát Phùng Lăng, hung thủ đã dùng băng keo niêm phong lại; ô cửa sổ Si Vãn là nơi thờ cần câu vào, để đề phòng bất trắc, hung thủ đã dán kín bằng băng keo trong, ước chừng chỉ đục một lỗ tròn ở chỗ thờ cần câu vào mà thôi.

Nếu mình đoán không sai thì...

Lưu Tư Miếu đi đến gian bếp nằm cạnh mé đầu bên kia của phòng khách, mở chạn bếp bên dưới bếp lò ra, dùng đèn điện thoại rọi sáng lên, quả nhiên, phía dưới chỗ tiếp nối giữa đường ống khí gas tự nhiên và bếp lò, phát hiện một số mảnh gỉ sắt màu đỏ gạch bị quệt rơi trong lúc vặn mở mối nối ra.

Lưu Tư Miếu nhè nhẹ quỳ xuống sàn.

Như thể vận động viên chạy đường dài cuối cùng đã lao khỏi vạch đích, bên cạnh cơn mệt mỏi khôn kham, một thứ tình cảm như đã thoát khỏi gánh nặng, khiến bờ vai cô khẽ run rẩy.

Từ Nhiễm đứng sau lưng cô từ lúc nào, “Tur Miếu... cô vẫn ổn chứ?”

“Ba căn hung trạch, ba vụ án...” Lưu Tur Miếu chậm rãi ngẩng đầu lên, không quay người lại, giọng nói hơi ướn ắt, “Cuối cùng cũng đã phá giải xong.”

“Phá xong rồi ư?” Từ Nhiễm vô cùng kinh ngạc, “Vụ án trong căn hộ này?”

“Phá được rồi.” Lưu Tur Miếu nói, “Thừa lúc Phùng Lăng ngủ say, hung thủ đã tháo mối nối giữa đường ống khí gas tự nhiên với bếp lò, lắp ống nhựa đã chuẩn bị sẵn, kéo dài ống nhựa đến tận miệng lỗ tròn chỗ phòng khách để nối thông đường cấp mạng với phòng ngủ chính, dán chắc chắn lại bằng băng keo, rồi mở đường ống khí gas tự nhiên ra. Tiếp đó, hung thủ lại dùng băng keo trong để phong kín cửa sổ Si Vãn lại, chỉ chừa lại một miệng lỗ tròn, như thế có thể ngăn ngừa chuyện bị ngạt khí gas, rồi lại chọc cây cần câu dạng thu rút về đã chuẩn bị sẵn vào đó, kéo dài nó đến khoảng tầm 4 mét, chống lên trên mái trần của phòng ngủ chính, sau đó thì chỉ việc tạo ra vài tiếng động làm Phùng Lăng tỉnh dậy. Bản thân Phùng Lăng tâm thần không ổn định, nghe mùi gas chắc chắn sẽ bị hoảng loạn, bản thân khí gas tự nhiên không màu, không mùi vị, nhưng lại có độc, nên vì lý do an toàn thì công ty sản xuất sẽ cố tình thêm chất mùi hôi vào trong đấy, làm cho nó có mùi gas, để nhắc nhở về việc rò rỉ, phần lớn phản ứng đầu tiên của mọi người khi ngửi thấy mùi khí gas đều là mở cửa sổ ra, rồi mới tìm kiếm nguồn rò rỉ, Phùng Lăng cũng không phải ngoại lệ, vừa mở cửa sổ ra, thì đã bị cần câu thúc sau lưng, ngã xuống dưới...”

“Nhưng mà...” Từ Nhiễm nói, “Cũng phải có người mở cửa ra để tìm nguồn rò rỉ chứ nhỉ? Cửa phòng không có cách nào khóa lại từ

bên ngoài, chỉ có thể mở ra từ bên trong, chẳng lẽ hung thủ không suy tính đến khả năng có thể Phùng Lãng không mở cửa sổ mà trực tiếp mở cửa phòng luôn? Nếu vậy thì bộ kế hoạch mưu sát chẳng phải thất bại hoàn toàn hay sao?”

“Điều này tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng vẫn chưa nghiên ngẫm ra được hung thủ đã dùng phương pháp gì để ngăn chặn Phùng Lãng mở cửa phòng trước...” Lưu Tư Miếu khẽ dừng lại, rồi nói tiếp, “Sau khi Phùng Lãng rời khỏi tòa nhà, hung thủ nhanh chóng thu cần câu về, xé những miếng băng keo ở hai chỗ đó, nhét năm giấy vào trong miệng lỗ tròn, nối lại đường ống khí gas tự nhiên về chỗ cũ, tất cả mọi việc này không cần đến hai phút đã có thể hoàn thành, sau đó hung thủ ra khỏi cửa, dùng chìa khóa vạn năng khóa cửa chính lại là xong. Vì hai mươi phút sau, cảnh sát mới đến được hiện trường, cửa sổ mở toang có tác dụng thông gió, khí gas tự nhiên vốn đã chẳng xả ra bao nhiêu, đã không còn ngửi thấy mùi, hơn nữa, Phùng Lãng hít vào không nhiều khí gas tự nhiên, chẳng phải vì nó mà chết, vì vậy trong lúc khám nghiệm tử thi dù có dùng phương pháp phân tích quang phổ hoặc ảnh tượng khí, cũng sẽ không điều tra ra được lượng nồng độ carboxyhemoglobin quá ngưỡng trong máu.”

“Thì ra là như vậy...” Từ Nhiễm thở dài thườn thượt, “Có biết ai là hung thủ không?”

Lưu Tư Miếu đứng dậy nói, “Điều này tạm thời chưa biết, nhưng từ thỏa thuận mà chúng ta đạt được với Tu Thúc, chỉ cần làm rõ phương pháp nạn nhân bị giết hại, thì được xem là đạt yêu cầu...” Cô lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Lôi Dung, vừa trông thấy thời gian hiển thị trên màn hình, giật mình sửng sốt, “Quái lạ, đã quá thời gian quy định mất rồi, sao Lôi Dung còn chưa liên hệ với mình nhỉ?” Cô im lặng suy nghĩ một thoáng, nghĩ đến việc hiện giờ e là Lôi Dung đang lén vào thư phòng của Triệu Hồng Pha để điều tra, lúc này nếu gọi sang đấy, tuy với sự lão luyện đằm đăm của Lôi Dung, mười phần thì hết tám chín chị ấy đã chinh điện thoại sang chế độ rung hoặc im lặng rồi, nhưng ngộ nhỡ vì căng thẳng, mà quên thay đổi chế độ chuông, làm phát tiếng chuông lớn, thì sẽ mang lại nguy hiểm cho Lôi

Dung. Nghĩ thế, cô lại nhét điện thoại vào túi áo, dấu sao thì nếu Tu Thúc hối Lôi Dung, hoặc Lôi Dung điều tra xong xuôi, tranh thủ được thời gian, chị ấy cũng sẽ gọi đến thôi.

Nhưng trong chớp mắt, cô lại nghĩ, mình thật sự sốt cao đến mức hồ đồ rồi, ban nãy lúc phát hiện tấm rèm rách rưới ấy vẫn chưa được tháo ra, mình chẳng phải đã suy đoán rằng Đường Tiểu Đường đã khám phá ra điều gì, khiến Tu Thúc chấm dứt việc vệ sinh đối với căn hộ này trước thời hạn hay sao? Lại còn nắm giấy trong miệng lỗ tròn dùng để nối cáp mạng ấy, hiển nhiên đã bị ai đó lấy ra trong nửa sau quá trình dọn vệ sinh, bằng không thì sẽ không có những mớ vôi tường màu trắng rơi vãi trên sàn phòng ngủ đã được lau dọn, rất có khả năng đó cũng là hành động của Đường Tiểu Đường... Nếu là như thế, chẳng lẽ Đường Tiểu Đường cũng đã nghi ngờ cái chết của Phùng Lăng không phải do tử mà là bị người khác giết hại, thậm chí đã phát giác ra danh tính của hung thủ, còn hung thủ với thủ đoạn độc ác thì liền nắm thời cơ hành động ngay...

Một lớp mồ hôi rịn trên trán Lưu Tư Miếu, cô lại lấy điện thoại ra, nắm chặt trong tay, do dự xem có nên gọi cho Lôi Dung hay không, rất nhanh, giữa lòng bàn tay và lớp vỏ điện thoại trở nên ướt đầm.

Không.

Chờ đã.

Càng là thời khắc nguy cấp, thì càng phải bình tĩnh, điềm đạm.

Đột nhiên, cô ngộ ra điều gì đó, đi ra khỏi bếp, đi qua đi lại trong căn hộ, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó.

“Cô đang tìm gì đấy?” Từ Nhiễm không kiềm được, hỏi.

Lưu Tư Miếu nhìn cô rồi nói, “Từ Nhiễm, cô nói xem, Tu Thúc có thể đoán được kết quả điều tra của chúng ta trong căn hung trạch thứ ba hay không?”

Từ Nhiễm chưa hiểu lời này của cô là có ý gì.

“Cũng có nghĩa, Tu Thúc dự đoán chúng ta có thể phá giải được sự thật về cái chết Phùng Lãng, hay là không phá giải được?”

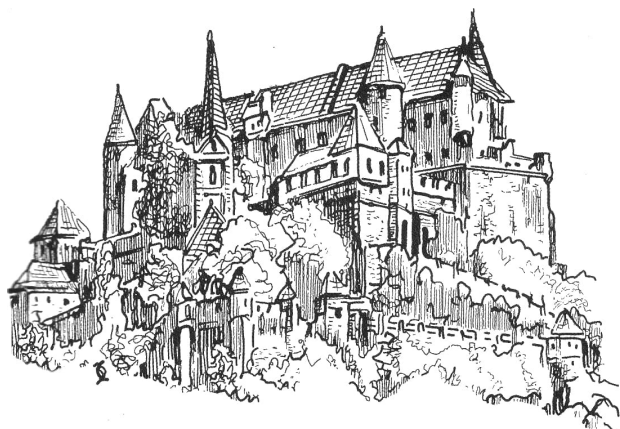
Từ Nhiễm khẽ suy nghĩ rồi nói, “Tôi cảm thấy với kết quả điều tra của hai căn hung trạch trước, Tu Thúc sẽ đặt cược vào cửa phá giải được.”

“Tôi cũng cảm thấy thế.” Lưu Tư Miếu nói, “Nếu vậy, sau khi nhận được cuộc gọi đã phá giải được sự thật vụ án từ chúng ta, Tu Thúc sẽ đối mặt với hai lựa chọn, một là lập tức thả Đường Tiểu Đường ra, hai là giết luôn con tin, nhưng bằng trực giác, tôi cảm thấy cả hai cách này khả năng đều không cao, nhìn từ trải nghiệm của cả buổi tối, nếu Tu Thúc muốn giết hại Đường Tiểu Đường, thì có quá nhiều cơ hội, nhưng ông ta không làm thế, mà thời gian Đường Tiểu Đường ở cùng các công nhân vệ sinh khác càng lâu, thì càng thân quen, sẽ càng khó để giết hại Đường Tiểu Đường, vả lại rất hiển nhiên, toàn bộ âm mưu mà Tu Thúc bày bố là nhằm mục đích khác, chính là cái gọi là rồng nghìn dặm đến . Nếu nói rằng ông ta biết sự thật của cái chết Phùng Lãng đã được chúng ta điều tra rõ ràng, thì sẽ tuân thủ lời hứa, lập tức thả Đường Tiểu Đường ra, cũng không có nhiều khả năng, vì nếu làm thế thì sẽ đối mặt với rủi ro là Đường Tiểu Đường vừa khôi phục lại tự do, lập tức chủ động liên hệ với cảnh sát để bắt giữ hắn...”

Từ Nhiễm nghe mà gật đầu lia lịa, “Vậy cô cảm thấy Tu Thúc sẽ làm như thế nào?”

CHƯƠNG 10

Căn hung trạch thứ ba (2)

“Cô xông vào hắn, súng trượt khỏi tay hắn, lăn xuống sàn, cô mất kiểm chế, như phát điên, bị thúc đẩy bởi cơn phấn nộ mãnh liệt mà cô chưa từng trải qua. Cơn phấn nộ ấy bộc phát xối ra tung tóe, xé nát cô, kiểu đau khổ này như thể cơn sốt cao hồi tám tuổi, hun đốt da cô, lấy đi sự chân chất, khiến cuộc sống của cô trở nên phức tạp một cách đáng sợ thế này đây!”

(A Maiden's Grave - Jeffery Deaver)

1

Đường Tiểu Đường lôi một nắm giấy ra khỏi miệng lỗ trên tường, chậm rãi mở ra, một ít vữa trắng bám dính trên đấy, rơi nhẹ xuống mặt sàn vừa lau xong.

Mượn ánh sáng của ngọn đèn ngủ nhỏ, cô xem đi xem lại nắm giấy ấy, không nhìn ra được điều gì, nghiêng đầu suy nghĩ, rồi chạy ra ngoài phòng khách. Phòng khách tối đen như mực, cô tìm Lý Văn Giải mượn chiếc đèn pin, xem xét tỉ mỉ mặt bên kia của miệng lỗ hồi lâu, phát hiện ra có một vòng vật thể nửa trong suốt ở viền, dùng tay

chạm vào, thô nhám vô cùng, vẫn còn ít độ dính tàn sót lại... Đây là dấu vết do các mảnh băng keo từng dán lên trên ấy để lại.

Vì sao lại có băng keo dính lên trên ấy nhỉ? Đường Tiểu Đường ngẫm nghĩ. Từ lúc bắt đầu dọn vệ sinh căn hung trạch thứ ba này, cô có một cảm giác kỳ lạ: Phùng Lãng, người đã nhảy lầu chết, rất có khả năng không phải do tự tử. Cảm giác này dường như chẳng dựa trên bằng chứng gì cả, nhưng nếu nghĩ kỹ, thì chẳng phải không có lửa mà có khói. Ngay từ lúc bắt đầu giảng giải trọng điểm vệ sinh, theo thông lệ thì phải giới thiệu qua tình tiết vụ án, Tu Thúc đã từng nói rằng khoảng thời gian trước khi tự sát, trạng thái tâm thần của Phùng Lãng không ổn định lắm, thường xuyên trông thấy một con ác ma, đứng trước giường, vì vậy sợ hãi vô cùng, trong khoảng thời gian trước khi chết, ngoại trừ đến bệnh viện, thì nạn nhân rất ít khi ra ngoài, về đến nhà là khóa trái cửa phòng và cửa sổ, đây là “tư thế phòng ngự” cực kỳ hiển nhiên... Hơn nữa trong quá trình vệ sinh phòng ngủ chính, Trương Siêu để ý thấy ô cửa sổ nhỏ bằng gỗ trên bức tường phía bắc, hỏi ra thì Tu Thúc giảng giải một mớ, làm Đường Tiểu Đường càng cảm thấy Phùng Lãng là một người cực kỳ mê tín và cực kỳ sợ chết, một con người như vậy, sao có thể đột nhiên nhảy lầu tự tử trong trạng thái chẳng có áp lực rõ ràng nào từ bên ngoài chứ?

Nhưng cửa phòng khóa trái dường như lại chặn đứng mọi khả năng có người đã đi vào phòng để đẩy Phùng Lãng rơi xuống... Nếu thế thì, trong tình huống nào, con người sẽ có khả năng chủ động nhảy lầu một cách “phi tự sát” nhỉ?

Câu trả lời duy nhất, e rằng, chính là tự cứu mình.

Lúc còn ở trung tâm nghiên cứu pháp y, Đường Tiểu Đường trong vai trò trợ lý, đã từng cùng với Lô Dung khám nghiệm tử thi cho các nạn nhân trong một trận hỏa hoạn lớn, tổng cộng có 11 người tử vong, trong đó 10 người bị chết cháy hoặc chết vì ngạt thở do hít phải các khí độc, người còn lại ngã chết do nhảy từ tầng chín xuống trong hoảng loạn, mà căn phòng của Phùng Lãng thì chẳng hề có dấu vết

hỏa hoạn. Còn một khả năng nữa là xảy ra động đất, trong lúc chạy thoát thân người ta sẽ vì hoảng sợ mà nhảy từ trên cao xuống, nhưng hôm Phùng Lãng tử vong, toàn bộ tình lý vững yên như núi Thái Sơn.

Nếu đưa vụ án này vào trong tiểu thuyết trinh thám, e là nhiều tác giả sẽ lựa chọn “phòng kín tâm lý” hơn nhĩ, thí dụ như dàn dựng ánh lửa giả tạo trong phòng, hoặc lắp đặt một máy phát động dưới sàn nhà, hễ khởi động máy phát động lên, thì mặt sàn sẽ chấn động như thể xảy ra động đất, dĩ nhiên vẫn còn cách làm tân cổ điển hơn nữa, chế một máy chiếu ảnh và một dàn loa trong phòng vào khoảnh khắc mà Phùng Lãng vừa ngủ dậy, ấn xuống bộ điều khiển từ bên ngoài, trên tường lập tức hiện ra một chiếc bóng dài ngay đối diện giường, dàn loa phát ra hiệu ứng âm thanh trong phim Ring cùng thời điểm mà Sadako trèo ra khỏi tivi...

Thế nhưng, những điều này có thể khiến Phùng Lãng nhảy lầu không? Đường Tiểu Đường khẽ lắc đầu. Ngày thường cô rất thích đọc sách trinh thám, nhưng cô cực kỳ phản cảm với mấy thứ được gọi là “âm mưu máy móc”, Lôi Dung từng nói với cô, Hộ Diên Vân đã đặt tên cho dạng âm mưu này là “chủ nghĩa ròng rọc dây câu”, tức là dùng những công cụ máy móc phức tạp đến mức không thể phức tạp hơn, đến cả thợ đồng hồ Thụy Sĩ cũng cảm thấy nhọc nhằn để hoàn thành việc mưu sát, “Giả sử hung thủ thực sự nghiền ngẫm ra thủ pháp giết người loại này đồng thời biến nó thành hiện thực, thế thì nỗi hận thù của hấn đối với nạn nhân e là đã tắt ngóm trong cơn nghiền ngẫm ngày qua ngày ấy mất rồi”. Mỗi khi đọc tiểu thuyết trinh thám, hễ phát hiện ra câu trả lời dạng thế này, Đường Tiểu Đường đều cảm thấy chán ngán tột độ, là một người làm công tác điều tra hình sự, cô biết vụ án thật sự là như thế nào: 99% những vụ mưu sát là dứt khoát gọn gàng, một nhát dao là xong, 1% còn lại dù đã sử dụng thứ được gọi là âm mưu, thì quá nửa cũng ở bình diện tâm lý chứ không phải bình diện kỹ thuật; quả thực một số hung thủ sở hữu tinh thần sáng tạo, nhưng không có tên hung thủ nào sở hữu tinh thần thợ thủ công cả.

Vì vậy, vụ nhảy lầu của Phùng Lãng có lẽ được thực hiện dựa trên một lý do nào đó vô cùng hiện thực, một lý do nào đó ngoài hỏa hoạn và động đất....

Ví dụ như, bị ai đó chĩa súng vào, bị ép nhảy lầu? Nhưng tay súng đâu có vào phòng... Phải rồi, cũng có khả năng tay súng đứng ở ngoài ô cửa sổ ấy, dùng súng ngắm chuẩn vào bên trong ép Phùng Lãng nhảy lầu... Nhưng dù gì cũng chết, chẳng lẽ nhảy vào một góc chết nào đấy trong phòng, sau đó dùng vật gì đó để đánh rút khẩu súng của kẻ đó, chẳng phải sẽ xác suất sống sót lớn hơn nhiều so với nhảy lầu sao?

“Cô làm gì thế, Tiểu Đường?” Trương Siêu cuộn một bao tải đi sang hỏi han, vì căn hung trạch này không có thi thể và vết máu, cho nên sau khi đốt tà, ngoài việc lau qua sàn phòng ngủ, lau chùi cửa sổ, đa phần mọi người đều rồi việc rảnh rang, ngay cả lúc Vương Hồng Hà định dỡ tấm rèm cửa sổ rách nát kia xuống, còn bị Tu Thúc ngăn lại, Vương Hồng Hà lăm bằm, “Cho dù không thay một tấm rèm mới, thì cũng đâu thể cứ thế để lại cho hộ dân tiếp theo được chứ...” Tu Thúc khẽ nâng gọng kính, mỉm cười nói, “Tôi nói rồi, không cần động vào.”

Giọng điệu u ám, hoàn toàn không tương ứng với nụ cười ấy làm cho Vương Hồng Hà sợ đến mức vội vã đi làm chuyện khác.

Đường Tiểu Đường nhìn Trương Siêu rồi nói, “Không có gì... tôi chỉ không sao hiểu được cái miệng lỗ này dùng để làm gì.”

“Khỏi phải thắc mắc, chắc chắn là để cắm ống thổi, cơ mà cắm ống gì, thì không biết.”

Câu nói đó giúp Đường Tiểu Đường vỡ lẽ ra điều gì, cô lại dùng ngón tay rờ rẫm hết đường viền của miệng lỗ, từ lúc án mạng xảy ra đến giờ đã gần ba tuần lễ, độ dính này được để lại đúng vào khoảng tầm ấy...

Cô cúi đầu xuống, nhờ ánh sáng đèn pin, mà phát hiện ra ngay sát chỗ đường bao cạnh tường có thể sờ sờ thấy một ít vữa trắng, trông hết như mớ vữa trắng vương vãi lúc rút nắm giấy ra khỏi miệng lỗ ở phòng ngủ bên kia của bức tường, rất ít, rất nhuyễn, điều khác biệt duy nhất là vữa trắng ở chỗ này rõ ràng đã bị quét qua, có người đã cố tình cho chúng vào “sát cạnh”.

Xem ra, lúc Phùng Lãng “tự tử”, rất có thể nắm giấy này đã bị ai đó cố tình lấy ra.

Trước khi nhảy lầu, Phùng Lãng hầu như chẳng mấy khi đón khách khứa, sau khi nhảy lầu thì chỉ có cảnh sát canh giữ, hơn nữa với một “vụ án tự tử” xảy ra trong căn phòng có cửa chính và cửa sổ khóa trái, cảnh sát sẽ không điều tra quá kỹ lưỡng, cho dù trong lúc điều tra có rút nắm giấy ra, có lẽ cũng là ở bên phía phòng ngủ thôi, cũng có nghĩa, việc dán kín miệng lỗ bằng băng keo và lấy nắm giấy ấy ra, đều là hành vi của hung thủ tại cùng thời điểm, băng keo dán kín lấy miệng lỗ, cách giải thích hợp lý nhất cho chuyện ấy là để ngăn không cho không khí trong phòng ngủ chính thoát ra ngoài, nhưng lấy nắm giấy ấy ra, thì chẳng phải đã mở đường cho không khí lưu thông hay sao? Thế nhưng hai hành vi hoàn toàn mâu thuẫn này lại xảy ra đồng thời, phải giải thích thế nào đây?

Cắm ống?

Cụm từ mà Trương Siêu vừa nói, dường như đã giải thích cho mối nghi vấn trong lòng cô, nếu dán băng keo trong suốt lên, đâm một lỗ ở giữa, cắm một ống vào, thì sẽ có thể giải thích vì sao hai hành vi hoàn toàn mâu thuẫn này có thể xảy ra cùng lúc.

Mục đích của việc hung thủ cắm một đường ống vào, rồi lại phong kín đường viền của miệng lỗ này lại, không cho rò rỉ ra một tia nào hết là để...

Bỗng nhiên, Đường Tiểu Đường hiểu ra điều gì đó! Cô nhảy dựng lên, khiêng một chiếc ghế rồi chạy ngay về phía đường đi nối giữa

phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ, suýt thì va đầu vào Lý Văn Giải, khi cô trèo lên trên ghế, rồi thấy nơi đường viền xung quanh ô cửa sổ gỗ một dạng vật chất cũng lưu giữ độ dính tương tự, rồi lại nhảy xuống ghế, chạy vào bếp, kéo mở cánh cửa tủ bếp dưới bếp lò ra, rọi sáng bằng đèn pin, nhìn thấy phía dưới chỗ mối nối của đường ống khí gas tự nhiên có một ít vết gỉ sét màu đỏ gạch.

Thì ra là thế!

Đã phá giải được sự thật, tim cô run rẩy một hồi, hồ như muốn nhảy vọt khỏi lồng ngực! Cô khẽ định thần lại, rồi lại có chút nghếch ra: nếu như thế, thì sẽ có một điều không thể giải thích được...

Đột nhiên, một linh cảm đáng sợ từ giác quan thứ sáu ập lên sống lưng, lập tức những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu tuôn ra khỏi trán, ngay sau lưng, có một thứ không thể gọi tên, đang chầm chậm áp lại gần cô... Trong thoáng chốc, lòng bàn tay cô ướt đầm, gần như không nắm nổi đèn pin nữa!

Khi cảm giác sợ hãi đã ép đến gần cực hạn, cô đột nhiên quay người lại, ánh sáng của đèn pin như thể cây cần câu chọc thật mạnh lên gương mặt của kẻ đang đứng sừng sững sau lưng!

Một gương mặt xanh lét bị che phủ dưới chòm râu rậm rạp, không hề có biểu cảm gì, một đôi mắt, dưới chùm ánh sáng bất chợt rọi đến, mà chẳng chớp mắt lấy một lần, như thể một âm hồn mà ánh sáng có thể tự do đi xuyên qua đồng tử.

Đường Tiểu Đường tắt đèn pin, khi bóng tối một lần nữa lại chìm đắm con người trước mặt đây, trong đôi mắt còn tối tăm hơn cả bóng tối của hắc, lại lóe động tia sáng lạnh lẽo âm u cùng cực, tựa hồ như đang hỏi, “*Cô đã hiểu ra toàn bộ rồi sao?*”

Nhiệt độ trong bếp hình như đã đột ngột hạ xuống mười mấy độ, thân thể Đường Tiểu Đường lạnh run lên từng chập, nhưng cô nhất

quyết nhìn trừng trừng Tu Thúc, dùng ánh mắt để nói với hắn, “*Đúng, tôi đã hiểu ra toàn bộ!*”

Đúng lúc này, tiếng gọi lớn của Lý Văn Giải vọng sang từ phòng khách, “Tiểu Đường, Tiểu Đường, cô ở đâu thế? Chuẩn bị rút thôi!”

Như thể nghe thấy lời giải trừ đông cứng, Đường Tiểu Đường vừa la lên “Tôi tới đây”, vừa nhìn Tu Thúc vẻ khinh miệt, đi sượt qua bên mé người hắn, nhưng chung quy lại vẫn căng thẳng, lúc sắp đến trước cửa bếp, giày cô va phải một vật gì đó, cô cúi xuống nhìn, đó là chiếc máy quét nhà dạng tròn.

Máy quét nhà?!

Cô ngẩn ngơ ra khỏi bếp, thấy lão Bì vừa trở vào sau khi hút thuốc ngoài hành lang, đang tán gẫu gì đấy với Trương Siêu, Vương Hồng Hà thu dọn mấy dụng cụ vệ sinh như cây lau nhà dạng kéo ra thu vào, mang ra khỏi phòng, Lý Văn Giải đang rút từng ngọn đèn ngủ nhỏ ra khỏi ổ cắm trong phòng khách, thấy Đường Tiểu Đường đến thì nói, “Cô chạy đi đâu thế? Công việc tối nay làm xong cả rồi, chuẩn bị dọn dẹp ra về thôi!”

“Anh có thấy cây chổi trong căn hộ này không?” Đường Tiểu Đường hỏi.

Giọng nói và ánh mắt cô rất kỳ quặc, như thể một người trong hư vô không hề tồn tại.

“Tôi thu dọn chổi rồi.” Vương Hồng Hà nói, “Cô cần dùng à?” “Không phải...” Đường Tiểu Đường nói, “Tôi đang tìm cây chổi lẽ ra phải có trong căn hộ này, cả ki hót rác nữa.”

“Cái đó thì không có.” Vương Hồng Hà nói với vẻ hơi ngượng ngùng, “Lúc đầu tôi cũng tìm nó, định dùng chổi của căn hộ, thì không cần dùng đến cây chổi của tôi nữa, nhưng không tìm thấy nó đâu cả...”

Đường Tiểu Đường khế gập đầu, rồi đi vào phòng ngủ chính, rọi sáng bằng đèn pin, bắt đầu lục ngăn tủ để tìm kiếm gì đó, tìm không thấy, thì lại tìm ở phòng ngủ phụ, phòng khách, nhà vệ sinh, leng keng loảng choảng một hồi, vẫn không tìm thấy, lúc mở tủ âm tường ra, cô trông thấy một chiếc giỏ đựng cần câu, mở dây khóa kéo ra xem thử, không phải là thứ cô cần tìm, bèn đặt lại chỗ cũ. Mấy công nhân vệ sinh khác đều trở mắt há mồm nhìn cô, chỉ có Tu Thúc một nụ cười không rõ ràng nơi khóe miệng. Cuối cùng Đường Tiểu Đường chạy vào bếp, mở tủ bếp ra xem xét, lúc ra khỏi bếp, hai ánh mắt cô như thể đã được rửa qua nước khoáng rọi hắt ra sự trong trẻo mà cả buổi tối chưa từng sở hữu. cho nh

“Cô tìm thấy gì rồi?” Trương Siêu tò mò hỏi.

“Không tìm thấy gì.” Đường Tiểu Đường nói, nhưng trên mặt cô chẳng hề có sắc thái thất vọng trái lại còn có vẻ tươi tỉnh sáng khoái. Trương Siêu càng thấy kỳ lạ hơn, “Không tìm thấy mà cô mừng rỡ thế này ư?”

“Chính vì không tìm thấy, nên tôi mới mừng rỡ!” Đường Tiểu Đường nói, “Vì cuối cùng xem như tôi cũng đã nhìn thấu một điều, ba căn hung trạch mà tối nay chúng ta dọn vệ sinh, thực ra không chỉ căn đầu tiên, mà cả hai căn tiếp theo, đều là cùng một kẻ...”

Giọng nói còn chưa dứt, một bóng đen xẹt qua như ánh chớp, túm lấy áo của Đường Tiểu Đường, quăng cô vào trong bếp, sau đó lúi thẳng vào, sập cửa đánh cái “rầm”, trong cơn kinh hoàng, Đường Tiểu Đường vung vẩy những nắm đấm mềm là về phía ông ta, nhưng lại bị đánh bật bởi một cú đấm, sau đó ông ta xoạc ngón cái và ngón trỏ tay phải ra, quặp cổ cô như một chiếc kèm sắt, siết đến nỗi cô thở không ra hơi!

Do bị ngạt thở, con ngươi của Đường Tiểu Đường gần như sắp long ra khỏi hốc mắt, hai bàn tay cô vẫn không ngừng cào cấu, cô biết làm thế thì cho dù có chết, cũng sẽ để lại ADN của tên hung thủ trong móng tay của mình!

Sau đó cô trông thấy gương mặt ác độc của Tu Thúc, hàm răng của ông ta như một con dao găm lóe sáng lạnh căm, nhe ra từ chòm râu đen kịt, hung ác hết như một con dã thú!

“Đường Tiểu Đường, cô muốn chết hả?!” Tu Thúc hỏi.

2

“Ừ da!”

Đường Tiểu Đường như một con mèo bị chọc giận, “xoẹt” một cái, móng tay cô cào ra vài vệt máu dài ngoằng trên mu bàn tay Tu Thúc, đau đến nỗi ông ta phải buông lỏng tay ngay tức khắc.

Mấy công nhân vệ sinh bên ngoài không biết Tu Thúc và Đường Tiểu Đường làm gì bên trong, chỉ nghe thấy tiếng đấm đá dữ dội, nhưng sau khi Tu Thúc phát ra tiếng kêu thảm thiết này, ngay lập tức, trong bếp im ắng như chết, các công nhân vệ sinh chờ tận một phút, Lý Văn Giải thật sự không chịu nổi nữa, nhào lên phía trước đập cửa, vừa đập vừa hét lớn, “Tiểu Đường! Cô sao rồi, Tiểu Đường?!” Trong bếp vẫn không có động tĩnh gì, anh nôn nao, lui về sau vài bước, sau đó xông lên, tung một cước “chan chát” làm cửa bật tung ra, ổ khóa cửa nứt toác như bị thi hành giáo hình vậy, nhả từ trong khung viền của cánh cửa gỗ ra những chiếc lưỡi màu bạc dị thường.

Chỉ thấy Đường Tiểu Đường và Tu Thúc đứng đối mặt nhau trong gian bếp tối tăm, duy trì tư thế sừng sững nhìn nhau sống mái, ánh mắt hung dữ vô biên, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

Lý Văn Giải chưa kịp cất tiếng, đã nghe một tiếng gào giận dữ của Tu Thúc, “Cút ra ngoài!”

Mặc dù Tu Thúc đang nhìn trùng trùng Đường Tiểu Đường nhưng Lý Văn Giải hiểu rất rõ, câu “cút ra ngoài” này là ám chỉ mình. bấy lâu nay, Lý Văn Giải vẫn luôn tôn sùng Tu Thúc như thể đồ đệ tôn sùng

sư phụ, Tu Thúc bảo sao nghe vậy, không dám mảy may phản kháng, nhưng giây phút này đây, vì sự an toàn của Đường Tiểu Đường, không ngờ anh lại nói ra những lời mà chính mình cũng không dám tin, “Tu Thúc, bác... bác không được làm hại Tiểu Đường!”

Tu Thúc còn chẳng thèm nhìn anh, chỉ cười khẩy một tiếng “Đồ ngu!”

Câu chửi mắng khinh miệt tột cùng này, không những không kích dậy được lòng dũng cảm của Lý Văn Giải, ngược lại còn làm cho gương mặt gầy gò của anh trắng bệch hơn, ánh mắt khiếp nhược khẽ lập lòe, anh tiến lên kéo vai Đường Tiểu Đường, “Tiểu Đường, cô đi theo tôi ra ngoài...”

Đường Tiểu Đường vung lên một cú hất tay anh ra.

Lý Văn Giải chờ người ra, anh trông thấy trong ánh mắt Đường Tiểu Đường đang giận dữ nhìn Tu Thúc, có một sự kiên trì và hung hãn tuyệt không nhượng bộ, mới chỉ chưa đầy bốn tiếng đồng hồ, mà cô gái mà lần đầu gặp gỡ tỏ ra khiếp nhược vô vàn, rụt rè e dè như thể chú chuột nhắt này, đã biến thành một con thú giác đấu dũng cảm, luồng sát khí tỏa ra khắp người cô, khiến Lý Văn Giải cảm thấy không lạnh mà run.

“Tôi nói rồi, cậu rút ra ngoài!” Lần này, Tu Thúc quay đầu sang Lý Văn Giải, nói với vẻ dữ dằn.

Lẽ ra là người khuyên can, nhưng kết quả cả hai phe đều chẳng thiết, Lý Văn Giải đành hậm hực lui khỏi bếp, Vương Hồng Hà, Trương Siêu và lão Bì đều nhìn anh với vẻ chờ đợi, cũng chẳng dám bước vào.

Hai người đang đối đầu trong bếp vẫn tiếp tục trợn mắt trừng trừng nhìn nhau, qua một lúc, Đường Tiểu Đường đột nhiên dùng tay chỉ phất sang hướng phòng ngủ chính bảo, “Kẻ này cũng là tên đồng

lỗa giết người, chịu sự chỉ thị và uy hiếp của người khác mà thực hiện hành vi phạm tội, khiến cho oán hờn nhiều thân, không được giải thoát, đúng không?!”

“Đường Tiểu Đường, tôi vẫn phải khuyên cô một câu, biết ít một chút, sống lâu một chút, miệng ngậm chặt lại chút, mạng sẽ dài thêm chút.” Tu Thúc nói với vẻ mặt nanh ác, “Mỗi công nhân vệ sinh hung trạch, ngoài kỹ năng chuyên nghiệp và lòng gan dạ, còn cần phải học cách giữ im lặng. Vì trông có vẻ cô bước vào một căn hộ, nhưng thực ra thứ cô bước vào là từng câu chuyện máu me kinh dị, nếu cô sơ ý phát hiện ra điều gì, nhất quyết phải nói toang khắp nơi, vậy thì chưa biết chừng cô sẽ trở thành nhân vật chính của câu chuyện máu me kinh dị tiếp theo!”

“Ông không cần hù dọa tôi!” Đường Tiểu Đường nhìn thẳng vào ánh mắt đầy đe dọa của hắn, giọng cô kiên nghị mà điềm tĩnh, “Việc làm công nhân vệ sinh hung trạch của tôi tới đây là chấm dứt, cảm tạ ông đã dùng sự tà ác và tàn nhẫn để dạy tôi biết phải làm thế nào để đối mặt với những nỗi hoảng sợ và đau thương, cuộc đời mỗi người có thể sẽ vô tình đi ngang qua hoặc ngụ trong hung trạch, nhưng điều ấy không hàm nghĩa rằng số phận chúng ta định sẵn phải bị ma quỷ bám víu, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ câu nói ấy của ông - ‘Quý ấy thật chẳng, ấy là vật cảm, quý ấy ảo chẳng, ấy là tâm tạo. Đối với một người không có ma trong lòng, thì khắp thế gian này sẽ chẳng có hung trạch!’”

Tu Thúc sửng sờ nhìn cô gái trước mắt mình, mới chỉ vài tiếng trước, cô còn bị cuộc đuổi tà của ông ta làm cho sợ mà khóc rưng rức, sao bây giờ lại... Hồi lâu sau, ông ta đột nhiên “phụt sặc” bật cười, chòm râu rậm rạp run run có chút máy móc, “Được thôi, đã vậy thì, trước khi cô đi, tôi sẽ tặng cô một kiến thức nhỏ. Từ xưa, hung trạch được chia làm bốn dạng. Dạng thứ nhất gọi là ‘Quan hung trạch, tức là những phủ nhà quan trần ngập thứ khí hung sát, dạng thứ hai gọi là ‘nghịch lữ hung, chỉ những căn khách sạn từng xảy ra án mạng chết người, dạng thứ ba gọi là ‘tư hung trạch, đúng

HO DIỄN VĂN

theo tên gọi, án mạng chết người xảy ra trong chính nhà mình, ba dạng hung trạch này gộp lại vẫn không hung hiểm đáng sợ bằng dạng hung trạch thứ tư, có điều dạng này cực kỳ hiếm gặp, vì vậy rất ít ai đề cập đến, một khi bước vào dạng hung trạch này, thì bất kể cô là ai, chắc chắn sẽ chết không nơi chôn cất!”

Giọng ông ta càng lúc càng lạnh lẽo âm u và trầm thấp nặng nề, nghe mà dựng hết gai ốc, Đường Tiểu Đường có chút phát run nhưng vẫn lấy hết can đảm để hỏi, “Đó là gì?”

“Tên gọi của dạng hung trạch thứ tư là ‘*Hung trạch hung*’.” Tu Thúc chỉ xuống dưới chân, nói từng tiếng, “Có nghĩa là... căn hộ mà bản thân hung thủ - kẻ đã tạo ra hung trạch - cư ngụ.”

Một ánh chớp rạch ngang qua trời mây, ánh sáng màu lục lam bổ ra một đường hình vòng cung quái dị trên mặt Tu Thúc, đầu ông ta tựa hồ bị bổ ra làm hai nửa, miệng vết thương khổng lồ trông tựa nụ cười với hình dạng răng cưa, tiếng sầm đùng đùng chính là tiếng cười của hắn... Đường Tiểu Đường không chịu nổi nữa, bịt tai chạy khỏi bếp, va ngay vào lòng Lý Văn Giải, anh ôm chầm lấy cô, cảm thấy thân thể của cô đang run lẩy bẩy.

Tu Thúc chậm rãi bước ra, nói với vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, “Được rồi, công việc tối nay xem như đã xong. Đã khuya thế này, gọi xe cũng không tiện lắm, Vương Hồng Hà, tôi nhớ chị ngụ dưới tầng hầm gần đây phải không, chị dẫn họ đi nghỉ ngơi đằng hoàng, đối với vị pháp y Tiểu Đường đây, chị phải chăm nom một chút, tối lửa tắt đèn thế này, đừng để cô ấy chạy lung tung.”

Vương Hồng Hà trở mắt ra hỏi, “Tu Thúc... Thế ông đi đâu?” “Tôi còn chút chuyện chưa làm xong.” Tu Thúc đưa mắt nhìn tấm rèm cửa sổ rách nát đang vấy vùng trong cơn cuồng phong. một nụ cười lạnh lẽo trượt ra khỏi môi.

Gió lớn quá, đây là điều mà khi ra khỏi tòa nhà rồi họ mới cảm nhận được, Trương Siêu không kìm được phải búi chặt cổ áo, nói với Vương Hồng Hà, “Sao chị lại ở trong tiểu khu này thế? Tầng hầm dưới những khu dân cư cao cấp cũng đâu đến nỗi khó coi đâu chứ?”

“Tưởng bỏ à, tôi ở nổi tầng hầm của tiểu khu giàu có ấy sao?” Vương Hồng Hà một tay xách thùng nhựa và cây lau nhà, một tay chỉ vào vòm cửa nguyệt môn trên bức tường cao ngăn toàn bộ tiểu khu thành hai khu vực Nam - Bắc, “Tôi ngụ ở phía nam, tôi từng kể với các vị rồi đấy, trong quá khứ tôi từng làm lao công ở đây một thời gian, về sau lùm xùm vụ di dời, làm ban quản lý lộn xộn suốt từ sáng đến tối, tôi bèn xin nghỉ việc, sau đó gia nhập vào đội công nhân vệ sinh đặc chủng, nhưng tiền thuê nhà trong thành phố đắt quá, mà tôi ở đây quen rồi, bên ban quản lý nể tình nên cũng chẳng tăng tiền thuê, thế nên tôi cứ ở mãi cho đến bây giờ.”

Không biết câu nói nào đã chạm đến cung tơ lòng của Lý Văn Giải, anh thở ra một hơi dài thườn thượt.

“Tuổi còn trẻ thì đừng suốt ngày thở than.” Lão Bì dạy dỗ anh, “Coi chừng thở than hết phúc vận đi đấy!”

“Tôi đào đâu ra phúc vận chứ?” Lý Văn Giải vừa cười khổ sở vừa nói, “Tốt nghiệp bao nhiêu năm nay, việc gì cũng làm qua, chưa đến ba mươi tuổi mà đã mệt gãy cả lưng, đừng nói là mua nhà, mà ngay cả tiền thuê nhà trong thành phố cũng sắp không trả nổi đây, quay đầu lại nhìn tối om om, nhìn về phía trước tối đen tối mù, thời buổi này, người nghèo thì làm gì có phúc vận, không gặp phải vận đen là A di đà Phật rồi...”

“Cũng đâu phải thế.” Trương Siêu cười hề hề bảo, “Tôi thấy cậu bây giờ có phúc lắm rồi.”

Nhìn nụ cười nham nhở của anh ta, con mắt nhỏ hí lại thành một đường chỉ, Lý Văn Giải sức tình ngộ, anh ta đang nói đến Đường Tiểu Đường, người đang tựa vào người mình, kể từ lúc bị Tu Thúc làm cho sợ đến nổi lao bổ vào lòng anh, Đường Tiểu Đường đã nửa dìu nửa đỡ đi bên cạnh không rời, ánh mắt cô có chút ngẩn ngơ mà mông lung. Vừa hay một phiến lá bị gió thổi bám vào tóc mai nơi thái dương Đường Tiểu Đường, không vấy đi được, Lý Văn Giải gỡ xuống hộ cô, khẽ nhìn nó, cười khổ sở, rồi vứt đi.

Lão Bì tựa như cuối cùng đã tìm ra chủ đề để nói, khẽ nheo mắt về phía Lý Văn Giải, sau đó nhếch miệng nói, “Tiểu Đường đừng đi nữa, ở lại làm công nhân vệ sinh với bọn tôi, dù sao nhà cô cũng chẳng thiếu tiền, công việc này kích thích lắm, bên cạnh cô lại còn có một chàng trai ấm áp chăm nom, Văn Giải của chúng ta tuy nghèo, nhưng tính tình thì không tệ đâu...”

“Thôi bỏ đi, đừng cà khía người ta nữa.” Mặt Lý Văn Giải hơi nóng ran lên, “Anh Siêu nói rất đúng ‘Nếu còn có thể gặp lại, tốt nhất là xem như không thấy’.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người trầm lặng hẳn đi, họ băng qua cửa nguyệt môn, đi lão đảo liêu xiêu trong gió lớn, trong bóng tối, bóng lưng họ như thể một nhóm thợ mỏ không mang bất cứ đồ nghề bảo hộ nào mà đã xuống giếng.

Đi qua cánh cửa của tòa nhà số 2 đơn nguyên 3, đẩy mở cánh cửa sắt bản thủ bên phải thang máy, trước mắt hiện ra đường cầu thang màu đen vừa dốc vừa dài, họ xếp thành hàng bước xuống với vẻ cẩn trọng dè dặt, vào khoảnh khắc mà người đi sau cùng là lão Bì đóng cánh cửa sắt lại, trong không gian chật hẹp yên ắng như chết, tựa hồ đã phong kín cửa vào của ngôi huyết mộ. Xuống đến tận cùng, trước mắt hiện ra một đường hành lang cũng chật chội như thế, có lẽ do u ám và ẩm ướt quá mức, trên tường mọc đầy nhành lông tơ xanh lục, khi có người đi ngang qua, những li ti của mở lòng to xanh lục ấy còn vung vẩy theo cách khiến người ta buồn nôn(200). Vương Hồng Hà bước đến trước một cánh cửa ở cuối hành lang

dùng chìa khóa mở ra, một luồng mùi mốc lập tức xộc vào mặt, xông ngạt đến nỗi Đường Tiểu Đường vội bịt mũi lại mà không kịp. Vương Hồng Hà bật đèn lên, bóng đèn ước chừng chỉ 20 Watt, rọi sáng căn phòng đến nỗi tựa như còn tối mờ hơn cả lúc chưa bật đèn, hồi lâu sau mới có thể phân biệt được đâu là những chiếc bóng, và đâu là những vật thực. Cách bày biện trong phòng cực kỳ giản đơn: một chiếc giường đơn có bốn chân giường được lót giấy cứng ga trải giường mỏng đến mức như thể giường được phủ bằng một lớp rong biển hiệu Pha Lực, chiếc bàn tròn dạng gấp đặt sát tường trông còn lớn tuổi hơn cả Đường Tiểu Đường, một chiếc tủ gỗ có mặt cạnh bên được dán tấm thước đo chiều cao hình hươu cao cổ, rõ ràng được thu nhặt về từ gia đình nào đấy có trẻ em...

“Nhà nhỏ quá, các vị cứ ngồi tự nhiên.” Nói xong câu này, Vương Hồng Hà có chút ngượng ngùng, vì trong nhà chỉ có một chiếc ghế, không ai dám ngồi lên chiếc giường mà chưa biết chừng vừa ngồi xuống là sập ngay, những người khác còn ngượng ngùng hơn cả bà, Lý Văn Giải nói, “Chị Vương, chỗ tôi đang ở, không tốt hơn chỗ này bao nhiêu, vì vậy chị cũng đừng bận rộn làm chi, nghỉ một lát, thở một hơi, chờ gió lộng chúng tôi sẽ đi ngay.”

“Tôi thấy gió chưa lộng ngay được đâu, bây giờ mà ra ngoài, chắc chắn sẽ bị dầm mưa ướt như chuột lột...” Lão Bì nhắc cánh tay lên, mở cửa sổ ra, ô cửa sổ ấy có hình chữ nhật dài, trở rất cao, lên sát gần trần nhà thấp bé, do một phần ba tầng hầm này nằm dưới mặt đất, vì vậy thông qua hàng lan can sắt ngoài cửa sổ, một thứ mùi tanh xen tạp giữa bùn đất và rế cỏ ụa vào, khiến từng người đều cảm nhận được mùi hơi của cơn mưa rào, họ ngẩng đầu lên, như một đám phạm nhân trong tù ngục vậy, thấy mặt đất đen kịt, mà sự ngăn trở tầm mắt khiến họ làm cách nào cũng không thể nhìn lên cao hơn được.

Vương Hồng Hà nói, “Tôi nhớ trong bếp còn mấy lon Lộ Lộ, để tôi xem đã quá hạn chưa.” Nói đoạn, bà vén một tấm rèm trên tường, đi vào phòng bên cạnh.

“Tu Thúc còn việc gì mà chưa làm xong thế?” Trương Siêu rồi rãi phát chán, tìm chuyện gẫu, “Lần trước ở Phong Chi Thự cũng thế, việc đã làm xong, phải đi rồi, ông ta lại có việc phải trở về, lúc nào cũng thoát ly khỏi tổ chức để giờ hành vi cá nhân...”

“Ây, chết tiệt!” Lão Bì rờ rẫm trên người mình, rồi đột ngột chửi một câu.

“Sao đấy, ông đánh mất vật gì rồi hả?” Trương Siêu hỏi.

“Tu Thúc quên trả lại điện thoại cho chúng ta rồi.” Lão Bì nói.

“Chậc, muốn đi cũng không đi được, kiểu gì cũng phải ở lại đây chờ ông ta.” Trương Siêu nói, khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, lầu bầu, “Sấm này càng đánh càng lớn rồi”, lại khẽ nhìn ra trước cửa, chau mày, “phải rồi, Tiểu Đường, ban nãy trận cãi vã giữa cô với Tu Thúc rốt cuộc là vì chuyện gì? Nghe chủ đề của hai người, hình như cô đã phát hiện ra gì đó, có liên quan đến ba căn hung trạch dọn vệ sinh tối nay, làm ông ta nổi giận.”

Đường Tiểu Đường khẽ gật đầu, “Đúng thế, tôi đã khám phá ra hung thủ thật sự tạo ra ba vụ hung trạch này!”

Một câu nói khiến sắc mặt tất cả mọi người chợt biến sắc, hồi lâu vẫn không cất nổi lời, tiếng sấm cuồn cuộn tựa như tiếng bước chân trong phim kinh dị, rung động đến nỗi tầng hầm chao đảo khe khẽ, không hiểu làm sao mà bóng đèn không hề sáng tỏ bất chợt “xì” một tiếng như thể phụt tắt, sau đó tắt lịm, rồi lại hai tiếng “xì xì”, sáng lên như kiểu xác chết vùng dậy, ánh sáng ám tối hơn mấy phần so với trước đó.

Lúc này rèm cửa được vén lên, Vương Hồng Hà đi vào, cầm bốn lon Lộ Lộ đã mở nắp, nhét vào tay bọn họ, “Mọi người uống đi, tôi xem rồi, chưa quá hạn, tôi đi nấu tí cháo cho các vị ăn.” Nói xong bà lại trở vào bếp.

“Tiểu Đường, rốt cuộc chuyện là thế nào?” Lão Bì hỏi với vẻ nghiêm nghị, “Nạn nhân trong căn hung trạch thứ hai và căn hung trạch thứ ba chẳng phải đều là tự sát hay sao? Sao lại lòi ra hung thủ thật sự nữa?”

“Không, họ không tự sát.” Đường Tiểu Đường nói chắc như đinh đóng cột, “Vụ án xảy ra trong căn hung trạch thứ hai và căn hung trạch thứ ba, đều là án mạng giết người một trăm phần trăm, hung thủ chính là...”

Hai tiếng “xì xì”, bóng đèn có điện áp không ổn định lại tắt ngúm, lần này nó không tỉnh lại ngay, trong nháy mắt, bóng tối che phủ căn hộ vốn dĩ đã nằm một nửa dưới mặt đất, đến cả ánh sáng từ ngọn nến chớp cũng chẳng rọi tới đây, mắt của Đường Tiểu Đường còn chưa kịp thích nghi, đã nghe thấy một tràng những tiếng nên rĩ đau đớn vang lên xung quanh, sau đó là âm thanh ngã xuống đất rầm rầm, còn cả tiếng lốc cốc sắc lẹm đinh tại cửa lon sắt rỗng trượt lăn dưới sàn, Đường Tiểu Đường sợ đến mức lui ngay về sau để tránh, nhưng căn hộ nhỏ hẹp thì tránh chỗ nào cho thoát, khi tất cả mọi thứ đã lắng xuống, trực giác mách bảo cô rằng, trong căn hộ này, ngoại trừ chính cô, có lẽ đã không ai còn sống nữa...

Luồng khí lạnh thấu xương làm đông cứng mỗi một bó thần kinh trong cơ thể cô.

Cô dựa lưng vào tường, há miệng ra, thở dốc từng hơi mạnh, vắt kiệt toàn bộ sức lực mới kìm nén được tiếng hét hãi hùng trong cổ họng, thế nhưng khi nghĩ đến những mớ lông xanh lục mướt mướt trên tường cùng từng li từng tí lay động của chúng thì cô không nhin nổi nữa mà gào lên thảm thiết, quỳ sụp xuống sàn nôn khan.

Bên cạnh đầu gối cô, thi thể của Lý Văn Giải nằm sấp, mắt anh trợn tròn, khóe miệng chảy ra ít chất dịch trông không rõ màu sắc... Không biết đã trải qua bao lâu, cô gắng gượng chống một chân lên, nửa quỳ trên sàn.

Sau đó, cô đã trông thấy cảnh tượng kinh dị nhất từ lúc sinh ra đến giờ...

Tấm rèm trên tường khẽ động đây, một mụ đàn bà lực lưỡng thấp béo bước ra, chính là Vương Hồng Hà, tuy trong bóng tối nhìn không rõ mặt mũi, nhưng lại có thể thấy rõ những thớ thịt ngang trên mặt mụ ta.

Mụ ta khẽ chỉ vào một lon Lộ Lộ bật nắp trên sàn, “Tại sao cô không uống?”

Đường Tiểu Đường nhìn ghim vào mụ ta, “Tôi là nhân viên pháp y, trong lúc khám nghiệm thi thể, cần phải ngửi xem trong miệng người chết có mùi hạnh nhân hay không, từ đó phán đoán xem có phải người ấy trúng độc kali xyanua gây tử vong hay không, do vậy trong thời gian làm việc không được uống bất kỳ thức uống thuộc loại hạnh nhân nào, điều này khiến cho tất cả những người công tác trong ngành chúng tôi dứt khoát không uống Lộ Lộ.”

“Thì ra là thế...” Giọng điệu Vương Hồng Hà có chút thất vọng, lại có chút nuối tiếc, “Lẽ ra ta định cho cô em chịu ít đau đớn cơ... Làm sao cô em khám phá ra rằng ba căn hung trạch làm vệ sinh tối nay đều liên quan đến ta?”

Đường Tiểu Đường chống tay xuống sàn, chậm rãi đứng dậy, “Thật ra trong lúc làm vệ sinh căn hung trạch đầu tiên, một thứ cảm giác kỳ lạ đã khiến tôi nghi hoặc khó hiểu, tiếc rằng lúc ấy tôi bị một chuỗi những trò tà ma quái đạo của Tu Thúc làm cho choáng váng đầu óc, không cách nào tập trung suy nghĩ, chỉ cạy vào trực giác, cảm thấy chuyện hai cô gái bị giết vẫn còn bí ẩn đằng sau... Nhìn từ vẻ bề ngoài, hai cô gái đã bị giết hại ở cùng thời điểm bởi một tên hung thủ, thế nhưng vì sao hung khí mà hung thủ sử dụng lại không giống nhau? Vì sao một cô thì bị phân xác, cô còn lại thì giống như có một cuộc tấn công đột ngột, nếu dựa trên thuật ngữ trong khoa học điều tra hình sự, thì gọi là ký danh phạm tội không đồng nhất, có nghĩa là các đặc trưng phạm tội không giống nhau đã thể hiện ra

trong hai vụ mưu sát, nói đơn giản hơn, hai cô gái không phải bị giết chết bởi cùng một hung thủ. Tương tự, cũng không có vẻ là có hai tên hung thủ đã ra tay trong cùng một thời điểm. Hai tên hung thủ giết người cùng nhau, chắc chắn phải tồn tại mối quan hệ chính phụ, hơn nữa hiện trường phạm tội phải xuất hiện dấu vết chông chéo, mà hai nạn nhân ấy, bất luận trong phương thức bị giết hại hay phương thức dọn dẹp hiện trường, đều thể hiện sự khác biệt lớn, hiện trường không có dấu vết chông chéo, càng không thể hiện ra mối quan hệ chính phụ, vì vậy tôi có cảm giác mờ lung rằng, hai cô gái đã bị giết hại ở hai thời điểm khác nhau bởi hai hung thủ khác nhau, người bị phân xác đã chết bởi tội phạm có âm mưu từ trước, còn người bị giết bằng búa thì chết bởi sự tấn công đột ngột.”

Vương Hồng Hà lạnh lùng nhìn Đường Tiểu Đường.

“Nếu thế thì, sẽ tồn tại vấn đề về trình tự bị giết hại, điều này ngay tức khắc làm tôi đắm đầu vào trong mê hồn trận không thoát ra nổi nữa.” Đường Tiểu Đường tiếp tục nói, “Nếu người bị giết bằng búa là người bị giết hại trước, thì ngay khoảnh khắc người bị phân xác bước vào trong phòng ngủ chính đã nhìn thấy nạn nhân tử vong bên dưới chiếc giường hai tầng, lúc này nếu cô ấy bỏ chạy, ít nhất cũng sẽ xảy ra vật lộn ở hiện trường chứ? Lúc bị giết hại, đáng lý phải hướng đầu vào trong, còn chân hướng ra ngoài chứ? Sao lại chẳng có bất kỳ dấu vết vật lộn nào, hơn nữa đầu lại hướng ra ngoài, chân hướng vào trong được? Rõ ràng đây là tình trạng của một người trong trạng thái thư thái đột nhiên bị một kẻ mà mình rất thân thiết, rất tin tưởng giết hại từ phía sau. Nếu người bị phân xác là người bị giết hại trước, còn người bị giết bằng búa bị giết hại sau, thì người bị giết bằng búa vừa bước vào cửa chính đã có thể nhìn thấy vết máu trước cửa phòng ngủ chính chứ? Đã có thể ngửi thấy mùi máu tanh khắp nhà rồi chứ? Thế thì làm sao cô ta có thể đi vào phòng ngủ chính rồi mới bị hung thủ tấn công? Mãi đến lúc tôi trông thấy một vòng băng keo đóng gói rộng màu vàng bị dán khắp khung cửa bếp, tôi mới lơ mơ phát giác ra một phần sự thật. Cạnh viền của dải băng keo ấy được dính chặt lên đường rãnh trên khung cửa, dán rất chắc chắn, tôi đã nhìn kỹ chỗ sâu của đường rãnh, nơi ấy có một vết dài

không quá rõ nét của móng tay, cũng có nghĩa là, trong lúc dán, để làm bằng keo dính sát vào đường rãnh hơn nữa, hung thủ đã dùng móng tay ấn một đường vào...”

Đường Tiểu Đường khẽ ngừng một thoáng rồi nói tiếp, “Đặc trưng sáng rõ của phái nữ, đột nhiên khiến tôi suy đoán rằng có khi nào là hai cô gái cãi nhau, một trong hai người đã giết hại người còn lại? Hơn nữa không khó để mừng tượng ra, nhất định người bị giết bằng búa đã giết hại người bị phân xác, vì dựa trên lý luận khoa học điều tra hình sự, hai vụ mưu sát xảy ra cùng một hiện trường thì dạng lập mưu từ trước đa phần sẽ là dạng bột phát. Dựa trên lối tư duy này, ngay lập tức cũng sẽ có được lời giải thích hợp lý cho rất nhiều sự việc, ví dụ như vì sao người bị phân xác lại chịu sự tấn công của tên hung thủ trong phòng ngủ chính trong tình trạng chẳng có chút cảnh giác phòng bị nào... Thế thì câu hỏi tiếp sau đây sẽ là, ai đã dùng búa để giết cô gái thứ hai? Chẳng lẽ là chủ nhà đến thu tiền thuê, bắt quả tang cô gái thứ hai đang phân xác cô gái thứ nhất, hai người xảy ra vật lộn, chủ nhà lỡ tay giết người, sau đó bỏ trốn? Nhìn từ biểu hiện bề mặt thì, giải thích như thế là hợp lý nhất, nhưng có một vấn đề làm tôi nghĩ nát óc vẫn không hiểu, đó là vì sao chủ nhà lại phải mang bọc giày?”

“Bọc giày?” Vương Hồng Hà nhướn lông mày lên.

Đường Tiểu Đường khẽ gật đầu, “Dựa trên khái quát tình tiết vụ án, tên hung thủ đã phân xác cô gái - chúng ta gọi mục ta là hung thủ A - không để lại dấu vân tay, dấu giày trên hung khí và sàn nhà, điều này cho thấy trong lúc giết người và phân xác, mục ta đã muôn phần cẩn thận, đeo găng tay và bọc giày... Vấn đề là, khi bản thân hung thủ A bị hung thủ B tấn công bất ngờ, bị đập chết trên giường vì sao trên sàn nhà chẳng để lại dấu giày của hung thủ B? Không phát hiện ra dấu vân tay trên tay cầm chiếc búa, có thể hiểu là, sau khi giết người, hung thủ B đã lau dấu vân tay trên hung khí, nhưng hiện trường không hề cho thấy sàn nhà đã bị lau chùi? Đâu thể như thế được, nếu thật sự mục ta đã chuẩn bị từ trước, vì sao lại không chuẩn bị món hung khí máu chốt nhất? Trái lại sử dụng chiếc búa vốn có

sẵn trong căn hộ? Tất cả những điều này chỉ rõ: hung thủ B là kẻ nhất định phải mang sẵn bọc giày trước khi bước vào cửa nhà người khác!”

“Lợi hại...” Vương Hồng Hà nói, “Tiểu pháp y, ta quả thực đã xem thường cô em rồi.”

“Thế nhưng, những điều này thực ra về sau tôi mới dần nghĩ ra, dẫu sao thì tối hôm nay, tôi là người rồi rã nhất trong số các công nhân vệ sinh mà...” Đường Tiểu Đường nói, “Trong lúc dọn dẹp căn hung trạch thứ hai, lại có một tình huống làm tôi như rơi vào sương mù.”

“Cô em muốn nói đến lớp vỏ ngoài của chiếc hộp rèm cửa sổ, đúng không?”

“Đúng, tôi không cách nào hiểu nổi, vì sao lại có người lau qua cái hộp rèm trước sau lúc án mạng xảy ra? Cảnh sát sẽ không làm thế, nạn nhân cũng chẳng cần thiết phải làm thế, thế thì chỉ có thể là hung thủ thôi. Nhưng hiện trường cho thấy nạn nhân tự sát, thế thì cũng có nghĩa, hiện trường là do hung thủ ngẫu tạo ra, mà việc lau chiếc hộp rèm là quá trình thiết yếu của việc ngẫu tạo hiện trường... Kết hợp lại với bản khái quát tình tiết vụ án, không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy có người nào khác ra vào căn hộ vào khoảng thời gian Nghê Bình tử vong, đặt giả thiết là Nghê Bình bị giết, thì điều này có thể giải thích thành hai điểm. Thứ nhất, trước khi vào nhà, hung thủ đã mang bọc giày; thứ hai, hung thủ không áp dụng phương thức bạo lực để phá cửa vào, là chính Nghê Bình đã mở cửa để rước sói vào nhà, có điều, để lừa được sự tin tưởng của Nghê Bình, con sói này nhất thiết phải làm chút gì đó, ví dụ như... lau chùi hộp rèm cửa sổ. Thông qua hành vi này làm cho Nghê Bình tin chắc rằng mục ta đến để thực hiện công việc của cái nghề nghiệp mà mục ta tự xưng, tiếp đó thừa lúc Nghê Bình không phòng bị gì, thì siết cổ anh ta, nếu nói từ góc độ của pháp y học, sử dụng thủ pháp ‘tóm sói trắng’ cũng có thể tạo ra hiệu ứng hình chữ bát không giao nhau.”

Vương Hồng Hà “ừm” một tiếng.

“Tuy nhiên điều thật sự khiến tôi xâu chuỗi tất cả những điểm đáng nghi và đặc trưng này với nhau, chính là căn hung trạch thứ ba.” Đường Tiểu Đường nói, “Thậm chí trong lúc ngủ, Phùng Lãng vẫn không quên khóa trái phòng ngủ lại, điều này đủ để chứng tỏ ông ta vừa cảm nhận được sự đe dọa, lại cực kỳ sợ chết, một người như thế sao có thể tự tử được chứ? Thế là tôi tiếp tục suy nghĩ theo hướng là ông ấy bị mưu sát, việc này rất khó, suy cho cùng, ông ấy chết trong một căn hộ có cửa phòng ngủ khóa trái, trong tình trạng không có người khác đi vào, thì điều gì đã dẫn đến việc ông ấy nhất thiết phải mở cửa sổ ra để nhảy lầu chứ? Ngoài động đất và hỏa hoạn ra, điều tôi có thể nghĩ tới chính là khí độc, xả khí độc cần một đường ống nối, đồng thời phải tránh việc ngộp phải chính kẻ xả ra khí độc, thế là cái miệng lỗ nối thông giữa phòng khách và phòng ngủ chính ấy, mối nối của đường ống khí gas tự nhiên bị tháo gỡ gần đây ấy, cả vật chất có tính dính do băng keo trong để lại thành một vòng xung qua miệng lỗ nữa, đều đã chứng thực cho giả thiết của tôi, thế nhưng thứ đã làm hung thủ bại lộ lại là một số tiểu tiết không đáng kể.”

Vương Hồng Hà nheo mắt lại, tựa hồ đang bảo “Nói thử xem nào.”

“Ở bên phía phòng khách có miệng lỗ tròn, tôi đã phát hiện ra một ít vữa tường màu trắng, hiển nhiên, chúng đã rơi ra khỏi miệng lỗ lúc hung thủ rút nắm giấy ra để cắm chiếc ống truyền khí gas tự nhiên, sau khi Phùng Lãng nhảy lầu rồi, hung thủ nhất định phải phục hồi nguyên trạng mọi thứ, hẩn nhét nắm giấy vào, đồng thời quét mớ vữa tường màu trắng ấy đến sát đường bờ bao cạnh tường như vậy trong lúc điều tra hiện trường, cảnh sát sẽ không chú ý đến việc từng có người động tay chân lên miệng lỗ, thế nhưng vừa vặn chính là chỗ này, tên hung thủ mà đến dấu giày cũng không để lại, nhất thời sơ suất, phạm phải một sai lầm chí mạng - trong căn hộ này chỉ có một máy robot quét nhà hình tròn, vốn dĩ chẳng hề có chổi!” Đường Tiểu Đường nói, “Chính tôi là một con sâu lười, đã mua một máy robot quét nhà, cài đặt trạng thái ‘tuần tiểu’, để nó trông thấy chỗ nào

bắn thì sẽ tự động sang đấy hút, vì vậy trong phòng tôi chẳng có chổi, tình trạng của Phùng Lăng xem ra cũng y hệt như tôi, tôi đã lật tung cả căn hung trạch thứ ba, mà vẫn chẳng tìm thấy chổi đâu, nhưng dấu vết của vữa tường cho thấy, chúng quả thực bị chổi quét vào chỗ cạnh tường! Lời giải thích duy nhất, chính là hung thủ dùng chính cây chổi đem theo để quét vữa tường vào cạnh tường!”

“Ba căn hung trạch, ba vụ mưu sát, là ba tên hung thủ hay là chỉ là cùng một người? Tôi liệt kê ra hết đặc trưng mà hung thủ thể hiện ra tại mỗi căn hung trạch: ở căn hung trạch thứ nhất, trước khi vào nhà người khác thì mụ ta có thói quen mang bọc giày; ở căn hung trạch thứ hai, mụ ta không những phải mang bọc giày vào trước khi vào nhà, mà còn làm một nghề nào đó cần phải lau chùi hộp rèm cửa sổ mới có thể đổi được sự tin tưởng của đối phương; ở căn hung trạch thứ ba, mụ ta không những mang bọc giày trước khi vào nhà người khác, mà còn phải đem chổi theo, nhưng lúc mụ ta rút lui khỏi hiện trường sau khi án mạng xảy ra, đối mặt với biết bao người xem náo nhiệt dưới tòa nhà, chi tiết mụ ta mang theo chổi này được mọi người nhìn quen nên xem như chẳng thấy, hoàn toàn chẳng dấy lên mối ngờ vực, điều này chỉ có thể nói rõ - ba vụ mưu sát đều do cùng một kẻ thực hiện, mụ ta là một công nhân vệ sinh, hơn nữa còn là một công nhân vệ sinh đã làm lao công trong thời gian dài ở tiểu khu Tân Thủy Viên!”

Lần giờ từng lớp gói ghém ra, vậy mà thứ lộ ra đen tối vô biên... Trong tầng hầm không một chút động tĩnh, nhưng tiếng mưa gió bên ngoài càng lúc càng lớn. Ánh mắt của Vương Hồng Hà nhìn ghim vào Đường Tiểu Đường ban đầu có chút ngây dại, dần dà, càng lúc càng u ám lạnh lẽo, mụ ta khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, lại khẽ nhìn ra cửa: tiếng mưa xối xả có thể khóa lấp mọi tiếng kêu cứu, cánh cửa khóa trái đã chặn đứng bất kỳ khả năng thoát thân nào, mỗi tầng hầm đều tựa như nắm mồ, có thể chôn vùi những con người và những chuyện mãi mãi không muốn người khác biết được...

Mụ ta khẽ hất cạnh quai hàm béo núc ních, tiến một bước về phía trước.

“Cô em đừng oán trách ta.” Vương Hồng Hà hạ giọng nói nhỏ, “Ta cũng không muốn đâu, ta đã giết quá nhiều người rồi, cô em không biết đấy thôi, chỉ cần cô em giết một người rồi, thì nhất thiết phải giết chết nhiều người hơn nữa để che đậy nó.”

“Rốt cuộc chuyện là như thế nào?” Đường Tiểu Đường nhìn chăm chăm mục ta không chút sợ hãi, “Tôi muốn biết vì lý do gì mà bà đã giết người đầu tiên.”

“Đã đến nước này rồi, thì cô cũng đừng dò la nữa, biết hay không biết, có khác biệt gì đâu?” Nói đoạn, Vương Hồng Hà lại tiến thêm một bước, vươn tay ra kẹp cổ Đường Tiểu Đường.

4

“Không!” Đột nhiên trong tầng hầm vang lên giọng nói đều có quyền biết!”

Dù có dùng kèm để kẹp hai mí mắt rồi ra sức kéo căng, cũng không thể khiến mắt Vương Hồng Hà trợn to hơn được nữa, mục ta kinh hoàng tột độ phát hiện ra, thì ra ba “người chết” nằm sắp trên sàn, đều đã đứng dậy với vẻ mặt giận dữ!

“Thế... thế này là thế nào?” Mục ta run rẩy lui về sau, lưng và vào tường đánh “rầm” một tiếng, sau đó như thể đã trút bỏ hết sức lực, chậm rãi ngồi bệt xuống sàn.

“Nhân lúc bà vào bếp tìm Lộ Lộ, tiểu pháp y đã hạ giọng nói nhỏ là bày trò đùa bà một phen, giả vờ bị trúng độc chết, xem bà sẽ làm thế nào.” Lão Bì nói về phần nộ, “Cô ấy còn đặc biệt dặn dò chúng tôi nhất định không được uống Lộ Lộ, đừng uống ngụm nào cả, rẩy hết xuống dưới giường, sau đó nằm sắp xuống, không ngờ bà thật sự hạ độc vào trong Lộ Lộ định chuốc độc chúng tôi! Mọi người đã ở cùng nhau bao lâu nay, sao bà nỡ lòng xuống tay như thế!”

“Sẵn nói luôn.” Trương Siêu vẫn cứ bộ dạng cợt nhả như trước, nhìn Đường Tiểu Đường tò mò hỏi, “Làm sao cô đoán được bà Vương sẽ hạ độc vào trong Lộ Lộ?”

“Đang nói chuyện nghiêm túc, anh Siêu đừng nói bừa sang chuyện khác nữa.” Lý Văn Giải huých anh ta một cú, sau đó nhìn mặt Vương Hồng Hà nói với vẻ nghiêm nghị, “Chị Vương, sớm muộn gì cũng phải nói thôi, không nói ở đây, thì đến đồn công an cũng phải nói... Chị đã giết nhiều người đến thế, rốt cuộc là vì sao?”

Tôi tin rằng chị không hy vọng mấy người chúng tôi mãi mãi xem chị là con yêu ma giết người biến thái chứ?”

“Tôi không phải là yêu ma giết người, không phải..” Vương Hồng Hà nhìn mấy người đang đứng đấy với vẻ kinh hoàng, trông tựa như một con chuột chũi mà hang ngầm dưới đất bị ngập vậy, “Tôi đã hẹn với cô gái ấy là đến nhà để dọn vệ sinh, gõ cửa hồi lâu mới có người lên tiếng trả lời, nhưng người ra mở cửa lại là một cô gái khác, tôi bảo tôi phải vào để dọn dẹp, ánh mắt cô ta rất quái dị, rất đáng sợ, cứ ngăn tôi lại, không cho vào, tôi nói sao cô không thử xem căn hộ nhà cô đã hôi thối đến mức này rồi, con gái con lú sao không biết tí sạch sẽ gì chứ? Cô ta giận sôi lên như bị chạm mạch điện vậy, vừa chửi vừa đuổi tôi đi, tôi cũng nóng lên, một lần dọn dẹp tôi chỉ kiếm được 50 đồng, khó khăn lắm mới vớ được một cuộc làm việc, đâu thể cứ thế mà vứt đi cơ chứ! Tôi cũng chửi bới nhặng lên. Cô ta hình như rất sợ tôi làm lớn chuyện, lôi tôi vào trong căn hộ, không biết cách nào lại lôi tôi vào phòng ngủ chính, sau đó đột nhiên cô ta dùng búa nhắm vào đầu tôi đập một phát, nếu không phải tôi né vội ra, đánh trúng vai tôi, thì hộp sọ tôi hẳn đã bị đập vỡ rồi, tôi nóng lên, đoạt lấy cây búa, rồi bắt đầu đánh nhau với cô ta, cô ta cắn, rồi đá tôi, mắt đỏ ngầu lên, bỗng nhiên tôi trở nên sợ hãi, tôi biết trừ khi làm cho cô ta chết đi, bằng không cô ta cũng sẽ không buông tha cho tôi! Không hiểu làm cách nào tôi đã đè cô ta xuống giường dưới của chiếc giường hai tầng, vung búa lên đập vào gương mặt hung ác ấy. Rầm! Rầm! Sau vài cú, mặt cô ta lịm đi, không động đậy gì nữa, nhìn bàn tay mình dính đầy máu, tôi cũng sợ hoảng lên, ngồi trên sàn gào

khan một lúc, mới nghĩ đến việc vào nhà vệ sinh để rửa tay, vừa bước vào đó, liền trông thấy cái bể tắm toàn là máu... Một công nhân vệ sinh như tôi, có thứ gì do bẩn chưa từng thấy đâu, thế mà tôi chưa bao giờ lộn mửa, buồn nôn đến thế. Tôi biết tôi sẽ bị xem là tội phạm giết người rồi bị xử bắn, nhưng tôi đâu có làm chuyện này, một công nhân vệ sinh như tôi, bị bắt đến Cục công an rồi, ai sẽ tin lời tôi chứ? Tôi phải chạy trốn, tôi không thể cứ thế chờ ăn đạn được, tôi bèn lau dấu vân tay trên cây búa, lau hết tàn tật những chỗ trong nhà mà tôi từng chạm vào, trước khi đi trông thấy có hai chiếc bọc giày dính máu trên sàn, hồ đồ lơ mơ cứ tưởng do tôi bỏ ra, bèn cầm lên rồi chạy ra ngoài, ra khỏi cửa rồi mới nhận ra trên chân mình vẫn mang bọc giày suốt thời gian ấy, tôi mới hiểu ra nó là của cô gái bị tôi giết hại... Nhưng tôi thật sự không phải cố ý giết cô ta, thật sự không phải mà!”

Nói đoạn, từng giọt nước mắt chảy từ bông mắt sưng phồng của mẹ ta, tiếng khóc hu hu hu như thể một con chó khóc vì nhà có tang.

Nghe xong, từng người đứng đấy đều dựng hết gai ốc lên, nhưng lại cảm thấy đôi phần thê thiết, những giọt mưa như mũi tên bắn kích xuống mặt đất, làm tóe vô số bụi nước, một ít đã bay qua ô cửa sổ mở để vào trong tầng hầm, tuy là tơ tơ giọt giọt, nhưng lại cứ như đang giội hắt đá bào vậy, khiến căn phòng ổ chuột nhỏ hẹp này lạnh lẽo kinh người.

“Tôi về đến căn phòng này, rúc vào chăn run rẩy không ngừng, đang ngày hè chói chang mà đắp mười tấm chăn mền cũng không ngăn nổi cái lạnh... Trời tối tôi cũng không dám nhắm mắt lại, hể nhắm lại lại thấy bể tắm đầy máu, còn cô gái bị tôi đánh chết ấy, cô ta như thể cứ thế mang gương mặt bị lõm, xiêu vẹo về phía tôi... Tôi dòng tai, lắng nghe bên ngoài, sợ tiếng bước chân, càng sợ tiếng gõ cửa hơn, tôi sợ là cảnh sát đến bắt tôi, kết quả là đã đến thật, người đến không phải cảnh sát, mà là kẻ còn đáng sợ hơn cả cảnh sát!”

Trương Siêu không kiềm được định hỏi kẻ đó là ai, nhưng lại bị ánh mắt của Đường Tiểu Đường ngăn lại.

“Hắn nói, hôm ấy hắn lên tầng để tìm chủ nhà của căn hộ ấy, chủ nhà là bạn của hắn, kết quả phát hiện tôi chạy từ trong đấy ra với vẻ luống cuống hoảng hốt, trên người còn có máu nữa, không lâu sau, biết được tin hai cô gái ấy bị giết và chủ nhà bỏ trốn, cho nên đến hỏi tôi xem bước tiếp theo có dự tính thế nào. Tôi cầu xin hắn tha cho tôi, đừng đi tố giác tôi, tôi không phải cố ý giết người, chỉ là tự vệ, hơn nữa chỉ giết có một người thôi... Ánh mắt hắn lạnh lẽo, u ám lắm, nhìn tôi khiến tôi rùng mình, nghe tôi nói xong thì hắn cười, tiếng hô hô phát ra từ trong chòm râu, nghe như tiếng kêu của loài mèo ban đêm. Hắn bảo hắn có thể tha cho tôi, nhưng tôi nhất định phải giúp hắn làm chút việc, nếu tôi làm tốt, hắn không những không tố giác tôi, mà còn tặng tôi mấy thứ, khi hắn nói ra thứ ấy là gì, tôi liệt người ngay tức khắc, không cách nào cự tuyệt được, tôi không cách nào cự tuyệt được...”

Giọng nói của Đường Tiểu Đường hơi run lên, “Hắn định tặng gì cho bà?”

“Hắn bảo hắn có thể mua lại căn tầng hầm này tặng tôi.” Vương Hồng Hà chậm rãi sờ tay lên mặt sàn đen ngòm, “Chính là căn tầng hầm này...”

Đường Tiểu Đường chờ người ra.

“Tiểu pháp y, cô không hiểu đâu, tôi là một phụ nữ nhà nông, ban đầu vốn làm ruộng dưới quê, về sau không biết trong huyện định xây cái gì, một câu nói thôi là đã trưng thu đất của tôi, ngay đến mấy phần mộ tổ tiên của chủ ruộng cũng bị dỡ hết cả. Một người nông dân không có đất, cũng như con quạ già không tổ, tôi đành lên thành phố làm công, kiếm ăn kiếm dùng mà kiếm tiền, có bệnh cũng chẳng dám uống thuốc, chỉ muốn mua một căn tầng hầm, có người giới thiệu cho tôi một người đàn ông, tôi cũng không cần, đàn ông là gì, hút thuốc uống rượu xài tiền của tôi, chẳng chắc chắn bằng một căn tầng hầm, nhưng tôi có kiếm tiền cách mấy cũng vô dụng, giá nhà cứ tăng mà chẳng thấy trần đâu, đến cả tầng hầm cũng mua không nổi nữa... Tiểu Lý, tiểu Đường, tôi không như mấy người học đại học

các cô các cậu, có văn hóa, suy nghĩ nhiều, tôi chỉ sợ mình chết mà cũng không được chết trên mảnh đất của chính mình, thế thì tôi sống cả một đời để làm gì? Để làm gì chứ!” Vương Hồng Hà khóc òa.

Cổ họng lão Bì cứ ra sức nuốt lấy thứ gì, Trương Siêu ngoảnh mặt đi, trong mắt Lý Văn Giải cũng loang loáng ánh lệ.

Vương Hồng Hà chậm rãi đứng dậy, vừa dịch về phía cửa, vừa khom quắp lấy thân người cục mịch, van xin thống thiết, “Các người hãy tha cho tôi đi, tôi thú nhận về sau tôi đã giúp kẻ ấy giết người, hãm nghiền ngẫm ra kế hoạch giết người, bảo tôi thực hiện... Tôi mắc quá nhiều nợ máu rồi, mắc càng nhiều, lòng dạ thủ đoạn tôi càng độc ác, giết người đến nỗi tê dại đi... Tôi sợ Tiểu Đường tố giác tôi, tôi sợ cô ấy nói ra sự thật với các người, các người sẽ bắt tôi giao cho Cục công an, vậy nên tôi mới hạ độc vào trong Lộ Lộ, định đầu độc chết các người... Là do tôi tham lam quá, là do tôi xấu xa quá, nhưng có ai lại mong muốn biến căn nhà của chính mình thành hung trạch cơ chứ!”

Lão Bì và những người khác như thể đã bị đông cứng chân tay không động đậy được.

Vương Hồng Hà đưa mắt nhìn căn nhà với vẻ lưu luyến vô bờ, căn tầng hầm mù ta đã dùng vô số mạng sống để đánh đổi, nhưng cuối cùng vẫn không thuộc về mình, rồi kéo cửa chạy ra ngoài!

Hồi lâu sau, Đường Tiểu Đường mới sức tỉnh, như thể giật mình tỉnh lại từ giấc mộng, nhấc chân chạy thẳng ra cửa.

“Tiểu Đường!” Lý Văn Giải gọi một tiếng, tựa như đang khuyên cô đừng đuổi theo nữa.

“Đồ ngốc!” Đường Tiểu Đường quay đầu lại mắng anh một câu, “Tên giấu mặt đứng sau vẫn chưa bắt được, Vương Hồng Hà đã bại lộ rồi, ngộ nhỡ hãm muốn giết bà ta để thủ tiêu thì phải làm sao?!” Nói xong cô vụt ra khỏi cửa.

Lão Bì lập tức bừng tỉnh lại, “Văn Giải, chú Siêu, mau đuổi theo Vương Hồng Hà!”

5

Vương Hồng Hà lao ra khỏi tòa nhà, cơn mưa rào trút nước y thất thế chưa được vài bước, đã ngã “ùm” xuống đất, mụ ta không để tâm là người mình đã dây phải bao nhiêu đất cát, bò dậy rồi chạy tiếp, sấm chớp không ngừng vung vẩy những sợi roi màu bạc trên đỉnh đầu, tiếng sấm đối với mụ ta nghe như tiếng bước chân đang truy kích, mụ ta hoảng loạn mất hết phương hướng, lúc đầu còn căng mắt ra định nhìn xuống dưới, nhưng những giọt nước mưa như thể những hạt ngọc châu của sợi dây chuyền đã đứt, xuôi theo bức màn tóc của mụ ta lăn xuống, rất mau đã trát dính đến mức mụ ta không mở mắt ra nổi nữa, bèn nhắm mắt lại, cứ đưa đầu ra xộc lên phía trước như con lợn lòi trong khu rừng rậm um tùm, không biết đã chạy bao lâu, một chiếc giày đã rơi ra, chiếc quần do bắn vướng đầy lá khô... Mụ ta thật sự không chạy nổi nữa, dừng lại, vịn lấy đầu gối mà thở dốc từng hơi mạnh, bàn tay bị mấy nhành liễu gai trên đầu gối không biết vướng phải vào lúc nào, đâm chảy máu, nhưng mụ ta chẳng còn cảm giác gì nữa.

Đúng lúc này, mụ ta nhìn thấy kẻ đó.

Hắn không mặc áo mưa, đứng ngay phía trước, khoảng cách không xa lắm, ước chừng khoảng mười mét, trong bóng tối, mụ ta không nhìn thấy được biểu cảm của hắn, nhưng có thể cảm nhận được khí lạnh tỏa ra khắp người hắn, lúc này, hắn là sợi rơm cứu mạng duy nhất của mụ ta...

Vương Hồng Hà chạy về phía hắn, vừa chạy vừa gào, “Cứu tôi với, tôi chẳng nói gì cả...”

“Đoàng!”

Một ánh lửa hình tròn, bùng phát cùng lúc với tiếng súng!

Ánh lửa rất nhỏ, tựa như mũi tên màu vàng bắn tới! Trong phút chốc, Vương Hồng Hà cảm thấy cổ họng nóng giãy, cả phần đầu lập tức buông thõng như thể đã đánh mất vật chống đỡ, cảnh tượng cuối cùng trong thị giác, là đầu gối mụ ta quỳ sụp xuống, trên mặt đất chảy đầy máu còn đặc quánh hơn cả nước mưa...

Kẻ ấy chầm chậm đến trước mặt Vương Hồng Hà, ngấm chuẩn vào đầu mụ ta bồi thêm phát nữa.

Đôi chân vẫn đang co giật của Vương Hồng Hà chấm dứt cựa quậy.

Câu cuối cùng trước lúc chết mụ đã nói gì nhỉ?

“Tôi chẳng nói gì cả.”

Cũng có nghĩa, mụ đã nói ra hết những thứ không nên nói.

Tối nay, tất cả các công nhân vệ sinh, đều phải chết.

Chỉ có điều, không biết bây giờ bọn chúng đang ở đâu...?

Kẻ ấy ngược đầu lên, phát hiện trong màn mưa cách đó không xa, một cô gái đứng đấy với gương mặt tràn ngập sợ hãi, kinh hoàng, còn có chút phần nộ.

Hiển nhiên, cô ta đã chứng kiến toàn bộ quá trình mình giết chết Vương Hồng Hà.

Kẻ ấy giơ súng lên bắn ngay... “Đoàng!”

Tuy phát súng trông có vẻ lơ đãng, nhưng kỳ thực hẳn ngắm rất chuẩn, tuyệt không có khả năng bắn hụt, ai ngờ đột nhiên một bóng đen to lớn xoẹt qua từ bên mé cạnh, đột ngột đẩy cô gái vào sau một

bồn hoa bằng xi măng, còn người ấy bị trúng đạn, ngã phịch xuống đất, nơi lồng ngực xuất hiện một lỗ hỏ lớn màu đỏ, máu trào ra ngoài, nơi đầu cuống họng phát ra thứ tiếng khò khè kỳ lạ, như thể đang ngáy.

“Lão Bì! Lão Bì!” Đường Tiểu Đường khóc oà lên, định xông ra khỏi phía sau bồn hoa, kéo lão Bì đang nằm trên mặt đất, vừa mới lộ người ra, súng vang lên, bắn trúng cạnh viền của bồn hoa, ngôi vụn bật ra như thể phi đao, rạch một vết máu trên bắp chân của cô, nhưng cô vẫn muốn xông ra ngoài, bị Trương Siêu ẩn nấp phía sau bồn hoa kéo riết lại, anh ta không ngừng gào bên tai cô, “Cô không thể ra ngoài được, không thể ra ngoài được!” Đồng thời nói với Lý Văn Giải ở bên cạnh mình, “Còn ngây ra đấy làm gì? Mau dẫn tiểu pháp y đi đi! Tôi yểm hộ cho hai người rút lui!”

Lý Văn Giải thấy chân của Đường Tiểu Đường bị thương không quản nọ nữa, cõng cô lên, oằn thắt lưng xuống, men theo một con đường nhỏ bị lùm cây rậm che khuất mà chạy đi.

Tay súng đuổi theo mấy bước về phía trước, một cục gì đó bay “xuyt” qua, quệt phải má trái của hắn với một lực độ cực mạnh, lúc đập xuống mặt đất lầy lội, phát ra tiếng “uỳnh” hung tợn, hắn biết rằng đấy là cục gạch... Tuy dùng thứ đồ vật chọi ném này để đối phó với một tay súng, cứ như trò trẻ con, nhưng trời quá tối, mưa quá lớn, điều tối kỵ trong việc ra tay ở cự ly gần là sự bất ngờ không kịp phòng thủ, vì vậy hắn lập tức rạp người xuống thấp, khom lưng đi một vòng qua phía còn lại của bồn hoa, định bắn chết Trương Siêu từ phía sau, ai ngờ đến lúc đi vòng sang đó, mới nhận ra nơi ấy đã không còn ai.

Tay súng ung dung thông thả, bước đến cạnh lão Bì để bồi thêm một phát, sau đó lần theo con đường nhỏ bị lùm cây rậm che khuất mà đuổi theo.

Thôi thì chơi trò mèo bắt chuột với bọn mày vậy, một bầy chuột thì vừa vặn xử lý một thể.

Dọc đường Trương Siêu vừa chạy trốn, vừa ném xuống bất kỳ món đồ nào tiện tay vớ lấy được: cành cây, sào trúc, thùng đựng rác, thậm chí cả tấm chăn không biết ai quên đem về nhà, cản bước truy kích của tay súng, dầu sao thì anh ta cũng phải yểm hộ cho Lý Văn Giải và Đường Tiểu Đường, thi thoảng quay đầu lại xem xét khoảng cách với tay súng, kết quả là tốc độ càng lúc càng chậm, tuy cơn mưa rào lớn, nhưng có thể nghe thấy tiếng bước chân của kẻ truy kích, thùm thùm như thể gõ trống vậy.

Ước chừng sau khoảng một phút, thậm chí còn ngắn hơn thế, tay súng đã có thể trông thấy bóng lưng của Trương Siêu, lúc hấn giơ súng định bắn, bất chợt Trương Siêu vút một cái, lủi ra phía sau một tòa nhà.

Nhưng tay súng không đuổi theo, mà tiếp tục đi thẳng, hấn biết những con mồi này thiếu kinh nghiệm, chỉ biết hoảng hốt mất phương hướng mà chạy thẳng về phía trước như ong vỡ tổ, vì vậy, nếu phải làm một kẻ theo đuôi, chẳng thà đánh phủ đầu chúng thật đau đớn!

Tay súng khởi sự chạy như điên! Những bọt nước mà mũi chân giẫm tóe lên liên miên, tựa hồ đã nối lại thành một đường cong của một mái đầu model giữa không trung!

Hấn biết mình đang bị ngăn cách với bọn mồi bởi một tòa nhà, thực hiện cuộc chạy ngang hàng một nam một bắc, vì vậy chỉ khi mình nhanh hơn, mới có thể đón đầu bọn chúng!

Nhanh hơn chút nữa! Nhanh hơn chút nữa!

Được rồi, được rồi, cuối cùng đã chạy đến đầu tận cùng của tòa nhà, chuột thì không bao giờ chạy nhanh hơn mèo được!

Đột nhiên hấn ngoặt sang phía tòa nhà, tay phải giơ súng lên, chờ đến khoảnh khắc trông thấy ba tên công nhân vệ sinh chạy ra thì nổ súng.

Ngắm chuẩn vào đầu bọn chúng mà nổ súng!

Ai ngờ hồi lâu mà bọn chuột vẫn không ló đầu ra, thậm chí đến cả tiếng bước chân cũng biến mất, tiếng mưa rơi ào ào thuận chất đến thế, không có một giọt tạp chất nào... Thế là thế nào?

Hắn lao đến mặt phía bắc của tòa nhà, chỉ trông thấy vô số tia mưa như thoi đưa qua lại giữa trời và đất, nhưng không có lấy một bóng người.

Lũ chuột đâu?

Tay súng hơi nghếch ra, bất giác bước đến dưới ngọn đèn đường, bóng đèn hắt ra ánh sáng lạnh lạnh rực rỡ trong màn mưa, bao trùm đỉnh đầu hắn.

Tầm nhìn của hắn có chút phân tán, để lơ lửng với vẻ mông lung hồi lâu, mãi đến lúc trông thấy chiếc bóng của chính mình trên mặt đất, mới rùng mình một cái.

Ta đang làm gì thế này?

Thợ săn lẽ ra phải ở trong chỗ tối, chỉ có con mồi mới ở chỗ sáng, còn hiện giờ... ta lại đang ở chỗ sáng! Đứng ngây ra dưới ánh đèn đường như tấm bia sống vậy!

Nghĩ đến đây, da đầu hắn râm ran, gần như né ngay một cú theo bản năng!

Gần như ngay tức khắc, một tiếng “đoàng” vang lên, đạn bay sượt qua vun vút, một bên tai hắn bỗng đau nhói như bị phồng!

Hắn lập tức nằm xuống, may nhờ phản ứng tức tốc, vì hai phát súng tiếp sau lần lượt bắn sang vị trí của lồng ngực và ổ bụng của hắn lúc đứng thẳng.

Hắn đưa tay lên sờ, nửa chiếc tai đã bị đạn gọt mất, cả bàn tay đều là máu!

Chết tiệt!

Gặp phải cao thủ rồi.

Nhưng mà, có chút kỳ lạ...

Hắn lộn nhào một vòng, nhào vào trong một hốc cây, chậm rãi ngược đầu lên, ánh mắt u ám lạnh lẽo nhìn thẳng về phía đạn bắn đến.

Có chút kỳ lạ...

6

Lý Văn Giải cống Đường Tiểu Đường trong lúc chạy thi thoảng còn phải dùng tay lau những giọt mưa nhỏ rơi trên lông mày, vậy nên tốc độ càng lúc càng chậm, Trương Siêu bảo là yểm hộ ở phía sau, nhưng cứ chạy được một hồi là đã sánh ngang cùng họ rồi, “Thế này đâu có ổn!” Trương Siêu nóng ruột, kêu gào ầm ỹ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, thế nhưng tiếng bước chân sau lưng bỗng nhiên biến mất, kẻ truy kích chẳng hề đuổi theo.

Giây phút lâm nguy, mỗi người sẽ chỉ nghĩ đến điều tốt đẹp, Trương Siêu tưởng đã bỏ rơi được thần chết, trông như sắp sửa chạy đến tận cùng của tòa nhà này...

Đột nhiên, hai bóng đen xẹt qua từ rặng cây bên cạnh, bổ thẳng về phía họ!

Trương Siêu đang xách một cây gậy, đập bổ vào đầu, chiếc bóng đen chạy ở đằng trước chỉ xẹt một cái, đã né được cây gậy, bàn tay

dựng thẳng như đao, chém một phát lên cổ tay, làm anh ta đau đến nổi la toáng lên “ây da”, cây gậy rơi xuống đất kêu “lanh canh”.

Chưa chờ đến lúc Lý Văn Giải kịp phản ứng, Đường Tiểu Đường đang nằm nhoài trên lưng anh đã la lên với vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ...

“Chị Tư Miếu!”

Lúc Lưu Tư Miếu điều tra trong căn hộ ở tòa nhà số 8 mà Tu Thúc yêu cầu, cô bỗng nghĩ ra một câu hỏi suýt bị phớt lờ mất: Giả sử Phùng Lăng bị kẻ khác dùng phương thức xả khí gas tự nhiên ép mở cửa sổ ra, vậy thì việc bơm khí gas từ chỗ miệng van trong bếp, đến miệng lỗ trên bức tường phòng ngủ chính, cần phải có một đường ống nhựa nhôm phức hợp hoặc đường ống inox lượn sóng cực kỳ dài, đường kính không nhỏ, ước lượng tổng chiều dài phải hơn 20 mét, một đường ống dài như thế, dù có cuộn lại thành khoanh đi nữa cũng không phải món đồ nhỏ, sau khi vụ án xảy ra đã đi đâu mất rồi? Vì sao trong lúc khám nghiệm hiện trường, cảnh sát không phát hiện ra? Lúc ấy, tình huống khẩn trương, hung thủ không có nhiều khả năng giấu nó ở hành lang hoặc cầu thang bộ, làm thế rất dễ bị phát hiện, thế thì, khả năng lớn nhất chính là đã bị hung thủ mang ra khỏi tòa cao ốc...

Một người thế nào mà vác được cả một khoanh lớn đường ống mềm đi hiên ngang từ cửa tòa nhà ra, mà lại không khiến một đám người vây lại ngóng xem cảm thấy kỳ lạ, ngoại trừ công nhân phụ trách bảo dưỡng đường ống khí gas tự nhiên ra, có lẽ chỉ có thể là công nhân vệ sinh thường xuyên nhặt nhạnh những món rác thải mà cư dân bỏ đi, để đem bán thôi!

Cùng lúc ấy, câu nói vừa nảy của Từ Nhiễm như búa gõ làm cô bừng tỉnh:

“Tuy hẳn là đại Quách tiên sinh, nhưng suy cho cùng thì cũng là một thành viên trong đội công nhân vệ sinh đặc chủng, mấy món như

găng tay găng chân gì đấy, lúc làm việc chắc chắn phải mang theo chứ.”

Những vụ án xảy ra trong ba căn hung trạch đều có đặc điểm chung, đó là hung thủ không để lại bất kỳ dấu vân tay và dấu chân nào, về mặt ý nghĩa nào đấy thì điều này đã cấu thành “ký danh phạm tội” khả dĩ để gộp ba vụ án với nhau, nhưng loại trừ việc trong vụ án thứ ba, Phùng Lăng đã khóa trái mình trong phòng ngủ chính, còn hiện trường của vụ án thứ hai không hề có dấu vết vật lộn nào, rất hiển nhiên chính Nghê Bình đã tự mở cửa để dẫn sói vào nhà, nhưng trong lúc khám xét hiện trường thì cảnh sát không phát hiện ra dấu chân của kẻ khác, càng không phát hiện ra sàn nhà từng có dấu vết bị lau chùi, cũng có nghĩa là lúc vào nhà, hung thủ đã mang bọc giày sẵn, người như thế nào mang bọc giày vào nhà người khác mà không bị nghi ngờ - cũng là công nhân vệ sinh.

Còn về vụ án thứ nhất thì càng đáng nghi hơn, dựa trên suy luận của Hồ Diên Vân, có lẽ hai cô gái cự cãi nhau, cô Vương đã giết hại cô Dương, trong quá trình này đột nhiên có người xông vào, vô tình trông thấy hiện trường phân xác, sau đó xảy ra vật lộn với cô Vương, đồng thời dùng búa đập chết cô ta, tuy hung thủ đã lau dấu vân tay trên hung khí, nhưng khám xét hiện trường cho thấy hẳn không hề lau sàn nhà, nhưng trên sàn nhà chẳng hề có dấu chân của người thứ ba để lại, một lần nữa chứng tỏ rằng trước khi vào căn hộ, hung thủ đã mang bọc giày, điều này chỉ có thể được hiểu là một thói quen công việc, mà bốn chữ “công nhân vệ sinh” lại lần nữa xuất hiện trong đầu Lưu Tư Miếu.

Kẻ đã thực hiện ba tội ác trên có vẻ là một công nhân vệ sinh, buổi tối hôm nay người dọn dẹp từng hiện trường trong ba căn hung trạch cũng là một nhóm công nhân vệ sinh, giữa hai điều này có mối liên hệ gì không nhỉ? Lưu Tư Miếu trở nên trầm tư: phân tích từ vụ án xảy ra trong căn hung trạch đầu tiên, giả sử kẻ đột ngột đến nhà là một công nhân vệ sinh đến để dọn dẹp, thế thì, hoặc kẻ ấy vào nhằm nhà, hoặc là đến do được nạn nhân hẹn trước, khu ngoại ô mà Tân Thủy Viên tọa lạc tương đối hẻo lánh, công nhân vệ sinh ấy rất có

khả năng làm việc ngay tại tiểu khu này. Trước đó, trong lúc trao đổi tình tiết vụ án với Lôi Dung, Lưu Tư Miếu đã có được một bản tài liệu cơ bản của các công nhân vệ sinh đặc chủng công tác tối hôm nay, chú thích rõ trước đây Vương Hồng Hà từng làm lao công ở tiểu khu Tân Thủy Viên, điều quan trọng hơn là, chiều cao của bà ta chỉ có 1,56 mét, phù hợp với điều kiện quan trọng nhất - trên tấm giường dưới của chiếc giường hai tầng lúc không ngừng nhấc búa lên rồi đập xuống, đầu búa sẽ không va phải phần đáy của tấm giường tầng trên...

Nếu nói rằng trong vụ án giết người thứ nhất, việc điều tra hiện trường đã chứng minh rằng Vương Hồng Hà là một kẻ xâm nhập đã lơ mơ nhằm lẫn mà xông vào, thế thì hai vụ án sau đó, rất rõ ràng mục ta đã đóng vai trò là một kẻ chấp hành... Hai người mà mục ta giết hại, một người thì tổ chức cư dân để đối kháng với Trần Nhất Tân về tài sản căn hộ mà hắn muốn tháo dỡ, một người thì phụ trách xây dựng tòa Phong Chi Thụ quái dị khôn lường, vì thế, Vương Hồng Hà có đến tám, chín mươi phần trăm giống như Tu Thúc, đều là tông phạm của Trần Nhất Tân, là kẻ “đồng lõa” bí mật bất khả lộ, thậm chí hoàn toàn có thể suy đoán thêm một bước nữa: hai “vụ việc tự sát” sau cùng của ba căn hung trạch, đều do tên Tu Thúc thâm hiểm xảo trá lập kế sách giết người, rồi Vương Hồng Hà to khỏe phụ trách việc thực thi.

Lưu Tư Miếu gọi điện cho ban quản lý tiểu khu, tuy nhân viên trực ban nghe điện thoại cực kỳ không vui vì giấc mộng đẹp bị quấy rầy, nhưng đã cung cấp một thông tin quan trọng: Vương Hồng Hà vẫn thuê trọ ở tầng hầm của đơn nguyên 3, tòa nhà số 2.

Xét đến việc ba căn hung trạch đã được dọn vệ sinh xong, giả sử Tu Thúc muốn hợp mưu với Vương Hồng Hà giết hại Đường Tiểu Đường và các công nhân vệ sinh khác, căn tầng hầm ấy không nghi ngờ gì chính là địa điểm tối ưu để giết người thủ tiêu, nghĩ đến đó, Lưu Tư Miếu không hơi đâu lo đến thân thể mình đang bị cơn bạo bệnh giày vò đến nóng giãy nữa, kéo Từ Nhiễm chạy sang tòa nhà có căn tầng hầm ấy, lúc đến trước cổng tòa nhà, cô trông thấy những

vết tích và dấu chân trên mặt đất lầy lội, là một chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, cô ý thức được những dấu vết này nói lên điều gì, ngay tức khắc đi theo chúng, đồng thời đã đánh lối tắt kịp thời để chặn đầu các công nhân vệ sinh.

“Chị Tư Miếu, chị Tư Miếu!” Đường Tiểu Đường ôm lấy Lưu Tư Miếu, không biết là khóc hay cười, Lưu Tư Miếu cũng ôm chầm cô thật chặt với vẻ mừng rỡ! Lúc còn ở Bắc Kinh, thi thoảng họ gặp nhau vì công việc, nhưng quan hệ của họ rất tệ, Lưu Tư Miếu không thích cô nàng con ông cháu cha tiểu thư kiêu kỳ này, mà Đường Tiểu Đường cũng hơi sợ sệt mỗi khi gặp nữ sĩ quan lạnh lùng như sương giá, trong công việc thì kỹ lưỡng từng li từng tí này. Thế nhưng bây giờ, ở nơi cách xa Bắc Kinh ngàn dặm, họ lại thân thiết với nhau như chị em. Lý Văn Giải và Trương Siêu thấy Lưu Tư Miếu vác theo súng, biết là viện quân đã đến, cũng mừng rỡ vô cùng chẳng quan tâm nước mưa trút vào nữa, ngoác to miệng cười ngô nghê.

Từ Nhiễm hiểu ra rằng, đây chính là “con tin” mà suốt đêm nay cô ta và Lưu Tư Miếu phải tìm kiếm, trên mặt cô ta không mảy may nở nụ cười, níu níu khe khẽ gấu áo Lưu Tư Miếu, Lưu Tư Miếu nhìn cô ta một cái, lập tức hiểu ra, Từ Nhiễm đang nhắc nhở mình - vẫn chưa đến lúc hân hoan chúc mừng!

Lưu Tư Miếu kéo theo bọn Đường Tiểu Đường, nấp sau một dãy tượng đá màu xám trông giống như những chữ cái tiếng Anh, hàng cây sồi xanh ken nhau dày đặc hai bên tạo thành một màn che chắn rất tốt.

Lưu Tư Miếu khẽ hỏi Trương Siêu một chút, đã hiểu ra chiến thuật mà kẻ truy kích đang áp dụng, còn ước đoán được lúc hần nhận ra con mồi đã biến mất, chắc chắn sẽ đi từ chỗ tối ra ngoài. Thế là cô tìm được chỗ thích hợp để ẩn nấp và nhắm bắn ở một góc tượng đá, gác sẵn súng trường tự động, ngắm chuẩn về phía kẻ truy kích sắp sửa bước ra.

Vị trí của mèo và chuột sắp nghịch đảo.

Chỉ có Từ Nhiễm là để ý thấy bàn tay cầm súng của Lưu Tư Miếu, nhất là ngón tay đang quắp lấy cò súng cứ khẽ run rẩy không ngừng.

Lưu Tư Miếu nhìn găm vào một góc của tòa nhà kia, chờ đợi sự xuất hiện của kẻ truy kích, nhưng đầu óc nặng nề như bị rót chì không ngừng gục thông xuống, mí mắt thì nhũn yếu đến mức phải vận hết sức lực mới không bị nhắm lại, cô đang ngoan cường kháng cự với con ma bệnh, dùng toàn bộ nghị lực, cắn chặt răng, tập trung chú ý vào nơi mà mục tiêu sắp sửa xuất hiện, đồng thời không ngừng lặp lại ý nghĩ: chỉ cần bắn ngã kẻ truy kích, với kỹ thuật bắn của cô thì nhất định sẽ không trượt phát nào, thì cô sẽ cầm thẳng đầu xuống đất mà ngủ thiếp đi, ý nghĩ này đem lại cho cô sự an ủi và khích lệ...

Cơ ảo tưởng mê ly rồi cuộc cũng làm ánh mắt mờ mịt đi, đến khi cô ý thức được rằng kẻ truy kích đã đứng phía dưới ngọn đèn, trở thành một miếng bia mà bất luận là ánh sáng hoặc tư thế đều tuyệt hảo, thì đã trễ mất hai giây!

Ba phát súng liên tiếp, đều bị đối phương tránh được!

Không khó để nhận ra từ tốc độ tránh né và sự lựa chọn vị trí ẩn nấp, đối thủ sở hữu tài nghệ vô cùng chuyên nghiệp. Lưu Tư Miếu biết mình đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, một khi đối thủ thoát được, thì sẽ tức tốc điều chỉnh trạng thái, tuyệt đối sẽ không phạm lại kiểu sai lầm hạ đẳng như thế. Nếu là lúc bình thường, chắc chắn cô có thể đánh bại được hắn, thế nhưng hiện giờ, với thân thể mang bệnh đang dầm mưa thì hoàn toàn chẳng thể độ sức với kiểu đối thủ như thế này. Điều tồi tệ hơn là, một khi đối thủ quay vào chỗ tối, thì cả một đoàn người đông đúc sau lưng cô sẽ trở thành mục tiêu của hắn... Làm sao đây? Làm sao đây?! Một ngọn lửa nóng như thiêu đốt, thân người cô khẽ vẹo qua, không ngờ cả người lẫn súng ngã khuỵu xuống...

Ngay lập tức một tràng tiếng kêu thất thanh vang lên! Đường Tiểu Đường kêu la thống thiết, “Chị Tư Miếu, làm sao thế? Chị làm sao thế?!”

Từ Nhiễm bổ nhào sang, ôm lấy Tư Miếu, nhìn gương mặt không còn một giọt máu và đôi mắt nhắm nghiền của cô, nói với Đường Tiểu Đường, “Cô ấy sốt cao suốt, xem ra không gượng nổi nữa...”

“Thế thì phải làm sao?! Phải làm sao?!” Trương Siêu nôn nóng đến nỗi dùng nắm tay thụi miết lên bắp đùi của chính mình.

“Anh bình tĩnh lại đi!” Đường Tiểu Đường nắm lấy khẩu súng trường tự động, nói với mọi người, “Các người rút đi, để tôi yểm hộ cho!”

Từ Nhiễm giơ tay đoạt phắt lấy khẩu súng, “Chân cô có vết thương, bắn hết đạn rồi ở đây chờ chết sao? Các người mang Tư Miếu đi, mau chóng rút lui!” Cô ta chỉ sang bức tường cao ngăn cách tiểu khu thành hai khu vực nam bắc cách đó không xa, nói, “Có nhìn thấy bức tường cao kia không? Trên tường có một con đường nhỏ rộng cỡ bằng một người, lỗ châu mai hai bên giống như Vạn Lý Trường Thành vậy, có thể che chắn được, hiện chúng ta đang ở mé phía tây của tiểu khu, các người hãy men theo chiếc thang ở đầu tường phía tây bức tường mà trèo lên, đi thẳng theo con đường nhỏ ấy, khom lưng đi sang đầu phía đông, rồi trèo xuống bằng chiếc thang ở đó, rồi ra khỏi cửa đông của tiểu khu, là sẽ an toàn!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết!” Đường Tiểu Đường vừa mở miệng, đã bị Từ Nhiễm đập lại, “Cả tối nay, tôi và Tư Miếu đều đi tìm các người, giờ tìm được rồi, thì tuyệt đối không thể để tổn thất thêm một người nào nữa!

“Cô là ai?” Mãi đến lúc này, Lý Văn Giải mới nghĩ đến câu hỏi này, Đường Tiểu Đường và Trương Siêu cũng ném ánh mắt dò hỏi về

phía Từ Nhiễm.

“Tôi là ‘tiểu Quách tiên sinh.’” Từ Nhiễm nói câu này ra rồi, ngưng một thoáng, rồi nói bằng giọng khàn đặc vô cùng “Tôi tuyệt đối không để cho các công nhân vệ sinh phải tổn thất thêm một người nào nữa, tuyệt đối không!”

1

Có chút kỳ lạ, hoặc nên nói là, thật sự có chút kỳ lạ.

Kẻ truy kích trốn trong hốc cây, chậm rãi ngược đầu neho mắt nhìn vào dãy tượng đá ở chỗ xa ấy, bọn chuột nhắt nấp ngay đằng sau đó.

Không sai, cú đánh trả của bọn chuột nhắt lúc nầy làm hấn kinh ngạc sững sờ, hấn chưa bao giờ ngờ đến chuyện chúng có súng, hơn nữa từ tiếng súng rất dễ để phán đoán ra rằng đó là súng trường tự động. Ban đầu hấn tưởng cảnh sát đã đến nơi, một thứ tâm lý tuyệt vọng khiến hấn suýt ngã xuống, nhưng rất nhanh hấn đã phán đoán ra được từ sự yên ắng của bọn chuột nhắt: Bọn chúng chỉ có độc một khẩu súng, hơn nữa, tay xạ thủ duy nhất còn bị bệnh hoặc đã bị thương.

Có được kết luận này chẳng khó khăn gì: nếu xem xét từ ba phát súng mà mình suýt bị bắn trúng, thì kỹ thuật bắn của tay xạ thủ cực kỳ chuẩn, thật sự có thể nói là tay súng thần sầu trong số các tay súng thần sầu, nhưng một cao thủ như thế, không ngờ lại chờ mình đứng dưới ngọn đèn đường một hồi mới nổ súng, tốc độ bắn lúc nổ súng rõ ràng đã buông chậm lại, điều này cho thấy ý thức bắn của người đó không rõ ràng, tuyệt đối không có khả năng xảy ra đối với một tay súng thần sầu, trừ phi kẻ đó bị bệnh hoặc bị thương.

Nhưng cũng không thể lơ là xem thường, phương pháp tốt nhất là chờ đợi, trong cơn mưa rào mờ mịt tối đen này, cái chết luôn thuộc

về phía không thể chịu đựng được bóng tối.

Kẻ truy kích đã chờ rất lâu, nhìn ghim vào khu vực tượng đá với mí mắt không hề chớp, ngón tay quắp lấy cò súng, cho dù xảy ra một chút biến đổi nhẹ nhàng trong màu sắc của bóng tối, thì tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt hắn, cuối cùng, hắn nghe thấy một tràng tiếng động loạt soạt xuyên qua cành lá! Bọn chuột nhắt muốn chạy trốn! Hắn vừa mới bật dậy từ trong hốc cây, đã nghe thấy hai phát súng “đoàng đoàng”, khiến hắn giật mình vội nằm sấp xuống, lập tức hắn hiểu ra, xạ thủ đã đổi người! Kỹ thuật bắn của kẻ này hoàn toàn không thể sánh với kẻ trước! Hắn đứng dậy bắn trả hai phát, bắn “bụp bụp” vào tượng đá làm bốc lên một làn khói trắng, sau đó hắn nghe thấy một tràng tiếng chạy không mấy may che giấu!

Muốn chạy à? Nằm mơ đi!

Hắn đuổi theo, bóng đen phía trước chạy nhanh như chú nai nhỏ, hơn nữa có thể thấy là để tránh vác nặng, cô ta đã vứt súng đi, thời gian bức bách, không còn thời gian để tìm khẩu súng đó nữa. Hắn vừa đuổi theo vừa bắn liên tiếp, việc bắn một “tám bia di động” trong khi chạy trong màn mưa, đã làm giảm độ chuẩn xác của việc nhắm bắn xuống cực nhỏ, khiến cho chú nai nhỏ ấy, bất ngờ thay, có thể chạy thẳng một mạch đến chỗ cánh cổng nguyệt môn trên bức tường phía đông mà chẳng bị thương sợi tóc nào, “soạt” một phát lui mất sang khu Bắc.

“Khốn nạn!” Hắn giận dữ. Mãi đến lúc này, hắn mới nhận ra mình bị mắc lừa, con nai nhỏ ấy chỉ là để dụ hắn ra khỏi đó, những người còn lại đã không thấy tăm tích từ lâu rồi.

Thế này thì kế hoạch của ta thất bại rồi! Ta nhất định phải rời khỏi thành phố này, nhất định phải triển khai cuộc đào tẩu mới, nhất định phải một lần nữa sống cuộc sống như một con chuột chũi, không thể thấy ánh mặt trời, nghĩ đến đây, lửa căm phẫn ngập đầy lồng ngực khiến hắn khao khát ăn tươi nuốt sống con nai nhỏ đang trước ấy! Được thôi, tối nay dù không giết được ai, ta cũng phải giết mày!

Hắn đuổi theo như đã phát điên, để không cho phép thần chết đuổi kịp, chú nai nhỏ ấy cũng mặc kệ mọi thứ mà chạy điên cuồng!

Bất ngờ thay, màn mưa hình chữ nhật che cả trời lấp cả đất, lại bị họ xộc toang ra một đường hờ nổi liền trước sau, như thế một đoàn tàu lao vùn vụt xộc toang ra một đường hầm dưới mặt nước.

Sắp rồi, sắp bắt được mày rồi!

Đúng lúc hắn giơ súng lên, đồng thời tin chắc rằng chỉ cần một phát là có thể xuyên giữa lưng con nai nhỏ, thì bên đường bất chợt vụt ra một người bảo vệ, người nghe thấy tiếng súng bèn ra xem xét tình hình, viên bảo vệ chỉ mới vừa nhấc tay lên chỉ vào hắn mà la lên một câu “Anh” thì đã bị một phát súng của hắn hạ gục!

Trong khoảng mấy giây bị làm chậm trễ này, con nai nhỏ đã phốc lên bậc thềm, lao vào một tòa nhà, hắn bám sát phía sau, rồi vào đúng khoảnh khắc mà hắn đuổi theo vào thang máy, cánh cửa chậm chậm đóng lại, hắn tức đến nổi nhắm vào cửa thang máy mà nổ hai phát súng, lập tức hai lỗ đạn bị lõm trên cánh cửa inox, tiếng súng khủng khiếp làm chấn động tường vách đến nỗi rung lên ùng ùng.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy thang máy dừng ở tầng 15, mới ấn nút một buồng thang máy khác, đi vào trong.

Tầng 15.

Đó chẳng phải chính là...

Cửa thang máy mở ra, hắn lập tức lao ra ngoài, dựa lưng vào tường, dòng tai lắng nghe hồi lâu trên hành lang được chiếu sáng bởi đèn cảm ứng, không nắm bắt được bất kỳ âm thanh khác thường nào.

Chết tiệt, à chạy đi đâu mất rồi?!

Nghe kỹ thêm chút nữa, dường như tiếng mưa vọng ra từ căn hộ nào đấy, nghe lớn hơn những căn hộ khác...

Hắn tiến vài bước lên phía trước, dễ dàng phát hiện ra cánh cửa căn hộ 1502 đang khép hờ.

Để ta xem phen này mày còn chạy đi đâu được!

Hắn đẩy cửa ra, bóng tối ẩm ướt mà lạnh băng như bức tường sừng sững trước mặt. Hắn đóng cửa lại, đứng trong phòng khách, rất nhanh đôi mắt đã được huấn luyện nhìn thấy rõ hình dạng và vị trí mỗi vật thể. Hắn nghe hàm răng trắng hớn ra, từ giữa chòm râu lộ ra một nụ cười mím tàn nhẫn và tà ác: *Không sai, chính ở đây, ta và Vương Hồng Hà đã giết chết Phùng Lãng, phòng khi Phùng Lãng tỉnh dậy nghĩ thấy mùi khí gas, bèn trực tiếp mở cửa ra chứ không mở cửa sổ, ta để cho Vương Hồng Hà giữ cây cần câu ở chỗ ô cửa sổ nhỏ bằng gỗ, còn ta thì đeo găng tay, đứng ngoài cửa phòng ngủ giữ chặt tay nắm cửa... Vương Hồng Hà là một thợ thủ công không tồi, không nhiều lời, sức thì mạnh, xuống tay thì ác, lúc ấy chỉ cần hứa cho mày ta một căn tầng hầm, việc gì mày ta cũng dám làm.*

Vẫn là giám đốc Trần nhìn thấu suốt: đối với một kẻ đang đói, thì chiếc bánh bao nhuộm máu ăn vẫn thấy ngon.

Chỉ có điều bọn chúng chẳng sống đến ngày được ăn nó.

Kẻ truy kích xem xét một lượt phòng khách, lần lượt mở từng cánh cửa nhà vệ sinh, bếp và phòng ngủ phụ, nhưng chẳng thấy bóng dáng của con nai nhỏ đâu, tình hình này xem ra đã trốn vào phòng ngủ chính rồi.

Được rồi, trò chơi trốn tìm này, cũng nên đến hồi kết.

Hắn đi vào phòng ngủ chính, tiếng mưa rào ồn ã ban nãy, chính là vọng đến từ cánh cửa sổ để mở kia, giờ đây tiếng mưa càng lúc càng lớn, ào ào, tiếng vang khùng khiếp kinh thiên động địa, tựa hồ

như đứng ở cửa đập của đập nước lớn Tam Hiệp mà nghe tiếng nước lũ tràn ể vậy. Chú nai nhỏ ấy cũng chẳng có trong phòng này, kẻ truy kích đánh một vòng quanh căn phòng về nghi hoặc, chợt nhớ ra điều gì, tay phải cầm súng ngắm chuẩn, tay trái đột nhiên lật phắt tấm ván giường và nệm giường lên...

Ngoại trừ mấy chiếc gối và tấm chăn ga không ai dùng đến, trong tủ giường chẳng có gì cả.

À trốn đi đâu rồi?

Kẻ truy kích bước đến cửa sổ về môn lung, qua mảnh rèm rách nát bị cơn mưa rào đập xối xả đến mức lung lay chực rơi, hấn bỗng phát hiện ra, ngay trên đỉnh bức tường cao ở chếch phía dưới, có bốn bóng người đang khom lưng, vịn lấy lỗ châu mai, chầm chậm đi về phía trước.

Hấn hầu như có thể nhận ra, bóng người đi sau cùng, chính là cô gái suýt bị hấn bắn chết, may có bạn đồng hành đỡ một phát súng mới thoát nạn, chân cô gái hình như bị thương, khập khiễng từng bước, phía trước có một người đang nắm lấy tay cô, trông hình dáng cơ thể thì cũng là một cô gái, đi loạng choạng liêu xiêu trầy trật vô cùng.

Vị trí bắn tuyệt hảo!

Từ chỗ này có thể ngắm chuẩn bất kỳ người nào trong bốn người ấy, với kỹ thuật bắn của mình, hấn tuyệt đối có thể bắn chết được một người trong số đó! Cho dù không chuẩn, thì bọn chúng cũng chẳng có chỗ nào để ẩn náu, điều quan trọng hơn là, rất có thể chỉ cần bắn chết một tên, ba tên còn lại trong cơn hỗn loạn đều sẽ ngã xuống, bức tường cao bằng bốn năm tầng lầu, bất kỳ ai cũng sẽ khó tránh khỏi cái chết!

Con nai nhỏ ấy có lẽ nằm mơ cũng không tưởng tượng được, à lại dẫn ta tới một nơi để đưa toàn bộ bạn đồng hành của mình vào

chỗ chết...

Nghĩ kỹ lại thì, bóng lưng của con nai nhỏ ấy, có chút giống cô tiểu Quách tiên sinh đã thoát chết ở Phong Chi Thụ nhĩ.

Không ngờ ả lại lần nữa đẩy các công nhân vệ sinh hung tợn vào đường cùng.

Nghĩ vậy, nòng súng của kẻ truy kích ngấm chuẩn vào mấy người trên đỉnh bờ tường.

Bắn chết tên nào trước đây?

Bằng trực giác của một sát thủ, hắn quyết định chọn cô gái đi loạn choạng liêu xiêu ấy. *Đừng trông đáng bước đi như thế con ma men, nhưng nhìn tư thế khom lưng là biết cô ta từng được huấn luyện quân sự, đã tận dụng những lỗ châu mai ở mức độ tối đa để che giấu thân thể, kẻ đã hướng về phía ta mà bắn ba phát liên tiếp làm ta trầy trụa thảm hại, có lẽ chính là cô ta!*

Thế nhưng, nhìn từ góc độ mà ta đang đứng, thì nửa thân trên cô ta căn bản chẳng có chút che chắn gì.

Hắn nâng súng lên, ngấm chuẩn vào đầu cô gái, khóe môi xuất hiện nụ cười khẩy khể tỏ ra tiếc nuối vì phải từ biệt.

Sau đó, hắn ấn cò súng!

8

"Điều này đòi hỏi công tác của chúng ta phải càng tỉ mỉ, nghiêm túc, kỷ lưỡng từng chi tiết, tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm, thậm chí phải học được năng lực tìm kiếm sự thật ở hiện trường phạm tội đã được vệ sinh sạch hoàn toàn."

Lưu Tư Miếu đi loạng choạng về phía trước, một tay vịn lấy lỗ châu mai, một tay nắm lấy Đường Tiểu Đường sau lưng, màn mưa mịt mù mông lung, khiến ý thức cô vốn đã mơ hồ lại sinh ra ảo giác: cô dường như đang đứng bên sông, nước cuồn cuộn, dòng nước hùng vĩ chảy xiết ào ào, khoảng giữa từng cơn nhấp nhô sóng gợn, túa ra từng tia sáng màu bạc trắng cay, nhiều năm trôi qua, dấu chân của cô và anh để lại lúc đi qua bờ sông, đã bị nước sông gột sạch chẳng còn bóng hình gì nữa... Cả buổi tối, cô đã nỗ lực, dốc cạn sức lực, từng căn hung trạch đã vệ sinh hoàn toàn, từng câu hỏi bí ẩn khủng khiếp li kỳ, như vũng sinh lầy níu chặt mỗi bước chân tiến lên phía trước, trải qua cuộc bôn ba gian nan, cuối cùng cô cũng tìm thấy Đường Tiểu Đường, cô nhất định phải giao Tiểu Đường bình yên vô sự cho Lôi Dung, đây là lời hứa của cô với Lôi Dung, hơn nữa đến tận giờ phút này, cô mới phảng phất ý thức được rằng, đây cũng là minh chứng mà cô muốn đưa ra cho thế giới này: *Thứ mà ta đã đánh mất, ta nhất định sẽ tìm về!*

“Anh hỏi nước Tây Hồ, đã trộm mất mấy phần vẻ đẹp của nàng Ngày tháng trôi đi không còn để lại cho ai lời thề son sắt. Anh hỏi nước Tây Hồ, dốc tận mùi vị của lòng xót xa Còn lại nửa trái tim người yêu gọi không về...”

Tiếng súng vang lên. “Đoàng!”

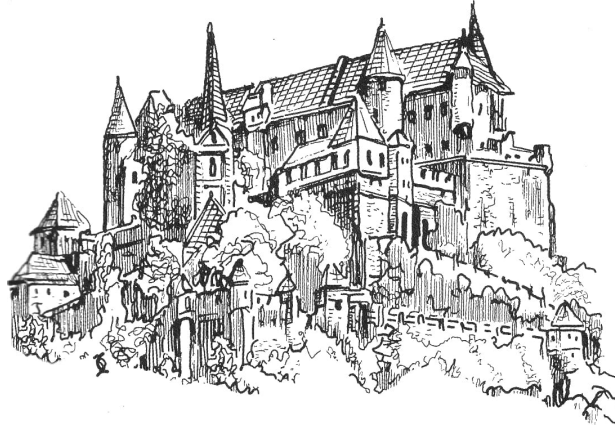
Đầu Lưu Tư Miếu như thể bị thứ gì đó va vào nặng nề, ngay sau đó, ánh mắt ngửa về phía sau trông thấy một vùng trắng muốt như tuyết, thì ra bầu trời tối đen trong cơn mưa rào, lại ẩn giấu một mảnh trắng muốt sáng lóng lánh đến thế.

Thân thể ấy ngã xuống mặt xi măng cứng chắc, phủ đầy nước mưa, phát ra tiếng “huỳnh huych”.

Dòng máu xối xả, đặc hơn gió, sánh hơn mưa, tối hơn cả đêm.

CHƯƠNG 11

Bằng chứng máu

“Người chỉ có chút khả năng thế này thôi sao, chỉ biết giết người thôi sao? Ta dám cược rằng buổi tối hể nhắm mắt lại, người có thể nhìn thấy cha mình, dù người đã giết bao nhiêu người, thì ông ấy cũng sẽ không biến mất, đúng chứ? Rốt cuộc ông ta đã làm gì người? Khiến người phải đi đến bước đường này!”

(Việc máu - Michael Connelly)

1

"Chiếc xe cảnh sát vừa đỗ lại trước cánh cổng lớn của Phong Chi Thụ, Đường Tiểu Đường nhìn thấy, qua tấm kính xe ngăn cách, Lôi Dung đang đứng ở cửa sảnh chờ cô, chẳng buồn xách ô nữa, cứ thế đội mưa xuống xe, nhào vào lòng Lôi Dung, khóc òa lên! Tựa hồ như muốn trút bỏ toàn bộ sợ hãi, uất ức và đau khổ phải chịu đựng suốt đêm nay bằng nước mắt. Lôi Dung ôm lấy cô, vuốt ve bờ vai và mái tóc, nhỏ giọng nói, “Ổn rồi, ổn rồi, đều đã qua cả rồi”, như thể một người mẹ cuối cùng cũng chờ đến lúc đưa con gái đi xa trở về... Hồi lâu sau, Đường Tiểu Đường mới ngưng cơn khóc òa, lúc cô vừa thốn thức vừa nhấc đầu khỏi vai Lôi Dung, qua đôi mắt rướm lệ mờ

nhòe, không ngờ lại thấy trên mặt Lôi Dung cũng vương đầy nước mắt.

Đây là điều mà Đường Tiểu Đường chưa từng thấy, thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến, một Lôi Dung kiên cường, lý tính nhường ấy, vậy mà cũng biết khóc, hơn nữa còn khóc mà chẳng phát thành hơi thành tiếng.

Phen này đến lượt Đường Tiểu Đường an ủi Lôi Dung rồi, cô vịn lấy vai Lôi Dung lắc khe khẽ, “Chị ơi chị sao rồi, chị nhìn xem chẳng phải em đã trở về an toàn rồi hay sao?”

“Cả tối hôm nay chị lo lắng cho em suốt...” Lôi Dung lau nước mắt, mỉm cười nói, “Em có thể trở về bình an vô sự, là quan trọng hơn hết thấy mọi thứ, phải rồi, Tư Miếu sao rồi?”

“Không ổn lắm...” Biểu cảm Đường Tiểu Đường có chút ảm đạm, “Chị ấy vốn sốt cao, bị giày vò cả đêm, lại dầm mưa, đột ngột bị súng bắn chỗ chóp tường, suýt nữa đã bắn trúng chị ấy, may chị ấy mệnh lớn, không bị trúng đạn, tên sát thủ ấy không biết làm kiểu gì, tự sảy chân rơi khỏi tòa nhà, ngã chết. Sau khi cảnh sát đến nơi, đã trực tiếp đưa chị Tư Miếu đến bệnh viện rồi.”

Cũng do sau khi phá giải vụ án xảy ra trong căn hung trạch thứ hai, Lưu Tư Miếu biết được Tu Thúc dùng phương thức báo cảnh sát giả để điều hết lực lượng còn lại ở đồn cảnh sát quản lý khu vực mà Tân Thủy Viên tọa lạc, cô chợt nghĩ rằng, tuy để bảo đảm an toàn cho hội thao toàn quốc, phần lớn lực lượng cảnh sát tinh lý đều được điều phối đến khu vực nhà thi đấu, nhưng ít nhất một nhóm cảnh sát đang trong “trạng thái để không”, chính là nhóm học sinh trường cảnh sát đã tiến hành diễn tập thực địa bên sông tối nay, thế là cô lập tức gọi điện cho Trương Hiện Hà, xin ông ấy mang theo người lên vào tiểu khu Tân Thủy Viên. Trường cảnh sát ở xa, lại mưa lớn, vì vậy lúc Trương Hiện Hà dẫn đội đến nơi, đúng lúc trông thấy Lưu Tư Miếu và các công nhân vệ sinh chậm chậm lần theo cây thang sắt bắc trên bờ tường phía đông trèo xuống, rất nhanh họ phát

hiện ra một thi thể nam giới nằm sắp phía dưới tòa nhà số 11, tay vẫn đang nắm chặt khẩu súng ngắn.

“Đội trưởng Trương đã tìm ra một căn hộ còn trống ở Tân Thủy Viên, tìm hiểu rõ tình tiết vụ án qua Lý Văn Giải và Trương Siêu, nếu không phải chị hỏi thăm một tiếng, ông ấy chẳng chịu thả em về đâu.” Đường Tiểu Đường vừa đi theo Lôi Dung vào trong nhà ăn, vừa dùng khăn lau mái tóc ướt đầm đìa, “Tên sát thủ ấy, nghe nói thân thể không rõ hình hài, cảnh sát đang dựa trên vết máu với dấu vân tay, để xác minh danh tính.”

“Còn xác minh gì nữa?” Lôi Dung hơi ngạc nhiên, “Chẳng phải chính là Tu Thúc sao?”

Đường Tiểu Đường tròn xoe mắt, “Sao có thể như thế được? May nhờ Tu Thúc phối hợp với em, đóng một vở kịch hay ho, mới lật tẩy được Vương Hồng Hà đấy chứ.”

Lôi Dung trố mắt ngẩn ngơ, có một cảm giác xây xẩm như trời đất nghịch đảo cả lên, “Thế... Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Đường Tiểu Đường kể lại, trong căn hung trạch thứ ba, cô đã phát hiện ra rằng có khả năng Vương Hồng Hà là hung thủ giết người, đúng lúc định nói ra, thì Tu Thúc lôi cô vào bếp, đẩy vào tường với vẻ hung hãn, quắp lấy cổ họng cô, Đường Tiểu Đường tưởng Tu Thúc là tông phạm của Vương Hồng Hà, định lấy mạng ra mà giăng cự, nào giờ đột nhiên Tu Thúc nén giọng xuống cực thấp, nói, “Cô liều lĩnh như thế, sẽ hại chết chính cô và các công nhân vệ sinh khác đấy!”

Đường Tiểu Đường rùng mình, đối mặt nhau gần đến thế, cô đã nhìn thấy trong ánh mắt của Tu Thúc vẻ hồi hộp và lo âu chân thành, thế là cô cũng ép giọng thấp xuống nói, “Ông biết hết cả rồi sao?”

“Tôi cũng mới vừa biết thôi.” Tu Thúc nói.

Đường Tiểu Đường cười khẩy khể lắc đầu, “Tôi không tin... Làm sao ông biết được? Ông đã biết những gì rồi?”

“Trong căn hung trạch thứ hai, lúc đốt tà, Vương Hồng Hà đã bị ma nhập, điều này là không bình thường.” Tu Thúc giọng tựa tơ phất, “Cái gọi là đốt tà, là đốt giày của người chết để đuổi tà của người chết, nếu thứ đem đốt không phải giày của người chết, thì vốn dĩ sẽ không động chạm phải ma quỷ gì cả, lúc đầu tôi chưa nhìn rõ ràng, tùy tiện xách một chiếc giày từ trên kệ để đốt, ai ngờ chiếc giày ấy là giày nữ, về sau tôi đã xem xét, tuy kích cỡ chiếc giày ấy giống hệt giày nam, nhưng cùng một kích cỡ, thì giày nữ sẽ nhỏ hơn giày nam không ít, vì vậy Nghê Bình chắc chắn sẽ không mang vừa, tôi đốt một đôi giày mà không phải là đôi Nghê Bình từng mang qua, vậy mà Vương Hồng Hà lại như bị ma nhập, chứng tỏ tự trong lòng bà ta có ma, thực tế là do luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, dựa trên cách nói của y học các cô, cái đấy gọi là chứng hysteria do tinh thần căng thẳng cao độ gây ra.”

Lúc này Đường Tiểu Đường mới hiểu ra, cái lão Tu Thúc vẫn luôn giả thần giả quỷ này, thực ra trong lòng như thể một tấm gương sáng rõ vậy, thế là cô cũng nói sơ lược phần suy luận rằng danh tính của hung thủ có khả năng là một công nhân vệ sinh ngụ tại tiểu khu này.

Tu Thúc nghe xong khể gật đầu, “Nhưng cô bộp chộp quá rồi, điều cô nói có thể có lý, nhưng không có bằng chứng, thì không buộc tội bà ta được, ngược lại có khả năng sẽ khiến bà ta hạ độc thủ với cô và các công nhân vệ sinh khác.”

“Nếu là như thế, ngược lại chính là chứng cứ sáng rõ cho việc phạm tội của bà ta.”

Tu Thúc sửng người.

Đúng lúc này, Lý Văn Giải đá tung cửa bước vào.

Cuộc đối thoại của họ đành phải gián đoạn, sau khi đuổi Lý Văn Giải ra khỏi bếp, Tu Thúc khẽ chỉ vào cánh cửa bếp đang mở toang, đưa mắt ra hiệu với Đường Tiểu Đường.

Đường Tiểu Đường hiểu ý, lập tức dùng tay trở thẳng sang phía phòng ngủ chính nói, *“Kẻ này cũng là tên đồng lõa giết người, chịu sự chỉ thị và uy hiếp của người khác mà thực hiện hành vi phạm tội, khiến cho oán hờn nhiều thân, không được giải thoát, có đúng không?!”*

Về “Kẻ này” trong câu nói này, Lý Văn Giải, Trương Siêu và lão Bì đều mặc nhiên cho rằng, là để ám chỉ kẻ “bị tự sát” là Phùng Lãng, nhưng Vương Hồng Hà sắc chất chứa ma trong lòng, nghe thấy bèn hờn xiêu phách tán, vì mỗi một chữ đều đang nhắm vào mu ta!

Tu Thúc giơ ngón tay cái về phía Đường Tiểu Đường, khen ngợi cô nhanh trí.

Lời tiếp theo của Tu Thúc, lại là lời nhắc nhở cố ý dành cho Vương Hồng Hà:

“Mỗi công nhân vệ sinh hung trạch, ngoài kỹ năng chuyên nghiệp và lòng gan dạ đầy đủ, còn cần phải học được cách giữ im lặng. Vì trông có vẻ như cô bước vào một căn hộ, nhưng thực ra thứ cô bước vào là từng câu chuyện máu me kinh dị, nếu cô sơ ý phát hiện ra điều gì, nhất quyết phải nói toang đi khắp nơi, thế thì chưa biết chừng cô sẽ trở thành nhân vật chính của câu chuyện máu me kinh dị tiếp theo!”

Điều đáng để nhắc đến một cách đặc biệt là lời căn dặn mà Tu Thúc dành cho Vương Hồng Hà, “Vương Hồng Hà, tôi nhớ chị ngụ dưới tầng ngầm ngay gần đây phải không, chị dẫn họ đi nghỉ ngơi đằng hoàng, đối với vị pháp y Tiểu Đường đây, chị phải chăm nom một chút, tối lửa tắt đèn thế này, đừng để cô ấy chạy lung tung...”

Những lời này, nếu Vương Hồng Hà vô tội, dĩ nhiên sẽ không nghe ra được ý tại ngôn ngoại, nhưng vừa vặn chính vì mục ta thật sự là kẻ tạo ra “từng câu chuyện máu me kinh dị”, cộng thêm việc đêm nay chẳng khác nào đi một lượt từ đầu đến cuối trong câu chuyện mà chính mục ta tạo ra, đối với Vương Hồng Hà, kẻ vốn luôn phấp phỏng nơm nớp, chỉ sợ tội ác của mình bị bại lộ, đã hình thành áp lực khủng khiếp, khiến mục ta không cầm cự nổi nữa, để che đậy tội ác thì không ngần ngại giết người để bịt đầu mối...

Nghe xong lời thuật lại của Đường Tiểu Đường, Lôi Dung choáng váng hoàn toàn, suốt cả buổi tối cô luôn lo lắng Tu Thúc sẽ thủ tiêu con tin, vậy mà không ngờ cuối cùng Tu Thúc lại bắt tay với Đường Tiểu Đường cùng nhau lật tẩy hung thủ thật sự của ba vụ án giết người trong hung trạch, “Nếu thế, vì sao Tu Thúc lại phải bắt cóc em chứ?”

“Bắt cóc?” Đường Tiểu Đường ngạc nhiên, “Ông ta có bắt cóc em đâu, là em tự tìm tới muốn làm công nhân vệ sinh hung trạch... Chẳng phải em đã bị chuyện của Lý Viên làm cho phát điên lên sao, em chỉ muốn học cách thoát khỏi sự vướng lụy của ma quỷ thôi.”

Lôi Dung day huyệt thái dương hồi lâu, ánh nhìn mới rõ nét trở lại, nhưng trí óc vẫn hỗn loạn như thể đã nấu cả một nồi cháo trong đấy, “Sao điện thoại của em mãi không gọi được thế?”

“Vì trong lúc dọn dẹp hung trạch thì không được dùng điện thoại, nếu không thì bầu không khí vốn đã căng thẳng, lại thêm tiếng chuông điện thoại ma quái lúc nửa đêm, thì sợ biết chừng nào, vì thế Tu Thúc đã thu hết cả, nhưng trước khi từ biệt, ông ta đã quên trả lại cho chúng em, chẳng biết bây giờ ông ta đang ở đâu, chờ đến lúc tìm được ông ta rồi em đòi lại sau, xem chừng một vị đại Quách tiên sinh như ông ta, cũng không đến nước sa cơ làm tay buôn điện thoại đã qua sử dụng đâu.”

Nghe giọng điệu Tiểu Đường còn có chút thân thiết với Tu Thúc, Lôi Dung càng ngạc nhiên hơn.

Đúng lúc này, viên cảnh sát phụ trách đưa Đường Tiểu Đường đến Phong Chi Thự bước vào phòng ăn, “Chủ nhiệm Lô, tôi nhận được cuộc gọi của đội trưởng Trương, ông ấy báo phát hiện một tên khả nghi nửa đêm cầm ô đi loanh quanh trong Tân Thủy Viên, còn muốn dò hỏi gì đó, giọng cũng chẳng phải người bản địa, nên đã bắt giữ anh ta lại, nhưng anh ta chẳng quan tâm, bảo là có quen biết chị, tên anh ta là Hộ Diên Vân...”

“Ờ?!” Đường Tiểu Đường vừa rót một ly nước nóng để uống, suýt thì sặc, “Sao thám tử lừng danh lại đến đây?”

Lô Dung thờ dãi, mỉm cười nói với viên cảnh sát, “Anh nói với đội trưởng Trương, người này là bạn tôi, lập tức đưa anh ta đến Phong Chi Thự, nếu anh ta muốn điều tra ở Tân Thủy Viên, thì cứ mặc kệ, nhưng hãy bảo anh ta là, hiện giờ chuyện bên Tân Thủy Viên xong xuôi rồi, vụ án mạng bên Phong Chi Thự cần anh ta đến điều tra phá án hơn.”

“E là điều này không phù hợp đâu!” Đột nhiên một giọng nói ồm ồm vang từ bên cạnh.

Lô Dung vừa nhìn sang, là Bộc Lượng, đang liếc mắt trừng trừng nhìn mình, vội vàng giải thích, “Hộ Diên Vân là nhà suy luận danh tiếng lẫy lừng, đã hỗ trợ phía cảnh sát phá rất nhiều đại án ở Bắc Kinh...”

“Bắc Kinh là Bắc Kinh, tỉnh lý là tỉnh lý.” Bộc Lượng khế vò chiếc mũi đỏ ửng nói, “Đừng thấy chúng tôi nằm phía nam sông Trường Giang, nhưng nói đến phép tắc thì cũng như phía bắc sông Hoàng Hà thôi. Nhà nước không cho phép thám tử tư can thiệp vào vụ án hình sự, tức là nước ta chẳng hề có thám tử tư. Cô là chuyên gia pháp y, cùng ngành với nhau dẫu không thân cũng hiểu cho nhau, cô giẫm chân vào vụ án này, tôi chẳng nói được gì, nhưng nếu thật sự phải xúi một người ngoài vào, thì tôi không cách gì nói với cấp trên đâu.”

Lôi Dung khẽ nhìn anh ta, biết rằng “bệnh nghề nghiệp” của anh ta đang tái phát, việc phía cảnh sát đã bài trừ tất cả mọi “nhân lực phi chuyên trách” trong công tác hình sự điều tra, là mối rắc rối mà những nhà suy luận như Hồ Diên Vân thường xuyên gặp phải, nếu giải quyết không khéo, thì đụng chạm khắp mọi nơi.

Viên cảnh sát nọ đứng tại chỗ, không biết phải làm sao, chợt nhớ ra điều gì, nói, “Phải rồi Chủ nhiệm, đội trưởng Trương còn nói, chúng tôi đã thu thập dấu vân tay của người ngã chết dưới tòa nhà số 11, đồng thời sau khi nhập vào kho dữ liệu vân tay, thì phát hiện hấn là sát thủ chuyên nghiệp mà cảnh sát truy nã nhiều năm, đội trưởng Trương đã gửi ảnh của hấn sang rồi, để xem chị có quen biết hay không.” Nói đoạn anh ta trình chiếc điện thoại vừa nhận được tấm ảnh trên WeChat.

Lôi Dung vừa xem, đã không hện mà bật ra một tiếng “Ồ” với Đường Tiểu Đường.

“Không sai, chính là tên này!” Đường Tiểu Đường nói với vẻ căm phẫn, “Lúc hấn giết Vương Hồng Hà em vẫn chưa nhìn thấy rõ, về sau hấn đứng dưới ngọn đèn đường, có cháy thành tro em cũng không quên bộ mặt đó.”

Lôi Dung không nói năng gì, lúc này Bộc Lượng kể bên đưa mắt nhìn một cái rồi nói ngay, “Ừa, chẳng phải là Hồ Nhạc sao?” Lôi Dung nói với vẻ lạnh lùng, “Kẻ này không những vẫn ở trong khu quản lý của anh suốt, còn từng độ sức với anh, vậy mà anh vẫn không nhận ra hấn là một tên tội phạm bị truy nã sao?”

Bộc Lượng trơ mắt ra. Căn cứ theo kỷ luật của đội cảnh sát, tội phạm truy nã nghiêm trọng hoạt động trong khu quản lý trong thời gian dài, thì người phụ trách cảnh vụ của khu quản lý có trách nhiệm truy tìm và nhận diện, nếu tội phạm truy nã gây án thêm lần nữa, thì được xếp vào loại sự cố, căn cứ trên mức xếp loại sự cố, người phụ trách phải chịu xử phạt ở nhiều mức độ khác nhau... Nhưng do số lượng tội phạm truy nã đang bỏ trốn rất nhiều, chẳng viên cảnh sát

nào sở hữu được đôi mắt có thể dựa vào hình ảnh lưu nội bộ mà tự động nhận biết được cả, vì vậy nếu vướng phải thì chỉ có thể tự nhận là xui xẻo mà thôi.

“Dĩ nhiên, anh mới đến khu quản lý không lâu, không thể trách anh toàn bộ được.” Giọng điệu Lôi Dung trở nên ôn hòa, “Sự việc này, để sau này tôi giải thích với lãnh đạo chủ quản của anh, quy tắc là cứng nhắc, chỉ có con người mới linh hoạt sống động.”

Bộc Lượng không phải là gã dần, lập tức trừng mắt nhìn viên cảnh sát nọ, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chóng gọi điện thoại cho đội trưởng Trương, mời anh Hồ gì đó sang đây đi chứ!”

Đường Tiểu Đường không nhịn được phải mím môi cười.

2

Nghe xong lời thuật của Lôi Dung và Đường Tiểu Đường đã 2 giờ sáng, mưa vẫn chưa tạnh, nhưng đã ngớt đi nhiều so với lúc anh xuống khỏi đường sắt cao tốc, lâm lâm lâm lâm, tuy nơi chân trời xa xăm kia thì thoáng vắng đến tiếng sấm, nhưng đã không còn khí thế rung động trời đất, mà giống tiếng họ hắng của một người bệnh phong thấp lúc nửa đêm. Anh đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, tất cả các loài thực vật trong vườn hoa đều nằm rạp xuống như cầu xin tha mạng, nước đọng không ngừng ứa ra từ từng hố lõm của chúng, nươg nhờ mớ cành khô lá gãy để tủa mịt mù đi những nơi khác. Những thứ đã bị cơn mưa rào lột trần xiêm y như ngọn giả sơn, mái đình nghỉ mát, giàn hoa sắt trang trí cùng với những cây cột trụ bằng đá khảm chum gốm màu đen, dưới ánh sáng soi rọi mờ màng của ngọn đèn bão nhỏ kiểu Âu, tất thảy đều gầy đi rất nhiều, hơn nữa còn nhất loạt bị trùn bởi lớp khói xanh, trông như lớp da đầu vừa bị cạo trọc.

Buổi đêm hết như cơn mê, cơn mưa hết như cơn mê, ngôi biệt thự hết như cơn mê...

Sau khi đến tỉnh lỵ, khó khăn lắm anh mới bắt được xe, vội lao đến tiểu khu Tân Thủy Viên cho kịp, nhận thấy nơi đây đã bị một nhóm cảnh sát bao vây ba vòng trong, ba vòng ngoài, anh trở nên lo lắng, sợ Lưu Tư Miếu gặp chuyện, vì vậy đã đi thẳng sang đây để hỏi han, kết quả bị coi là nghi phạm, nên bị bắt giữ, sau khi được thả, vì có “chỉ dụ bằng lời” của Lô Dung, anh được dịp dò hỏi Lý Văn Giải và Trương Siêu một cách chi tiết, nắm rõ diễn biến sự việc, đồng thời đã gọi thông vào điện thoại của Lưu Tư Miếu, hay tin cô đã nhập viện, lúc này trái tim đang treo lơ lửng mới hạ xuống. Lưu Tư Miếu đã được truyền dịch, bằng chút sức lực ít ỏi còn lại, tường thuật sơ lược chuyện cô và Từ Nhiễm bị Tu Thúc tấn công bằng súng, dặn dò anh nhất định phải nghĩ cách tìm ra Từ Nhiễm, bảo vệ an toàn cho cô ấy. Sau khi ngắt máy, Hô Diên Vân đi một lượt qua ba căn hung trạch mà các công nhân vệ sinh đã dọn dẹp tối nay, căn hộ mà Tu Thúc bố trí mai phục cùng với căn tầng hầm mà Vương Hồng Hà cư ngụ, vì qua điện thoại, anh hầu như đã tham gia vào màn suy luận của các vụ án xảy ra trong từng căn hung trạch rồi, vì vậy chuyến này vào đây, càng hỗ trợ anh nắm rõ được toàn bộ diện mạo của vụ án hơn nữa. Đối với âm mưu không ngừng bố trí những ám hiệu mà chỉ có thầy đuổi tà nhìn mới hiểu, dẫn dắt Từ Nhiễm đến được vị trí tối ưu sau đó mới tiến hành phục kích bằng súng của Tu Thúc, anh ngấm ngầm ngạc nhiên khâm phục khôn xiết.

Nhưng việc mà Lưu Tư Miếu phó thác cho mình, anh chưa hề hoàn thành, phía cảnh sát lòng sục khắp tiểu khu vẫn không tìm thấy Từ Nhiễm, rốt cuộc cô ta còn sống hay đã chết, trở thành một điều bí ẩn.

Đương lúc cảm thấy phiền muộn vì chuyện này, Trương Hiện Hà khuyên anh, “Hô Diên Vân, anh mau chóng đi Phong Chi Thự đi, chủ nhiệm Lô giục mấy lần rồi, bên Tân Thủy Viên cứ giao cho chúng tôi, dẫu sao thì vụ án đã kết thúc rồi.”

“Phải rồi, vụ án bên Tân Thủy Viên đã kết thúc rồi.” Anh nói lẩm bẩm, “Chỉ còn hai câu hỏi bí ẩn vẫn chưa được giải đáp... Trương Hiện Hà sững người, “Hai câu hỏi bí ẩn nào?”

“Một là tên sát thủ ấy đã rơi khỏi tòa nhà như thế nào...”

“Còn gì nữa?”

Hộ Diên Vân không nói gì.

Sau khi đến Phong Chi Thự, anh đi một mạch xuyên qua sảnh khách tựa hồ như sân khấu, đi xuyên qua một nhóm diễn viên đang ngồi hoặc đứng, biểu cảm phức tạp, đã diễn xuất trong vở tuồng lớn tối hôm nay, đi xuyên qua những ánh mắt đầy mệt mỏi, chán ghét, sửng sốt, thắc mắc hoài nghi, đến phòng ăn thì chỉ có hai người Lôi Dung và Đường Tiểu Đường. Đóng cửa lại, nghe họ kể lại trải nghiệm của bản thân, Hộ Diên Vân nghiêm nhiên trở thành “máy chủ” tổng kết hội tụ các tuyến thông tin một cách cụ thể, chi tiết và toàn diện nhất, cũng chính vì thế, anh vốn vẫn im lặng từ nãy giờ, nay vừa mở miệng ra, đã khiến Đường Tiểu Đường và Lôi Dung kinh ngạc sửng sốt.

“Tiểu Đường, trước buổi họp đóng kín cửa được triệu tập trong xưởng giết mổ, có phải cô đã quảng điện thoại của mình vào túi của Lôi Dung rồi không?” Đứng trước cửa sổ, nhìn đăm đăm ra bên ngoài hồi lâu, đột nhiên Hộ Diên Vân hỏi.

Lôi Dung kinh ngạc sửng sốt, thứ nhất cô không ngờ Hộ Diên Vân nghe nhiều như thế, mà lúc mở miệng lại hỏi ngay câu hỏi chẳng hề liên quan với vụ án tối hôm nay, thứ hai là cô cũng không biết vì sao Đường Tiểu Đường lại phải làm như thế.

Gương mặt Đường Tiểu Đường có chút đỏ phồng lên nhè nhẹ, “Đúng là có chuyện như thế...”

“Còn bật cả chế độ ghi âm, đúng chứ?” Hộ Diên Vân nói điềm đạm.

“Tôi chỉ đơn thuần là tò mò thôi...” Đường Tiểu Đường dẫu môi, lẩm bẩm, “Sáng sớm nay tôi bị chiếc móng tay trôi nổi trên cốc đánh

rằng làm cho sợ hãi, gặp chị Lôi Dung, chẳng muốn rời khỏi chị ấy một bước nào, kết quả bị ngăn lại trước cửa phòng họp ấy, không cho tôi vào, tôi chỉ muốn biết trong đó họp về cái gì, có liên quan đến tôi hay không...”

Lúc này Lôi Dung mới nhớ ra, trước khi vào phòng họp, Đường Tiểu Đường đã xin mình một gói giấy vệ sinh, cô để cô ấy lấy từ túi xách, có lẽ chính lúc ấy, cô ấy đã để chiếc điện thoại đã bật ghi âm vào trong đó, sau khi buổi họp kết thúc, cô muốn đi vệ sinh, nhờ Đường Tiểu Đường cầm túi xách giúp mình, có lẽ Tiểu Đường đã nhân cơ hội ấy lấy lại điện thoại... Lôi Dung nhìn Đường Tiểu Đường với vẻ đành lòng, dễ thấy vẻ an ủi trong ánh mắt nhiều hơn là trách móc, sau đó nhìn Hô Diên Vân nói, “Tiểu Đường luôn có tính cách con nít như thế, chỉ là tôi không hiểu lắm thôi... Làm sao cậu biết được những điều này?”

“Điều này có khó gì đâu. Nếu cô ấy không ghi âm lại, thì làm sao không đi vào phòng họp, mà vẫn biết chuyện Tu Thúc biết phép đuổi trừ hung linh, đồng thời đến tận nơi để tìm đội công nhân vệ sinh hung trạch chứ?” Hô Diên Vân nói.

Trên mặt Lôi Dung lập tức lộ ra biểu cảm vỡ lẽ sực tỉnh, đồng thời vỗ nhẹ lên trán, “Thật là, sao tôi mãi nghĩ ra nhĩ...”

“Câu hỏi mấu chốt là, Tu Thúc đã thu điện thoại của các cô vào lúc nào.” Hô Diên Vân hỏi Đường Tiểu Đường.

Đường Tiểu Đường khẽ suy nghĩ rồi nói, “Thu trước khi bước vào căn hung trạch đầu tiên... Cái này thì có gì đâu mà câu hỏi mấu chốt.”

“Dĩ nhiên là mấu chốt rồi.” Hô Diên Vân nói với giọng điệu nghiêm nghị, “Vì đó là điểm khởi đầu của chuỗi sự kiện xảy ra trong Tân Thủy Viên.”

Lôi Dung vô cùng sửng sốt, “Sao lại thế được? Rõ ràng ám hiệu đầu tiên mà Tu Thúc đã sắp đặt là vào sáng sớm hôm nay, nhầm rồi, vào sáng sớm hôm qua, chiếc móng tay trong cốc đánh răng của Đường Tiểu Đường, điều này nói rõ rằng chiếc móng tay ấy mới là khởi điểm của cả chuỗi sự kiện chứ!”

Hô Diên Vân sửng ra một thoáng, không lắc đầu, cũng chẳng gật đầu, “Nói thực thì, điểm này tôi tạm thời chưa nghĩ thông nhưng tôi cảm thấy, một âm mưu được tiến hành từng bước thận trọng, theo lẽ phải là tất yếu suốt cả con đường, chứ không phải một nửa thì tất yếu, còn một nửa thì ngẫu nhiên...”

“Ý cậu là gì?” Lôi Dung càng thấy khó hiểu hơn.

“Có nghĩa là, từ lúc Tu Thúc gọi điện cho chị, đến lúc hấn bố trí phục kích giết Từ Nhiễm, đều có tính tất yếu, quá trình Tư Miếu phá giải ám hiệu đồng thời tìm được căn hung trạch tiếp theo, chính là quá trình bước chân vào cạm bẫy mà hấn đã thiết đặt sẵn; nhưng từ lúc Đường Tiểu Đường phát hiện ra chiếc móng tay ấy cho đến lúc đến tận nơi tìm Tu Thúc, chủ động xin làm công nhân vệ sinh, quá trình này có quá nhiều tính ngẫu nhiên, trừ phi...”

Lôi Dung thấy Hô Diên Vân có chút do dự, bèn hỏi với vẻ bồn chồn, “Trừ phi gì, cậu đừng nói năng nửa vời thế chứ.”

Hô Diên Vân khẽ nhìn Đường Tiểu Đường, “Trừ phi Đường Tiểu Đường và Lưu Tiệp đều là tông phạm của Tu Thúc, cùng hỗ trợ hấn hoàn thành phi vụ ám sát Từ Nhiễm, nếu không thì không cách nào giải thích được từng mắt xích này, chị đi họp ở xưởng giết mổ, đến Phong Chi Thự, Đường Tiểu Đường gia nhập đội công nhân vệ sinh hung trạch, đã đan cài vào nhau như thế nào, cần biết là chỉ cần thiếu mất một mắt xích thì sự việc ở Tân Thủy Viên tối nay căn bản không xảy ra.”

“Sao có thể như thế được!” Đường Tiểu Đường bất giác bật ra tiếng kêu, “Trước đây tôi với Tu Thúc hoàn toàn chẳng quen biết

nhau.”

“Phải đấy.” Lô Dung nói, “Tôi đến tìm Tiểu Đường trước đó hoàn toàn chẳng hề báo cho cô ấy, và lại nếu Lưu Tiệp muốn làm hại Từ Nhiễm, thì đã tiết lộ địa chỉ nhà an toàn của cô ấy ra từ lâu, hà có gì phải sai một cao thủ như Sở Thiên Anh đi bảo vệ cô ấy chứ.”

“Tôi biết mà.” Hồ Diên Vân nói, “Vì vậy tôi nghiêng về hướng. thời điểm bắt đầu của vụ án là từ lúc Tu Thúc thu hết điện thoại của các công nhân vệ sinh.”

“Tôi vẫn không hiểu, vì sao anh cứ khẳng khẳng phải xác định thời điểm khởi đầu của vụ án vào lúc Tu Thúc thu điện thoại của chúng tôi.” Đường Tiểu Đường chẳng hiểu gì cả.

Hồ Diên Vân nhìn ghim vào mắt cô, “Cô vẫn không hiểu à, vì Tu Thúc cũng giống như cô, đã nghe đoạn ghi âm trong điện thoại cô rồi!”

Phen này, đến lượt Đường Tiểu Đường há hốc miệng không khép lại được, trong phút chốc cũng trở nên căng thẳng, “Rốt cuộc chuyện là thế nào? Anh nói rõ hơn chút đi Hồ Diên Vân.”

Hồ Diên Vân nói, “Tiểu Đường, tôi nghe cô kể lại những sự việc xảy ra đêm nay, cảm nhận rõ rệt nhất là từ lúc cô bắt đầu tham gia vào tiểu đội công nhân vệ sinh đặc chủng, vì tâm ma, hơn nữa vì sự phô trương thanh thế của Tu Thúc, khiến cô bị bầu không khí thần bí mà hấn cố tình tạo ra bao trùm lấy, chìm vào trong một ‘trường’, đánh mất đi bản thân, hơn nữa còn đánh mất đi năng lực chất vấn nghi ngờ và tư duy phân biệt, may mắn thay, cô là một nhân viên pháp y, tinh thần khoa học đã cắm rễ sâu trong lòng dần dà thức tỉnh, nhưng trong bầu không khí quái dị khó đoán và trong môi trường rối ren phức tạp, một cách bản năng, cô đã huy động toàn bộ tinh lực để tự bảo vệ mình, vì vậy dĩ nhiên sẽ sơ suất hoặc phớt lờ một số thứ, thậm chí là những thứ rõ ràng dễ thấy nhất, ví dụ như: *Làm thế nào Tu Thúc biết được chuyện tự tử của Lý Viên?*”

Nhìn Đường Tiểu Đường vẫn trố mắt há mồm, Hô Diên Vân nói, “Tu Thúc đâu phải thần tiên, chuyện chưa nói đã biết trước này mười ông thì hết cả mười ông đều là hạng lừa đảo, gì mà Nostradamus, gì mà Lý Thuần Phong, Viên Thiên Canh, nếu nhìn từ góc độ của toán học, tất cả đều là xác suất, do đó, hắn có thể biết được chuyện Lý Viên tự tử, chỉ có hai khả năng, hoặc cô đã nói cho hắn biết, hoặc là hắn thông qua các kênh khác biết được; nếu là trường hợp sau thì lại càng thu hẹp phạm vi thêm chút nữa, sau khi hắn gặp cô, tìm hiểu được thông tin này từ một nguồn tin mà cô không lưu tâm tới, thế thì chỉ có thể là chiếc máy điện thoại mà cô đã nộp cho hắn. Cô hãy thử suy nghĩ kỹ lưỡng, có phải lúc Tu Thúc nhắc đến sự việc của Lý Viên, thì toàn bộ nội dung đều chỉ gói gọn trong các thông tin mà cô từng tiết lộ lúc nói chuyện với Lôi Dung ở xưởng giết mổ không?”

“Cũng đúng thật... Ông ta chỉ nhắc đến chuyện tự tử của Lý Viên, sau đó là tự tôi nói liến thoắng ra hết.” Đường Tiểu Đường ngẩng đầu lên, “Tôi biết rồi, chắc chắn sau khi đốt tã ở căn hung trạch thứ nhất, khoảng thời gian mà Tu Thúc bảo là ra ban công hút thuốc, đã nghe lén đoạn ghi âm ấy trong điện thoại của tôi, vì sao ông ta phải làm thế?”

“Một người có tâm ma trong lòng, bỗng nhận thấy một cảnh sát đã chui vào đội ngũ mà chính mình dẫn dắt, hắn có thể không muốn điều tra rõ ràng xem chuyện là như thế nào chẳng? Còn nguồn thông tin nào tốt hơn điện thoại của cô nữa? Hắn chỉ cần lọc lại những thông tin mà cô xử lý gần đây nhất, thì sẽ rất dễ dàng phát hiện ra đoạn ghi âm, đồng thời nghe thấy đoạn đối thoại giữa cô với Lôi Dung”

“Trời ơi...” Lôi Dung khẽ rên rỉ, “Thế cũng có nghĩa là, Tu Thúc đã biết quan hệ giữa tôi và Tiểu Đường, cũng đã biết được nút thắt trong lòng Tiểu Đường, mới lợi dụng sự yếu đuối và nhạy cảm của cô ấy, dụ dỗ tôi cắn câu, hơn nữa còn câu cả mục tiêu thật sự - tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm, do lúc Lưu Tiệp mời tôi đi Phong Chi Thự, Tiểu Đường đã móc điện thoại ra khỏi túi của tôi, vì vậy Tu Thúc mới

không biết người ở cùng Từ Nhiễm tối hôm nay thật ra không phải tôi.”

Trong phút chốc, gian nhà bếp trở nên yên ắng, tiếng tí tách của hạt mưa gõ lên trên bầu cửa sổ, nghe trong và rõ nét lạ thường. “Nhưng mà, chẳng lẽ Tu Thúc không nghĩ đến chuyện, ngộ nhớ tôi điều động lực lượng cảnh sát, rà soát tất cả các căn hung trạch chưa từng được vệ sinh như sàng hạt cát thì phải làm sao? Ngộ nhớ tôi không tìm ra Từ Nhiễm thì phải làm sao? Ngộ nhớ Từ Nhiễm đã phá giải được ám hiệu, nhưng người làm pháp y như tôi lại không phá được vụ án chưa có lời giải trong hung trạch thì phải làm sao? Chẳng phải hắn sẽ không thể tiếp tục tiến hành âm mưu hay sao?” Chợt Lôi Dung ngẩng đầu lên hỏi.

“Chị Lôi Dung, bốn câu hỏi mà chị nhắc đến, tôi sẽ phân tích câu đầu tiên trước. Chị vừa nói rằng, lúc ở xưởng giết mổ, Lưu Tiệp đã nhắc đến không chỉ một lần, rằng do khai mạc hội thao toàn quốc, nên đa số lực lượng cảnh sát ở tỉnh lỵ đều bị điều đến xung quanh hội trường để chấp hành nhiệm vụ bảo vệ an ninh, đừng nói các phân cục đều đã vườn không nhà trống, mà đến cả đồn cảnh sát cũng chỉ còn lại mấy nhân viên trực ban thôi, Tu Thúc nghe thấy điều này rồi, còn lo lắng là chị sẽ điều động lực lượng cảnh sát gì nữa sao?” Hồ Diên Vân nói, “Còn ba câu hỏi phía sau, thì chỉ một câu là có thể giải đáp được hết. Chị hãy suy nghĩ rất ráo xem, ba căn hung trạch trong Tân Thủy Viên tối nay, có vụ án nào thật sự được phá giải vào lúc ấy không?”

Lôi Dung suy xét từng chuyện bèn vỡ lẽ ra, ba vụ án giết người trong ba căn hung trạch, nếu bảo rằng phá giải được thì lúc ấy mới phá giải được thủ phạm phạm tội, chứ chưa hề chỉ ra chính xác hung thủ, nhưng về phương diện này thì Tu Thúc tỏ ra rất “khoan dung”, luôn nhượng bộ, cho thấy, mục đích của Tu Thúc chỉ là lừa Từ Nhiễm đến một vị trí bắn kích tối ưu, còn việc phá án, rồi thủ tiêu con tin, đều là nguy trang, những hành hạ và lo âu của đêm nay, hóa ra chỉ là từng bước giẫm vào cạm bẫy mà hắn đã bố trí, Lôi Dung vừa

tức vừa buồn cười, cũng lơ mờ có một tia khâm phục dành cho Tu Thúc.

Thế là, cô nói với Hộ Diên Vân, “Chuyện bên Tân Thủy Viên xem như đã đến hồi kết, cứ giao Tu Thúc cho cảnh sát truy bắt, việc khẩn cấp trước mắt là mời cậu đến lướt mắt xem qua một chút vụ án của Trần Nhất Tân...”

“Vì sao lại nói là ‘lướt mắt xem qua một chút’ mà không nói là ‘phá án một chút?’” Hộ Diên Vân khế chau mày, “Hơn nữa không chỉ có vụ án này của Trần Nhất Tân, còn có cả cái chết của Triệu Hồng Pha và vụ các công nhân vệ sinh bị giết hại, đều xảy ra ở đây mà chưa được phá giải, đúng không?”

Lôi Dung khế nhìn đồng hồ, “Giờ chỉ còn lại bốn tiếng đồng hồ cho đến lúc trời sáng, chỉ cần mặt trời ló rạng, mưa tạnh, thì mấy người ở đây vào tối hôm nay đều tản đi hết, không có đầy đủ lý do, phía cảnh sát cũng không ngăn họ nổi, mà tôi có thể khẳng định rằng, hung thủ nằm ngay trong số bọn họ... Đừng nói là ba vụ án nữa, cậu có thể phá được vụ án vừa xảy ra đây thôi, xem như đã tạo nên kỳ tích rồi.”

“Chị cũng biết tôi thích ăn đồ nướng, giả sử có mấy vụ án được xiên trên que xiên bằng tre, thì tôi thà ăn một lèo hết sạch.” Hộ Diên Vân ngồi đối diện Lôi Dung, nhẹ nhẹ khom lưng, cùi chỏ chống lên trên đầu gối, ánh mắt nhìn cô dò hỏi, “Thế nhưng chị nói rất đúng thời gian cấp bách, tôi e rằng không có thời gian để hỏi từng nghi phạm, vả lại lúc này tôi đi ngang qua phòng khách, ánh mắt của bọn họ nhìn tôi như thể đề phòng trộm cắp vậy... Vì thế, xin chị hãy nói trực tiếp với tôi, chị cho rằng ai là kẻ đã giết Trần Nhất Tân?”

Lôi Dung không ngờ rằng anh lại hỏi thẳng thừng dứt khoát đến thế, cô do dự giây lát, rồi mới nói ra kẻ mà cô nghi ngờ và lý do nghi ngờ.

Hộ Diên Vân nghe xong gật đầu lia lịa, “Thế vì sao chị không bảo Bộc Lượng bắt hẩn lại?”

“Dẫu sao thì hai lý do khiến tôi nghi ngờ hẳn, chỉ là điểm đáng nghi, không phải bằng chứng sắt đá.” Lôi Dung có chút ngượng ngùng.

“Nếu là trong *Thám tử lừng danh Conan*”, chỉ bằng hai điều mà chị nói đây, đã đủ để khiến tên tội phạm quỳ trước ông Mori Kogoro đang bất tỉnh mà đổ lệ nhận tội rồi.” Hô Diên Vân khẽ cười, định nói gì đó, thì cửa phòng bật mở, Bộc Lượng hối hả đi vào, sắc mặt vô cùng khó coi, đầu mũi và mắt đỏ ửng, như thể vừa mới khóc.

“Sao thế?” Lôi Dung có chút băn khoăn.

Bộc Lượng dùng gan bàn tay khẽ quệt qua khóe mắt, “Tôi vừa nhận được tin báo, phó sở trưởng Lưu đã qua đời trong một tai nạn xe chiều hôm qua.”

“Cái gì?” Đường Tiểu Đường sững sốt tột độ.

Lôi Dung chậm rãi đứng dậy, biểu cảm nặng nề, “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Bộc Lượng nói đại khái về sự việc, sau đó nói, “Camera quan sát cho thấy, quả đúng là một sự cố giao thông, sau khi sự việc xảy ra thì chiếc xe tải hạng nặng tông lật chiếc Honda Prado, đã nhanh chóng tháo chạy, đến lúc tìm được nó rồi, thì tài xế đã tẩu thoát, hiện đang tiến hành truy xét căn cứ trên thông tin chủ xe. Vì công tác bảo vệ an ninh cho hội thao toàn quốc cực kỳ quan trọng, những việc khác đều phải nhường chỗ cho nó, vì vậy sau khi nhận thấy hiện trường phạm tội không có dấu hiệu cố ý tạo ra sự cố bởi hành vi con người, thì cảnh sát đã tạm thời phong tỏa thông tin.”

Tuy chỉ gặp mặt đôi lần với Lưu Tiệp, mấy lần liên lạc với nhau cũng chỉ gói gọn trong nhu cầu công việc, nhưng dẫu sao đi nữa, cũng là một người chiến hữu đã hy sinh, hướng hồ nổi chấn động sợ hãi của cả đêm nay, nói cho cùng cũng bắt nguồn từ việc Lưu Tiệp

dẫn mình đến Phong Chi Thự, ngay lúc này, cảm xúc trong lòng Lôi Dung lẫn lộn khó tả.

Phòng ăn lặng lẽ trong giây lát, như thể đang mặc niệm vậy. Hô Diên Vân chờ một lúc, rồi nói với Bộc Lượng “Tôi cần đi theo Lôi Dung xem qua mọi nơi trong Phong Chi Thự, phiền anh trông chừng mấy người trong phòng khách giúp, không cho họ tự ý đi lại.”

Tuy Bộc Lượng rất không phục cái tên mặt non choẹt búng ra sữa này, không hiểu vì sao đường đường một nhân viên cảnh vụ như mình lại bị cậu chàng nạt nộ sai khiến, nhưng anh ta không thể không nể mặt Lôi Dung, đành đi ra sảnh khách về bất mãn.

“Sao thế, cậu nghi ngờ cả Bộc Lượng luôn sao?” Lôi Dung hạ giọng hỏi Hô Diên Vân.

Hô Diên Vân nheo mắt lại, nói lấp lửng, “Đối với vụ án giết người, so với việc có động cơ hay không, thì việc có mặt ở hiện trường hay không có thể quyết định được mối tình nghi đối với một người hơn.”

“Thế nhưng lúc Trần Nhất Tân bị giết hại tối nay, Bộc Lượng không hề có mặt ở hiện trường.”

“Nhưng lúc Triệu Hồng Pha bị giết hại, thì anh ta có mặt.” Hô Diên Vân dùng tay vẽ một hình tròn lên trên chiếc bàn quầy bar bằng gỗ nguyên chất, “Rất nhiều lý luận liên quan đến hung trạch mà Tu Thúc đã nói đều là nhảm nhí, nhưng có một câu hắc nói tôi rất tán thành, ‘Biết cái hung của nó, đồng thời biết sở dĩ vì sao nó lại hung, thì mới có thể xua cái hung đi. Một ngôi biệt thự, xảy ra một vụ án giết người là ngẫu nhiên, xảy ra hai vụ án giết người là quái lạ, xảy ra ba vụ án giết người thì là thói quen, mà tất cả mọi thói quen nhất định đều được dung dưỡng từng bước một, vì vậy, mỗi người tham dự vào việc dung dưỡng nên thói quen này, tôi đều phải quy vào ánh nhìn nghi ngờ.’”

Lôi Dung bỗng nhớ ra điều gì, rút trong túi ra một mảnh giấy, “Cậu xem đi, đây là mấy nét mà tôi nguệch ngoạc trước lúc chuẩn bị điều tra thư phòng ở tầng ba, liệt ra bảy câu hỏi mà có nghĩ thế nào tôi cũng không hiểu nổi, tôi cảm thấy chỉ cần phá giải Bảy điểm lớn bất khả thi của Phong Chi Thự này, thì có thể giải đáp bí ẩn của ba vụ án giết người.”

Hô Diên Vân nhìn mảnh giấy ấy, quả nhiên có bảy câu hỏi được liệt ra:

Câu hỏi thứ nhất: *Ngoài bức tranh sơn dầu, trong quá trình xây dựng Phong Chi Thự, Trần Nhất Tân còn yểm những thứ “bùa ma” nào cho Triệu Hồng Pha?*

Câu hỏi thứ hai: *Rốt cuộc những công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại đã phát hiện ra “bí mật chí mạng” gì?*

Câu hỏi thứ ba: *Thứ gì trong Phong Chi Thự đã khiến Triệu Hồng Pha từ xuất hiện ảo giác đến phát điên?*

Câu hỏi thứ tư: *Khoảnh khắc Triệu Hồng Pha bị giết hại, Trần Nhất Tân chạy sang phòng suite kế bên thư phòng để làm gì?*

Câu hỏi thứ năm: *Hồ Nhạc thật sự là vệ sĩ của công ty bảo an Cừu Môn? Hay là gã cũng sở hữu một danh tính không ai biết đến?*
Câu hỏi thứ sáu: *Khẩu súng ấy là thế nào?*

Câu hỏi thứ bảy: *Rốt cuộc Triệu Hồng Pha đã nắm giữ bằng chứng mấu chốt nào gây bất lợi đối với Trần Nhất Tân, bằng chứng ấy đang ở đâu?*

“Nói thật thì, tôi không bằng Tư Miếu, cô ấy sốt cao mà vẫn có thể điều tra ba căn hung trạch, còn tôi thì đến tận bây giờ, ngay đến cả một câu hỏi cũng chưa tìm được câu trả lời.” Lôi Dung cười khổ sở nói.

“Ít ra thì câu này đã có câu trả lời rồi, Hồ Nhạc là sát thủ mà Trần Nhất Tân đã thuê.” Hộ Diên Vân dùng móng tay quệt một đường lên câu hỏi thứ năm, “Còn câu số 1, 2, 3, thật ra là cùng một câu hỏi, rốt cuộc thứ gì đã khiến Phong Chi Thự trở thành nơi quỷ ma lang vãng, điều này, chỉ có thân chinh thăm một chuyến thì tôi mới có thể tìm được câu trả lời.” Anh vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế, hỏi Đường Tiểu Đường, “Tiểu Đường, cô có mệt không, có buồn ngủ không, cần nghỉ ngơi một lát không?”

Đường Tiểu Đường khẽ lắc đầu, “Thần kinh đã căng cả đêm, giờ vẫn chưa lơ lửng ra chút nào, cho dù có nằm trên giường cũng không ngủ được.”

“Tốt lắm, vậy cô đi cùng chúng tôi đến căn thư phòng y như cơn mê ấy xem thử nào.” Hộ Diên Vân mỉm cười nói, “Dù sao nếu tối nay đi thêm một căn hung trạch đi nữa thì cô cũng đâu có màng nữa.”

3

Hầu Kế Phong vẫn đang canh giữ hiện trường phạm tội ở - tầng ba, nghe tin về cái chết của Lưu Tiệp, thì vừa sững sốt vừa đau lòng. Khi Lôi Dung hỏi anh ta có cần nghỉ ngơi một chút hay không, anh ta kiên quyết lắc đầu, “Cái chết của Triệu Hồng Pha và vụ việc các công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại, vẫn luôn là hai mảng tâm bệnh của phó sở trưởng Lưu, tôi phải hoàn thành di nguyện của anh ấy, phối hợp với chị làm rõ ràng triệt để toàn bộ những vụ án đã xảy ra ở đây!”

Anh ta nói nghiêm túc, Lôi Dung cũng nghe một cách nghiêm nghị.

Hộ Diên Vân dẫn bước định đi vào trong thư phòng, nhận thấy Đường Tiểu Đường đứng nơi ngưỡng cửa, nhìn khắp tứ phía, chẳng chịu nhúc nhích, không kiềm được bèn hỏi với vẻ băn khoăn, “Cô tìm gì thế?”

“O!” Đường Tiểu Đường dường như tỉnh khỏi giấc mộng, “Tôi còn đang nghĩ sau khi đi vào rồi có cần phải đốt tà trước không, vì vậy nên tìm kệ giày... Phù, tối hôm nay đúng là ‘Như đi vào giấc mộng lớn mãi không ra.’”

Hô Diên Vân nở nụ cười, đi thẳng một mạch vào thư phòng trên gương mặt anh, hoàn toàn chẳng thấy một chút xúu căng thẳng và nặng nề “cần phải có” khi đi vào một căn phòng có ma quỷ lớn vờn, anh cứ rờ rẫm chỗ này một tí, nhìn nhìn chỗ kia một tẹo, thờ ơ không để tâm như đang đi dạo trong hiệu bán đồ nội thất, chỉ có lúc thụp người xuống để xem xét thi thể Trần Nhất Tân là tương đối chăm chú và tỉ mỉ. Trái lại, Lôi Dung nhẩn nại giảng giải cho anh biết tình hình cụ thể vào lúc Triệu Hồng Pha và Trần Nhất Tân lần lượt tử vong nơi đây, còn đặc biệt chỉ cho anh xem vết dao trên tường và trên bàn, dường như anh hoàn toàn chẳng để tâm những việc ấy... Bỗng nhiên, anh dừng bước chân, chỉ vào cửa sổ kính vương rất nhiều chấm bùn đen mà hỏi, “Cánh cửa sổ này bị mở ra lúc nào thế?”

“Lúc tôi lén vào thư phòng để điều tra, cánh cửa này vẫn đóng chặt, sau khi Trần Nhất Tân chết, tôi đi vào lần nữa, phát hiện ra nó đã được mở, trên tay nắm cửa sổ phát hiện có dấu vân tay của Trần Nhất Tân.” Lôi Dung nói.

Hộ Diên Vân “ô” một tiếng, đẩy mở cánh cửa nhỏ dẫn thông sang phòng ngủ bên cạnh, “Lúc Trần Nhất Tân đi vào trong thư phòng, chị nấp ở ngay đây đúng không?”

“Đúng vậy.” Lôi Dung đến chỗ rèm cửa sổ, chỉ sang ngọn giả sơn phía đối diện nói, “Tôi còn sợ hấn đi vào, nấp sau rèm cửa sổ, lúc ấy có một ánh chớp lớn, tôi liền trông thấy Triệu Lâm Chi đứng trên đỉnh ngọn giả sơn, mặc một chiếc áo bào màu trắng, y như một con ma vậy...”

“Chị có thể chắc chắn là, thời điểm Triệu Lâm Chi đứng trên ngọn giả sơn, chính là thời điểm Trần Nhất Tân bị trúng đạn không?”
“Không thể...”

Hô Diên Vân khẩy tới khẩy lui cánh cửa nhỏ ấy, sau đó khẽ gõ lên khung cửa, rồi lại nằm rạp trên sàn mà nhìn hết nửa buổi trời, sau khi đứng dậy, anh đi vào hành lang, nhìn sang đầu phía đông tối ngòm, trầm ngâm suy nghĩ.

“Tôi cho rằng, hung thủ đã đứng trước ngưỡng cửa thư phòng, bắn một phát vào Trần Nhất Tân ở trong phòng, sau đó men theo hành lang để chạy về căn phòng mà mình ngụ ở tầng hai. Do Trần Nhất Tân đã mở cửa sổ ra, lại cuốn rèm cửa sổ lên, vì vậy sau khi đạn xuyên qua cơ thể hắn, đã bay ra vườn hoa mất rồi.” Lôi Dung nói, “Dĩ nhiên cũng khả năng khác, chính là Triệu Lân Chi đứng trên ngọn giả sơn, vẫy tay về phía Trần Nhất Tân nói gì đó, Trần Nhất Tân nghe không rõ, mở cửa sổ ra, cuốn rèm lên, thì Triệu Lân Chi đột nhiên nhắm vào hắn, bắn một phát... Nhưng nếu thế, do cự li bắn rất gần, lẽ ra đạn phải tiếp tục bay sau khi đâm xuyên qua thân thể Trần Nhất Tân, nhưng trên tường và trên cánh cửa của gian phòng đối diện, tôi không phát hiện thấy lỗ đạn...”.

Hộ Diên Vân bỗng cắt lời cô, “Để nghe rõ lời người ở bên ngoài nói, thì mở cửa sổ ra có thể hiểu được, nhưng có cần thiết phải cuốn rèm lên không?”

Lôi Dung lập tức câm nín.

“Không phải đâu, chị ơi, không phải như thế đâu.” Hộ Diên Vân từ tốn nói, “Cánh cửa sổ ấy có lẽ do Trần Nhất Tân mở ra, nhưng rèm cửa sổ, thì chắc chắn do hung thủ cuốn lên.”

“Ờ?” Khuôn mặt Lôi Dung vô cùng sửng sốt.

Hộ Diên Vân nói, “Ban nãy chị từng nói, trước khi lên điều tra thư phòng ở tầng ba, chị đã đến khoảng sân lộ thiên ở tầng hai để gọi điện thoại cho Lưu Tư Miếu, lúc ấy một cơn mưa tạt qua, chị bèn tìm một góc trú mưa để nói chuyện với Tư Miếu, đúng chứ?”

“Đúng là có chuyện như vậy.”

“Chị nhìn cửa sổ kính này là sẽ hiểu, những thứ ở trên ấy không phải là chấm giọt mưa, mà là chấm bùn hình thành nên do bùn đất mắc trong mắt lưới rèm cửa sổ bị cơn mưa rào tạt bắn lên. Điều này cho thấy lúc ấy mảnh rèm này vẫn đang được đóng chặt, mãi cho đến lúc trước khi Trần Nhất Tân bị sát hại, có kẻ lén vào đây để cuốn rèm lên...”

“Cũng có khả năng Trần Nhất Tân đã cuốn rèm lên chứ?” Đường Tiểu Đường nói.

“Không thể nào!” Hô Diên Vân khế lắc đầu, “Mảnh rèm này cực kỳ bền, phải khẩy hai chiếc móc khóa từ bên dưới đáy lên, mới có thể cuốn nó lên, thế nhưng trên đầu ngón tay Trần Nhất Tân thì chẳng có chút bụi bặm nào. Vì vậy tôi cho rằng, toàn bộ quá trình là thế này: trước khi Lôi Dung vào thư phòng điều tra, thì hung thủ đã đến đây trước, mở cửa sổ ra, cuốn rèm lên, đóng cửa sổ lại, sau đó mới đóng cửa lại rồi rời đi, đợi đến lúc Trần Nhất Tân đi vào thư phòng rồi, thì giơ súng lên ngay cửa để bắn chết hắn, sau đó theo đường hành lang để tẩu thoát, chắc chắn hắn đã đeo găng tay trong suốt quá trình, vì vậy đã không để lại bất kỳ dấu vân tay nào trên tay nắm cửa và tay nắm cửa sổ...”

Hầu Kế Phong vẫn đứng tựa vào khung cửa nãy giờ, không nhin được bèn cất lời, “Chẳng lẽ anh hoàn toàn không suy xét đến khả năng Triệu Lâm Chi giết người sao?”

“Lôi Dung nói rất đúng, lỗ đạn trên người Trần Nhất Tân cho thấy, viên đạn ấy đã đi xuyên qua thân thể hắn, nếu vậy thì, viên đạn hoặc là ghim lên trên tường, hoặc ghim lên trên cửa phòng đối diện, thế nhưng đều chẳng tìm thấy..”

“Không đúng!” Đột nhiên Hầu Kế Phong nói, giọng có chút kích động, “Tôi tìm thấy rồi!”

Lôi Dung giật mình sửng sốt, Hô Diên Vân cũng nhướng mày lên, “Ở đâu?”

Hầu Kế Phong chỉ lên chỗ trên cao của bức tường phía bắc, “Nhìn chỗ kia đi, có một miệng lỗ tròn tròn, vì nguyên nhân ánh sáng nên nhìn không rõ lắm, nhưng lúc này tôi đã nhìn khắp căn phòng một lượt thật tỉ mỉ, phát hiện thấy cái đấy, nhưng tiếc là chân tôi bị thương, không thể trèo lên ghế để lấy đầu đạn ra.”

Lôi Dung lập tức bê một chiếc ghế đến, trèo lên, rất nhanh quay xuống, biểu cảm thất vọng, “Nhìn hình thái rất giống với lỗ đạn, nhưng miệng lỗ có không ít bụi phủ bên trên, xem ra là do ngày trước để lại... Ôi dào, chẳng lẽ nó đã được tạo ra bởi như lời Lưu Tiệp đã nói, lúc anh ấy đến điều tra ở Phong Chi Thụ, bước vào căn thư phòng này, xuất hiện ảo giác đáng sợ, nổ súng bắn một phát?”

Hầu Kế Phong hiển nhiên là đã nhớ ra chuyện ấy, biểu cảm hơi cụt hứng.

Hộ Diên Vân khẽ nhún vai, “Kết quả như nhau, vẫn cho thấy rõ là hung thủ chỉ có khả năng bắn từ trong biệt thự hướng ra ngoài, chứ không phải là từ bên ngoài bắn vào trong, trừ phi cánh cửa căn phòng phía đối diện đang mở, viên đạn đã bay vào trong ấy rồi... Anh vừa nói vừa đi vào căn phòng phía đối diện.

Lôi Dung nói, “Không thể nào, trước khi điều tra thư phòng tôi đã thấy cánh cửa căn phòng này đóng kín, về sau cửa được mở ra cũng là nhờ lão Ngô dùng chìa khóa để mở. Vì dựa trên quy tắc mà Triệu Hồng Pha đã định từ ngày trước, những căn phòng không dùng hoặc ít dùng đến trong biệt thự này đều khóa lại hết, trên tầng ba chỉ có thư phòng và phòng suite là để cửa mở mà thôi.”

“Vì vậy...” Hộ Diên Vân trở lại hành lang, nói với Lôi Dung “Tất cả đều nói rõ ràng, nỗi hoài nghi của chị đối với kẻ ấy, là có lý. Tôi chỉ không hiểu, vì sao hẳn lại phải mở mảnh rèm ấy ra trước khi gây án... Thôi kệ, chờ đến lúc tìm được bằng chứng vững chắc chứng tỏ hân phạm tội, thì để tự hẳn nói cho chúng ta biết vậy!”

“Các vị đang nghi ngờ ai thế?” Hầu Kế Phong tròn xoe mắt.

Hộ Diên Vân đưa mắt nhìn anh ta một cái, “Anh tiếp tục trấn thủ tại đây, tôi và Lôi Dung, Đường Tiểu Đường xuống dưới lầu.” Nói xong anh kéo theo hai người ấy đi thẳng xuống dưới tầng hai. Hầu Kế Phong nhìn theo bóng lưng của họ, trên mặt phủ đầy mây đen

Xuống đến tầng hai rồi, họ cùng đi sang hành lang phía đông. Lúc đến trước cửa phòng của kẻ ấy, Lôi Dung bỗng nhớ trước khi lên tầng ba để điều tra thư phòng vào tối qua, mình đứng ở nơi đầu cầu thang, đột nhiên nảy sinh thứ cảm giác lạ lùng mà kinh dị:

Lúc ấy, toàn bộ tầng hai, bất kể hành lang phía đông hay hành lang phía tây, đều yên ắng, không một bóng người, nhìn vào như thể tất cả mọi người đều đã ngủ say, nhưng cô cứ cảm thấy rằng phía sau mỗi một cánh cửa, đều ẩn giấu một bào thai quỷ quyết đang áp tai lên trên cánh cửa lắng nghe động tĩnh nơi hành lang.

Nếu nói là hung trạch sinh ra ác quỷ, chẳng thà bảo ma quỷ hắc ám đã sinh ra hung trạch!

Hộ Diên Vân đẩy cửa ra, đi vào trong rồi lục tung mọi ngăn tủ thùng ngách tìm kiếm chứng cứ phạm tội quan trọng nhất - vũ khí. Thời gian phạm tội cấp bách, sau khi vụ án xảy ra thì toàn bộ Phong Chi Thự không có bất kỳ ai ra vào, cộng thêm việc Lôi Dung rất nhanh đã triệu tập những người cư ngụ trong sảnh khách ở tầng một, vì thế, kẻ ấy không có thời gian giấu khẩu súng vào một nơi nào đó khó phát hiện ra, có lẽ nó vẫn còn trong căn phòng này.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm, cũng chẳng phát hiện được gì.

Thế này là thế nào, chẳng lẽ suy luận của mình có sai sót?

Không thể nào, hai điểm đáng nghi mà Lôi Dung nhận thấy, quả thực đều chứng tỏ kẻ ấy là kẻ tình nghi lớn nhất mà!

Hộ Diên Vân đang ngậy người nhìn tấm ván giường bị giở lên, cái tủ áo đang mở toang, ngăn kéo đang được kéo ra và chiếc cặp da đã

bị trút sạch, bỗng nhiên Đường Tiểu Đường phát hiện ra một đôi dép trong sọt đựng giấy vụn, cô cầm đưa cho Hộ Diên Vân bảo, “Quả nhiên là hắc, quả nhiên là hắc! Anh xem cả một đồng bùn dưới đế dép, chắc chắn sau khi giết chết Trần Nhất Tân, hắc đã đội mưa đi băng qua vườn hoa, ném khẩu súng xuống dòng sông dưới bờ vực mất rồi!”

Hộ Diên Vân vừa nhìn phần đế dép, quả nhiên là một đồng bùn ướt màu vàng đen, mặt anh lập tức biến sắc, lao khỏi cửa chạy lên tầng ba, Lôi Dung và Đường Tiểu Đường không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn theo sát gót phía sau.

Chạy vào trong thư phòng, mở cửa sổ ra, Hộ Diên Vân ló đầu ra xem thử bên trái bên phải, tối om om không nhìn thấy rõ, anh bật đèn pin lên, cuối cùng, trên một đường ống xả nước to như con mãng xà, rọi thấy được một hàng dấu vết...

Lúc anh rút lại mái đầu đã nhỏ đầm hạt mưa vào trong phòng vệ ử rũ trần ngập gương mặt anh.

“Sao thế?” Lôi Dung hỏi, “Cậu đã phát hiện được gì rồi?”

“Tôi nhận ra mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.” Hộ Diên Vân thờ dài nói, “Tôi tưởng mình có thể phá được hai vụ án Triệu Hồng Pha bị sát hại và Trần Nhất Tân bị giết này dễ như trở bàn tay, bây giờ xem ra, tôi đã tự tin quá đáng, vụ án của Trần Nhất Tân không đơn giản như tưởng tượng, tên hung thủ mà chúng ta đã nhận định, có lẽ chẳng phải là hung thủ, hai điểm đáng nghi của hắc, đều có lời giải thích hợp lý...”

Hồ Kế Phong cười khẩy một tiếng, “Nghe anh nói những lời này, như thể anh đã phá được vụ án Triệu Hồng Pha rồi vậy.”

Hồ Diên Vân chau mày, thờ dài một hơi, “Ừ đấy, vụ ấy phá dễ dàng lắm, còn vụ án của Trần Nhất Tân thì như thể gặp ma thật rồi...”

Một câu nói mà khiến Lôi Dung, Đường Tiểu Đường và Hầu Kế Phong đều trở mặt há mồm!

Một lúc sau, Lôi Dung mới dùng giọng điệu hoàn toàn chẳng dám tin để nói, “Hô Diên Vân... Ý cậu là, vụ án Triệu Hồng Pha chết trong phòng kín, cậu đã phá được rồi?”

“Đúng vậy, cái đó có gì khó đâu...” Hô Diên Vân vẻ mặt chẳng bỏ như thể “cái trang ấy đã bị lật qua từ lâu rồi” vậy.

“Không thể như thế được! Tuyệt đối không thể như thế được!”

Hầu Kế Phong kích động đến nỗi gần như gào lên, “Bao nhiêu cảnh sát, mất nhiều thời gian đến thế để tiến hành điều tra, cũng chẳng làm rõ được nguyên nhân cái chết của Triệu Hồng Pha, anh tới thư phòng này chưa đầy nửa tiếng, đã có thể phá án được rồi ư?! Có giết tôi đi nữa tôi cũng không tin!”

Hô Diên Vân bị tiếng kêu gào ấy làm giật mình, nhìn anh ta chăm chăm, thấy bộ dạng quả thực không chịu tin của anh ta, khẽ nhún vai rồi nói, “Được thôi, Lôi Dung, phiền chị xuống dưới lầu một chuyến, dẫn Triệu Lâm Chi đang bị nhốt trong phòng ra đây gặp tôi, tôi có vài câu muốn nói riêng với cậu ta.”

4

Bộc Lượng một tay tóm lấy Triệu Lâm Chi ướm như chuột lột đi vào phòng khách ở tầng một, những người đang tụ tập nơi đây lần lượt dồn ánh mắt khinh thường về phía cậu ta, như thể đang nhìn một viên chức trở về thu dọn đồ đạc sau khi bị đuổi việc. Chiếc áo bào dài trên người Triệu Lâm Chi đã đầy vết bùn lấm, hoàn toàn không nhận ra được màu trắng ban đầu nữa, thân thể gầy gò rũ rượi thành hình dáng rúm ró xiêu vẹo, dường như hễ Bộc Lượng lơ tay ra là sẽ đổ sập hoàn toàn. Trên tóc cậu ta vương đầy cỏ và lá cây, trong con mắt đỏ ngầu như máu phóng ra ánh sáng thù hận và sợ hãi, miệng

cậu ta cứ há hớp tựa hồ đang không ngừng xin tha, điều thu hút sự chú ý hơn là phần xương gò má gồ lên rõ cao không ngừng run rẩy, chẳng khác nào muốn chọc vỡ lớp da mặt mỏng mảnh... Tất cả cho thấy, dưới nỗi hãi hùng và áp lực nặng nề cực độ, trạng thái tinh thần của cậu ta đã ở bên bờ vực sụp đổ.

“Mày, đi lên!” Bộc Lượng chỉ phất vào đường cầu thang hình vòng cung đôi, “Tầng ba, thư phòng của Triệu Hồng Pha, có người đang chờ chú mày trong đó.”

“Tôi... Chân tôi bị té gãy mất rồi.” Triệu Lâm Chi chỉ vào chân mình, khẩn nài.

“Bớt làm nhảm lại đi!” Bộc Lượng đẩy cậu ta một cái, “Chú mày có bò đi nữa thì cũng phải bò lên đấy!”

Cú đẩy này, đã đẩy cho Triệu Lâm Chi ngã dúm dui, cậu ta cảm đầu thẳng xuống thảm trải sàn, kêu lên, nguầy mông mãi cũng không thể bò dậy được, La Khiêm và Triệu Long không kiềm được bật cười thành tiếng, trái lại Tommy nhìn mà chẳng đành lòng nữa, tiến lên đỡ cậu ta dậy, Triệu Lâm Chi níu chặt lấy tay áo gã, như thể níu lấy một hành rơm cứu mạng vậy, Tommy vỗ vỗ lên vai cậu ta, hạ thấp giọng nói, “Cậu cũng lớn rồi, có những con đường cần phải đi một mình.” Nói đoạn đẩy nhẹ cậu ta một cái, Triệu Lâm Chi vịn lấy tay nắm của cầu thang hình vòng cung với vẻ náo nùng, đi từng bước lên trên.

Chờ đến khi Triệu Lâm Chi đi khuất lên trên rồi, Bộc Lượng đi sang phía Lô Dung, gần giọng xuống thấp nói, “Rốt cuộc thì vị đại thám tử ấy tìm Triệu Lâm Chi có việc gì thế?”

Lô Dung khẽ lắc đầu, bất giác nhớ lại lời hồi đáp tràn đầy tự tin của Hồ Diên Vân đối với việc phá được vụ án Triệu Hồng Pha ban nãy, cười khổ sở nói, “Tôi cũng không biết nữa... Chắc lại đến lúc cậu ta tỏ oai như thần rồi.”

Khó khăn lắm Triệu Lâm Chi mới trèo lên được tầng ba, đứng ngay đầu cầu thang, khom lưng xuống, chống tay lên đầu gối, thở dốc hổn hển, lúc ngẩng đầu lên, bỗng nhận ra cơn mưa ngoài cửa sổ đã tạnh rồi.

Không biết mưa đã tạnh từ lúc nào, như thể có người đã cầm điều khiển ấn một phát, bèn “soạt” một cái không mưa nữa, ánh chớp và sấm rền cũng đã trở thành chuyện rất xa xôi. Trên bầu trời không có sợi mây nào, nhưng cũng chẳng hề có ánh trăng và ánh sao đâu cả, cứ thế treo đấy như một tấm màn đen, khiến bầu không khí vốn đã ẩm ướt trở nên âm u lạnh lẽo. Muôn tiếng động đều câm lặng, thi thoảng vắng đến tiếng tí tách của giọt mưa nhỏ xuống từ trên mái nhà, trông rõ đến mức khiến người ta hãi hùng khiếp vía. Không biết ai đã tắt hết đèn đóm khắp hành lang tầng ba, hai đầu đông tây tối đến nỗi như ổ bụng của loài mãng xà, một bầu không khí quái dị mà khủng khiếp lan dần ra mờ mịt, khiến Triệu Lâm Chi run lấy bầy, cậu ta nhìn hồi lâu như thể cầu cứu, mới nhận thấy căn thư phòng ở tận cùng đầu phía tây hành lang ấy, tuy cửa đang đóng, nhưng dưới khe cửa lại hắt ra một tia ánh đèn, trông vàng vọt tựa như vạt áo của u linh...

Không biết làm sao, đột nhiên cậu ta nhớ đến người cha nuôi, tối hôm ấy, khi Trần Nhất Tân đi lên lầu để gặp ông ấy, chắc chắn cũng đã nhìn thấy cảnh tượng tương đồng như thế...

Nỗi kinh hãi lớn lao lập tức quện chặt lấy cậu ta, cậu ta muốn bước lui về phía sau, nhưng trong bóng tối một đôi bàn tay vô hình đã túm chặt lấy cổ chân, lôi cậu ta về phía ngưỡng cửa thư phòng trong cơn mộng lung, cậu ta không còn biết rõ rốt cuộc mình là Trần Nhất Tân hay là Triệu Lâm Chi nữa, chỉ có thể đi từng bước về phía trước, trên bức tường lạnh giá nơi hành lang đột nhiên hiện lên gương mặt màu trắng độc ác mà bệnh hoạn của người cha nuôi, khóe miệng vương máu nhoèn lên, ông ấy chết rồi, nhưng ông ấy vẫn đang cười! Tiếng cười...

Triệu Lâm Chi phát ra tiếng nấc nghẹn từ cuống họng như tiếng khóc ni non của em bé, thân thể co quắp lại, như thể một người lùn sắp sửa phải leo lên giá treo cổ, nếu phải nói là đang đi, chẳng thà nói là đang quỳ đi bằng gối.

Cuối cùng cũng đã đến được trước cửa thư phòng, đám mây mù về chuyện rối cuộc mình là Triệu Lâm Chi hay Trần Nhất Tân, càng trở nên hỗn độn, cậu ta nuốt nước bọt rất lâu, sau đó nhấc tay lên với vẻ thấp thòm nơm nớp, khẽ gõ cửa.

“Cốc cốc cốc!”

Không có phản ứng, trong phòng im ắng như chết.

Cha nuôi đã chết nơi đây, Trần Nhất Tân đã chết nơi đây, lại còn sáu công nhân vệ sinh nọ, những án mạng căn biệt thự này đến nay vẫn sống động trước mắt, từng đôi mắt chết mà không nhắm ấy, tất cả mọi thứ này đều là do..

Triệu Lâm Chi muốn chạy, muốn mặc kệ mọi thứ mà co giò bỏ chạy, nhưng mặc cho cậu ta đã vận hết hơi sức, bàn tay trong cỏi vô minh đang nắm chặt cổ chân cậu ta ấy, vẫn nhất quyết không lợi lòng mảy may.

Ta hiểu rồi, ta vẫn chưa làm cách nào giải trừ được lời nguyền xong chuyện phải làm, vì vậy không có trói buộc lấy ta.

Triệu Lâm Chi đã biến thành một con sâu bị quắp dưới mỏ chim, vùng vẫy bất lực, cậu ta nhấc tay lên, lại gõ thêm ba cú với vẻ trơ như gỗ.

“Cốc cốc cốc!”

Trong phòng vẫn không có tăm hơi gì.

Buông tha cho tôi đi...

Trong lòng cậu ta thiết tha khẩn nài.

Buông tha cho tôi đi, tôi không phải thủ phạm chính, mà chỉ là một tên giúp sức bị cơn nghiện khống chế, không thể tự chủ được, chỉ là một con sâu đáng thương trước sau gì cũng sẽ im hơi lặng tiếng mà chết đi trong một đường cống ngầm nào đấy, tha cho tôi đi...

Cứ như là kỳ tích, chân cậu ta đã cử động được.

Có lẽ lời cầu nguyện đã đạt hiệu quả, cậu ta thở dài một hơi với vẻ mừng vui, đang dần bước chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe thấy phía sau cánh cửa ấy vọng ra một tiếng hét to lớn mà thảm thiết.

“Á!”

Là tiếng hét của cha nuôi!

Cha nuôi còn sống, ông ấy đến để đòi mạng mình!

Triệu Lâm Chi sợ đến nỗi ngồi phịch xuống sàn, không ngừng né về phía sau, lưng sau va mạnh lên trên cánh cửa của căn phòng đối diện!

Lúc này, tiếng “thình thình thình” lên cầu thang vắng đến, chỉ thấy quản gia Ngô, Tommy, Triệu Long, La Khiêm, Tô Tô và Đồng Lệ đều đã lao từ dưới tầng một lên, người đi đằng trước là Lôi Dung và Bộc Lượng.

Bộc Lượng xông lên chop thẳng một cú nắm lấy cổ áo Triệu Lâm Chi, “Ai đang kêu đấy? Đang hỏi chú mày đấy, ai đang kêu đấy?!”

Triệu Lâm Chi nhấc cánh tay lên, đầu ngón tay run rẩy chỉ sang cánh cửa đóng chặt của thư phòng, “Cha tôi... Cha tôi, ông ấy ở trong kia!”

Bộc Lượng ngậy ra, anh ta đột ngột quay người lại, vịn tay nắm cửa, đẩy cửa phòng ra!

Hồi Triệu Hồng Pha chết bên trong căn phòng này, cửa phòng đã bị đá tung ra bởi chính anh ta và Hồ Nhạc, sau đợt ấy, nút khóa của ổ bị hỏng, lần lượt lúc hai đội công nhân vệ sinh đến dọn dẹp, không biết ai đã lắp lại then khóa bị bỏ toác ra vào chỗ cũ, vì vậy cánh cửa này chỉ có thể đóng mà không thể khóa được, cú đẩy này của Bộc Lượng làm cảnh tượng trong căn phòng, trong nháy mắt hiện ra trước mặt mọi người!

Tất cả những người có mặt tại hiện trường vào cái đêm Triệu Hồng Pha bỏ mạng, đều bất giác nổi hết gai ốc!

Điều kinh dị nhất trên thế giới này chính là khi một sự việc kinh dị cùng cực xảy ra hai lần y hệt nhau...Chỉ thấy dưới ánh soi rọi của ngọn đèn bàn ám vàng, một người đang nằm nghiêng trên mặt sàn phía trước bàn đọc sách, nắm chặt con dao trong tay, cổ họng phát ra tiếng “khục khục khục” đáng sợ, phía dưới thân thể vì cơn đau đớn cùng cực mà càng co quắp vặn vẹo hơn, một vũng máu đỏ đã đọng lại...

Chỉ có điều lần này, người nằm trên sàn không phải Triệu Hồng Pha, mà là Hộ Diên Vân

“Hộ Diên Vân!”

Lôi Dung kêu lên, chực lao bổ vào trong, ai ngờ cánh cửa đã được mở ra, như thể bị trúng tà, “vù” một tiếng tự đóng sập lại, Lôi Dung vừa đẩy vừa đập lên cánh cửa như thể phát điên, nhưng có cố cách mấy thì cánh cửa cũng không động đậy, như thể có tảng đá Thái Sơn chặn phía sau.

Còn Triệu Lâm Chi thì sụp đổ hoàn toàn, cậu ta quỳ trên sàn khóc òa òa, vừa khóc vừa đập đầu lên sàn, đến nổi trên trán đầy máu, còn

không ngừng kêu to, “Cha ơi, cha hãy tha cho con! Cha ơi, cha hãy tha cho con!”

Ngô quản gia cùng mấy người khác nhất thời luống cuống tay chân, không biết nên giúp Lôi Dung tông cửa, hay là nên khuyên ngăn tiếng gào khóc của Triệu Lâm Chi... Cổ xác chết giống y hệt như Triệu Hồng Pha trong phòng ấy, khiến họ không hện mà cùng nhớ lại nhiều vụ án đẫm máu từng xảy ra trong Phong Chi Thụ... Từng sinh mạng đang sống đã chôn thân nơi đây, giờ lại có thêm một người nữa... Rốt cuộc đây là do ác ma tác quái? Hay là kẻ ác hành hung? Hay chẳng bản thân căn biệt thự này đã là một con ác ma khát máu? Họ ngẩng đầu lên, tựa hồ trông thấy vô số ma quỷ lượn lờ trong căn hung trạch khổng lồ này...

Đồng Lệ không kiềm được phải bịt tai vào, nhắm mắt lại.

Đến cả Bộc Lượng luôn cục cằn liều lĩnh cũng trở như phỗng không dám đẩy mở cánh cửa ấy thêm lần nữa.

Tuy nhiên đúng lúc này, cửa phòng lại tự động mở ra. Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người đều như rơi vào cõi mộng...

Ngọn đèn bàn vẫn rải ánh sáng ám vàng xuống mặt sàn như cũ, nhưng trên sàn sạch sẽ tinh tươm, chẳng có vết máu nào, Hồ Diên Vân đứng tựa vào chiếc bàn đọc sách, trong tay vẫn đang nắm chặt con dao, bên khóe môi vương một nụ cười mím như câu đố bí ẩn.

Từ sau cửa, Hầu Kế Phong đi ra.

“Đây... rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Lôi Dung bị làm cho ngờ ngác hoàn toàn.

Hồ Diên Vân bước ra ngưỡng cửa, nói với mọi người, “Tôi muốn hỏi một chút, buổi tối hôm Triệu Hồng Pha tử vong, khoảnh khắc các vị tông bật cửa ra có phải đã nhìn thấy cảnh tượng lúc này?”

Trong hành lang vang lên những tiếng như “Đúng” “Không sai” “Đúng là như thế”.

Giờ đây ánh mắt của những người này nhìn vào anh, không còn vẻ đề phòng trộm cắp như lúc anh bước vào phòng khách ở tầng một, mà giống như một nhóm khán giả đang xem thầy ảo thuật biểu diễn trên sân khấu.

Hộ Diên Vân lại tiến một bước về phía trước, đứng trước mặt Triệu Lâm Chi, “Bây giờ cậu có thể nhận tội được chưa?”

Tuy lời mờ phảng phất, dự cảm được hung thủ thật sự giết chết Triệu Hồng Pha từ lâu, nhưng mọi người vẫn thấy nghi hoặc khôn nguôi, Triệu Lâm Chi quỳ trên sàn nhà, môi run rẩy không chịu nói năng, cậu ta đang dùng chút ý chí cuối cùng để giữ rịt lấy lời nói dối.

“Chào anh...” Đột nhiên Đồng Lệ bước đến trước mặt Hộ Diên Vân, “Rất xin lỗi, tôi còn chưa biết họ tên anh là gì, nhưng anh bảo là Triệu Lâm Chi đã giết chết chồng tôi, thì tôi nghĩ tôi có quyền biết sự thật.”

“Phải đấy, anh Hộ Diên.” Bộc Lượng cũng đã lên tiếng ồm ồm, “Buổi tối hôm Triệu Hồng Pha bị giết hại, mấy người chúng tôi cũng có mặt, lúc ấy sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vọng từ trên lầu xuống, chúng tôi đã cùng Triệu Lâm Chi chạy lên lầu, lúc tông bật cửa ra, Triệu Hồng Pha ngã trên sàn, đã có máu trên sàn rồi, Triệu Lâm Chi đâu có thời giờ để giết chết cha mình.”

Tommy cũng cất tiếng, “Điểm này tôi cũng có thể làm chứng

Triệu Lâm Chi quả thực không có thời giờ để gây án, sau khi Triệu Hồng Pha bị đâm, cậu ta mới bồ nhào đến bên cha mình...”

Hộ Diên Vân ngắt lời, “Anh sai rồi, trái ngược hoàn toàn, sau khi bồ nhào đến bên Triệu Hồng Pha rồi Triệu Lâm Chi mới đâm vào cha mình một nhát.”

“Không thể như thế được!” Triệu Long khẽ lắc đầu, “Chúng tôi mới là người chứng kiến tận mắt hiện trường, anh thì đến cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy...”

“Những cảnh tượng giả mà người mục kích nhìn thấy, có khi còn nhiều hơn cả sự thật.” Hồ Diên Vân nói, “Các vị chỉ là bị sự gói bọc quá độ làm che mờ con mắt.”

“Gói bọc quá độ?” Từ này làm cho tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hồ Diên Vân đưa mắt nhìn Triệu Lâm Chi vẫn nằm co quắp trên sàn nhà, nói chậm rãi, “Tôi từng phá không ít vụ án hình sự, trong những vụ án này, tồn tại một nguyên tắc bất thành văn: tình tiết vụ án càng quái dị, thì thủ pháp gây án càng đơn giản - chính là vì thủ pháp gây án dễ bị nhìn thấu ngay chỉ bằng một ánh mắt, vì vậy tên tội phạm mới cần phải xây dựng nên bầu không khí cực kỳ quái dị, li kỳ, siêu nhiên, để làm mê hoặc phía cảnh sát, làm nhiễu loạn phương hướng điều tra, không biết trong số các vị có ai từng đọc qua series tiểu thuyết trinh thám ‘*Quán của Yukito Ayatsuji*’ chưa, mỗi quyển đều có bầu không khí làm sồn hết gai ốc cùng âm mưu tư tưởng kỳ dị của phong cách tân cổ điển, nhưng nếu dẫn lòng bình tĩnh lại, thì anh sẽ nhận ra, mỗi âm mưu, dù có đánh vòng đi xa cách mấy chăng nữa, có sử dụng bao nhiêu thủ thuật che mắt đi nữa, suy cho cùng, phương pháp giết người vẫn là khoảng cách ngắn nhất giữa hai điểm là một đường thẳng. Lấy tập *Truyện thuyết bắt từ Hắc ám quán* làm ví dụ, đoạn mở đầu đã dùng từng đoạn dài để mô tả cảnh tượng Kawaminami Takaaki lái xe băng qua làn sương dày, đặc biệt nhắc đến làn sương dày là đường hầm thông sang chiều không gian khác mà muốn đến *Hắc ám quán* thì nhất định phải đi xuyên qua, chẳng qua là muốn chứng tỏ với độc giả rằng, vụ án sắp sửa xảy ra ở nơi ấy là do sức mạnh phi tự nhiên gây ra, nhưng đáp án chung cuộc mà anh đọc ở chương giải đáp thì sao? Tôi không hé lộ đâu, trình trọng tiến cử quyển sách ấy mời các vị đọc - bao gồm cả cậu nữa, Triệu Lâm Chi.”

Đột nhiên một giọng nói lầm rầm vang lên trong hành lang..

“Ở một nơi nào đó giữa chốn rừng sâu giữa núi này, có một kẽ nứt không gian - thời gian không ai hay biết, lớp sương mù này chảy ra từ nơi ấy không một tiếng động... Đây là đường hầm thông sang chiều không gian khác mà muốn đến căn biệt phủ ấy thì nhất định phải đi xuyên qua, chưa biết chừng căn biệt phủ được xây trên hòn đảo giữa lòng hồ trong cánh rừng đối diện rặng núi ấy chính là đầu nguồn của lớp sương dày này, ở nơi sâu thẳm nhất trong căn biệt phủ ấy, có lẽ có một kẽ nứt không gian - thời gian dẫn lối đến thế giới bị hủy diệt...”

Mọi người bất giác dừng đứng hết lỗ chân lông, nhìn theo hướng giọng nói, trông thấy ánh nhìn u uất của Tommy cùng bờ môi hầy còn mấp máy.

Hô Diên Vân biết lời lẽ Tommy đang ngâm nga chính là những câu từ trong phần thứ nhất chương một, cuốn *Truyền thuyết bất tử Hắc ám quán*, đối với việc gã đã đọc qua quyển sách này đồng thời nhớ dai đến thế, Hô Diên Vân chẳng ngạc nhiên chút nào.

Vậy mà mọi người lại nghe đến mức ngây ra: rặng núi, đảo nhỏ giữa hồ, biệt phủ... Sao giống như đang mô tả Phong Chi Thự thế. Mặt sông sau cơn mưa không biết từ lúc nào bắt đầu bốc lên hơi sương nặng nề, từng cuộn sương lớn màu trắng sữa cuồn cuộn tỏa ra, bay trước cửa sổ thư phòng, nhấn chìm từng người vào thứ cảm giác hư ảo không còn sức lực để thoát ra, tựa hồ như đã theo chân Phong Chi Thự cùng nổi lên giữa trời mây.

Hô Diên Vân xòe tay ra, nói tiếp, “Căn Phong Chi Thự mà chúng ta đang đứng đây, từ lúc xây xong đến giờ, không nghi ngờ gì nữa, đã biến thành một căn ‘Mê Chi Thự’ một trăm phần trăm. Chuyện cứ như một cơn mê: bức họa hung treo nơi phòng khách, một khẩu súng bị đánh mất, những vết ban đỏ như vân tơ nhện khắp người, căn thư phòng khiến người phát điên, mặt tường đầy rẫy vết dao; những con người cứ như một cơn mê: người chủ nhân bệnh hoạn, vì

quản gia trung thành, đứa con nuôi suy đồi, tên khốn ác ôn ‘*curu chiếm thước sào*’ cùng một đám ‘bạn bè tụ tập nhau mà không biết đang mưu tính gì; lại còn vụ án như một cơn mê: những cụ già chết trong viện dưỡng lão, cô giúp việc bị rượt chém giữa đêm khuya, Triệu Hồng Pha chết trong căn phòng có cửa và cửa sổ đều đóng kín, các công nhân vệ sinh đặc chủng bị giết hại... Lại còn vụ giết người bằng súng vừa xảy ra không lâu, đúng thế, một căn hung trạch tràn đầy thứ khí vị không lành, tất cả mọi thứ đều chứng tỏ với chúng ta rằng, căn biệt thự này đã bị thần chết cầm lưỡi hái cán dài nắm quyền điều khiển, hẳn muốn xây dựng một đường thông cao tốc để dẫn lối đến bóng tối và chết chóc.”

“Nhưng mà, tôi lại đồng tình với một câu mà Triệu Hồng Pha từng nói...” Hô Diên Vân ngưng lại, khẽ nhìn những con người với biểu cảm co cứng trước mặt, “Có dục vọng thì sẽ có hung trạch.”

Có dục vọng, thì sẽ có hung trạch.

“Lôi Dung bảo tôi rằng, trong lúc Lưu Tiệp, nay đã quá cố, điều tra căn biệt thự này, anh ấy luôn cảm thấy trong phòng giống như tồn tại những người không hề tồn tại. Còn tôi thì lại cho rằng, cách nói chính xác là ‘Trong phòng tồn tại những dục vọng không thể tiết lộ’, chính là những dục vọng này, đã khiến rất nhiều sinh mạng bị chôn vùi lại nơi đây... Dục vọng của con người là vô tận, không thể nắm bắt được, chính là do những dục vọng kỳ quặc quái lạ lại còn giao thoa trùng điệp, khiến mỗi vụ án xảy ra trong Phong Chi Thụ đều trở thành những câu đố không lời giải, nhìn sâu vào dục vọng của mỗi người, sẽ chỉ khiến người ta càng lún sâu, như thể bị sa vào sương mù lớn ngoài cửa sổ không dứt ra được, vì vậy, điều quan trọng không phải là làm rõ được lời giải sau mỗi hiện tượng quái dị, mà là đối xử với từng hiện tượng quái dị như thể đối xử với những chiếc hộp bị gói bọc quá độ, phải xé ra, vứt đi, không màng tới... Nói cách khác, thủ pháp án đúng đắn không phải là điều tra tỉ mỉ, mà phải là... nhín nhường”

“Nhín nhường?” Lôi Dung không hiểu lắm.

Hồ Diên Vân khẽ gật đầu, hướng ánh mắt sang những người khác, “Lúc này tôi đã nói rất rõ ràng rồi, trong căn biệt thự này chẳng có ma quỷ gì, chẳng có tử thần gì, chẳng có sức mạnh siêu nhiên nhìn thấy ma quỷ gì cả, nó chỉ là một căn nhà đã tập hợp quá nhiều kẻ tràn ngập dục vọng, lại dùng phương thức cực đoan để biểu đạt những dục vọng ấy ra ngoài. Vì vậy, làm phiền các vị hãy xua đuổi hết thầy mọi hung linh màu trắng không chân đang trôi lửng lơ trong trí óc đi, sau đó nói cho tôi biết, buổi tối hôm Triệu Hồng Pha tử vong, đứng trước cửa căn thư phòng này, rốt cuộc thì con mắt quý vị đã nhìn thấy gì?”

Tất cả mọi người đều im lặng như thể vẫn chưa được rã đông, người nặn ra được nụ cười trên mặt sớm nhất là La Khiêm, anh ta vừa dợm mở miệng, nhưng đã bị Hồ Diên Vân chặn lại, “Anh là người chứng kiến đến sau, hãy để người khác nói trước!” Làm anh ta giật mình đến nỗi mau chóng rút đầu lại.

Bộc Lượng khẽ sờ lên đầu mũi đỏ, hạ giọng trầm trầm, “Còn có gì được nữa chứ... Trước tiên tôi tung hai cước vào cửa, cửa không bật ra, Hồ Nhạc đá cước thứ ba, làm cửa bật ra, sau đó đã thấy Triệu Hồng Pha bị giết chết rồi.”

“Làm sao anh có thể xác nhận là ông ấy đã bị giết chết rồi chứ?”

“Rõ ràng thế mà, ông ấy nằm phía trước bàn đọc sách, một con dao cắm trước ngực, hai chân còn run lẩy run để, còn phát ra tiếng kêu nên đau đớn trong họng nữa.”

Triệu Long chỉ vào ngọn đèn bàn trên bàn đọc sách, bổ sung thêm, “Lúc ấy ngọn đèn kia cũng đang bật, tuy không rọi sáng lắm, nhưng vẫn có thể thấy rõ tình hình bên trong.”

Hồ Diên Vân nói, “Chẳng lẽ các vị chưa từng nghi ngờ rằng Triệu Hồng Pha đang đóng kịch giả chết hay sao?”

“Không hề!” Tommy nói, “Dù gì thì trên sàn đã có một vũng máu, không ai có thể nghĩ là đóng kịch cả.”

“Giả sử máu đó là giả thì sao?”

Bộ Lược lắc đầu, “Điều tra hiện trường cho thấy, vũng máu chảy ra trên sàn quả thực là của chính Triệu Hồng Pha, hơn nữa còn vừa chảy từ miệng vết thương ra. Cho dù lúc ấy Triệu Hồng Pha đã chế ra huyết tương dùng khi đóng phim truyền hình mà rưới lên sàn, máu và huyết tương trộn lẫn nhau, thì về sau trong lúc kiểm nghiệm pháp y cũng sẽ phát hiện được.”

“Nếu anh bảo là Triệu Hồng Pha đã chế ra một túi huyết tương rải xuống sàn từ trước, sau khi Triệu Lâm Chi bỏ nhào đến bên ông ấy, lau huyết tương trên sàn, lại đâm một nhát vào cha cậu ta, thì cũng không thể thực hiện được.” Triệu Long nói, “Lúc ấy dưới con mắt nhìn của bao nhiêu người, tuy cục diện hơi rối loạn, nhưng tôi có thể bảo đảm, tôi không thấy Triệu Lâm Chi lau chùi mặt sàn - không ai có thể lau sạch sẽ cả một vũng máu lớn như thế trong thời gian ngắn như vậy.”

“Nếu vậy.” Hô Diên Vân duỗi cánh tay ra chỉ sang thư phòng, “Ban nãy lúc các vị trông thấy tôi nằm ngã trên sàn, vũng máu ở phía trước người tôi, đi đâu mất rồi?”

Một câu hỏi, ngay tức khắc làm tất cả mọi người không nói nên lời.

“Một trò ảo thuật đơn giản biết bao, vậy mà có thể lừa được mọi người!” Hô Diên Vân cảm thán, “Không phải ai cũng muốn làm diễn viên, nhưng ai ai cũng sống trong tình tiết kịch bản mà tự mình hoặc người khác tạo ra, chỉ cần sân khấu thích hợp, đạo cụ chân thật, kỹ năng diễn xuất cao siêu, thì thậm chí người ta sẽ tự động phối nhạc cho tình tiết vở kịch nữa cơ... Đúng vậy, các vị nhận định căn biệt thự này là hung trạch, các vị tin chắc rằng trong này chắc chắn có thứ mà khoa học không thể giải thích được, các vị cho rằng vụ phát điên và tự tử của Triệu Hồng Pha có quan hệ nhân quả với nhau, các

vị đem tất cả những chuyện nhìn thấy quy hết cho ma mãnh mà chẳng buồn suy nghĩ, vậy mà các vị lại phớt lờ đi không thấy một điều: máu của con người có lẽ đều có màu đỏ, nhưng cứ có màu đỏ thì không nhất định đều là máu của con người!”

5

“Không thể như thế được!”

Sau giây lát im ắng trong hành lang, Lôi Dung là người đầu tiên lên tiếng phản bác, “Lúc tôi thảo luận nghiên cứu vụ án Triệu Hồng Pha bị giết hại với Lưu Tiệp, quả thực đã từng đặt giả thiết máu trên sàn nhà là giả, còn nói một câu là dù gì chỉ cần có màu đỏ là được, nhưng đó chỉ là giả thiết, với khoa học hình sự điều tra hiện nay, nếu trộn lẫn bất kỳ phẩm màu hoặc phẩm nhuộm nào vào trong máu, cũng sẽ bị kiểm nghiệm ra được dễ như trở bàn tay!”

“Tôi bổ sung thêm một câu.” Bộc Lượng nói với vẻ mỉa mai, “Sau khi đi vào hiện trường, tôi đã lục soát tất tần tật, cũng không tìm thấy trong căn phòng này có một ngọn đèn nào có thể rọi ra ánh đèn màu đỏ lên sàn nhà cả.”

Hồ Diên Vân dùng ánh mắt ra hiệu cho Hầu Kế Phong, một lần nữa đóng cửa thư phòng lại, sau đó bất chợt nói với La Khiêm, “Lúc này tôi chưa cho anh lên tiếng, là vì anh không phải là người mục kích lao đến hiện trường đầu tiên, bây giờ tôi muốn hỏi anh, về sau lúc anh đến nơi, tận mắt nhìn thấy trong lúc cục diện hỗn loạn, Trần Nhất Tân đã len vào phòng suite kế bên, thế thì anh cho rằng hắn đã làm gì?”

La Khiêm khẽ nhìn anh, lại khẽ nhìn Lôi Dung, nuốt nước bọt, thật thà nói, “Cái đó... Tôi cảm thấy là hắn đi tiêu hủy chứng cứ phạm tội.”

Hồ Diên Vân tròn xoe mắt về kinh ngạc, nhìn gã dăm ba giây, rồi mỉm cười bảo, “Suốt thời gian dài như thế, cuối cùng tôi cũng đã

nghe được một câu nói có kiến giải thật sự, nói thử lý do vì sao anh có suy đoán như thế?”

Nhận được lời khen ngợi, La Khiêm liền mặt mày tươi tỉnh hơn hở, “Anh cứ nghĩ đi, đừng nói là giết người, chỉ cần đánh nhau thôi, thì người bình thường chắc chắn sẽ quây xung quanh, vừa giả vờ can ngăn vừa xem náo nhiệt, chỉ có kẻ trong lòng có ma mới trốn chạy hoặc nấp đi, Triệu Lân Chi cấu kết với Trần Nhất Tân, là chuyện ai cũng biết, giả sử Triệu Lân Chi đã giết cha mình, thì Trần Nhất Tân chắc chắn là đồng phạm rồi, hắn ta vào phòng suite, lại chẳng đi qua cửa phòng suite để vào thư phòng, thế thì cũng có nghĩa là... Cũng có nghĩa là...”

La Khiêm đột nhiên hiểu ra điều gì, nhưng lại không dám tin chắc, cứ ậm ừ, cố cách mấy cũng không nói tiếp được.

Hô Diên Vân khích lệ gã, “Đừng ngại nói ra suy nghĩ thực sự của anh.”

Lúc này La Khiêm mới nói nhỏ, “Cũng có nghĩa là, hắn đã vào phòng suite để lấy đi bằng chứng máu chốt đã tạo ra vụ giết người trong phòng kín ấy.”

Lập tức trong hành lang vang lên một tràng tiếng “a” khe khẽ, trên gương mặt của nhiều người lộ ra biểu cảm khó tin nổi.

Đúng lúc này, Hô Diên Vân nhẹ nhàng đẩy mở cửa thư phòng ra.

Trên mặt sàn bị ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn bàn bao trùm, lại xuất hiện vũng máu, nhưng lần này vì Hô Diên Vân đã “rào đón” trước, nên mọi người đều căng to mắt ra nhìn chăm chăm, phát hiện ra rằng do nguyên nhân về góc độ và ánh sáng, đứng ngay cửa rất dễ xuất hiện sai lệch về mặt thị giác, “vết máu” ấy thực ra chỉ là một vũng màu đỏ bất quy tắc, so với vết máu thật sự thì thiếu cảm giác chân thực.

Bộc Lượng thực sự không kiềm được hiếu kỳ nữa, rảo bước về phía trước, giẫm một chân lên sắc đỏ, trên bề mặt giày không hề xuất hiện những đốm sáng do ánh sáng màu đỏ soi rọi ra, anh ta dùng đế giày day mấy cú lên sắc đỏ, cũng chẳng day vỡ được chút nào, lập tức trơ mắt ra, “Cái này... Màu đỏ này từ đâu ra? Sao dùng lực cũng không cọ ra được vậy?”

Hồ Diên Vân mặc kệ anh ta, nói tiếp, “Lời của La Khiêm lúc nãy, nghe thì thấy hoang đường, nhưng vừa vặn trúng đích. Sau khi Triệu Hồng Pha chết, vì sao Trần Nhất Tân lại không tiếc, bằng mọi giá mua lại tòa hung trạch mà người bình thường sẽ kính nhi viễn chi này, chỉ một lý do có thể giải thích được thôi, chính là tuy hắn đã lấy đi vật chứng quan trọng, nhưng có một số vật chứng cảnh sát không điều tra ra được, nhưng hắn cũng chẳng mang đi được. Ban đầu tôi nghĩ mãi mà không hiểu rốt cuộc đó là gì, về sau có hai sự việc đã khởi phát cho tôi: việc thứ nhất là Phùng Lãng, người sửa sang thư phòng cho hắn ‘bị tự sát’; sự việc còn lại là chuyện mà rất nhiều người đã phớt lờ, vì sao toàn bộ đội công nhân vệ sinh hung trạch thứ nhất đều chết sau khi dọn dẹp Phong Chi Thự, mà đội công nhân vệ sinh hung trạch thứ hai thì bình yên vô sự, về sau nhờ Lôi Dung mà tôi đã có câu trả lời, khiến tôi như bừng nắng hạ, ý thức được rốt cuộc thủ pháp phạm tội là gì.”

“Tôi ư?” Lôi Dung chỉ vào đầu mũi của mình, “Tôi đã nói bao nhiêu thứ, rốt cuộc là câu nói nào đã gợi ý cho cậu?”

Hồ Diên Vân nói, “Chị đã bảo tôi rằng, ‘lúc họp ở xưởng giết mổ, cục phó Tần từng nói, qua tập huấn trong thời gian ngắn, đối với năm nghiệp vụ lớn của loại hình ngành nghề này: thanh lý rác thải, thanh trừ dấu vết, tẩy trừ mùi vị, sát trùng diệt khuẩn, tu sửa đơn giản, đội công nhân vệ sinh hung trạch thứ hai, ngoại trừ hạng mục cuối cùng, có thể nói là không thành vấn đề’ - cũng có nghĩa, đội công nhân vệ sinh thứ nhất gặp nạn, rất có khả năng chính vào lúc họ làm việc, ở trình tự ‘tu sửa đơn giản đã phát hiện ra vật chứng chí mạng, rước họa vào người, còn đội công nhân vệ sinh thứ hai vì không nắm được kỹ năng này, nên may mắn miễn trừ khỏi tai họa.’”

“Tu sửa? Ý anh là trong lúc sửa sang lại thư phòng này, Trần Nhất Tân đã động tay động chân gì đó?” Tommy ngẩng đầu lên, nhìn quanh thư phòng, “Lúc ấy tôi được Trần Nhất Tân cho nghỉ phép dài hạn, người chủ trì việc tu sửa chỗ này là Phùng Lãng nhưng tôi đâu nhận thấy có chỗ nào không ổn...”

Bộc Lượng phì mũi hai phát nói, “Đại thám tử Hô Diên, anh đừng chê tôi nhé, chứ lúc cảnh sát điều tra căn phòng này, không đào ba thước đất thì thôi, cũng không tệ đến thế, cũng có phát hiện ra chỗ nào đặc biệt đâu?”

“Chỗ đặc biệt à, nằm ngay dưới chân anh chứ đâu.” Hô Diên Vân nói.

Bộc Lượng cúi xuống nhìn, bất ngờ nhảy dựng lên, “Ồi, cái... Cái vũng máu ấy, sao biến mất rồi?”

Những người đang đứng ở ngưỡng cửa đưa mắt nhìn, cũng kinh ngạc sửng sốt, cái vũng máu đỏ mà lúc nãy Bộc Lượng dùng giày da vừa giẫm vừa day lên ấy, lại bất ngờ biến mất, trên mặt sàn gạch ngói bằng phẳng, không thấy một tia màu đỏ nào cả!

“Hô Diên!” Lôi Dung thực sự không kiềm được nữa, “Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Hô Diên Vân nhẹ nhàng vỗ bàn tay vào nhau, cao giọng nói, “Tiểu Đường, cô có thể ra đây được rồi!”

Cánh cửa thông sang phòng suite của thư phòng bật mở, Đường Tiểu Đường cười hì hì bước ra, cầm một vốc vải ni-lông lớn, mỏng nhẹ như bông, Hô Diên Vân đón lấy một đầu của tấm vải ni-lông, giờ ra cùng với Đường Tiểu Đường, thấy diện tích của tấm vải ấy lớn bằng thư phòng, ở giữa có một mảng dấu vết màu đỏ thẫm đậm đặc.

tin “Tôi tạm tô lên bằng mực đỏ đấy.” Đường Tiểu Đường hơi ngại ngùng, “Trước đây đã từng học vẽ, vì vậy màu sắc gì đấy, cũng khá

giống vết máu đấy chứ.”

“Cực kỳ tuyệt vời, sau này nếu đóng phim điện ảnh hoặc phim dài tập của *Nhà suy luận sự thật*, tôi nhất định sẽ tiến cử cô làm người phụ trách đạo cụ.” Hô Diên Vân khể giờ ngón tay cái về phía cô, quay lại nói với nhóm người đang trố mắt nơi ngưỡng cửa, “Đây là một âm mưu đơn giản vô cùng. Gạch sàn nhà trông có vẻ được ốp lên bởi từng miếng gạch ngói, nhưng thực ra sau khi ốp xong, đã phủ lên trên ấy thêm một lớp kính cường lực trong suốt, lợi dụng phần lót cao đặt dưới đường bao chân tường, đã hình thành nên một kẽ hở khoảng tầm 5 cen-ti-met giữa tấm kính với mặt sàn gạch dưới đáy, mắt thường hoàn toàn chẳng thể nhận ra. Lúc cần thiết, có thể tháo thanh nẹp sàn kim loại phía dưới cánh cửa nằm giữa phòng suite và thư phòng, nhét tấm ni-lông vào, trước đó dùng máy dập ghim sách, dập vài mảnh đinh ghim sách lên bốn góc và một số chỗ cạnh rìa của tấm vải ni-lông, tiếp đó dùng đá nam châm đặt trên mặt sàn kính hữu cơ, vừa hút vừa trải rộng ra, tấm vải sẽ được trải ra hoàn toàn, trở thành tấm phong nền cho mặt sàn gạch.”

Lôi Dung, Bộc Lượng, Tommy, Triệu Long, La Khiêm, Đồng Lệ, lão Ngô, không hẹn mà cùng tiến lên phía trước, chạm vuốt tấm vải ấy, thần sắc mơ màng, như thể đang xem xét một dải băng vừa được tháo xuống khỏi thân xác ướp.

“Đây chính là nguyên nhân vì sao lúc công nhân tu sửa bất cẩn xối nước xung quanh cánh cửa giữa thư phòng và phòng suite, Trần Nhất Tân lại dùng dùng nổi giận.” Hô Diên Vân nói với Tommy, “Vì mặt sàn của thư phòng cao hơn 5 cen-ti-met so với phòng suite, do đó nước sẽ chảy sang phòng suite một cách chậm rãi, độ chênh về chiều cao này rất có khả năng sẽ làm bại lộ âm mưu mà Trần Nhất Tân đã lợi dụng việc tu sửa để tạo ra.”

“Trong thời gian ngắn như thế, mấy người tìm đâu ra một tấm vải ni-lông thế?” Lôi Dung hỏi Hô Diên Vân.

“Dĩ nhiên là trong căn phòng của kẻ tình nghi lớn nhất rồi.” Hộ Diên Vân chỉ phất vào Triệu Lâm Chi, “Trong tủ tường ở phòng cậu ta có nhiều lắm, đều được làm theo số đo của kích thước thư phòng, nếu tôi đoán không sai, hẳn đã phụng chỉ Trần Nhất Tân, lợi dụng mớ vải ni-lông này, làm cho Triệu Hồng Pha dần xuất hiện ảo giác...”

“Tôi hiểu rồi!” Lôi Dung bất ngờ vỡ lẽ, “Cũng giống hệt như cặp mẹ con trong *Vụ kỳ án Kharkiv* vậy!”

Tommy nhướn mày, “*Vụ kỳ án Kharkiv* là gì?”

Lôi Dung giải thích, “Có một ngôi nhà nhỏ hai tầng cô độc ở ngoại ô thành phố Kharkiv ở Nga, cách xây sửa cực kỳ xa hoa, điều đáng nhắc đến nhất là, mỗi căn phòng đều tràn ngập những hoa văn khiến người ta hoa mắt chóng mặt: màu sắc của hoa văn tay vịn cầu thang, rèm cửa sổ, khăn trải bàn, vải bọc sofa đều năm sắc sặc sỡ, mỗi mẫu đều có nét đặc sắc riêng: có mẫu là họa tiết hình học giản dị, có mẫu là họa tiết hoa nhí xinh đẹp, có mẫu là hoa văn phức tạp, thậm chí ngay đến các món đồ gia dụng to nhỏ và trên tủ tường cũng được vẽ đủ các loại hoa văn trang trí đầy sắc màu. Năm 2006, một người mẹ dẫn theo đứa con trai thuê lại căn nhà nhỏ này, nào ngờ vào ở không bao lâu đã xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ: họ phát hiện rèm cửa sổ tự lay động lúc không có gió, sofa tự dời chỗ, trên bức tường lúc nửa đêm, có gương mặt người thoát ẩn thoát hiện... Về sau đứa con trai đã phát điên, người mẹ cũng nhảy lầu tự tử, trong nhật ký người mẹ để lại, phía cảnh sát đã phát hiện ra ghi chép của bà về các hiện tượng quái dị xảy ra trong nhà.”

“Sao lại có căn nhà như thế được?” La Khiêm không kiềm được thốt ra, “Thật đúng là gặp ma rồi!”

Hô Diên Vân tiếp lời Lôi Dung, “Về sau điều tra hiện trường phạm tội cho thấy, tất cả những họa tiết trang trí trong nhà, đều không phải hoa văn bình thường mà là dạng ‘ảnh 3D’ từng thịnh hành hồi chúng ta còn nhỏ, còn được gọi là ảnh gây ảo giác - lúc tâm lý con người căng thẳng cao độ, sẽ sinh ra ảo giác là các họa tiết đang chuyển

động với tốc độ cao, thậm chí có mặt người nổi lên.” Anh nhìn Đường Tiểu Đường một cái, cô lại lấy mấy tấm vải ni-lông trải ra, đặt dưới ngọn đèn bàn, “Mấy tấm vải ni-lông này cũng được tìm thấy trong tủ tường của Triệu Lâm Chi, trông có vẻ trong suốt không màu, thực tế dưới ánh đèn mờ tối thì ẩn giấu đường vân gợn sóng, sau một cơn bạo bệnh, cột sống Triệu Hồng Pha hơi cong vẹo, thân thể lúc nào cũng khom gù, tầm nhìn tập trung xuống mặt sàn trong thời gian dài, trông thấy mặt sàn đã trải mớ vải ni-lông này, sẽ sinh ra ảo giác là mặt sàn đang nghiêng lệch, chuyển động lắc lư như thể luôn sống trong thế giới vặn vẹo biến hình, một cách tự nhiên xuất hiện sự dị thường về mặt tinh thần, ông ấy dùng dao để gạt mặt sàn và tường vách, chính là để tìm ra những con ác ma ẩn nấp phía sau, tự cứu mình, nhưng dù nỗ lực cách nào, ông ấy cũng tìm không ra câu trả lời, không dứt khỏi ảo giác được...”

Người đàn ông mặc bộ đồ ngủ màu trắng, gầy trơ xương, chỉ duy có con mắt lồi nhô ra tựa như con ma sống, để chân trần quỳ trên sàn, vừa cấu gãi những đốm đỏ giăng đầy như mạng nhện trên người, vừa dùng con dao cùn có lưỡi dao mẻ, cứ cạo, cứ quẹt lên mặt tường, bất chợt ông ấy nhảy dựng lên một cách tuyệt vọng, vung dao ngấm vào mặt tường rồi bổ mạnh, trong cơn bụi trắng tung bay, đá vụn tung tóe, hồ khẩu bị rung toác ra, máu chảy ra...

Lôi Dung nhớ lại ảo giác xuất hiện lúc cô một mình điều tra căn thư phòng này.

Ông ấy là một tù nhân, một tù nhân thật sự, bị giam cầm trong căn phòng này hay trong căn biệt thự này, chịu sự tàn phá tận cùng ông ấy muốn trốn chạy, nhưng không cách nào thoát khỏi đây được, tất cả những gì ông ấy làm hoàn toàn là một kẻ vượt ngục đang thử mở lối dẫn ra thế giới bên ngoài, nhưng dù nỗ lực bao nhiêu, cũng vô dụng....

“Nhưng mà...” Đột nhiên Tommy nói, “Vì sao ông ấy không rời khỏi căn biệt thự này?”

Hộ Diên Vân nói, “Tôi nghĩ, có lẽ do ông ấy đã đánh mất dũng khí và sức lực để rời khỏi đây.”

“Tại sao anh lại nói vậy?”

“Sự lui về ở ẩn của một con người, ngầm ý một sự cắt đứt với xã hội, ngầm ý sự từ bỏ đối với quyền lực, địa vị và mạng lưới quan hệ vốn dĩ sở hữu, đối với thương trường chỉ chăm chăm vào lợi ích, thì Triệu Hồng Pha ẩn cư nơi Phong Chi Thụ, cũng giống hệt như vị vua Lear thoái vị không chút giá trị nào, không còn là một người cung cấp lợi ích nữa, chỉ có thể bị dân chúng ruồng rẫy, vì vậy bầy ruồi chỉ cảm thấy hứng thú với việc theo đuổi sự tanh thối, bèn nhanh chóng tập kết lại vào Trần Nhất Tân. Lúc Triệu Hồng Pha ra khỏi bệnh viện tâm thần, chẳng một người cấp dưới lâu năm nào đến đón ông ấy, chính là chứng cứ rõ ràng nhất.” Hộ Diên Vân thở dài một hơi, “Và lại, kể từ lúc ông ấy ngụ trong Phong Chi Thụ, là đã bước vào đủ các loại chủ định giết người mà Trần Nhất Tân bố trí: vì vật gây ô nhiễm vượt ngưỡng mà mắc bệnh về đường hô hấp, ho hắng và đau họng không dứt; không ngừng uống đủ các loại thuốc xổ, uống trà thải độc, làm cho cơ thể càng hư nhược, về sau trên người xuất hiện lượng lớn đốm đỏ hình mạng nhện, e cũng là do thân thể hư nhược và vật liệu xây dựng ô nhiễm gây dị ứng nghiêm trọng; đồng thời, sự buông thả không tiết chế đối với hành vi tình dục, tất yếu sẽ dẫn đến hư hỏa tăng cao, thân thể nóng hanh, dù thời tiết lạnh giá cách mấy, ông ấy cũng thích nằm trên sàn nhà mát lạnh, mà ‘sàn nhà thì lại ẩn giấu huyền cơ, cộng thêm nguồn nước tạo tác dụng gây mê...”

“Chờ một chút!” Lôi Dung ngắt mạch câu chuyện của Hộ Diên Vân, “Nguồn nước tạo tác dụng gây mê là thế nào?” “Chỉ bằng mỗi sàn nhà trải tranh 3D thôi, thì e vẫn không thể khiến một người bình thường chìm vào ảo giác như trong mây trong sương mù.”

Hộ Diên Vân nói, “Chị phải biết rằng, sở dĩ một người nhạy cảm đối với hình ảnh ảo giác, chắc chắn là vì người ấy thuộc nhóm người dị cảm về mặt tinh thần, nói rõ ràng hơn chút nữa, xung quanh ông ấy có lẽ phải tồn tại một bầu không khí gây ảo giác nào đấy, không

những là mặt phẳng, mà còn là lập thể. Theo những gì tôi tìm hiểu được, Triệu Hồng Pha không uống rượu, không dùng ma túy, bệnh tật lại luôn phát tác vào ban đêm, mà những người khác trong Phong Chi Thự thì chẳng ai có những triệu chứng ấy, điều này cho ta biết rõ hai việc: thứ nhất, ngoài sàn nhà, Trần Nhất Tân còn sắp đặt thêm ‘chất gây ảo giác cho Triệu Hồng Pha; thứ hai, chất gây ảo giác này chỉ gây tác dụng ở căn phòng mà Triệu Hồng Pha cư ngụ ban đêm; lúc xem xét thùng nước trên rìa vực thẳm, tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm đã bị ai đó đẩy xuống dưới, điều này khiến tôi nghi ngờ rằng Trần Nhất Tân đã động tay động chân lên đường ống dẫn nước trong thùng cung cấp nước cho đúng căn phòng của Triệu Hồng Pha mà thôi, ví dụ như, đặt một thiết bị bơm thuốc theo đúng giờ quy định, chỉ vào khoảng thời gian mà Triệu Hồng Pha đánh răng rửa mặt trong phòng, mới tự động mở ra...”

Lão Ngô quản gia căng tròn mắt, “Thiết bị bơm thuốc gì vào trong nước, mà khiến Hồng Pha u mê lú lẫn được chứ?”

“Điều này thì tôi không biết.” Hô Diên Vân khẽ lắc đầu nói, “Tôi chỉ suy đoán là có khả năng trong thùng nước được lắp đặt một thiết bị bơm thuốc theo giờ quy định...”

Triệu Long nói, “Bây giờ tôi ra chỗ thùng nước dỡ ra xem ngay, nếu thiết bị bơm thuốc ấy tồn tại, tôi sẽ làm kiểm nghiệm sơ bộ, xem đó là thứ thuốc gây ảo giác gì.”

“Không cần vội.” Lôi Dung ngăn gã lại, “Vừa mưa xong, bên chỗ rìa vực ấy trơn lấm, có mối nguy hiểm nhất định, thùng nước cũng bị khóa lại rồi, mở nó ra không dễ dàng gì, thôi cứ để sau khi trời sáng, cho phía cảnh sát xử lý và kiểm nghiệm vậy.” Lão Ngô nhắm mắt lại với vẻ đau khổ, lúc mở mắt ra, ông ta khẽ nhìn bốn phía, cuối cùng cũng tìm được lối ra để có thể trút cơn phẫn nộ, ông ta gào lên với Đồng Lệ, “Không phải cô từng mời nhân viên chuyên nghiệp đến nhà để kiểm nghiệm cho phòng suite và thư phòng rồi sao? Không phải cô đã nói với tôi rằng từ mặt tường đến sàn nhà, từ đồ gia dụng đến

vật liệu đá, từ nhà tắm vệ sinh đến chất lượng nước, đều không phát hiện bất kỳ vấn đề nào sao?”

Hô Diên Vân khuyên ngăn lão Ngô, “Cái này ông không thể trách Đồng Lệ được, lúc Đồng Lệ mời người đến kiểm nghiệm, do Triệu Hồng Pha đã xuất hiện tổn thương thân thể, Trần Nhất Tân đã giả vờ ra vẻ thay thế hoặc vệ sinh sạch các vật liệu xây dựng có vật thể ô nhiễm vượt ngưỡng, còn vờ vĩnh xin lỗi Triệu Hồng Pha nữa, dĩ nhiên không kiểm nghiệm ra được rồi, còn về chất lượng nước, chính là vì để đề phòng cái chiêu kiểm nghiệm này, thiết bị bơm thuốc mới được lắp đặt thành xả thuốc gây ảo giác trong nước vào ban đêm...” Anh thở dài một hơi rồi nói tiếp, “Vả lại lúc này tôi đã nói rồi, sát cục mà Trần Nhất Tân đã sắp đặt, không phải là mặt phẳng, đơn nhất, mà là lập thể, là toàn diện, như thể đã bố trí một vũng lầy chìm hạ chậm rãi dưới chân Triệu Hồng Pha vậy, đến khi ông ấy ý thức được rằng mình sắp gặp tai họa chìm nghỉm, thì đã không còn sức để giằng thoát nữa... Tôi tin rằng cuối cùng Triệu Hồng Pha đã hiểu ra mọi thứ một cách tỉnh táo, nhưng từng vòng rồi lại từng vòng giết hại, cuối cùng đã gây ra trạng thái bệnh hoạn cả về thân xác lẫn tinh thần, ông ấy ra khỏi Phong Chi Thự thì là cô hồn, ở lại Phong Chi Thự thì sống như con ma dại, vậy thì ông ấy còn biết làm sao được nữa?”

Tiếng nước nở của Đồng Lệ khẽ khàng vẳng đến.

“Anh nói đúng, đi ra khỏi Phong Chi Thự thì là cô hồn, ở lại trong Phong Chi Thự thì sống như con ma dại... Nhưng đây không chỉ nói về Triệu Hồng Pha, mà là đang nói về tôi.” Bỗng nhiên, Triệu Lâm Chi vẫn đang quỳ trên thảm hành lang lên tiếng, giọng nói nhỏ yếu ớt, run rẩy.

Im lặng lâu thế này rồi, mọi người suýt quên mất rằng còn một kẻ này đây, khi họ lũ lượt hướng ánh mắt về phía cậu ta, mới nhận ra rằng cậu ta đã già sạm hơn trước rất nhiều, một chiếc áo bào dài nham nhở vết ố che phủ lấy thể xác như thể mảnh chiếu tre cuốn thi thể, mái tóc dài xõa tung không ngờ đã điểm thêm vài sợi bạc, hoàn

toàn không thể nhận ra đây là chàng trai mới chỉ hai mươi tuổi, như thể vỏ trái cây bị vắt khô từ rất lâu, đã sớm khô đen lại.

“Tôi biết, mỗi người các vị đều xem tôi như ma quỷ, nhưng tôi không phải thế, cùng lắm thì tôi là một vật nửa người nửa quỷ thôi, tên ác quỷ thật sự là Trần Nhất Tân, là Hồ Nhạc, là Triệu Hồng Pha... Triệu Hồng Pha, cha nuôi của tôi, tên bạo chúa mười mấy năm nay vẫn cưỡi trên đỉnh đầu tôi, lão rống đại lên một tiếng cũng có thể khiến tôi vỡ hết ruột gan, lão thích chơi khăm tất cả mọi người, lão xem việc thao túng người khác là lạc thú lớn lao, lão nuôi tôi không giống như nuôi chó, mà như nuôi lợn, cho tôi ăn thức ăn tốt nhất, dựng cho tôi cái chuồng tốt nhất, cùng lúc ấy ngày nào cũng phải chửi mắng, nhạo báng, đánh đập tôi... Tôi hận lão, hận thấu xương tủy, điều này lão biết rất rõ, nhưng lão còn biết rõ hơn là, tôi đã sớm đánh mất khả năng sinh sống độc lập, không thể rời khỏi vòng tay lão được, vì vậy lão càng làm mưa làm gió, ức hiếp, sỉ nhục tôi, tôi và Đồng Lệ đều là công cụ để trút ham muốn của lão, chỉ có điều khác biệt duy nhất, Đồng Lệ thỏa mãn được ham muốn tình dục, còn tôi thì thỏa mãn ham muốn kiểm soát và bạo lực của lão!”

“So với Triệu Hồng Pha thì Trần Nhất Tân càng thâm độc, hiểm ác hơn nữa. Hắn dạy tôi hút heroin, trông thì là anh hút nó, thật ra là nó hút anh, linh hồn anh cứ thế từ từ giao hết cho ma quỷ, biến thành cỗ xác thịt biết đi không hơn không kém... Lẽ ra tôi đã trốn thoát khỏi cái ma huyết Phong Chi Thự này rồi, ai ngờ vừa ra khỏi động cộp, lại sa vào ổ sói, Trần Nhất Tân đã dùng ma túy để kiểm soát tôi, ép tôi trở về, làm nội gián hại chết Triệu Hồng Pha, lúc này Triệu Hồng Pha đã phát hiện ra bí mật của sàn nhà thư phòng, lão không biết là khoảng thời gian tôi bỏ nhà ra đi đã đến nhờ cậy Trần Nhất Tân, thế nên đã bảo tôi cùng diễn một vở kịch với lão, dời tấm vải ni-lông khiến lão sinh ra ảo giác phía dưới sàn nhà ấy đi, đổi bằng một tấm vải có sơn màu sơn đỏ ở ngay chính giữa như thể vết máu, sau đó vào buổi tối hôm thiết tiệc mời quan khách, giả vờ như bị giết trong phòng kín, rồi lại đột nhiên ‘sống lại, xé bỏ bức họa bì của Trần Nhất Tân trước mặt mọi người. Đến lúc chết mà lão vẫn thích dùng trò đùa quái ác để trêu đùa người khác. Mãi đến trước lúc tôi bỏ nhà đến trước người

lão, lão vẫn nháy mắt với tôi, nụ cười nanh ác trên mặt, tưởng là việc lớn đã thành, tôi nhìn nụ cười của lão, tựa hồ đã nhìn thấy những ngày tháng ác độc mà lão đã ngược đãi tôi, tên bạo chúa mãi mãi không hiểu rằng, so với tà ma, lão càng làm người ta căm hận hơn, vì vậy mãi cho đến khoảnh khắc tôi nắm lấy bàn tay đang nắm chặt cán dao của lão, đâm nó vào lồng ngực lão, nụ cười trên mặt lão vẫn đang đông cứng, tựa hồ không thể tin được rằng, một người suốt đời đùa nghịch thể giới trong lòng bàn tay như lão, cuối cùng lại chơi mất mạng sống của chính mình!”

“Theo giao ước từ trước giữa tôi với Trần Nhất Tân, hẩn tức tốc đi vào phòng suite, tháo thanh nẹp sàn bằng kim loại ra, rút tấm vải ni-lông ra, lúc này máu của Triệu Hồng Pha đã chảy ra sàn, đâu còn ai phân biệt được ‘vết máu lúc đầu’ là giả nữa chứ. Cuối cùng Triệu Hồng Pha đã chết, không ai biết được sự thật! Cuối cùng thì gông cùm mà tôi đeo mười mấy năm cũng đã được tháo giải, tôi mừng rỡ, cuối cùng tôi cũng được tự do, nếu không phải buổi chiều tối hôm ấy tôi lái xe đi Phong Chi Thự để lấy áo, có lẽ tôi vẫn sẽ tiếp tục mơ mãi giấc mơ tốt đẹp...”

“Tôi sẽ mãi không quên cảnh tượng ấy, bước vào phòng khách tầng một, trống trải đến thế, yên tĩnh đến thế, ánh sáng của hoàng hôn rọi xuyên qua cửa sổ, rắc trên sàn nhà, hai xác chết đang nằm trên đó, một xác trợn trừng mắt, trên cổ có một vết siết hằn sâu hoắm màu đỏ, xác còn lại thì ngực đã bị đâm một nhát, máu chảy khắp sàn... Tôi sợ hãi cực độ, muốn quay người bỏ chạy, nhưng hai chân tiếp tục đi lên lầu mà chẳng nghe sai bảo, tôi mới biết thì ra nỗi sợ hãi cũng có lực hấp dẫn, thế là tôi trông thấy nhiều thi thể hơn, không biết từ lúc nào mà trên mặt tôi toàn nước mắt, đúng lúc tôi cảm thấy mình sắp sửa phát điên, thì tôi trông thấy tên ma quỷ đứng ở hành lang với đôi bàn tay dính đầy máu!”

“Tên ma quỷ ấy, tên vệ sĩ của Trần Nhất Tân ấy, cái kẻ tên là Hồ Nhạc, cứ thế nhìn vào tôi từ xa xăm, ánh mắt hẩn cứ như nọc độc của loài rắn mắt kính, làm tôi khiếp hãi đến mức không dám nhúc nhích, tôi biết, chỉ cần tôi la lên một tiếng hay cất bước bỏ chạy, là

hắn sẽ giết chết tôi không do dự, tôi cứ thế đứng tại chỗ với vẻ cứng đờ, khụy gối xuống, dáng người hồ như muốn quỵ xuống trước hắn vậy. Hắn lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại, tôi biết là hắn gọi cho Trần Nhất Tân, hỏi là nên xử lý tôi như thế nào, sau đó hắn cúp máy, đột nhiên biến mất hết như một con ma... Tôi va vấp lao đảo rời khỏi Phong Chi Thự, lái xe bỏ chạy, sau này tôi mới hiểu rằng, sở dĩ Trần Nhất Tân không giết tôi, chẳng phải do lòng từ bi, mà là hắn muốn mua lại quyền sở hữu của Phong Chi Thự, thì nhất định phải thông qua chữ ký của hai người thừa kế của Triệu Hồng Pha là tôi và Đồng Lệ, nếu giết tôi, thì toàn bộ quyền thừa kế sẽ rơi vào tay Đồng Lệ, muốn mua lại thì không dễ dàng nữa, nhưng tôi biết, để che đậy sự thật việc Triệu Hồng Pha bị giết, sớm muộn gì Trần Nhất Tân cũng sẽ giết tôi để thủ tiêu... Suốt cuộc đời này, tôi chỉ là miếng giẻ rách dùng xong sẽ bị người ta vứt đi...”

Trong đường hành lang của tầng ba Phong Chi Thự yên ắng như tờ, những ánh mắt tứ phía đang nhìn Triệu Lâm Chi vừa khinh khi, cũng có căm ghét, lại còn có chút thương hại và cảm thông. “Vì vậy mà tối hôm nay cậu đã nổ súng giết chết Trần Nhất Tân?” Bộc Lượng đột nhiên hỏi.

“Không, không phải!” Triệu Lâm Chi như thể một con lợn đã bị cột chặt bốn chân, thấy không cam tâm bèn vùng vẫy bán sống bán chết, “Tôi không giết chết Trần Nhất Tân, chuyện giết Triệu Hồng Pha thì tôi nhận tội rồi, giết người phải đền mạng, sẽ phải chết rồi, nếu tôi giết Trần Nhất Tân thì tôi chắc chắn sẽ thừa nhận, nhưng thật sự không phải do tôi làm!”

“Thế nửa đêm nửa hôm cậu chạy lên ngọn giả sơn làm gì?” Lô Dung hỏi, “Chính mắt tôi đã trông thấy, cậu đừng có chối.”

Triệu Lâm Chi nhìn cô, nói với giọng khản đặc, “Sau khi cha nuôi của tôi - Triệu Hồng Pha chết, cảnh sát điều tra hiện trường nhưng không tìm thấy khẩu súng ngắn mà lão cất trong két an toàn của phòng suite, tôi vẫn luôn nghi ngờ là Hồ Nhạc đã lấy đi, tối qua lúc ăn cơm, có người đã nhắc đến chuyện súng, bị tôi nghe thấy, tôi sợ hãi

cực độ, sợ cuối cùng mình sẽ phải chết bởi đạn bắn ra từ khẩu súng ấy, vì vậy tôi gào lên ngay trước mặt mọi người, bị Hồ Nhạc áp giải lên lầu đánh một trận như tử, hấn còn đe dọa là, nếu tôi dám nói xằng bậy nữa sẽ lập tức lấy mạng tôi. Tôi chịu hết nổi trong căn phòng của chính mình, vết thương thì lại đau, bèn hút một ít bột, cứ lơ lửng, chẳng biết thế nào mà đi ra bên ngoài, bỗng nhiên một trận mưa rào ập xuống, giội lên trên người nóng bức, làm tôi cảm thấy từng lỗ chân lông mở hết ra, thoải mái hết sức, tôi thấy trên trời giăng đầy mây đen, sợ rằng sẽ còn một trận mưa rào lớn hơn sắp sửa trút xuống, bèn nghĩ chi bằng đứng trên chỗ cao nhất của Phong Chi Thự này là ngọn giả sơn, để cho trận mưa rào giội xuống cho thoải mái đã đời...”

“Thế thì, lúc sau vì sao cậu lại đột nhiên chạy xuống bên dưới ngọn giả sơn? Lại còn lăn một mạch xuống bậc thang ngã gãy cả chân?” Lôi Dung hỏi. “Tôi cảm thấy cậu đã trông thấy điều gì đó cực kỳ đáng sợ.”

Triệu Lâm Chi vẻ dờ dẩn, tuy đang mở mắt, nhưng biểu cảm thể đã ngủ say, mỗi một chữ lẩm bẩm bật ra khỏi miệng, đều như đang nói mớ trong giấc mơ, “Tôi trông thấy Trần Nhất Tân đứng ở chỗ cửa sổ, đột nhiên lồng ngực xuất hiện một hốc đầm đìa máu, cứ như thể có ma quỷ sau lưng hấn, dùng máy khoan điện khoan vào lưng hấn... Thần sắc hấn kinh ngạc cực độ, vẻ kinh ngạc ấy cứ như thể của Triệu Hồng Pha lúc bị tôi đâm một nhát dao vậy, những kẻ như bọn chúng, hình như mãi mãi không bao giờ tin là mình có ngày sẽ chết... Qua cái hốc lỗ trên thân xác hấn, tôi đã nhìn thấy bóng tối vô biên vô bờ...”

Mãi đến lúc bị còng tay, suốt dọc đường bị giải xuống lầu, tiếng nói như tiếng mớ của Triệu Lâm Chi vẫn vang vọng trong hành lang, *“Qua cái hốc lỗ trên thân xác hấn, tôi đã nhìn thấy bóng tối vô biên vô bờ...”*

Bốn giờ sáng, vừa vặn là thời khắc đen tối nhất trước bình minh. Mọi người tùm năm tùm bảy rời đi, ai nấy về phòng nghỉ ngơi, tuy những sự việc đáng sợ xảy ra suốt đêm cùng với sự thật hãi hùng bị lật tẩy, khiến bất cứ ai cũng sẽ trần trọc khó ngủ, nhưng từng cơn buồn ngủ ập đến, họ vẫn khao khát được nghỉ ngơi đôi chút, chờ đến lúc trời sáng, được sự cho phép của phía cảnh sát rồi mới lái xe rời đi, đồng thời không bao giờ trở lại Phong Chi Thụ ma quái này nữa.

Tommy cũng tương tự, gã mặc đồ ngủ, mở cửa phòng, thở hắt náo nề, đưa tay ra ấn cái “tách” bật sáng công tắc đèn trên tường, cảnh tượng trước mắt làm gã kinh ngạc tột độ!

Tất cả cửa tủ và ngăn kéo đều bị mở ra, ngay cả khung giường cũng bị nhấc lên cao, để lộ ra chiếc giường bên dưới. Áo quần trên mắc áo rõ ràng đã bị ai đó gỡ xuống rồi lại treo lại lên nhăn nhúm, chiếc cặp da cũng bị lục qua, các đồ vật bên trong: ví tiền, kính mát, bút máy, sạc pin điện thoại, nước hoa Cologne, máy cạo râu bằng điện, cuốn *Việc máu* của Michael Connelly... bị bày ra đầy bàn.

Thế này là bị trộm sao? Đâu ra tên trộm to gan như thế, chạy vào căn hung trạch từng xảy ra án mạng lại còn đóng đầy sĩ quan cảnh sát để ăn cắp đồ ư!?

Tommy chuẩn bị ra khỏi cửa tìm Bộc Lượng để báo án, nhưng vừa quay người thì sững lại, thấy cái gã tên Hô Diên Vân đang đứng tựa ở ngưỡng cửa.

“Anh có việc gì?” Tommy hỏi với vẻ lạnh như băng.

Hô Diên Vân mỉm cười nói, “Không việc gì, cất công đến để nói lời xin lỗi, chưa có sự đồng ý của anh, mà đã lục lọi phòng lộn tưng phèo cả lên.”

Máu toàn thân Tommy lập tức dồn lên mặt, gã nói với vẻ tức giận sùng sục, “Ai cho anh quyền lục lọi đồ đạc của tôi?!”

“Không ai cho tôi quyền đó cả.” Hộ Diên Vân nói, “Trần Nhất Tân bị giết, chưa tìm ra được hung thủ, vì vậy chúng tôi chỉ có thể tiến hành lục soát đối với gian phòng của kẻ tình nghi trọng điểm.

“Kẻ tình nghi trọng điểm?” Tommy hầu như rống lên, “Anh xem tôi là gì?!” Hộ Diên Vân nhìn gã, nói từng tiếng một, “Dĩ nhiên xem anh là hung thủ đã giết chết Trần Nhất Tân”

Tommy giận run cả lên, đôi bàn tay run lẩy bẩy, trông đáng vẻ gã, nếu đang nắm cục gạch thì ngay lúc đó gã đã dám đập lên đầu Hộ Diên Vân rồi.

Nhưng biểu cảm Hộ Diên Vân rất điềm nhiên, anh đi vào phòng, đóng cửa lại, ngồi trên ghế, chỉ vào một chiếc ghế khác nằm chếch phía bên kia nói, “Mời ngồi, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Nói cái gì? Tôi với anh có gì để nói chứ!” Tommy nghiêng răng ken két nói, “Mời anh lập tức rút khỏi phòng tôi!” Nói đoạn gã vươn tay ra chực mở cửa ra, Hộ Diên Vân không chút hoang mang khẽ chỉ vào sọt rác, “Xin thứ lỗi tôi hỏi một câu, vì sao anh phải thay đôi dép dùng một lần ấy ra?”

Tommy chết sững ngay tức khắc.

“Trong bữa tiệc tối qua, lúc Đồng Lệ cãi vã với Trần Nhất Tân, vì Trần Nhất Tân đã lật tẩy chuyện giữa cô ta và Triệu Long làm cô ta tức đến nổi hất thẳng một ly rượu vang vào người hấn, còn định lao vào đánh Trần Nhất Tân, bị mấy người các anh can lại, ly rượu vang lúc ấy, có một ít đã hất đôi dép của anh, mà sau khi Trần Nhất Tân bị giết hại, lúc Lôi Dung tập trung hết các vị đến sảnh khách ở tầng một, người tỉ mỉ như chị ấy đã nhận ra dép của anh sạch sẽ cực kỳ, chẳng có lấy một giọt rượu vang nào trên ấy, xin hỏi vì sao lại như thế”

Tommy trầm ngâm giây lát, biểu cảm nặng nề nói, “Tôi bị bệnh sạch sẽ, không thích có tí tẹo vết ố nào trên dép cả, phát hiện đã bị dính rượu vang bèn thay một đôi khác, không được sao?”

Hồ Diên Vân cười, bước đến trước sọt rác, nhấc đôi dép ấy lên, “Đã không thích có một tí tẹo vết ố nào trên dép, vậy anh giải thích thế nào về một lớp bùn ướt vừa đen vừa vàng bám đầy dưới đế dép?”

Tommy nhìn sững vào anh, không nói gì nữa.

“Còn một điểm nữa, tôi muốn anh xác thực.” Hồ Diên Vân ném dép về sọt rác, “Tôi nghe Lôi Dung bảo, sau khi Trần Nhất Tân bị giết hại, anh từng chỉ ra rằng chị ấy cũng là một trong những kẻ tình nghi, đúng chứ?”

Tommy ngẩng phắt đầu lên, “Thì sao? Không được à? Vụ án xảy ra trong căn biệt thự này, trong khoảng thời gian vụ án xảy ra không hề có ai ra vào Phong Chi Thự, đã thế, kẻ tình nghi chắc chắn phải là một trong những người trong Phong Chi Thự. Chẳng lẽ Lôi Dung là cảnh sát thì có thể được miễn trừ khỏi nghi ngờ hay sao? Chẳng lẽ chỉ vì tôi chỉ ra điều này, các người bèn muốn quan báo tư thù, cho rằng tôi đã giết Trần Nhất Tân à?”

Hồ Diên Vân phẩy tay, “Đừng kích động, tôi không phải nói anh chỉ ra rằng chị ấy là nghi phạm thì không đúng, mà là tôi hiểu kỳ một chuyện khác: lúc ấy nguyên những lời anh nói, có phải đại khái là như thế không: ‘Mỗi một người ở đây đều có mối tình nghi giết người, cộng thêm nguyên nhân là trước và sau khi vụ án xảy ra La Khiêm và Triệu Long vẫn luôn trấn giữ lối ra vào duy nhất của căn biệt thự - cánh cổng chính ngoài sân, vì vậy hung thủ thật sự bắn chết Trần Nhất Tân chắc chắn vẫn đang ở trong căn biệt thự này.’”

Tommy khẽ nghĩ ngợi, sau đó gục gặc đầu với vẻ rất chắc nịch. “Thế thì lạ quá.” Hồ Diên Vân nhìn chăm chăm vào mắt gã nói, “Theo như Lôi Dung nhớ lại, sau khi chị ấy triệu tập mọi người đến sảnh khách tầng một, quả thực đã bảo với các vị rằng Trần Nhất Tân đã bị giết hại, nhưng tuyệt chẳng nhắc đến rằng hắn bị giết hại như thế nào, làm sao anh biết hắn đã chết do bị súng bắn nhỉ?”

Hệt như bị sét đánh trúng biểu cảm của Tommy lập tức hóa đá! Hồ Diên Vân vẫn nhìn ghim vào mắt gã, không nói gì, trong phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập “thình thành thình” của Tommy.

“Tôi... Tôi không giết lão Trần, lão Trần không phải do tôi giết.”

“Tôi phải nói, e rằng lúc đến chỗ cảnh sát, hai điểm đáng nghi này sẽ làm cho anh không đường nào chối cãi được nữa, lời giải thích hợp lý nhất chính là: tối qua, anh chạy lên hành lang ở tầng ba để giết chết Trần Nhất Tân, lúc này thứ cần bỏ đi nhất là hung khí, thế là anh tức tốc xuống khỏi lầu, lủi ra ngoài qua cánh cửa ở mé tòa nhà, băng qua vườn hoa, đến bên rìa vực, ném khẩu súng xuống sông, sau đó trở về phòng. Vì lúc ấy vừa mưa rào xong, nên đế dép của anh giẫm phải rất nhiều bùn ướt, thế là anh đã thay một đôi dép mới. Lúc Lô Dung gọi các vị xuống tập hợp ở tầng một, anh đã sơ ý nói ra sự thật mà chỉ mình anh biết - Trần Nhất Tân đã bị súng bắn chết.”

Hồ Diên Vân nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Tommy cùng với vầng trán rịn ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu, một lần nữa nhặt đôi dép trong cái sọt rác ra, “Ban đầu, quả thực tôi đã nhận định như thế, tuy nhiên đúng lúc trông thấy đôi dép này, tôi đột nhiên hiểu ra rằng, suy luận của tôi sai lầm, anh không phải là hung thủ đã giết hại Trần Nhất Tân.”

Cú đảo ngược bất ngờ, khiến thân thể của kẻ có khuôn mặt cắt không còn giọt máu là Tommy khế rung lên, những thớ cơ thịt đang căng cứng trên mặt chậm rãi thả lỏng.

Hồ Diên Vân đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, vừa nhìn vườn hoa bên ngoài vừa nói, “Sau một đợt mưa gió bão bùng, lẽ tự nhiên là sẽ cành gãy lá rụng hoa rơi đầy đất, giả sử anh thật sự mang đôi dép này đi băng qua vườn hoa, thì dưới đế dép không thể nào chỉ vấy phải bùn ướt, mà đến một cọng cỏ, một phiến lá cũng chẳng thấy. Mà bùn ướt với màu sắc tương đồng, mức độ tinh mịn tương đồng, tôi cho rằng chỉ có thể xuất hiện trên mái sân thượng ít ai đặt chân tới,

vậy thì suy luận của tôi là, tối qua không biết vì nguyên nhân gì, anh đã leo lên tầng thượng của Phong Chi Thự, khi chuẩn bị trở vào trong tòa nhà, anh đột nhiên phát hiện ra có bóng người thấp thoáng trên hành lang, như thể có chuyện gì đó đã xảy ra. Bằng thứ trực giác nào đấy, anh cho rằng xuống dưới hành lang thì sẽ vướng phải tình nghi, thế là anh lần dọc theo đường ống thoát nước mà tuột xuống từng chút - điều này đối với người làm kiến trúc sư xây dựng nhiều năm, thường xuyên ra vào công trường thì công như anh, chỉ là một chuyện vặt vãnh, do đường ống thoát nước nằm ngay cạnh thư phòng mà Trần Nhất Tân đã bỏ mạng, lúc anh xuống đến đấy vừa vặn nghe thấy Lôi Dung đang phân tích tình tiết vụ án với bọn Tô Tô, Hầu Kế Phong, thế là anh biết được nguyên nhân cái chết của Trần Nhất Tân, điều này càng khiến anh tin rằng lúc ấy mình không xuống dưới hành lang là đúng đắn, anh tiếp tục tuột xuống, mãi cho đến tầng một, nơi ấy vừa đúng ngay nhà ăn, lúc lão Ngô quản gia đóng cửa sổ lại, có một cánh cửa chưa được đóng chặt, anh đẩy ra rồi chui vào, và cầm dép chạy về phòng, vì vậy trên sàn nhà và thảm trải sàn trong biệt thự đều không phát hiện thấy dấu vết đế dép của anh... Không biết tôi nói có đúng chẳng?”

Tommy nghe mà trố mắt á khẩu, mãi lúc sau mới lẩm bẩm, “Trời ơi... Sao cứ như thế anh nhìn thấy tận mắt vậy.”

Hồ Diên Vân lại ngồi xuống ghế, xòe tay phải ra ra hiệu gã ngồi xuống ghế bên cạnh, “Mời ngồi, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi nhỉ.”

Phen này Tommy không cự tuyệt, mà ngồi xuống chiếc ghế ấy với vẻ dửng dưng, “Vì sao anh không nghi ngờ là trong lúc tôi tuột từ đường ống thoát nước xuống dưới, đã cho Trần Nhất Tân một phát súng qua cửa sổ chứ?”

“Cánh tay anh vươn không đủ dài, giữa đường ống thoát nước với cửa sổ thư phòng có một khoảng cách nhất định, anh giơ cánh tay lên để bằng, thì đầu ngón tay cũng chỉ rớt được đến rìa bên mé ô cửa sổ mà thôi.” Câu trả lời nghiêm cẩn của Hồ Diên Vân khiến

Tommy bắt giác nở nụ cười, “Được rồi, tôi chỉ có hai câu hỏi thôi: thứ nhất, nửa đêm anh không ngủ mà chạy lên trên tầng thượng làm gì?”

Tommy thở dài, nói chậm rãi, “Đối với một kiến trúc sư, mỗi căn nhà, đều là đứa con của mình, điều này, tôi tin rằng anh có thể hiểu được.”

Dặn Hộ Diên Vân khẽ gật đầu.

“Thế thì, chẳng có bất cứ người nào mong muốn đứa con của mình bị người khác nói là dị dạng, là quái thai cả, đúng chứ! Trong số các tác phẩm của tôi, tuy Phong Chi Thự không được xem là nổi bật xuất chúng, thì cũng là ngôi nhà tôi bỏ rất nhiều tâm huyết, tôi không mong căn nhà mình xây nên cứ mãi bị người ta nói là hung trạch, cả đời này tôi chỉ muốn làm một kiến trúc sư ưu tú, chứ không phải là một kẻ thông linh xây dựng đường hầm nối giữa hai cõi sống còn và chết chóc đâu.” Tommy nói với vẻ căm phẫn, “Lúc Triệu Hồng Pha bị giết hại, tôi có mặt ở hiện trường, cũng cảm thấy cái chết của ông ấy thật kỳ lạ, nhưng không nghĩ theo hướng ma quỷ, tuy trước đây từng có tin đồn quái dị là Triệu Hồng Pha bị tâm thần thất thường trong căn biệt thự này, nhưng đây là căn nhà do chính tôi xây dựng, có ma quỷ hay không, tôi còn không biết rõ hay sao? Về sau, sáu công nhân vệ sinh chết ở đây, dân trong ngành đồn thổi là tôi đã xây một căn hung trạch, có những kênh truyền thông thậm chí còn xưng tôi là ‘Nakamura Seiji’^[6] của Trung Quốc, điều này khiến tôi vô cùng tức giận! Lúc đó, tôi cũng không khỏi lẩn tránh trong lòng, vì toàn bộ quá trình thiết kế đồng thời giám sát thi công căn biệt thự này đều do tôi thực hiện, nhưng trong đó có một căn phòng được xây dựng sau khi Trần Nhất Tân đã loại tôi ra, tôi có thể đảm bảo những căn phòng khác ở Phong Chi Thự tuyệt không có vấn đề gì, nhưng căn thư phòng ở tầng ba thì...” Tommy nói tới đây, ngừng lại, khẽ lắc đầu.

Giây lát sau, gã nói tiếp, “Tôi cảm thấy buồn khổ vô cùng, bèn dứt khoát đọc đủ các loại tiểu thuyết trinh thám liên quan đến mật thất và hung trạch mà trước đó chưa từng đọc qua, trong đó bao gồm cả

series ‘*Quán*’, càng đọc tôi càng muốn thân chinh đến Phong Chi Thự xem thử, nhất là kiểm tra xem rốt cuộc căn thư phòng ấy có vấn đề gì, có phải thật sự bị Trần Nhất Tân thiết kế máy móc gì đó, nhưng dầu sao đây cũng là căn trạch từng xảy ra nhiều án mạng cảnh sát trấn giữ rất nghiêm, nghe đồn lớp công nhân vệ sinh đặc chủng thứ hai đi vào dọn dẹp, còn là do Trần Nhất Tân sử dụng quan hệ để được cho phép đặc biệt nữa... Vì thế, lúc Trần Nhất Tân mời tôi đến tham gia tiệc tối, tôi biết cơ hội đã tới, hơn nữa e rằng đây là cơ hội cuối cùng để tôi làm rõ sự thật về ma quỷ. Buổi tối, đoán chừng mọi người đều đã ngủ rồi, tôi bèn rón rén lên ra khỏi phòng, tôi nghĩ, sau khi Triệu Hồng Pha chết, cảnh sát đã từng điều tra tỉ mỉ căn thư phòng đó rồi, vì vậy dầu có cơ hội đi nữa, thì có lẽ cũng phải được bố trí ở ngoài phòng chứ không phải trong phòng cho nên tôi bèn chạy lên nóc tòa nhà xem xét, những chuyện xảy ra sau đó, thì hoàn toàn như anh nói.”

Hồ Diên Vân nói, “Câu hỏi thứ hai là: khi anh dò tìm máy móc trên nóc nhà, từ góc nhìn của mình, anh có nhìn thấy được sự việc gì kỳ lạ, hoặc nghe thấy âm thanh gì đặc biệt hay không”

Tommy suy nghĩ rất lâu, sau đó khẽ lắc đầu, “Chẳng trông thấy sự việc gì kỳ lạ cả, còn nếu nói âm thanh đặc biệt... Lúc ấy gió to lắm, sấm rền vang không ngừng, tai tôi toàn nghe tiếng ì ùng, tôi còn sợ mình đứng cao quá bị sấm sét đánh trúng nữa cơ... Ô, phải rồi, tôi nghe thấy trong sân vườn dưới lầu có tiếng trò chuyện của Triệu Long và La Khiêm, hình như họ đang uống rượu, vừa uống vừa tán phét trên trời dưới đất...”

Hồ Diên Vân trầm ngâm suy nghĩ giây lát, đứng dậy, “Tôi không còn câu hỏi gì khác nữa, đã làm phiền anh nghỉ ngơi rồi.” Anh vừa định bước ra ngoài, bất chợt Tommy nói một tiếng “Cảm ơn”.

Hồ Diên Vân cảm thấy buồn cười, “Anh cảm ơn tôi làm gì?” Tommy nói, “Cảm ơn sự tin tưởng của anh, giúp tôi rửa sạch điểm đáng nghi.”

“Anh sai rồi.” Hồ Diên Vân nói, “Tôi giúp anh rửa sạch điểm đáng nghi, điều này không sai, nhưng tôi không hề tin tưởng anh, trong căn biệt thự này, so với những người còn lại thì anh vẫn giống tên hung thủ thật sự đã giết chết Trần Nhất Tân hơn.

Sắc mặt Tommy ngay tức khắc trở nên rất khó coi, “Vì sao anh lại nói thế?”

“Tuy tôi vẫn chưa biết rõ động cơ giết chết Trần Nhất Tân, nhưng đối với hạng người cặn bã làm nhiều điều ác như hắc, thì không nghi ngờ gì việc giết chết hắc mang hàm ý thay trời hành đạo, vì vậy tôi nghiêng về hướng tên hung thủ giết hắc là một kẻ có tinh thần chính nghĩa rất mạnh.” Hồ Diên Vân nói, “Lôi Dung nói tôi hay, lúc Bộc Lượng đẩy Triệu Lâm Chi vào sảnh khách ở tầng một đồng thời làm cậu ta ngã chổng vó ra, tất cả mọi người đều cười nhạo cậu ta, chỉ có anh là tiến lên trước đỡ cậu ta dậy... Đỡ dậy một thằng hề bị mọi người phỉ nhổ, so với việc đỡ dậy một người già bị ngã, cần có nhiều lòng dũng cảm và tinh thần chính nghĩa, vì vậy, mối nghi ngờ của tôi đối với anh, không phải không có lý đâu.”

Tommy ngây ra rất lâu, rồi trên mặt mới chầm chậm hé ra một nụ cười, gã sai một bước lớn về phía trước, vươn tay ra, “Cảm ơn sự nghi ngờ của anh đối với tôi, Hồ Diên... Hầy, tôi còn chưa biết rốt cuộc tên anh là gì nữa cơ.”

“Hồ Diên Vân, tôi là một nhà suy luận.”

Hồ Diên Vân mỉm cười, bắt tay gã thật chặt, như thể hai người bạn già gặp lại nhau sau bao ngày xa cách.

7

Hồ Diên Vân ra khỏi phòng của Tommy, Lôi Dung đang đứng ở hành lang chờ anh, hai người nhìn nhau cười một cái, đã hiểu hết mọi chuyện.

Lúc này, đội ngũ cảnh sát đông đảo đã có mặt, cảnh sát hình sự, pháp y và nhân viên khám nghiệm hiện trường đều ủa lên lầu ba, vừa vặn Bộc Lượng đi ngang qua, bị Lôi Dung kéo lại hỏi, “Anh có trông thấy Đường Tiểu Đường không, sao tôi tìm mãi không thấy cô ấy?”

Bộc Lượng nói, “Cô gái ấy à, đã ngủ trong xe cảnh sát của tôi rồi.”

“Thế là thế nào?” Lôi Dung hơi kinh ngạc, “Sao cô ấy lại chạy qua chỗ anh.”

“Tiểu cô nương ấy lạ lạ sao đấy, cố tình đến tìm tôi, nói với tôi nghiêm túc lắm, bảo là trong quá trình điều tra vụ án tốt nhất là hãy phớt lờ chuyện giữa Đồng Lệ với Triệu Long đi, lúc lấy lời khai thì đừng nhắc đến, nhất là lúc truyền thông công bố những tình tiết có liên quan thì chú ý tránh tiết lộ... Tôi hỏi cô ấy vì sao, cô ấy bảo mỗi một người đều có một quá khứ không dám nhìn lại, nếu không đứng ở góc độ của đương sự, thì rất khó nói ra là ai đúng ai sai, vì vậy tốt nhất đừng đụng chạm vào những vết thương ấy, càng không được giao cho công chúng phân xử và phán xét, vì mỗi người đều có quyền từ giã quá khứ, bắt đầu lại từ đầu... Dù sao thì cái miệng nhỏ của cô ấy cứ nói nhanh nhẩu một hồi, làm đầu óc tôi hoàn toàn choáng váng.

“Xem ra, Tiểu Đường nhà chúng ta đã trưởng thành rồi.”

Lôi Dung nói với vẻ mừng rỡ, “Thế anh đã trả lời cô ấy như thế nào?”

Bộc Lượng khẽ sờ lên chiếc mũi đỏ, “Tôi bảo tôi bận lắm, chuyện không liên quan đến tình tiết vụ án thì tôi không muốn quan tâm, cũng không muốn biết, sau đó tiểu cô nương có vẻ rất hài lòng, cuộn người trên băng ghế sau ngủ thiếp đi.”

Lôi Dung vừa cười vừa khẽ gật đầu, “Cảm ơn anh nhé!” Cô đưa mắt tiễn Bộc Lượng rời đi, vừa ngoảnh đầu qua, phát hiện Hô Diên

Vân đang cúi đầu như đang suy tư điều gì, bèn nói với vẻ sâu xa, “Yên tâm đi, Tư Miếu sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

“Ờ?” Hô Diên Vân sửng ngời, tiếp đó phản ứng trở lại, “Gì với gì kia chứ, Tư Miếu ở bệnh viện, có gì đâu mà tôi không yên tâm, tôi chỉ đang nghĩ về vụ án Trần Nhất Tân bị giết thôi.”

“Cậu nghĩ ra những gì rồi?” Lôi Dung vừa cười vừa hỏi.

“Ban đầu tôi nghe hai điểm đáng nghi mà chị nói, cứ tưởng là mười phần thì hết tám, chín phần hung thủ là Tommy rồi, nhưng xem ra gã đã rửa sạch được mối hiềm nghi, thế thì sẽ là ai chứ?” Anh gõ bôm bốp lên đầu, “Vận trí óc quá độ, nghĩ đến mức làm tôi đau đầu.”

“Được rồi, cậu sang phòng tôi nghỉ ngơi đi!” Lôi Dung vịn lấy cánh tay anh, đi về phía phòng mình, mở cửa ra, ngọn đèn bàn từ trước lúc lên điều tra căn thư phòng ở tầng ba tối qua, nay vẫn đang sáng, Lôi Dung chỉ vào giường nói, “Cậu nằm đi, tôi qua cơn buồn ngủ rồi, tôi làm tí nước nóng pha ly trà, ghi nguệch ngoạc tình tiết vụ án tối nay lên giấy, xem thử có điểm đáng nghi nào chưa để ý đến hay không... Hô Diên, cậu sao thế?”

Chỉ thấy Hô Diên Vân quỳ đó, xem xét dấu giày màu đen trên thảm trải sàn, “Đây là gì?”

Lôi Dung có chút ngẩn ngơ, dấu giày ấy có tổng cộng là hai cặp và bốn chuỗi, kéo dài suốt từ ngưỡng cửa vào trong phòng cô trông thấy đế giày của Hô Diên Vận hơi đen, nhấc chân lên thấy bên dưới dép mình cũng có màu đen, mở cửa ra, phát hiện lúc đến ngưỡng cửa, họ đã giẫm phải bột mực thay thế từ tính dùng để lấy dấu vân tay mà tối qua bất cẩn để vãi ra thảm trải sàn, bèn vừa cười vừa nói “giật mình lo hã”, giải thích một hồi cho Hô Diên Vân.

Không ngờ nghe xong lời giải thích của cô, Hô Diên Vân không những không hài lòng, sắc mặt còn trở nên xám nhợt. Anh đứng dậy, đi ra hành lang, nhìn vào mớ bột mực bị vãi ra trên thảm trải sàn,

bột mực mang hình dáng sợi bất quy tắc, nằm ngang trên con đường băng qua trước cửa căn phòng của Lôi Dung, vừa vắn tạo thành góc vuông với cửa phòng, ngoại trừ dấu vết giẫm đạp và kéo lê của anh với Lôi Dung lúc đi ngang qua, thì không còn dấu vết của bất kỳ ai từng đi qua.

Ánh mắt anh chờ đợi mà hốt hoảng, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại, “Làm sao có thể như thế được... Làm sao có thể như thế được?”

Lôi Dung hỏi với vẻ khó hiểu, “Cậu sao thế? Cái gì mà có thể hay không thể?”

“Nếu như thế, chỉ có khả năng do một người làm thôi, nhưng người này lúc này đã bị tôi loại trừ khỏi hàng ngũ kẻ tình nghi rồi mà...”

“Người mà cậu nói đến là ai thế

Hô Diên Vân trầm ngâm giây lát, đứng dậy, khẽ nhìn dãy đèn treo tường ở hai bên mé hành lang, ánh đèn mờ tối làm người ta buồn ngủ. Anh chạy ra đầu cầu thang, rồi đi thẳng một mạch từ đông sang tây, đi đến trước đường bột mực ấy thì đứng lại, sau đó quay người trở ra đầu cầu thang, tiếp tục đi về phía bên này, đi được khoảng bốn, năm lần, cuối cùng thở ra một hơi dài thườn thượt như thể từ bỏ thứ gì đó.

Lôi Dung và Hô Diên Vân quen nhau từ nhỏ, cô hiểu tính anh hơn ai hết, thấy ngay giây phút này lông mày anh nhíu lại đến mức như đã đóng một mẩu đinh vào giữa hai con mắt, biết là anh đang suy tư một cách căng thẳng và tập trung cao độ, nên cũng không quấy rầy, bèn đứng bên cạnh lặng lẽ chờ đợi. Trong hành lang im ắng, hồi lâu sau, Hô Diên Vân rung mình như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, cúi đầu xuống khẽ nhìn mảng bột mực trên thảm, rồi ngẩng đầu lên khẽ nhìn trần nhà bị đèn treo tường rọi tranh tối tranh sáng, bóng lạ ngả nghiêng, cuối cùng ném ánh nhìn sang đầu còn lại của hành lang về

mông lung, ánh mắt lộ ra tia sợ hãi, tựa hồ đang nhìn vào một lỗ đen có khả năng nuốt chửng mọi tia sáng vậy...

“Lôi Dung!” Anh gọi một tiếng nã nê, sau đó nói từng tiếng “Xin chị hãy nhớ lại thật tỉ mỉ, và nói cho tôi biết chính xác: lúc Trần Nhất Tân bị giết hại, từng người trong căn biệt thự này rốt cuộc đang làm gì, chị biết được bao nhiêu thì nói bấy nhiêu, những gì là chị chính mắt trông thấy, những gì là nghe người khác thuật lại, những gì là đáng tin, những gì là khả nghi, tôi muốn câu trả lời chân thật nhất, chuẩn xác nhất!”

Lôi Dung nhìn điệu bộ như thể muốn đòi mạng của anh, chuyện vốn có thể nói ra một cách nhẹ nhàng, thì lại trở nên ngập ngừng và do dự, lướt lại một lượt trong đầu rồi mới nói chậm rãi, “Được, lời mà tôi nói tiếp sau đây, tôi có thể chịu trách nhiệm cho mỗi một từ!”

Hồ Diên Vân gật đầu.

“Trước tiên là Hầu Kế Phong. Sau khi tôi phát hiện Trần Nhất Tân bị giết hại thì lập tức gọi điện cho anh ta, điện thoại vang lên lâu lắm anh ta mới nghe máy, giọng điệu nghe như thể bị gọi dậy từ cơn mơ, anh ta bảo mình nằm ngủ trong phòng suốt.”

“Không phải chân anh ta đã bị thương lúc đánh nhau với Hồ Nhạc chiều hôm qua hay sao? Có khả năng tình trạng thương tích không nặng như cách anh ta thể hiện hay không? Nếu thế anh ta không những có thể lên lầu ba bắn chết Trần Nhất Tân, mà còn có thể tức tốc rút về phòng mình ở tầng hai?”

Lôi Dung khẽ lắc đầu, “Không thể nào, sau khi anh ta bị thương, đích thân tôi đã sơ cứu và bôi thuốc, cậu đừng quên tôi là chuyên gia pháp y, pháp y không chỉ phụ trách khám nghiệm tử thi, mà còn khám nghiệm vết thương nữa, tình trạng thương tích nặng hay không, tôi nhìn một cái là nhận thấy, với vết thương của Hầu Kế Phong, nếu miễn cưỡng lên xuống tầng ba cũng không thành vấn đề,

nhưng nếu nói nổ súng giết người rồi rút lui, thì con rùa còn chạy nhanh hơn anh ta.”

Lôi Dung khẽ nhìn, thấy Hô Diên Vân không nói gì, bèn tiếp tục, “Hầu Kế Phong đã đến căn phòng bên cạnh phòng tôi, gọi Tô Tô dậy, tối nay Tô Tô và Đồng Lệ ngủ cùng phòng, theo lời Tô Tô nói thì cô ấy ngủ đến mức mê man, không biết nữa chừng Đồng Lệ có ra ngoài hay không.”

“Lúc Hầu Kế Phong gõ mở cửa, có trông thấy Đồng Lệ trong phòng hay không?”

“Có, hơn nữa người mở cửa còn là Đồng Lệ.” Lôi Dung nói, “Nhưng người mà Hầu Kế Phong tìm là Tô Tô, cô ta bèn gọi Tô Tô dậy, sau đó đi ngủ tiếp.”

“Cũng có nghĩa, lúc án mạng xảy ra thì dù là Tô Tô hay Đồng Lệ, đều chẳng có bằng chứng ngoại phạm.”

Lôi Dung sửng lại, tiếp đó khẽ gật đầu chậm rãi, “Sau đó là Ngô quản gia, lão Ngô đã bị Tô Tô đập cửa gọi dậy, ông ấy bảo đã dọn dẹp nhà ăn với bà đầu bếp, chuẩn bị bữa sáng cho ngày hôm sau, rồi kiểm tra những căn phòng một lượt xem cửa và cửa sổ có được đóng đàng hoàng hay không, cuối cùng đã xem qua cánh cổng ngoài sân của biệt thự, xác nhận là đã chốt then bên trong, mới trở về phòng đi ngủ.”

“Lại thêm một người không có bằng chứng ngoại phạm.”

Hô Diên Vân nói, “Phải rồi, tình hình bà đầu bếp ấy là sao?” “Bà đầu bếp ấy do lão Ngô quản gia gọi đến tạm thời thôi, tôi đã kiểm tra hoàn cảnh của bà ta, quả thực bà ta chẳng có chút quan hệ gì với những người trong biệt thự này, lúc án mạng xảy ra, bà ta đang ngủ say trong phòng của người phục vụ.”

“Được thôi...”

“Tommy và Triệu Lâm Chi... Thì không cần nói nữa nhỉ?” Hồ Diên Vân khẽ suy nghĩ rồi nói, “Không cần nữa.”

“Cuối cùng là Triệu Long và La Khiêm, suốt đêm họ ngồi uống bia dưới chân cửa sổ phía bắc, lúc tôi điều tra căn phòng phía đối diện căn thư phòng mà Trần Nhất Tân bỏ mạng, có nghe hai người họ nói bậy bạ dưới lầu.”

“Lúc Tommy ở trên nóc nhà cũng nghe thấy dưới tòa nhà vọng lên tiếng uống rượu tán dóc của hai người này, bằng chứng ngoại phạm của họ thì hoàn hảo vô cùng...” Hồ Diên Vân lầm bầm, “Khoan đã, Lôi Dung, e rằng chị nói ‘cuối cùng’ là không đúng, còn một người nữa chị chưa nhắc đến.”

“Ai?”

“Hồ Nhạc đấy, có thể nào sau khi hãm giết chết Trần Nhất Tân, đã rời khỏi Phong Chi Thự, lao sang tiểu khu Tân Thủy Viên để gây án không?”

“Cậu bị lẫn rồi à, Hồ Diên?” Lôi Dung nói, “Dựa trên lời chứng của Triệu Long và La Khiêm, Hồ Nhạc đã rời khỏi Phong Chi Thự từ lâu trước khi Trần Nhất Tân bị giết hại rồi mà!”

Hồ Diên Vân vỗ vỗ trán, “Tôi lú mất rồi, bị vụ án này làm cho lẫn thần hoàn toàn rồi!” Anh đưa mắt nhìn mảng bột mực mang hình dạng sợi bất quy tắc trên thảm trải sàn về oán hận, như thể người ca sĩ đi thi tuyển bị loại rồi đưa mắt nhìn xuống hàng ghế khán giả.

“Biết bao nhiêu người trong biệt thự, chỉ có năm người là Hậu Kế Phong, Triệu Lâm Chi, Tommy, Triệu Long và La Khiêm có bằng chứng ngoại phạm, cũng khó trách sao chị lại phát rầu...”

Hồ Diên Vân trầm ngâm một lúc, kéo cánh tay Lôi Dung nói, “Chị với tôi đi xem một lượt các vị trí mà từng người đang tọa lạc trước khi án mạng xảy ra đi!”

Họ đi dọc đường hành lang thẳng sang phía đông, do đa số mọi người đều đã về phòng nghỉ ngơi, nên Hô Diên Vân không hề yêu cầu đi vào từng phòng để xem, chỉ bảo Lôi Dung nói rõ vị trí cụ thể của từng người: kế bên Lôi Dung là Hầu Kế Phong, kế bên Hầu Kế Phong là Tô Tô, tối qua Đồng Lệ cũng ngụ trong căn phòng này, hành lang phía tây tầng hai chỉ có mấy người này thôi. Hành lang phía đông thì có Triệu Long, La Khiêm, lão Ngô và Tommy ở. Hô Diên Vân đi ngang qua hết một dọc, sau đó lên lầu ba, đi dọc đường cầu thang sắt dạng nâng hạ ở đầu mút hành lang phía đông để leo lên nóc tòa nhà, cơn mưa rào đã gội cho lớp đất bụi trên nóc nhà thành bùn, không thấy bất kỳ vết chân nào.

Không có gió, không có mây, cũng chẳng có mưa, đứng ở chỗ này, có thể trông thấy dòng nước sông bao quanh hòn đảo nhỏ đang cuộn cuộn chảy, giữa những cơn sóng cuộn trào, mỗi một lớp đều được rửa cho xanh hơn chút, sáng hơn chút, ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời ở phía đông đã nổi lên sắc trắng như bụng cá, tuy chỉ là một kẽ hở được mạ lớp viền bạc lớn có bấy nhiêu thôi, nhưng bóng tối như thể con ngựa ô truy đang phi nước đại, gương bươm tung vó rút lui khỏi vòm trời khổng lồ, Không khí tươi mới mà mát lạnh, mang theo hơi lạnh thoang thoảng, một bầy chim bay vút qua, những sợi lông vũ màu xám đen run rẩy, phát ra tiếng vun vút như bắn tên giữa không trung. Đưa mắt nhìn ra xa cùng cực, những tòa nhà cao chọc trời san sát như vẩy cá của tỉnh lỵ tựa hồ núi non trập trùng, màn sương mỏng nhợt nhạt bồng bềnh như mây mù trên núi, phủ lên một lớp sáp nhập nhèm trên ô cửa sổ của trăm nhà nghìn hộ đang dần tỉnh giấc.

Đêm dài sắp qua đi, câu đố vẫn không lời giải.

Hô Diên Vân khế tay ấn đường, cùng Lôi Dung xuống tầng một, lần lượt đến phòng ngủ của Trần Nhất Tân và phòng cho người giúp việc, rồi lại đến nhà ăn. Trong bếp thấp thoáng bóng người đẩy đà của bà đầu bếp, kèm theo đó, vọng ra tiếng lanh canh loảng choảng của bát đĩa nôi niêu. Họ bước đến bậu cửa sổ phía nam, dễ dàng trông thấy hai dấu chân dính đầy bùn vàng.

“Tối qua, lúc Tommy trượt từ trên ống thoát nước xuống, đã lèn vào trong biệt thự qua cửa sổ, đây chính là bằng chứng Hộ Diên Vân nói.

Lôi Dung khẽ gật đầu, “Đi, tôi dẫn cậu đi xem xem chỗ uống bia của Triệu Long và La Khiêm.”

Hai người ra khỏi cổng chính của biệt thự, ra đến ngoài sân, những cảnh sát vẫn đang bận rộn không ngừng nghỉ, lão Ngô quản gia có lẽ đến cả thời gian để đánh một giấc ngắn cũng không chừa lại cho bản thân, đang bụng những cốc cà phê nóng hổi cho mấy viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi. Qua ô cửa của một chiếc xe cảnh sát, có thể trông thấy gương mặt ngủ say của Đường Tiểu Đường vương nơi khóe miệng cô là nụ cười nhẹ nhẹ, không nói chắc được đó là giải thoát hay đau thương.

“Hy vọng sau khi tỉnh dậy, cô ấy có thể quên những chuyện không vui ngày xưa.” Lôi Dung dường như đang tự nói một mình.

“Chỉ ít lúc này cô ấy ngủ rất ngon, tôi nghĩ hơn nửa năm trở lại đây, cô ấy chưa bao giờ ngủ ngon được như lúc này.” Hộ Diên Vân nở một nụ cười nhẹ, “Ai cũng sẽ trưởng thành, chỉ là phương thức trưởng thành không quá giống nhau, đa phần mọi người đều giống như cây cối, từ một ngọn mầm nhỏ, một cách chậm rãi, dần dà cành lá sum sê, nhưng luôn có những người như ngọn tre, lúc xổ đất mọc ra thì chỉ một tí teo như thế, búp măng non như không lớn nổi vậy, nhưng sau một trận mưa rào cuồng phong, sau một đêm đã trăm thước quá đầu... Phải rồi, chị bảo lúc ấy Triệu Long và La Khiêm ngồi uống ở đâu?”

“Ở ngay kia.” Lôi Dung chỉ vào dưới chân tường tầng một, một chiếc bàn đá hình tròn được kê sát tường, trên ấy vương vãi tùm lum mấy chai bia rỗng hươ rỗng hoác, một trái một phải lần lượt kê một chiếc ghế đá màu trắng, trên mặt đất gần đấy có rất nhiều nắp chai, “Thấy một hàng phù điêu trời ra ngoài trên nóc tòa nhà rồi chứ? Có thể có chút tác dụng che mưa, trước khi án mạng xảy ra từng có cơn

mưa vội rạt qua, từ nam sang bắc, vì vậy không rạt trúng bọn họ, nếu không, hai người họ đã bị dầm ướt như chuột lột từ lâu rồi, đâu ra thú vui nhàn hạ uống bia thưởng mưa chứ.”

Hô Diên Vân chỉ cảm thấy buồn cười, bất chợt lại trở nên nghiêm túc, “Phải rồi, làm sao chị có thể khẳng định chắc chắn người ngồi uống bia dưới lầu là hai người họ, mà không phải ai khác?”

Một câu hỏi làm Lôi Dung sửng người ra.

“Sao thế?” Hô Diên Vân hơi ngạc nhiên với phản ứng của cô. “Câu quả thực hỏi trúng tôi rồi.” Lôi Dung suy nghĩ kỹ lưỡng rồi nói, “Lúc ấy tôi nghe thấy tiếng động dưới lầu, còn cất công nhìn qua, nhưng chỉ thấy được đỉnh đầu của hai người....

Hô Diên Vân kinh ngạc sửng sốt, “Ý chị là chị chỉ trông thấy đỉnh đầu của hai người?”

Lôi Dung khẽ gật đầu.

Hô Diên Vân đứng tại chỗ, nhìn vào chiếc bàn đá vè ngây dại, ghế đá kê sát vào tường cùng mấy chai bia rỗng, trên gương mặt búng ra sữa trắng trẻo lay động ánh sáng như thoảng vào giấc mộng. Trong một giây, thậm chí trong khoảng một thời gian ngắn hơn nữa, ta không còn là ta, ta đã biến thành một tia sáng, một chùm linh hồn, xuyên thấu qua lớp tường đá dày chần chẫn, đi vào trong Phong Chi Thự, nơi này trống trơn không bóng người, bất luận là người chết hay người sống, đều không còn một ai, như thể một sân khấu sau khi diễn viên đã chào tạ màn, chỉ sót lại đạo cụ. Ngọn đèn pha lê, hàng sofa, bức tranh sơn dầu “*Ngôi nhà của người chết treo*”, hàng tay vịn cầu thang bằng gỗ tếp vàng đen, đều được phủ một tấm vải dày trắng muốt như tuyết, ngay cả thảm trải sàn cũng biến thành màu trắng. Từng không gian không màu trong suốt do sàn nhà, tường vách và trần nhà hợp thành, đều được vệ sinh sạch sẽ, đến mức tựa hồ chưa có sinh mạng nào từng đến đây. Hòn đảo bị quên lãng, ngôi biệt thự bị ruồng bỏ, căn hung trạch được dọn vệ sinh, tất thảy đã trở

thành điều bí ẩn, không một tiếng động. Đi xuyên qua từng cánh cửa hoặc để mở hoặc đóng chặt, lau chùi tro tàn của thời gian, tìm kiếm sự thật bị che đậy, cuối cùng cũng đào ra được miệng giếng của tội ác... Trong khoảnh khắc, từng tầng máu tươi ứ tụ thành vết bầm, mỗ, dịch não, hài cốt, đã chảy tụ về thành biển máu sóng lớn cuộn cuộn, cuộn trào lên từ dưới lòng đất sâu thẳm khôn dò, mấy phen muốn nhấn chìm cả nóc! Thế là, tất cả những cuộc tìm kiếm cuối cùng đều biến thành bứt phá vòng vây, chèo động, vùng vẫy, run rẩy, gào rú, hướng lên, hướng xuống, sang trái, sang phải, nhìn trước, ra sau, cuối cùng cũng đã lao đến tận cùng phía đông của tầng ba, dẫn từng bậc dọc đường cầu thang sắt dạng nâng hạ, khoảnh khắc giờ nắp tầng thượng lên, tưởng rằng bản thân sống sót thoát khỏi cái chết có thể nhìn thấy bóng đêm chết đi, ánh sáng ban ngày hiện ra, ai ngờ thứ nhìn thấy lại là cõi phi nhân gian tối ám hơn nữa, cơn khói mù dày đặc phát tán thứ mùi vị cháy khét làm mũi nhức nhối, ngưng trệ giữa trời và đất như thể trời ra khỏi lò thiêu xác, làm người ta ngột thở. Đứng trên tầng thượng Phong Chi Thụ nhìn ra tận cùng, những tòa cao ốc chọc trời san sát như vảy cá đã biến thành nghĩa địa cao tận mây xanh, trong ô cửa sổ các căn nhà, bay ra hàng nghìn hàng vạn hung linh màu trắng, chẳng có thân thể, chẳng có tên gọi, vẻ mặt không chút biểu cảm, xếp thành hàng bay giữa không trung, biến cái chết thành cuộc diễu hành long trọng chẳng cần biết sự thật cũng chẳng cần biết ý nghĩa.

Dù ngày đêm, dù mưa tuyết, họ lặng lẽ bay qua... khiến thế giới này như thể chưa từng xảy ra bạo lực và giết chóc, chúng dọn dẹp lấy chúng, chúng lại biến trở thành chúng, thế hệ này tiếp thế hệ khác, không ngưng không dứt, chỉ có điều lần này, dọn dẹp đã trở thành thanh toán.

Như sự tỉnh khỏi cơn mơ.

Hô Diên Vân rùng mình, sau đó, dẫn chân ra, đi về phía trước, từng bước đều nặng trĩu tựa hồ nhổ ra khỏi vũng lầy.

Vậy mà lại chẳng có tiếng bước chân nào, tất cả mọi âm thanh đều biến mất, bao gồm cả tiếng hít thở, trước nay chưa từng có buổi sáng nào khiến Lôi Dung cảm nhận được sự tĩnh lặng chân thực đến thế, thì ra cơn tĩnh lặng cực điểm không phải không có âm thanh, mà đã ngưng kết toàn bộ âm thanh trong vũ trụ lên trên một điểm, điểm này chỉ là điểm tụ của linh hồn.

Đứng trước chiếc bàn đá, bóng lưng anh căng cứng như một pho tượng đá đã xuất hiện vết nứt và nứt vỡ dần dần, nhưng từ đầu chí cuối vẫn đông cứng bất động.

Thế này không giống cậu ta, không giống chút nào.

Lôi Dung hiểu rõ hơn ai hết... Bao nhiêu năm nay, bất luận vụ án phức tạp kỳ dị mức nào, xưa nay chưa từng làm khó được cậu ta, mà mỗi một khoảnh khắc phá giải được sự thật, cậu ta hoặc sẽ vui sướng như phát điên, hoặc sẽ buồn đau thương cảm, hoặc sẽ dương dương tự đắc, hoặc sẽ cảm khái sâu sắc, nổi kích động chỉ riêng trong lúc vỡ lẽ triệt để ấy, có thể cảm nhận được ngay từ bóng lưng, chỉ duy nhất lần này...

“Hô Diên.” Lôi Dung cẩn thận dè dặt hỏi, “Có phải cậu có phát hiện gì mới không?”

Anh khẽ lắc đầu, nói lảm nhảm, “Không thể nào... Không thể nào có một vụ án thần kỳ đến thế, không thể nào có một tội ác hoàn mỹ đến thế, nếu thật sự là như thế, thì đây sẽ là âm mưu không thể tưởng tượng nổi nhất mà tôi từng gặp.

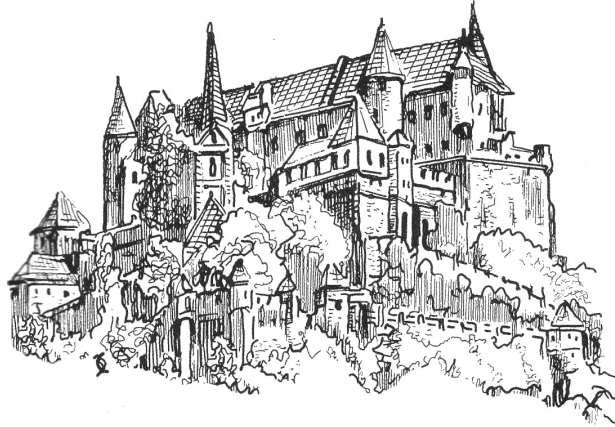
“Cậu nói gì?” Lôi Dung thật sự không dám tin vào tai mình, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nghe qua tên ngạo mạn tự kiêu này đưa ra lời đánh giá khâm phục đến thế với bất kỳ vụ án nào.

Hô Diên Vân ngẩng đầu lên, trời đã sáng hẳn, bầu trời màu lam không còn mù mờ nữa, từng cụm mây trắng, thậm chí lông vũ của mỗi một chú chim đều hiện rõ tận chân tơ, thế là dưới bầu trời xanh

rõ nét ấy, mỗi tiếng anh thốt ra cũng rõ ràng tốt cùng, “Tôi nói, đây là âm mưu không thể tưởng tượng nổi nhất mà tôi từng gặp, bởi vì nó đã biến cả thế giới thành một căn hung trạch, hơn nữa... không có bất cứ ai là hung thủ cả!”

CHƯƠNG 12

Suy luận

“Nguyên cái ‘điển cố’ này đều là bốc phét tán nhảm - toàn bộ đều là sáng tác để thổi phồng làm người xem phát khiếp, thông qua điển dịch suy luận, tất cả đã sáng tỏ, âm mưu của hắn, hành vi phạm tội của hắn, ý đồ của hắn... Nhưng tôi lại không đưa ra được bằng chứng chân thực nào, để giúp các vị buộc tội hắn.”

(Bí ẩn cổ quan tài Hy Lạp - Ellery Queen)

1

Tí tách, tí tách.

Bước ra khỏi thư viện, Hồ Diên Vân chợt cảm thấy mặt mình bỗng lạnh giá, ngẩng đầu lên khẽ nhìn bầu trời ướt nhèm nhẹp, mới ngộ ra là mưa rồi. Trận mưa gió bão bùng một tuần trước, đã xua tan sạch sẽ làn khí nóng mùa hè, mấy cơn mưa nhỏ liên miên sau đó đều đã mang hơi lạnh, báo hiệu mùa thu đang gần kề.

Hôm nay cũng thế.

Lúc đến thư viện sáng sớm nay, trời quả thực hơi râm, nhưng anh không mang ô, ngồi ở thư viện hết cả ngày, tra cứu tư liệu, mãi đến lúc này, một nhân viên thư viện đội mũ bê-rê nhắc nhở anh sắp đến giờ đóng cửa, anh mới nhận ra đã 4 giờ chiều. Trước khi rời đi, anh trả thẻ mượn sách, nhân viên thư viện đội mũ bê-rê vừa trả số tiền cọc 100 đồng cho anh, vừa hỏi vói vẻ hiếu kỳ, “Mấy hôm nay không phải ngày nào anh cũng mượn một đồng sách về đọc sao? Sao, tối nay anh không mượn sách nữa à?” Anh khẽ cười bảo, “Ngày mai tôi về Bắc Kinh rồi.” Nhân viên ấy vẫn rất hiếu kỳ, “Anh làm xong việc ở tỉnh lý rồi à?” Anh khẽ gật đầu, “Chỉ còn một việc cuối cùng nữa thôi.”

Anh thọc tay vào túi, chậm chậm đi về phía trạm xe buýt, đang giờ cao điểm buổi chiều, trung tâm thành phố xe cộ như nước, bon chen chật ních hết như Bắc Kinh, cộng thêm trời đang mưa lâm râm, mặt đất lầy lội cả vùng, bóng xe và bóng người giao thoa bập bùng, ồn ã như thể rạp chiếu phim lúc ra về. Một người bán đậu phụ nướng xiên căng tấm ni-lông trong suốt ra, dùng găng tay bắn thủ nắm lấy hai cần tay ở hai bên mé tấm vỉ nướng, nhẹ nhàng nhắc lên, xem xét độ già lửa trong lò nướng, chỉ một khoảnh khắc ấy thôi, mà mâm lửa vàng kim ấy đã trở thành màu sắc tươi sáng nhất, bắt mắt nhất trong cảnh phố màu xám.

Chờ chưa được bao lâu ở trạm xe buýt, thì xe đã đến. Hô Diên Vân lên xe, ngồi cạnh cửa sổ, trong khoảnh khắc mà chiếc xe khởi chạy, theo đà một cú lắc nặng nề, dòng suy nghĩ anh bắt đầu phiêu dạt, như những tia mưa rơi trên cửa sổ, rối ren mà cũng rõ rệt.

Từ đêm mưa kinh hoàng tâm can ấy cho đến nay, đã bảy ngày ròng rã, bảy ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện, giờ phút này, từng cảnh như phát lại trước mắt anh.

Trước tiên là Tư Miếu. Lưu Tư Miếu tuy đang sốt cao, nhưng trời vừa sáng thì vẫn rút mũi kim truyền dịch ra, chạy đến trường cảnh sát để giảng cho lớp điều tra hiện trường phạm tội đặc sắc thực dụng cho nhóm Trương Hiện Hà, sau đó cô nằm viện thêm hai ngày nữa, sau khi cơ bản khỏi bệnh thì lên tàu về Bắc Kinh. Hô Diên Vân lấy hết

can đảm ngỏ lời hộ tống cô về, nhưng bị từ chối một cách lạnh lùng, trước đây, ánh mắt cô nhìn anh đã tràn đầy thù địch, giờ đây không hiểu vì sao còn thêm phần cảnh giác nữa, cứ như đề phòng sói vây, khi trông thấy cô và Sở Thiên Anh cùng bước lên tàu, trong lòng Hồ Diên Vân có nỗi chua cay và phiền muộn khôn tả, trận chiến đấu sát cánh ở hai đầu điện thoại đêm ấy, không ngờ chẳng để lại dấu vết gì.

Sau đó là Lôi Dung. Do tình tiết vụ án phức tạp mà trọng đại, Đường Tiểu Đường không thể không tiếp tục ở lại, phối hợp với cuộc điều tra của phía cảnh sát, Lôi Dung đã chào hỏi với sở tỉnh, đảm bảo chắc chắn việc ăn ở và an toàn của Đường Tiểu Đường, rồi mới rời khỏi tỉnh lỵ, dẫu sao thì ở Bắc Kinh còn bao nhiêu việc đang chờ cô. Ấy vậy mà trước khi đi cô lại mời Hồ Diên Vân đi cùng nhưng Hồ Diên Vân khế lắc đầu, “Tôi phải chờ thêm vài ngày...” Lôi Dung hỏi anh chờ bao lâu, anh bảo chờ đến ngày thứ bảy sau khi án mạng xảy ra, Lôi Dung không hiểu vì sao, anh cũng không giải thích.

Di hài của Lưu Tiệp đã được hỏa táng, Lôi Dung đã tham gia lễ truy điệu, còn đặc biệt mặc bộ cảnh phục màu đen đã lâu không mặc, lúc kính lễ trước linh cữu anh, Lôi Dung nhớ lại buổi chiều ngồi trên chiếc Prado đen tiến về Phong Chi Thụ hôm ấy, con đường đất thôn quê nhấp nhô, hàng cây bên đường thấp bé mà thưa thớt, một hàng những kẻ lang thang ngồi dưới chân tường cao ốc thương mại cao cấp, khu nhà lều tèn tẹt khôn kham... Màn trời âm u nặng nề ấy giống như một lời tiên tri biết bao: như thể có hàng vạn hàng nghìn cụm mây dày đang ấp ủ thứ gì, lại như thể chẳng có tơ mây nào, chỉ là một tảng cổ máy ép chất dịch màu xanh đen hoàn chỉnh đang chậm chậm hạ xuống đỉnh đầu, chỉ có điều, không ai ngờ được rằng, Lưu Tiệp lại trở thành người hy sinh đầu tiên trong bộ phim bom tấn tai họa về sau, có biết bao cuộc từ biệt hối hả, đã trở thành âm dương cách xa mãi mãi.

Tuy nhiên, trong cuộc điều tra về sau của cảnh sát, đã lật ngược lại kết luận rằng Lưu Tiệp chết do sự cố ngoài ý muốn. Trong điện thoại của Trần Nhất Tân, cảnh sát phát hiện vào buổi chiều hôm sự việc xảy ra hắn đã gọi hai cuộc gọi cho Cục phó Tần của Cục hành

chính nhân dân thành phố, thời gian tử vong của Lưu Tiệp rơi vào đúng ngay giữa hai cuộc gọi. Cảnh sát đã mau chóng tiến hành bắt giữ và thẩm vấn khẩn cấp đối với Cục phó Tần. Cục phó Tần khai báo, do Lưu Tiệp cắn Trần Nhất Tân chặt quá, Trần Nhất Tân vẫn luôn muốn ngụy tạo một “sự cố ngoài ý muốn” để giết Lưu Tiệp, vì vậy lão ta đã nói cho Trần Nhất Tân hay thời gian hoạt động của Lưu Tiệp. Cục phó Tần còn khai, việc Từ Nhiễm may mắn sống sót, cũng là do lão ta nói cho Trần Nhất Tân hay, sau khi nghe thấy Lưu Tiệp sơ ý nói ra địa chỉ nhà an toàn cho Hầu Kế Phong ở xưởng giết mổ, lão ta lập tức bắt tin báo cho Trần Nhất Tân, mới dẫn đến việc Hồ Nhạc sắp xếp mấy tay súng giang hồ truy sát Từ Nhiễm. Có lẽ đây chính là ý nghĩa của câu “Tôi làm được, nhưng họ sảy tay mất rồi” mà Hồ Nhạc nói với Trần Nhất Tân, còn vì sao Cục phó Tần lại cung cấp tin tình báo cho Trần Nhất Tân, thì cuộc điều tra sau đó đã phát hiện có 68 căn nhà đứng tên cá nhân lão ta, có lẽ đó là lời giải thích hợp lý nhất.

Còn một chuyện đáng để nhắc đến, căn cứ vào mẫu vỏ đạn bắn ra và đặc trưng xẻ rãnh nòng súng biểu thị bởi đầu đạn thu thập được ở hiện trường phạm tội tại tiểu khu Tân Thủy Viên, tiến hành so sánh với các lưu trữ liên quan, đã chứng minh khẩu súng ngắn mà Hồ Nhạc cầm trong lúc truy sát nhóm Đường Tiểu Đường tối hôm nọ, chính là khẩu súng ngắn bị đánh mất mà Triệu Lâm Chi vẫn luôn nơm nớp lo sợ.

Đương lúc cảnh sát căn cứ trên lời khai của Cục phó Tần, chuẩn bị tiến hành điều tra toàn diện đối với các hành vi phạm tội của Trần Nhất Tân, thì một kiện chuyển phát nhanh bí ẩn đã được gửi đến bàn làm việc của Sở trưởng Sở công an tỉnh Cát Liên Trự, mục người gửi trống trơn, cũng không để lại điện thoại liên lạc, nhưng hai bản tài liệu bên trong thì không khác gì bom tấn hạng nặng.

Bản thứ nhất là ghi chép lời thuật của Phùng Lăng lúc đi khám ở bệnh viện tâm thần, có chữ ký của bác sĩ điều trị chính, Phùng Lăng bảo trong lúc xây dựng thư phòng của Phong Chi Thự giúp Triệu Hồng Pha, đã vâng lệnh Trần Nhất Tân động tay vào sàn nhà, lắp đặt

thêm một thiết bị bơm thuốc theo giờ lên trên ống cấp nước trong thùng chuyên cấp nước cho căn phòng suite trên tầng ba, truyền dẫn chất ê-te có tác dụng gây mê mỗi ngày từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng hôm sau - thiết bị bơm thuốc này được giấu trong một góc chết của ống cấp nước, phía cảnh sát sau khi mở thùng nước ra tìm kiếm kỹ lưỡng mới phát hiện ra. Không nghi ngờ gì nữa, cái chết của Triệu Hồng Pha và cả đội công nhân vệ sinh hung trạch, đã tạo nên áp lực tinh thần lớn lao cho Phùng Lãng, dù xuất hiện đủ thứ ảo giác đáng sợ, hay đi khám ở bệnh viện tâm thần, thì “gốc rễ căn bệnh” chính là nơi này, dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Trần Nhất Tân sai Hồ Nhạc giết ông ta để thủ tiêu.

Còn bản thứ hai là một tờ giấy, trên đó có một địa chỉ e-mail và mật mã, sau khi mở ra phát hiện trong hộp thư chỉ có một file âm thanh, là bài diễn thuyết của Trần Nhất Tân tại buổi họp kín của ban lãnh đạo của công ty Viên Mãn, Trần Nhất Tân yêu cầu thời gian tới, trưởng chi nhánh và nhân viên môi giới phải tích cực thu mua hung trạch, vì nguồn cung ứng nhà đất khẩn trương, *“Trong tương lai đất nền chắc chắn sẽ đáng giá hơn nhà, vì vậy ai nắm giữ được đất nền, thì kẻ đó mới nắm giữ được Trung Quốc!”* Giả sử tòa nhà mà hung trạch tọa lạc nằm ở khu đất tương đối tốt, hoặc trong một tiểu khu có hai ba tòa hung trạch, thì đừng ngại “dùng các biện pháp để nguy tạo ra một số hung trạch”, đồng thời lan truyền tin tức làm cho nó trở thành “hung lầu” hoặc “tiểu khu hung trạch” trong dư luận, khiến các hộ dân khác bằng lòng bán đi với giá rẻ mạt, thực hiện “thu mua toàn diện” toàn bộ tòa nhà, tiểu khu, chiếm hữu đất nền, sau đó bán lại cho nhà nước với giá cao, lời được khoản tiền bồi thường phá bỏ di dời khổng lồ, đồng thời dùng các phương thức như hối lộ để giành quyền khai phá và tái xây dựng, xây dựng nhà ở thương mại cao cấp để bán ra, hai đầu qua lại ăn lời kếp sù gấp bội... *“Đối với những tiểu khu nhà ở thương mại có hỗn hợp nhà cho thuê giá rẻ, nhà kinh tế tiện dụng, phải đặc biệt chú ý nguy tạo hung trạch”*, có lẽ hôm diễn thuyết Trần Nhất Tân đã uống quá chén, nói mà chẳng lựa lời, đã lỡ miệng nói ra *“tiểu khu Tân Thủy Viên chính là mẫu mực cho việc nguy tạo hung trạch của chúng ta”*, giọng điệu ấy hết như thế tên cao

bồi đồ sát người da đỏ trong những bộ phim miền viễn tây của Mỹ, oai phong lẫm liệt, lễ thẳng khí hùng.

Hô Diên Vân cho rằng, hai bản tài liệu này chính là “bằng chứng phạm tội” của Trần Nhất Tân mà lúc trước Triệu Hồng Pha đã ủy thác cho thám tử tư điều tra, về sau Đồng Lệ từng ra giá cao, đến tận nhà để mua lại, nhưng viên thám tử ấy đã mất tích một cách bí ẩn.

Nếu Trần Nhất Tân còn sống, dù cung cấp hai bản tài liệu này cho phía cảnh sát đi nữa, e cũng bị hấn vận động đủ mọi kiểu thế lực để “đề” xuống, dẫu sao chúng chỉ là bằng chứng gián tiếp cho thấy Trần Nhất Tân phạm tội, chứ không thể cấu thành sự tấn công trực tiếp đối với hấn được. Nhưng bây giờ thì đã khác, Trần Nhất Tân đã chết, hơn nữa qua lời khai của Cục phó Tần cùng với Triệu Lâm Chi, hấn không những là hung thủ thật sự đứng sau vụ giết hại Lưu Tiệp, mà còn là kẻ đã tạo ra nhiều vụ án mạng ở Tân Thủy Viên, đồng thời cực kỳ có khả năng đã chỉ thị Hồ Nhạc giết hại sáu nhân viên dọn vệ sinh ở Phong Chi Thự, vì thế, phía cảnh sát đã mau chóng khám xét nhà của Trần Nhất Tân và công ty Viên Mãn, doanh nghiệp nhà ở qua sử dụng lớn nhất tỉnh lỵ này rầm rầm sụp đổ.

Nghĩ đến đây, Hô Diên Vân hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ xe bị cơn mưa lâm râm đập ướt nhèm nhẹp, xe đã ra khỏi khu đô thị, bánh xe chuyển động nhanh tức tốc như thể đang kéo màn, không ngừng giở trang cảnh sắc hai bên vệ đường mà chẳng hề báo trước: khi thì là gã lang thang không cầm ô đang trú trú trên con đường nhỏ miền quê, khi thì là con trâu thân chìm giữa ao nước lặng im không lên tiếng, khi thì là một hai tòa công trình đắp chiếu màu xám chì sừng sững trên cánh đồng hoang, khi thì là từng trũng ruộng nước như đang phủ khăn choàng giữa vùng núi hẻo lánh... Dòng suối rí rách, cây cầu nhỏ trải sỏi, những hàng dây điện nên thơ, bùn đất mang sắc đỏ, từng chõng cốt thép gỉ sét và miếng ván tiền chế xám cứng thi thoảng hiện ra giữa phong cảnh như tranh thủy mặc, đại sát phong cảnh. Tiến trình đô thị hóa, sự xâm nhập tiến công đối với vùng quê Trung Quốc, chẳng phải là tình nồng ấm như thể nhuộm bằng sáp, cũng chẳng phải dần dần như phẩy mực, mà giống như đang gặm

mì khô giòn hiệu Gấu Tiểu Huân, dùng khoanh hàm dưới thô bạo nhất để gặm nhấm ra sự chênh lệch thô kệch nhất. Trong cuộc vận động rào đất mới kéo dài khoảng hai mươi năm qua, không biết có bao nhiêu Vương Hồng Hà không có nhà để về, càng không biết có bao nhiêu Lý Văn Giải đã trở thành những thanh niên bàng hoàng không nơi nương tựa giữa đường ranh giới thành thị nông thôn, đi về phía trước là đô thị với từng tấc đất giá trên trời, lui về phía sau là cố hương thất thủ từ lâu, điều đáng sợ hơn là, ngay cả đường ranh giới cũng không cho phép họ đứng lại, vì bản thân nó cũng được bữa hôm chưa chắc được bữa mai.

Hai tiếng rít ken két, chiếc xe bỗng dừng lại.

Hồ Diên Vân đột nhiên ý thức được rằng, đã đến nơi cần đến rồi, thế là anh nhảy xuống xe, nhìn theo chiếc xe buýt đuôi xả khói xám biến mất vào màn mưa mù mịt.

Hình như người ấy thích uống rượu lắm.

Anh đi về phía trước, tìm một chỗ bán quà vặt, mua một chai rượu trắng hương bông lúa sản xuất nội địa, tháo luôn cả hộp đóng gói, cầm chai rượu đi trở lại trạm xe.

Điện thoại hiển thị 5 giờ chiều, anh khẽ nhìn tứ phía, nhận thấy phía đối diện trạm xe có một mảnh rừng thông, giữa rừng có một con đường nhỏ phủ đá xanh nằm quanh co, bèn đi sang đấy, lần theo con đường nhỏ tiến thẳng về phía trước, sau năm phút đã trông thấy một cánh cổng đá màu trắng đồ sộ, hai bên là một dãy hàng rào sắt đã tróc sơn, trên cửa khắc ba chữ lớn đã phai nhòa, nhìn mãi mới nhận ra là “*Trường Quy Viên*”.

Anh băng qua cánh cổng, giữa một bước mà tựa hồ đã băng vượt qua hai cõi, trong nháy mắt, mọi thứ trở nên trầm lặng, ngay cả tia mưa lất phất rơi cũng chẳng thấy tăm hơi, trước mắt hiện ra những phần mộ dày đặc chi chít, nhất loạt mang hình chữ nhật, mỗi phần mộ đều không lớn hơn bao nhiêu so với một quyển sổ 14 inch trải

bằng ra, bia đá không cao, chất liệu đá rất gồ ghề, trên đấy tạc tên của người quá cố hoặc vợ chồng người quá cố, có tấm còn chẳng có lạc khoản. Có lẽ vì là nghĩa địa của người nghèo, thiếu giữ gìn, giữa các phần mộ chỉ chứa khít vừa đủ bước chân, hơn nữa chỗ đặt chân nếu không phải là sinh lầy nhão nhoẹt, thì cũng mọc đầy cỏ dại, đều đã khô úa, trông chẳng qua cũng chỉ là một dạng sinh lầy khác... Những người bị chôn ở đây, thuở còn sống cũng như lúc chết đều cư ngụ một cách chật hẹp khôn kham.

Hộ Diên Vân nhón mũi chân đi về phía trước, thi thoảng vọng đến tiếng sột soạt của gấu quần quệt lên trên bia mộ, mất rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng tìm thấy phần của người ấy ở chốn sâu thẳm của nghĩa địa. Trước mộ không hề có tiền giấy, lư hương hoặc hoa tươi, cho thấy người cúng tế vẫn chưa đến, điều này khiến anh yên tâm hơn. Do tro cốt mới được chôn chưa lâu, cộng thêm việc lớp keo chống nước ở bên viền tấm đá phủ phần mộ trét không đủ dày, khiến cho những giọt mưa vừa rơi xuống tụ lại thành xâu chuỗi nước, thấm vào trong lỗ huyết. Hộ Diên Vân thở dài, rút vài chiếc khăn giấy ra lau chỗ bị thấm nước, nhưng sao mà ngăn cho nổi... Đương lúc anh không biết phải làm sao, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại từ nơi xa, có người đã đến, anh vội vã đứng dậy, lánh vào sau một lùm trắc bá cách đó không xa.

Bút ký thời nhà Thanh Lữ Viên từng thoại có chép, *“Bảy ngày tính từ lúc chết, mong một dương của hắc đi về, cúng tế vào kỳ đi về, chính là nghĩa của thuật chiêu hồn của người xưa, dùng tinh thần của người sống, để triệu linh hồn của kẻ chết cho sáng khoái...”*

Hôm nay chính là ngày thứ bảy kể từ lúc ông ấy qua đời. hiện Theo quy tắc của vùng này, việc cúng tế tuần đầu là quan trọng nhất, vì vậy, chắc chắn họ sẽ đến.

Giây lát sau, có ba người đến trước phần mộ, hai nam một nữ đều rất trẻ tuổi. Cô gái đặt một bó hoa to trước tấm bia mộ, có một anh chàng tóc sấp bóng lưỡng ôm chồng vàng mã, định thắp cháy bằng hộp quẹt, nhưng trời đang mưa, không cách nào đánh lửa được, một

chàng trai khác da mặt trắng trẻo cầm ô giúp người kia, che mưa, lúc đó mới đốt cháy được tiền vàng. Mầm lửa màu vàng kim liếm lên mở vàng mã xanh đỏ lòe loẹt, tro giấy màu xám đen bay rơi xuống đất, phần lớn đều không động đậy gì như bị sinh lầy dính chặt, một vài hạt nhỏ lăn cuộn vài vòng, cũng đã ngừng vùng vẫy trong cơn tuyệt vọng.

“Anh già, mở tiền này anh cầm lấy dùng dọc đường, không đủ thì cứ báo mộng cho tôi, tôi đốt cho ông anh bất cứ lúc nào...” Anh chàng đầu tóc sấp bóng lưỡng lẫm bẫm, giọng nói hơi khản đặc, “Hầy, từ nay muốn tìm một người tán gẫu, e cũng không dễ gì nữa...”

Cô gái nọ đột nhiên quỳ sụp xuống đất đánh “tôm” một tiếng, bật khóc òa lên, vừa khóc vừa không ngừng gào “Chú Bì, chú Bì...” “Tiểu Đường, Tiểu Đường, cô mau đứng dậy đi!” Anh chàng da mặt trắng trẻo vận hết sức lực, mới đỡ được cô dậy, “Suốt đời chú Bì luôn vui tươi hơn hờ, không mong nhìn thấy cô khóc lóc thế này đâu.” Nói xong anh quệt mạnh qua mặt, không biết đang lau nước mưa hay là nước mắt.

Cô gái vẫn đang khóc lóc, tiếng khóc làm cho bãi tha ma đang sầm tối từng tí một càng mang vẻ thê lương hơn... Hồi lâu sau, cô mới dần biến cơn nức nở thành thổn thức. Ba người cứ thế đứng trước tấm bia mộ của lão Bì, không biết đã bao lâu, cô chợt thở dài thườn thượt, “Chú Bì đã nghèo khổ khốn khó cả đời, cuối cùng vẫn bị chôn ở một nơi chật chội khôn kham thế này... Chẳng lẽ không thể kiếm cho chú ấy một nghĩa địa tốt hơn chút để chôn cất hay sao?”

“Người nghèo thì mạng nghèo, sống hay chết cũng như nhau, tôi thấy cũng được.” Anh chàng có mái đầu sấp bóng lưỡng nói.

“Bằng không đã nhịn nhục cả một đời, đến phút chót đột ngột làm một cú kinh ngạc, thì đấy là một bà Vương Hồng Hà khác rồi.” Cô gái nhớ ra điều gì, “Phải rồi, đã tìm được đất mộ cho Vương Hồng Hà chưa?”

“Bà ta là tội phạm giết người, người nhà lại chẳng có ai, chắc hỏa táng rồi, tro cốt cũng chẳng ai nhận.” Anh chàng có da mặt trắng trẻo nói.

“Thế này đi, tôi bỏ tiền, tìm một miếng đất mộ cho bà ấy, tốt xấu gì thì cũng là thành viên trong đội công nhân vệ sinh hung trạch chúng ta, đâu thể chết mà không có chỗ chôn như thế được.” Cô gái nói.

Hai anh chàng không hẹn mà đồng thanh “ừm” một tiếng.

Cô gái chậm rãi quỳ thụp xuống, hạ giọng nói với tấm bia mộ của lão Bì, “Chú Bì, cháu phải về Bắc Kinh rồi, chú yên tâm nhé, cháu sẽ ổn thôi... Sống cuộc đời tốt, làm việc cho tốt, yêu thương bản thân mình cho tốt, tuyệt sẽ không phụ ơn cứu mạng của chú...” Nói đến đây cô lại òa khóc, khóc được một lúc rồi nói tiếp, “Từ nay về sau, mỗi năm vào ngày giỗ chú, dù cháu có ở xa nghìn dặm đi nữa, cũng sẽ về đây thắp nhang tảo mộ cho chú, tuyệt đối sẽ không để chú cô đơn lẻ loi đâu...”

Những hạt mưa mù mịt bao phủ lấy cô, phát bay lên từng làn khói xanh trên tóc, trên vai cô.

Không biết từ lúc nào, họ đã rời đi.

Sắc chiều đã sẫm tối hơn, bốn bề yên ắng đến mức khiến người ta hoang mang, nhưng ngẩng đầu lên nhìn thì lại thấy mưa dày đặc hơn, dệt nên một tấm lưới lớn màu lục đen, như thể cả thế giới đã bị hơi ẩm nồng nặc ủ đến mức lên mốc vậy. Thế là một vài cơn ảo giác bèn lan dần ra trong ánh khúc xạ của hơi nước: bia mộ hình như đã nghiêng vẹo một tí so với lúc đầu, nắp phủ huyết mộ đã nứt lộ ra một kẽ hở, tro tàn rơi xuống đất một lần nữa nhúc nhích, mặt đất sinh lầy ánh hiện ra một bóng người khổng lồ, tựa hồ hài cốt dưới lòng đất đang trườn sắp nhào lên phía trước... Còn nữa, ở thời điểm và nơi chốn vốn dĩ không nên có ai lui tới này, bỗng nhiên vẳng lại tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Không, điều này không phải là ảo giác, điều này là thật!

Hộ Diên Vân khẽ lau nước mưa trên lông mi, căng tròn mắt nhìn ra từ giữa các cành cây trắc bá, kẻ ấy như thể hồn ma xuất hiện trước phần mộ lão Bì không một tiếng động, lúc trông thấy tro tàn và hoa tươi thì rất rõ ràng đã giật mình sửng sốt, dè chừng tứ phía hồi lâu, xác nhận chắc chắn không có ai, mới đặt bó hoa tươi trước tấm bia mộ.

Mưa rơi rả rích, tuy bông hoa xinh đẹp, nhưng cánh hoa đã tàn tạ.

Kẻ ấy không khóc lóc, cũng chẳng nói gì, cứ thế đứng yên lặng lẽ, trong màn đêm càng lúc càng đậm đặc, bóng lưng mặc áo khóa gió màu đen tựa hồ đã biến thành một phần của bóng tối.

Cuối cùng, kẻ ấy nhúc nhích, đang dợm cất bước rời đi, đột nhiên một tiếng ho từ sau lưng vang đến.

Kẻ ấy rùng mình, quay đầu lại, sửng sốt trông thấy một người với khuôn mặt búng ra sữa đang cầm chai rượu đi ra từ phía sau gốc cây trắc bá.

2

"Xin chào, tôi là Hộ Diên Vân." Hộ Diên Vân tự giới thiệu, "Tôi cũng đến để cúng lão Bì, không làm cô giật mình chứ?"

Kẻ ấy không nói gì, chỉ nhìn vào anh, màn mưa như thể đã ngăn hai người bằng một lớp kính mờ, ánh mắt không có bất kỳ sức nóng nào.

Nhưng Hộ Diên Vân chẳng buồn quan tâm, anh vặn mở nút chai rượu ra đánh "khục" một tiếng, thụp người xuống nhìn tấm bia mộ của lão Bì nói, "Lão Bì, nghe bảo thuở sinh tiền ông rất thích uống rượu, tôi đã đặc biệt mua đến để cúng ông, cảm tạ ơn ông đã cứu

mạng một cô gái vô tội.” Nói đoạn anh rưới rượu xuống mặt đất ùng ục, một thứ mùi kỳ dị trong phút chốc lan tỏa trong nghĩa địa, khi đã trút được gần nửa, anh đứng dậy, dúm chai rượu cho kẻ kia bảo, “Cô cũng mời ông ấy một ly đi!” Kẻ ấy khẽ nhìn anh, đón lấy chai rượu, cũng trút ùng ục xuống, Hồ Diên Vân vội vã nói, “Chừa lại chút cho tôi.” Kẻ ấy kinh ngạc nhìn anh, Hồ Diên Vân nói, “Vì vụ án mà tôi sẽ nói tiếp sau đây, đáng để dốc trọn một ly đầy - nhất là khi nói trước mặt lão Bì.”

Thần sắc kẻ ấy lập tức trở nên cảnh giác.

“Không cần căng thẳng.” Hồ Diên Vân nở một nụ cười nhàn nhạt, “Tôi tin là chắc chắn cô biết, tôi là nhà suy luận giỏi nhất trong nước, tôi chỉ dùng chút thời gian là đã phá giải được vụ án Triệu Hồng Pha bị giết hại và vụ án nhóm công nhân vệ sinh hung trạch bỏ mạng ở Phong Chi Thụ, thế nhưng điều tôi muốn nói với cô hôm nay, là vụ án Trần Nhất Tân bị giết.”

“Điều này thì liên quan gì tới tôi?” Kẻ ấy hỏi với vẻ lạnh lùng. “Cho dù không liên quan, ngại gì nghe thử chứ?” Hồ Diên Vân nói, “Dù nói thế nào đi nữa, đó cũng là vụ án vô cùng vô cùng quái dị khó phá mà.”

“Ồ?” Kẻ ấy cười khẩy một tiếng, “Thế nếu đem so với vụ án Triệu Hồng Pha bị giết thì sao, vụ nào quái dị khó phá hơn?”

“Vụ án Triệu Hồng Pha bị giết, thật ra chẳng khó phá chút nào.” Hồ Diên Vân hơi có cái vẻ chẳng buồn quan tâm, “Sau khi nghe xong toàn bộ diễn biến của vụ án, trong lòng tôi đã có một kết luận đại khái về việc ai là thủ phạm, thủ pháp ám sát là gì rồi. Nếu cô thích xem ảo thuật, thì sẽ hiểu được, tất cả các trò ảo thuật đều là thuật che mắt, đều là quá trình so sánh xem giữa tay hoặc đạo cụ của nhà ảo thuật với tốc độ chớp mắt của khán giả thì ai nhanh hơn, mà thông thường bị lộ tẩy cũng chính trong từng khoảnh khắc ‘chuyển đổi’. Trò ảo thuật càng đơn giản thì càng khó hoàn thành, ví dụ như làm biến mất một đồng xu kim loại trong lòng bàn tay, trông thì cực kỳ đơn giản,

nhưng muốn thu đồng tiền ấy vào tay áo trong tích tắc, lại không thể để khán giả nhìn thấy, điều này cần phải bỏ công sức khổ luyện, trái lại những trò ảo thuật tập hợp các đạo cụ kỹ thuật cao như âm thanh ánh sáng điện tử... nói cho cùng, chẳng qua chỉ là trò phô trương thanh thế được cố ý tạo ra để che đậy những sơ suất xuất hiện trong quá trình ‘chuyển đổi’. Mà trong mấy phút đồng hồ trước và sau khi Triệu Hồng Pha bị giết hại, đã xuất hiện chuỗi sự kiện như Trần Nhất Tân đi vào trong phòng suite, Hồ Nhạc ngăn Bộc Lượng vào phòng xảy ra đánh nhau, Triệu Lâm Chi bổ nhào đến bên Triệu Hồng Pha, âm thanh ánh sáng điện tử trình làng ra hết, cho thấy rõ chỗ này có tồn tại sự chuyển đổi. Đặt giả thiết mục đích mà Trần Nhất Tân vào phòng suite là để lấy đi bằng chứng phạm tội ngay sau khi giết chết Triệu Hồng Pha, thế thì nhìn từ cách bố trí của thư phòng, xác suất xuất hiện máy móc ở cánh cửa ngăn cách thư phòng và phòng suite là cao nhất, cho nên trong lúc điều tra, tôi chẳng tốn tí sức lực nào đã phát hiện ra thanh nẹp kim loại có thể cạy ra ấy... Tôi nghĩ, đội công nhân vệ sinh hung trạch đầu tiên chính là do khâu cuối cùng trong trình tự công việc, xem xét hiện trường án mạng xem có chỗ nào cần tu sửa lại hay không, đã phát hiện ra điểm này, nên mới bị Hồ Nhạc đang giám sát trong chỗ tối mưu sát.”

Một giọt mưa rơi, rơi đúng vào vành cong lên của khóe miệng đang nhếch lên của kẻ ấy, khiến nụ cười khổ sở trở nên ẩm ướt, “Không ngờ vụ án mà cả một đám cảnh sát hình sự điều tra gian nan cực khổ bấy lâu vẫn không tìm ra sự thật, lại bị anh giải quyết một cách nhẹ nhàng đến thế...”

“Cái này chẳng có gì, âm mưu chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết, thì các thanh tra cảnh sát ngoài đời thực không ứng phó được đâu.” Hồ Diên Vân cầm chai rượu lên uống một ngụm, khẽ lè đầu lưỡi bị nước rượu làm cho cay, “Huống hồ, cho dù là viết vào trong tiểu thuyết trinh thám, thì âm mưu phòng kín này cùng lắm chỉ được xem là kiệt tác, còn âm mưu giết chết Trần Nhất Tân, cái đấy mới thật sự là huyền thoại đấy!”

Kẻ ấy nhìn anh, không thốt lời nào.

“Có một điều có lẽ ra cô không biết, sau khi tôi đến tỉnh lý, vì lo lắng cho Lưu Tư Miếu, nên đã tới tiểu khu Tân Thủy Viên trước, tìm hiểu được toàn bộ quá trình mà Tu Thúc bố trí ở đó tối hôm ấy, sau đó mới đến Phong Chi Thự, trước khi rời khỏi tiểu khu, sĩ quan cảnh sát Trương Hiện Hà dẫn đầu công tác điều tra hình sự ở đây nói với tôi, bên Tân Thủy Viên cứ giao cho họ, dù sao vụ án cũng đã kết thúc. Tôi bảo quả thực đã kết thúc, chỉ còn lại hai bí ẩn chưa được phá giải, ông ta hỏi tôi hai mối bí ẩn nào, tôi chỉ nói cho ông ta một mối, “Tên sát thủ ấy đã rơi xuống lầu như thế nào? Còn một mối nữa tôi không nói, vì tôi cảm thấy có lẽ đó không phải là một mối bí ẩn...”

“Nói thử xem.”

Kẻ ấy bảo, “Anh cho rằng mối bí ẩn thứ hai là gì?”

Hộ Diện Vân nói, “Nhìn từ lối bày cục của Tu Thúc, không nghi ngờ gì hẳn là một kẻ đa mưu túc trí, cấu tứ sáng tạo, mỗi lần đều bố trí một ám hiệu mà chỉ có tiểu Quách tiên sinh đọc mới hiểu, sau đó lấy việc phá giải những vụ án mạng bí ẩn từng xảy ra trong hung trạch làm điều kiện, ràng buộc chắc chắn Tư Miếu và tiểu Quách tiên sinh trong một khoảng thời gian nhất định, bất giác dẫn dụ họ đến vị trí phục kích tối ưu, suýt nữa đã thành công, âm mưu này nếu nói về bản chất thực sự, thì là một kiểu ‘tội ác dạng vực mưu’, chính là mượn những kiến thức thuộc một lĩnh vực đặc thù mà xã hội đương thời hoàn toàn phớt lờ hoặc đã lãng quên, nhất là kiến thức về văn hóa bên lề thời xưa, tạo ra một ‘lĩnh vực’ để thu nạp tất cả những kẻ liên quan vào trong đấy, hình thành nên một trường lớn mạnh có lực từ tính, khiến kẻ bị hại bất tri bất giác bị thôi miên, đành mặc cho kẻ gây hại sắp đặt, sau đó mới thực thi tội ác. Do phương thức, bối cảnh hoặc vũ khí của việc gây án này không hề ăn nhập gì đến xã hội hiện đại, tìm kiếm internet không ra, công cụ điều tra hình sự khám nghiệm không nổi, dẫn đến việc bất kỳ thủ pháp điều tra hình sự hiện đại nào cũng hoàn toàn mất tác dụng, có thể tưởng tượng thành một chiến sĩ cầm iPhone, vác máy tính, tay cầm súng laser đi vào rừng Amazon chiến đấu với đủ các loại ác thú độc trùng, kẻ trước chắc chắn sẽ chết không toàn thây, vì tất cả những công cụ cao cấp và

kinh nghiệm mũi nhọn hoàn toàn không dùng được. Anh không sở hữu trình độ trong một lĩnh vực đặc thù nào đấy, anh không đặt chân vào cái ‘trường’ cấu tạo nên bởi văn hóa hung trạch, thì ngay cả cánh cổng chính của trò chơi, anh cũng không tìm được...”

Nói đến đây, Hô Diên Vân bỗng duỗi tay ra, “Nhưng tôi không hiểu, ván cục đã phí nhiều sức lực như vậy để bày ra, chẳng lẽ sau một đòn thất bại mà đã bỏ cuộc? Tôi chơi điện tử thôi mà không qua được vòng lần đầu, cũng sẽ chơi lại lần hai! Nhất là lúc Hồ Nhạc truy sát các công nhân vệ sinh, giả dụ Tu Thúc có thể bắt tay với hắn, thì đừng nói là Lưu Tư Miếu bị sốt, cho dù thân thể cô ấy khỏe mạnh, cũng rất khó để bảo vệ cho bày cừu dưới gọng kìm tấn công của hai con sói chứ nhỉ? Hơn nữa, về sau Đường Tiểu Đường nói cho chúng tôi hay, Tu Thúc không những không làm hại cô ấy, còn gợi ý cho cô ấy về mối nguy hiểm có thể phải đối mặt, thậm chí còn đóng kịch cùng cô ấy, ép Vương Hồng Hà hiện nguyên hình - điều này khiến tôi lơ mơ tột cùng, theo lý mà nói, Tu Thúc là đồng lõa của Trần Nhất Tân, không phải nên bảo vệ Vương Hồng Hà sao? Còn điều kỳ lạ hơn nữa là, cho dù Tu Thúc bố trí âm mưu, vì sao điều kiện đưa ra cho Tư Miếu và tiểu Quách tiên sinh để qua vòng là điều tra ra sự thật của vụ án xảy ra trong ba căn hung trạch? Cần biết là càng đến gần sự thật của vụ án, thì rủi ro bại lộ của hung thủ thật sự đứng sau là Trần Nhất Tân sẽ càng lớn, rốt cuộc Tu Thúc muốn làm gì?!”

Anh khẽ ngưng lại, nhìn gương mặt lạnh lùng của kẻ ấy, rồi tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, tất cả những điều này đều có thể có lời giải thích hợp lý, ví dụ như Tu Thúc một đòn thất bại đã bỏ cuộc, là nhằm bảo vệ an toàn cho chính mình, hắn phối hợp đóng kịch với Đường Tiểu Đường để ép Vương Hồng Hà ra, là chịu sự chỉ đạo của Trần Nhất Tân, muốn để cho Vương Hồng Hà gánh hết mọi tội oan, còn về điều kiện để qua vòng à, hắn tin chắc trong thời gian ngắn như thế không thể điều tra ra được gì... Vì vậy tôi không nghĩ thêm nhiều nữa, đã mau chóng đi Phong Chi Thự. Tại Phong Chi Thự, rất nhanh tôi đã xác nhận suy luận của mình đối với vụ án Triệu Hồng Pha không có sai lầm, nhưng chuyện Trần Nhất Tân bị giết vẫn làm cho tôi không hiểu đầu đuôi thế nào, dẫu sao thì mỗi con người trong căn biệt thự

ấy, hầu như đều chẳng có động cơ để giết Trần Nhất Tân: những người làm công thường xuyên bị hấn hiếp mắng, viên kiến trúc sư từng đánh nhau với hấn, một cặp nam nữ bị lật tẩy chuyện dâm dúi trước mặt mọi người, người phóng viên theo đuổi vụ án này trong thời gian dài, kẻ hút ma túy nghi là đóng vai trò con chiên thế mạng, viên quản gia với lòng báo thù đau đầu, viên cảnh sát với tinh thần chính nghĩa tràn ly, thậm chí còn tên vệ sĩ độc ác chẳng ghê tay! Ờ, có lẽ bà nấu bếp được tính là ngoại lệ, mà lúc Trần Nhất Tân bị giết hại, đa số mọi người đều không có bằng chứng ngoại phạm, nhưng điều khiến tôi khó hiểu nhất vẫn là tấm rèm cửa sổ để mở trong thư phòng, nếu suy luận của tôi không có sai lầm, thì tấm rèm ấy chắc chắn do hung thủ cố tình mở ra trước khi gây án, vấn đề là, mục đích của việc hấn mở rèm cửa sổ là gì.”

Những hạt mưa vốn đang rơi lất phất, bất chợt biến đổi từ bụi phùn thành rào rào, giội lên người, vừa rét vừa đau, kẻ ấy không mấy may nhúc nhích, nhưng Hồ Diên Vân lại có chút không cầm nổi nữa, nốc một ngụm rượu, tiếp tục nói, “Ban đầu tôi nghi là do Tommy làm, nhưng về sau đã bị đôi dép anh ta ném vào trong sọt rác lật đổ suy luận này; tôi cũng từng nghi ngờ Đồng Lệ và lão Ngô quản gia, nhưng đều chẳng có bằng chứng xác đáng... Điều đặc biệt đáng để nhắc đến là, tôi thậm chí từng nghĩ là Hồ Nhạc đã dấy nên bất đồng nội bộ với Trần Nhất Tân, sau khi giết chết hấn mới sang tiểu khu Tân Thủy Viên giết người, tuy về sau có người làm chứng rằng Hồ Nhạc đã rời khỏi Phong Chi Thự từ lâu trước khi Trần Nhất Tân bị giết hại, nhưng hoàn cảnh và bầu không khí, là điều dễ khiến người ta đưa ra phán đoán sai lầm về thời gian nhất, cũng một tiếng đồng hồ tương tự, nhưng những người ở dưới giếng mỏ, sẽ cảm thấy dài đằng dặc hơn so với người trên mặt đất, càng là lúc xảy ra tai nạn hầm mỏ thì càng thấy như thế. Thế nhưng, lúc tôi trông thấy cái dải bột mực dài ngoằng trước cửa phòng mà Lôi Dung ngụ, thì tôi bất giác đổ mồ hôi lạnh, tôi mơ hồ ý thức được rằng sự thật của vụ án còn quái dị, khác thường và phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của mình!

“Cái dải bột mực dài ngoằng?”

“Ừm, Lôi Dung định dùng như bột từ tính để thu thập dấu vận tay lúc lên thư phòng ở tầng ba để điều tra vào buổi tối, kết quả đã sơ sẩy làm rơi ra, cứ thế một đường dài, cứ như dải băng cách ly rơi trên tấm thảm trước cửa.” Hô Diên Vân vừa khoa tay ra dấu vừa nói. Tiền

“Thế thì sao?” Kẻ ấy còn lơ mơ hơn.

Hô Diên Vân khẽ suy nghĩ phải lựa chọn từ ngữ như thế nào, rồi mở miệng nói, “Tôi lấy một ví dụ nhé, chẳng hạn cô là một kẻ cướp, định lén vào trong một cao ốc để ăn trộm, hơn nữa cô biết đêm ấy chắc chắn cảnh vệ sẽ ra khỏi phòng trực ban để tuần tra tòa nhà, thế thì trước khi trộm cắp, cô sẽ làm gì?”

Kẻ ấy nghiền ngẫm một thoáng rồi bảo, “Tôi sẽ đến phòng trực ban trước xem viên cảnh vệ ấy có ở đó hay không để tránh gặp phải lúc đang trộm...”

“Đúng rồi!” Hô Diên Vân mừng rỡ nói, “Đây là tâm lý phạm tội đơn giản nhất, bình thường nhất, trộm cắp mà còn như vậy, huống chi là giết người! Nếu đã biết trong biệt thự có một sĩ quan cảnh sát mà buổi tối hôm ấy mười phần thì đã hết tám, chín phần sẽ đi ra để tuần tra trong biệt thự - nhất là căn thư phòng ấy, trước khi giết người, tại sao hung thủ không xem thử Lôi Dung đã ngủ say hay chưa nhỉ?”

Kẻ ấy sửng người ra.

“Tôi có một người bạn thân tên là Lâm Hương Minh, cậu ấy là nhà khoa học hành vi kiệt xuất nhất Trung Quốc, cậu ấy từng bảo tôi rằng, mọi vụ giết người có âm mưu từ trước, vào khoảnh khắc trước khi thực thi tội ác, kẻ thủ ác sẽ đi xác nhận xem ‘môi trường phạm tội có an toàn hay không, đây là định luật sắt đá của môn tâm lý học phạm tội. Trước khi Lôi Dung đi lên tầng ba để điều tra thư phòng của Triệu Hồng Pha, nhằm tránh chạm trán Trần Nhất Tân và Hồ Nhạc, còn biết xuống tầng một trước để xem xem hai kẻ ấy có dọn tổ chưa nữa cơ. Vì vậy, trước khi nổ súng giết Trần Nhất Tân, nhằm

tránh đụng độ Lôi Dung ở hiện trường phạm tội, hung thủ chắc chắn sẽ đến trước cửa phòng Lôi Dung để nghe ngóng động tĩnh bên trong, xem thử dưới khe cửa còn ánh đèn hay không” Hộ Diên Vân vừa bẻ đầu ngón tay vừa nói, “Tôi đã thống kê tỉ mỉ, trong số những người ở trong biệt thự tối đó, có năm người biết được danh tính thật sự của Lôi Dung gồm Hầu Kế Phong, Tô Tô, Đồng Lệ, Triệu Long và La Khiêm; lão Ngô quản gia tuy không biết Lôi Dung là cảnh sát, nhưng Lôi Dung từng nói cho lão hay một cách rõ ràng, tối hôm ấy mình sẽ vào thư phòng của Triệu Hồng Pha để điều tra. Còn lại Triệu Lâm Chi và Tommy đã bị tôi loại khỏi diện tình nghi, Hồ Nhạc thì càng có ý cảnh giác với Lôi Dung hơn... Vậy mà sau khi tôi và Lôi Dung giải quyết xong vụ án Triệu Hồng Pha bị giết hại, lúc về đến phòng của cô ấy, thì phát hiện rằng mớ bột mực khắp sàn nhà trước cửa ấy vốn dĩ chưa từng bị ai giẫm lên, tôi còn cất công thử nghiệm vài lần, xem có khả năng nào, do nguyên nhân về độ sai nhịp bước mà cả lúc đi lẫn về hung thủ đều sai bước qua được một cách vô cùng trùng hợp, kết quả là rất khó, tôi cũng từng thiết nghĩ, có phải lúc hung thủ đến để ý thấy bột mực, đã cẩn thận tránh né, đáng tiếc là ánh đèn trong hành lang cực kỳ tối mờ, thậm chí có màu đỏ sẫm, bột mực rơi trên ấy, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể nhận thấy... Cuối cùng tôi cho ra được kết luận mặc dù chẳng hề mong muốn: tối hôm ấy đã chẳng có bất kỳ ai đến trước cửa phòng Lôi Dung.”

Do sự gia trì của cái chết, màu sắc của nghĩa địa vốn đã ảm đạm hơn chút so với những nơi chốn khác, mà ngay giờ phút này, cơn mưa dầm và màn đêm càng lúc càng đậm, đã phủ nhuộm nơi này đến mức càng mang vẻ đáng ngờ bi thương, bia mộ, phần mộ, cỏ hoang, tro giấy đều đã biến thành một màu đen chì hệt như nhau...

“Tối hôm ấy đã chẳng có bất kỳ ai đến trước cửa phòng Lôi Dung...”

Kẻ ấy chậm rãi lặp lại, rồi nhìn Hộ Diên Vân vẻ khó hiểu, sau giây lát nhìn trân trối, ánh mắt chợt run lên, cuối cùng hiểu ra điều gì! Hộ Diên Vân từng tiếng một nói ra câu trả lời, “Cũng có nghĩa, kẻ giết

chết Trần Nhất Tân, tối hôm ấy vốn dĩ không ở trong Phong Chi Thự!”

Dấu đã đoán được kết luận, nhưng lời trần thuật như định đóng cột của Hô Diên Vân, vẫn như cây kim bằng băng đá đâm thấu xương, đau đến mức răng của kẻ ấy không nén được đập mạnh vào nhau!

“Vào khoảnh khắc tôi có được kết luận này, cũng kinh hoàng hết như cô vậy. Theo thói quen của người suy luận, tất cả mọi kết luận trước hết phải trải qua sự tự phê phán và phản đối, tìm kiếm xem có khả năng bị lật ngược hay không, vì vậy tôi nghĩ đến chuyện, trong tòa Phong Chi Thự có một người có thể không bị ràng buộc bởi điều kiện là trước khi mưu sát phải đi rình mò động thái của Lôi Dung, đó chính là Triệu Lâm Chi. Dấu sao cậu ta cũng là một kẻ nghiện, phê lên tận mây xanh rồi sẽ có khả năng cầm súng giết người, không màng gì nữa, nhưng Lôi Dung đã nhìn thấy rõ ràng trong khoảng thời gian Trần Nhất Tân bị giết, cậu ta đã đứng trên ngọn giả sơn, nếu nói rằng cậu ta đã nổ súng giết chết Trần Nhất Tân từ trên ngọn giả sơn, thế thì, viên đạn ấy bay đi đâu mất rồi? Nếu nói cậu ta đứng trong hành lang nổ súng bắn chết Trần Nhất Tân rồi mới chạy ra chỗ ngọn giả sơn, tôi đã làm thử nghiệm, cho dù là Usain Bolt thì ít nhất cũng phải mất hai phút, huống chi lúc ấy Triệu Lâm Chi còn mặc áo bào dài màu trắng kéo lê như thế, hoàn toàn bất lợi cho việc chạy, hơn nữa phía cảnh sát đã lục tung mọi thứ khắp trong lẫn ngoài ngôi biệt thự, cũng chẳng tìm thấy bất kỳ súng ống nào, dĩ nhiên có người sẽ nói rằng, chắc chắn sau khi Triệu Lâm Chi bắn chết Trần Nhất Tân, chạy ra phía nam của vườn hoa, ném khẩu súng xuống dòng sông phía dưới bờ vực, vấn đề là dấu chân của cậu ta cho thấy sau khi ra khỏi tòa nhà, cậu ta đã đi thẳng lên ngọn giả sơn, sau khi lặn xuống ngọn giả sơn, lại bò thẳng vào hốc núi, vốn dĩ đã chẳng hề đi đến nơi nào khác.”

Hô Diên Vân tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, tôi cũng từng nghĩ, có lẽ trước khi hung thủ bắn chết Trần Nhất Tân, đã mặc kệ một phen, người chặn thì giết người, phạt chặn thì giết phạt, cố ý không đi xem xét

động tĩnh của Lôi Dung, ngộ nhỡ đụng độ thì giết luôn Lôi Dung để thủ tiêu thì sao... Vấn đề là, nếu vậy thì vụ án thật sự sẽ rất khó giải, tôi bó tay đủ đường, thử thông qua việc xét hỏi hành tung của từng người trước khi án mạng xảy ra, để tìm ra một số chỗ bất bình thường, nhưng vẫn thất bại, nói cho cùng, lúc Trần Nhất Tân bị giết hại, mỗi người đều biểu hiện cực kỳ bình thường, đều làm những chuyện mình nên làm ở những vị trí mình nên ở, có người ngủ, có người thì uống rượu, có người điều tra, có người thì giải bày, điều khó nhất để nắm bắt trên đời này, vĩnh viễn không phải là điều bí ẩn, mà là chuyện thường nhật, là những hành vi và cá thể bình thường đến mức chỉ đáng để đóng vai người qua đường trong các tác phẩm điện ảnh.” Anh thở dài thườn thượt, nói tiếp, “Vốn dĩ tôi máu lửa hừng hực, buông lời đầy tự tin, tưởng rằng mình có thể phá giải tất cả những câu đố bí ẩn trong một buổi tối, kết quả là tôi đã sắp sửa buông bỏ..”

“Buông bỏ?” Kẻ ấy nheo mắt lại, “Tôi thấy anh không giống một người dễ dàng buông bỏ.”

“Ờ... Cô hiểu nhầm rồi, tôi đương nhiên sẽ không buông bỏ vụ án này - câu đố càng phức tạp dị thường, thì càng kích thích lòng hiếu kỳ muốn truy tìm tận gốc rễ của tôi - tôi chỉ buông bỏ ý nghĩ trong ngày hôm ấy có thể phá giải được vụ án.” Hô Diên Vân khẽ nhún vai nói, “Chỉ là không ngờ rằng, một chuyện nhỏ trông có vẻ chẳng đáng lưu tâm, lại như một ngọn sấm chớp rầm vang giữa đêm khuya, trong nháy mắt đã nổ tung sáng lòa câu trả lời trước mặt tôi!”

“Chuyện nhỏ?”

“Phải, chuyện nhỏ.”

“Chuyện nhỏ nào?”

“Lúc vụ án xảy ra, Triệu Long và La Khiêm ngồi dưới tòa biệt thự để uống bia...”

“Chẳng lẽ hai người họ có điều gì kỳ quặc?”

“Không phải, là vị trí của họ có chút kỳ quặc.”

“Vị trí?”

“Đúng, vị trí!” Hồ Diên Vân nói xong, cúi xuống tìm một thanh gậy gỗ, quỳ trên mặt đất, tìm một không gian trống để sinh lầy hơn những chỗ khác, vẽ một hình chữ nhật nằm dọc, khế suy nghĩ, rồi lại vẽ ba thanh nằm ngang trên hình chữ nhật, nói với vẻ rất ngại ngùng, “Cái này, cứ xem như là ba tầng biệt thự đi, tôi không giỏi mỹ thuật lắm...”

Kẻ ấy khịt một tiếng với vẻ khinh thường, có lẽ mang hàm ý *“Vớ cái giẻ rách mà anh vẽ ra đây thì chúng ta đừng chà đạp hai chữ ‘mỹ thuật’ được chứ?”*

Hồ Diên Vân càng ngại ngùng hơn, khế quỳ với vẻ bẽn lễn, rồi lại vẽ hai hình người nhỏ sát bên dưới bức tường tòa nhà, hai hình người nhỏ này thì thấy tay nghề khá rõ, thoát nhìn là biết tay lão luyện lúc nhỏ đánh nhau không lại người ta, chỉ đành vẽ hình nhân hoặc tên khốn lên trên tường, sau đó chú thích họ tên của kẻ thù bên cạnh.

Hồ Diên Vân chỉ vào bức vẽ nói, “Nào, hai người họ ngồi ở khoảng chừng vị trí này thôi, ngồi sát chân tường.”

Kẻ ấy nhìn mãi vẫn không hiểu anh muốn thể hiện ý gì.

Hồ Diên Vân đứng dậy nói, “Lúc nãy tôi nói, vào lúc tôi sắp sửa buông bỏ vì điều tra hiện trường không gặt hái được gì, đi ra bên ngoài biệt thự, Lôi Dung chỉ vào một chiếc bàn đá hình tròn nằm ở tầng trệt phía dưới chân tường tòa nhà, bảo rằng: lúc án mạng xảy ra, cô ấy đã nhìn thấy La Khiêm và Triệu Long ngồi ngay bên chiếc bàn đá để uống rượu, tôi đã vô tình hỏi một câu: làm sao chị có thể xác định người ngồi uống rượu dưới lầu là hai người họ, mà không phải ai khác? Cô ấy lập tức sững người ra, khế suy nghĩ rồi nói, lúc

ấy cô ấy nghe thấy có tiếng ở dưới lầu, còn cất công nhìn một cái, nhưng chỉ nhìn thấy đỉnh đầu hai người, lúc ấy tôi thất kinh vô cùng, tôi hỏi cô ấy: lúc ấy chị chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của hai người? Cô ấy khẽ gật đầu!”

Ánh mắt của kẻ ấy vẫn bắn khoăn, “Ý anh là, do Lôi Dung không nhìn thấy mặt của hai người ngồi dưới lầu, mà chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của họ, vậy nên thực ra hai người ấy chẳng phải là La Khiêm và Triệu Long, hay đó chỉ là một người trong La Khiêm hoặc Triệu Long, đã tìm kẻ khác để đóng một màn kịch, nhằm che giấu cho hung thủ thật sự lên lầu giết người đồng thời ngụy tạo bằng chứng ngoại phạm?”

“Không phải thế, không phải thế!” Hô Diên Vân ra sức lắc đầu phẩy tay, ngay tức khắc quỳ xuống, vẽ một hình nhân nhỏ lên vị trí tầng ba của hình chữ nhật, đồng thời vẽ một đường chéo từ mắt của hình nhân nhỏ xuống dưới, “Xem chỗ này đây, hình nhân nhỏ này là Lôi Dung, nếu cô ấy đứng trong nhà nhìn xuống dưới, do nguyên nhân về góc độ đường nhìn, cô ấy vốn dĩ không thể nào nhìn thấy đỉnh đầu của hai người ấy, nhưng Lôi Dung khẳng định chắc nịch rằng cô ấy đã nhìn thấy đỉnh đầu của hai người, thì chỉ có thể chứng minh một điều...”

Đột nhiên!

Đôi mắt của kẻ ấy bốc lên mầm lửa!

Mầm lửa mà dẫu màn mưa có lớn thế nào đi nữa cũng không thể giội tắt nổi, không thể che khuất nổi!

Ánh lửa nhấp nháy hừng hực lạ thường, nhưng chẳng có bất kỳ sức nóng nào, trái lại còn băng giá và tàn nhẫn, đấy là ánh mắt thẹn quá hóa giận chỉ có ở kẻ bất ngờ bị lột mặt nạ ra, mảnh khỏe của hắn đột ngột bị lật tẩy!

Hô Diên Vân lại đứng dậy, quăng thanh gậy gỗ xuống đất vẻ bình tĩnh, nói cho xong những lời lúc nãy chưa nói hết, “Lôi Dung bảo cô ấy đã nhìn thấy đỉnh đầu của hai người, chỉ có thể chứng minh một điều - chính là cô đã thò đầu ra khỏi cửa sổ vào lúc ấy. Cũng có nghĩa, lúc án mạng xảy ra, căn phòng ở đối diện thư phòng ấy, ô cửa sổ nằm thẳng đối diện với cửa không có rèm cửa sổ.”

Ngay cả bia mộ cũng đã nín bật hơi thở, hai con người đứng đó, những đường mưa dày đặc dường như đang kéo sợi ra khỏi màn đêm không ngưng nghỉ, dệt thành lớp nỉ có màu đen tương đồng như màu bia mộ khắp người họ, kẻ chết vẫn đang chết, kẻ chờ vẫn đang chờ.

“Lúc án mạng xảy ra, tấm rèm cửa sổ của thư phòng bị hung thủ mở ra, tấm rèm cửa sổ ở phía đối diện thư phòng cũng được để mở...” Hô Diên Vân ngẩng đầu lên, thở ra một hơi dài, “Còn ở nơi nằm cách một con sông quay mặt về phía Phong Chi Thự, buổi tối hôm ấy, sau khi đốt tà ở căn hung trạch thứ hai, vì chê cát do Trương Siêu mang đến thô ráp quá mức, Tu Thúc đã lần lượt gỡ hai tấm rèm cửa sổ trong hai căn phòng phía nam và phía bắc xuống để sàng cát, thực ra, mục đích thật sự của hắn chẳng phải để sàng cát, mà là giúp kẻ đồng mưu, nói cho chuẩn xác là để giúp cho viên đạn mưu sát Trần Nhất Tân, mở ra một đường dẫn thông suốt không trở ngại giữa không trung, tôi nói có đúng không - tiểu Quách tiên sinh Từ Nhiễm?”

3

Từ Nhiễm nhìn Hô Diên Vân, trên mái tóc dài xoã ngang vai vương đầy những hạt mưa long lanh như những giọt nước mắt.

Hô Diên Vân thấy thân thể cô ta đang run rẩy nhẹ nhẹ, bèn chìa rượu sang, “Làm một ngụm đi!”

Từ Nhiễm không từ chối, đón lấy, ngẩng đầu lên uống một ngụm, sau đó trả lại cho Hô Diên Vân. Thân thể đã ấm lên, nhưng ánh mắt

thì lạnh lẽo hơn.

“Có được không? Tôi muốn nói thử toàn bộ diễn biến của vụ án, có lẽ không đủ toàn diện, có lẽ sẽ có điều sai sót, nhưng tôi vẫn mong dốc hết khả năng để tái dựng toàn bộ diện mạo vụ án này.” Hồ Diên Vân vươn tay ra, nhìn Từ Nhiễm với ánh mắt dò hỏi.

Từ Nhiễm không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu.

“Trước tiên, mãi cho đến bây giờ tôi vẫn kiên trì cho rằng, âm mưu giết hại Trần Nhất Tân, có lẽ đã thành hình trong đầu Tu Thúc từ lâu, nhưng về thời gian và phương pháp cụ thể để thực thi tội ác, thì lại do yếu tố ngẫu nhiên quyết định, yếu tố ngẫu nhiên này, chính là việc Đường Tiểu Đường đột ngột tìm đến tận nơi xin làm công nhân vệ sinh hung trạch. Đối mặt với cô gái nhỏ mới gặp lần đầu mà đã trưng ra danh tính pháp y, Tu Thúc cảm thấy quái lạ khó hiểu, thậm chí hoang mang sợ hãi, dẫu sao thì trong lòng hắn có ma, hắn không nắm rõ được cô gái này là kẻ nằm vùng bên cảnh sát, hay là gián điệp ngầm mà Trần Nhất Tân sai đến giám sát mình. Dĩ nhiên hắn có thể từ chối Đường Tiểu Đường từ vòng gửi xe, nhưng cự được lần một chứ sao cự được lần hai, thay vì chốt cửa phòng chỉ bằng mở cửa đón nhận, thả vào xem rốt cuộc cô ấy có ý định gì, kết quả Tu Thúc đã nghe được đoạn ghi âm trong điện thoại Đường Tiểu Đường. Trong đoạn ghi âm về nội dung của cuộc họp trong xưởng giết mổ sáng hôm ấy, Tu Thúc chẳng hề hứng thú, vì hắn có mặt ở đấy, nhưng sau khi tan họp, hai đoạn đối thoại giữa Lôi Dung và Lưu Tiệp, Đường Tiểu Đường và Lôi Dung thì lại là chuyện khác, đối với Tu Thúc thì như tấu được kho báu, vì ít nhất hắn cũng đã làm rõ được năm điều: Một, không ngờ chuyện Đường Tiểu Đường xin gia nhập đội công nhân vệ sinh hung trạch là để theo học thuật đuổi tà từ mình, là thật; Hai, Đường Tiểu Đường quả thực có tâm ma, cô gái như vậy càng dễ khống chế hơn; Ba, phía cảnh sát vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của cô, sợ Trần Nhất Tân sai người mưu sát cô, vì vậy đã đặc biệt cử một sĩ quan cảnh sát mang súng trường tự động để bảo vệ cô; Bốn, tối đó, do nhu cầu giữ gìn an ninh của hội thao toàn quốc, đa số lực lượng cảnh sát của tỉnh lỵ đều không cách nào

điều động được; Năm, tối đó có một buổi tụ họp ở Phong Chi Thụ, tất cả mọi người đều có mặt vào buổi tối hôm Triệu Hồng Pha bị giết hại đều sẽ hiện diện - Trần Nhất Tân cũng sẽ đi.

“Năm điều kiện này, thiếu mất một, thì vụ kỳ án tối đó cũng sẽ không xảy ra, vậy mà trùng hợp biết mấy, năm điều kiện không thiếu điều nào hội tụ cùng nhau, thật sự là cơ hội hiếm hoi! Nghe xong đoạn ghi âm, Tu Thúc mừng rỡ ra mặt. Lúc hấn lãnh đạo đội công nhân vệ sinh thứ hai dọn dẹp Phong Chi Thụ, thực ra chính là đang điều tra hiện trường phạm tội. Bằng sự thấu hiểu đối với nguyên nhân hình thành đủ các loại hung trạch qua nhiều năm làm đại Quách tiên sinh, hấn dễ dàng phát hiện ra bí mật nằm phía dưới cánh cửa giữa thư phòng và phòng suite, đồng thời cũng suy luận ra thủ pháp phạm tội mà Trần Nhất Tân và Triệu Lâm Chi dùng để giết hại Triệu Hồng Pha, dĩ nhiên cũng đã hiểu được sự thật việc các công nhân vệ sinh hung trạch bị giết hại... Chiều tối hôm ấy, sau khi công tác vệ sinh kết thúc, hấn bảo tất cả các công nhân vệ sinh xuống dưới lầu ra ngoài sân đợi. Sau đó tự mình lên lầu ba, đối với cái chết của Triệu Hồng Pha, hấn hoàn toàn chẳng có cảm xúc gì, nhưng đối với việc đội công nhân vệ sinh hung trạch thứ nhất bị giết hại - nhất là việc cô mang thương tật nặng trên người, hấn cảm thấy bi phẫn khôn xiết, nhưng vẫn thể hiện ra sự bình tĩnh và điềm đạm, hấn cần phải nghiền ngẫm ra phương pháp thực thi việc trả thù đối với Trần Nhất Tân trong thời gian có hạn, hấn nhất định phải khiến Trần Nhất Tân chết trong căn hung trạch do chính mình tạo ra, để đền mạng cho các công nhân vệ sinh bị giết hại! Đúng lúc này, đang đứng trong thư phòng, qua ô cửa sổ ở căn phòng đối diện, hấn đã nhìn thấy tiểu khu Tân Thủy Viên ở phía xa, một phương pháp giết người hảo huyền khó tin dần hiện lên trong trí óc...

“Không, không, không!” Hồ Diên Vân bỗng phẩy phẩy tay, tập trung nghiền ngẫm trong giây lát, rồi lại cất lời bảo, “Có lẽ tôi nói hơi quá một chút, thuở ban đầu Tu Thúc không hề cấu tứ ra được toàn bộ âm mưu hảo huyền khó tin này, chỉ nghĩ rằng, tiểu khu Tân Thủy Viên nằm cách chỗ này có một con sông, một con đường, khoảng cách chưa đầy trăm mét, sử dụng súng trường tự động thông

thường, chỉ cần tay súng đã qua huấn luyện, việc bắn trúng mục tiêu cỡ trung và lớn trong vòng 300 mét vẫn đảm bảo; nếu ở trong tòa nhà tận cùng phía nam của tiểu khu Tân Thủy Viên dùng súng trường tự động bắn sang, Trần Nhất Tân đứng lúc ở thư phòng, mà cửa thư phòng và căn phòng phía đối diện lại đang mở, thì chẳng phải có thể bắn chết hắn chỉ bằng một phát súng sao? Lần theo dòng tư duy này, Tu Thúc áp dụng phương pháp vẽ đo đạc trong thuật kham dư để đo lường, thì một chuyện động trời làm hắn sờ ra như trời trồng: không ngờ ô cửa sổ tầng 12 tòa nhà số 3 tiểu khu Tân Thủy Viên, về mặt chiều cao lại hướng thẳng vào ô cửa sổ tầng ba của Phong Chi Thụ!”

“Một cách lơ mờ thấp thoáng, Tu Thúc cảm thấy phương pháp giết người hiện ra như đá lửa ánh chớp trong trí óc lúc nãy, có lẽ thật sự có khả năng thực thi được. Sau khi dẫn các công nhân vệ sinh rời khỏi Phong Chi Thụ, hắn trích ra được bản thiết kế xây dựng của tiểu khu Tân Thủy Viên từ bên cơ quan xây dựng đô thị, xác nhận được chiều cao của các tầng lầu, đồng thời hắn cũng chú ý đến việc, toàn bộ tiểu khu, khoảng cách giữa các tầng lầu của mỗi tòa nhà đều là 20 mét, hơn nữa dù là khu Nam hay khu Bắc, thì kiểu hình nhà của căn hộ hai phòng là như nhau, đều là hai cánh cửa phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ ở hai đầu nam bắc quay mặt vào nhau và nhìn chính diện nhau!”

“Thế nhưng, lúc ấy Tu Thúc không hề biết điểm quan trọng chí yếu này sẽ phát huy được tác dụng lớn lao đến mức nào, điều khiến hắn phát rầu là một số vấn đề tiểu tiết. Hắn biết bắn súng, nhưng trên thị trường chợ đen, mua súng ngắn thì dễ, chứ súng trường có tầm bắn xa thì không dễ, dù có mò được đến tay đi nữa, một cuộc mưu sát hiển nhiên dễ thấy, nạn nhân lại là một nhân vật có tiếng, sẽ khiến cảnh sát cẩn chặt không buông, một khi phát hiện ra mình có liên quan đến vụ án, thì về sau chỉ đành sống một cuộc đời lưu vong mai danh ẩn tích, nhưng muốn tìm sát thủ chuyên nghiệp, thời gian thì sát, giá lại cao, rủi ro bại lộ lớn hơn, và lại hắn không biết là kẻ có hành động bí hiểm, tính cảnh giác cực cao như Trần Nhất Tân có

đến Phong Chi Thự nữa không, vì vậy, những dòng suy nghĩ ấy rất cuộc vẫn chỉ là ý nghĩ mà thôi.”

“Nhưng sau khi Tu Thúc nghe xong đoạn ghi âm của Đường Tiểu Đường, trong tích tắc mọi thứ đều đã có đủ! Không có súng trường ư? Trong tay viên sĩ quan cảnh sát bảo vệ cô có một khẩu, lại còn là kiểu 95 nổi danh bởi tính chuẩn xác; không có sát thủ ư? Chẳng thành vấn đề, bản thân cô đã được huấn luyện ở mức độ nhất định về xạ kích; không biết thời gian hành động của Trần Nhất Tân ư? Giờ đây tất cả mọi thứ đều nắm chắc trong tay... Chỉ còn lại một điều lo lắng, là làm thế nào mới có thể biến tội ác này trở nên hoàn hảo hơn nữa.”

Nói đến đây, hẳn là Hô Diên Vân có chút khát, uống một ngụm rượu, sau đó giong chai rượu lên, hướng về phía Từ Nhiễm thoáng ngó ý, Từ Nhiễm khẽ lắc đầu tỏ ý không uống.

“Thế nào là tội ác hoàn hảo? Không phải là không để lại chân tơ kẽ tóc chứng cứ nào, không phải là tạo ra một bằng chứng ngoại phạm hoàn mỹ, càng chẳng phải là xây dựng nên một âm mưu không thể bị phá giải bằng bất cứ cách nào, mà là làm cho toàn bộ diễn biến của việc thực thi hành vi phạm tội hoàn hảo không một sơ hở, cách cực đoan hơn nữa là cho dù phía cảnh sát có phá được vụ án này, cũng không thể làm gì hung thủ!” Hô Diên Vân nói, “Tôi không cầm lòng được, phải biểu đạt niềm kính phục với Tu Thúc, chỉ trong thời gian rất ngắn sau khi nghe xong đoạn ghi âm của Đường Tiểu Đường, hẳn đã biến âm mưu ban sơ, từ kiệt tác thành huyền thoại!”

“Trong tất cả những vụ án mà tôi từng điều tra phá giải cho đến giờ, âm mưu có trình độ cao nhất, nói ngắn gọn trong một câu là dùng âm mưu để che đậy mục đích. Nhưng so với điều này thì sách lược mà Tu Thúc lập ra còn tài tình hơn cả một bậc, đó chính là dùng mục đích để che đậy mục đích! Hẳn gọi điện thoại cho Lôi Dung, lấy Đường Tiểu Đường ra để uy hiếp, buộc Lôi Dung phải điều tra hung trạch đồng thời tìm ra sự thật những vụ án hung trạch trong khoảng thời gian chỉ định, quá trình này chúng ta đều tưởng rằng mục đích

của Tu Thúc là lợi dụng việc ‘chỉ có thầy đuổi tà mới có thể phá giải mật mã’ để điều động cô đến vị trí phục kích tối ưu của hắn, sai rồi, sai rồi, sai hết cả rồi! Sự thực là, mục đích thật sự của quá trình này là lợi dụng việc ‘chỉ có thầy đuổi tà mới có thể phá giải mật mã’ để điều động cô đến được vị trí bắn tối ưu của cô!”

“Vì sao việc diệt trừ tội phạm ma túy lại khó? Chính là vì trong quá trình buôn bán ma túy, bọn con buôn đã thực thi một biện pháp khiến cảnh sát đau đầu vô cùng, đó gọi là người-hàng chia cắt’, tay buôn và hàng ma túy hoạt động riêng biệt trên hai tuyến đường song song, tay buôn phụ trách chỉ định điểm đến, để lâu la phụ trách vận chuyển, toàn bộ quá trình hai bên không tiếp xúc nhau, một khi tên lâu la quên gặp chuyện, sẽ không liên lụy đến tay buôn, nhưng cảnh sát hoàn toàn không biết được tay buôn và hàng ma túy có thể tái hợp lúc nào, chỉ khi bắt giữ được tay buôn vào khoảnh khắc tái hợp, mới có thể tóm gọn cả người lẫn tang vật. Chúng ta tạm đổi sang một lối giải thích khác cho thủ pháp người - hàng chia cắt này, tay buôn ma túy là tội phạm, còn việc vận chuyển hàng ma túy là chuỗi xích tội ác, chỉ cần tội phạm với chuỗi xích phạm tội hoàn toàn tách biệt nhau, đồng thời đảm bảo chắc chắn rằng chuỗi xích có thể vận hành tự động dựa trên kế hoạch, hơn nữa tuyệt không để cho cảnh sát tìm ra thời điểm mà tên tội phạm lấy hàng từ phần cuối chuỗi xích, thì cảnh sát đừng mong bắt được tội phạm. Ở tiểu khu Tân Thủy Viên, sách lược mà Tu Thúc lập ra chính là như thế, hơn nữa còn là phiên bản tăng cường của sách lược này.” Hô Diên Vân nhìn Từ Nhiễm, nói chậm rãi, “Chúng ta đều tưởng rằng Tu Thúc là tên tội phạm, thực ra hắn chỉ là kẻ tạo nên chuỗi xích; chúng ta đều cho rằng cô là kẻ dẫn truyền không tự giác trên chuỗi xích này, nhưng trên thực tế cô mới là kẻ đang thủ vai tội phạm! Thế thì, kẻ thật sự dẫn truyền chuỗi xích là ai? Hay nói cách khác, động lực giúp dẫn truyền sợi xích là gì? Chính là thứ văn hóa hung trạch ít ai biết đến, gần như đã thất truyền! Bản mật mã văn hóa đã bị vùi sâu dưới lớp bùn đất tích tụ năm nghìn năm, liên quan mật thiết với chết chóc, sự kinh dị, u tối, tà ác, vào đêm đen gió táp mưa sa, đột nhiên sải đôi cánh khổng lồ che trời lấp đất như thể loài ma quỷ bị phóng thích, từng sợi lông vũ đều lấp lánh ánh chói tà ám! Từng ám hiệu tiếp nối nhau, từng phá giải

nối tiếp nhau, cả buổi tối, Tu Thúc thủ vai thầy đuổi tà bên phía đội công nhân vệ sinh, cô thủ vai kẻ giải dịch bên cạnh Lưu Tư Miếu, sự thật thì sao? Tu Thúc và cô đang dùng một phương thức mà dù tìm kiếm trên Baidu cũng không ra, khắp thế gian chẳng ai hiểu được, để giao tiếp, trao đổi, thúc đẩy sự việc từng bước đi đến đích đã được sắp đặt, dẫn chứng phong phú của cô, khiến người có tinh thần khoa học nhất là Lưu Tư Miếu cũng bị sa lầy, chỉ có thể bị cô dắt mũi, mặc cho cô sắp đặt... mãi tới lúc đến căn hung trạch thứ ba.”

“Căn hung trạch thứ ba, căn hộ 1502 đơn nguyên 2 tòa nhà số 11 khu Bắc, là đích đến của mọi thứ, đã sớm chuẩn bị đầu vào đấy. Sau khi Tu Thúc giải tán các công nhân vệ sinh, bèn đến mai phục ở ô cửa sổ của tòa nhà số 8 khu Nam hướng đối diện, tay nâng một khẩu súng ngắn mua từ chợ đen, đạn lên nòng từ lâu, khi hẩn trông thấy cô và Tư Miếu bật đèn của căn hộ 1502 phía đối diện lên, rồi bước ra ngoài, tôi tin chắc chắn cô đã dùng tay ra hiệu bảo Tu Thúc “Đừng động thủ, chờ chút đã, lúc này hẩn cũng chẳng nôn nóng vì hẩn còn phải liên hệ với một kẻ đồng mưu khác.”

Từ Nhiệm vừa định nói gì đó, Hô Diên Vân giơ tay ra ngăn lại, “Đừng phủ nhận, phủ nhận chẳng có ý nghĩa gì cả, trong vụ án này, nhất định vẫn còn kẻ thứ ba tham dự vào, nếu không thì tất cả kế hoạch của Tu Thúc sẽ xôi hỏng bỏng không.”

Từ Nhiệm đành im lặng, Hô Diên Vân khẽ gật đầu nhẹ nói, “Ngụy trang quá trình phạm tội thành có sát thủ muốn tấn công cô, mà trong lúc cô đánh trả, viên đạn lạc bắn thẳng một đường đã sơ sẩy giết chết Trần Nhất Tân, tuy kế hoạch này vô cùng tinh diệu, tuy cô hoàn toàn có khả năng được miễn trách nhiệm hình sự, nhưng người mắt sáng chỉ cần nhìn là hiểu, đây là vụ mưu sát được cố ý sắp đặt, nếu đào sâu, không bỏ cuộc, chung quy vẫn sẽ đem lại phiền nhiễu rất lớn cho cô và Tu Thúc, vì vậy phương án Tu Thúc lập ra là, nhất định phải dốc hết khả năng đảm bảo rằng sẽ không bất kỳ ai nghi ngờ viên đạn được bắn ra từ Tân Thủy Viên, vậy thì có ba việc phải làm: thứ nhất, trong quá trình viên đạn bay, không được để lại bất kỳ dấu vết xuyên qua nào, về điểm này, qua việc mở cửa

phòng, cửa sổ và rèm cửa sổ của căn hung trạch thứ hai tòa nhà số 3 và hai căn phòng ngủ nam bắc của căn hộ bố trí mai phục ở tòa nhà số 8, đã hoàn thành một nửa; thứ hai, nửa còn lại, chính là lúc án mạng xảy ra, phải mở cửa phòng, cửa sổ và rèm cửa sổ của căn phòng đối diện của thư phòng tại Phong Chi Thự, đồng thời sau khi giết chết Trần Nhất Tân thì phải đóng tất cả lại; thứ ba, nhất định phải làm biến mất triệt để viên đạn đã xuyên qua thân thể Trần Nhất Tân, vì chỉ cần phía cảnh sát phát hiện ra viên đạn, là có thể xác định chuẩn xác khẩu súng bắn ra là loại nào, cho đến khoảng cách bắn kích. Nhưng nếu không phát hiện ra viên đạn, lại chẳng phát hiện bất kỳ lỗ nào trên tuyến đường mà viên đạn có khả năng bay tới, chỉ bằng vị trí thân thể lúc ngã xuống sàn và lỗ đạn trên người của Trần Nhất Tân, thậm chí cả chuyện viên đạn đã giết chết hắn đến từ trong tòa nhà hay bên ngoài, cảnh sát cũng không nắm rõ được.”

“Đây là một tên đồng mưu ra sao? Ừm ừm, hắn cũng cần thỏa mãn ba điều kiện tương tự: điều kiện thứ nhất, mang mối hận thù tận xương tủy với Trần Nhất Tân; điểm thứ hai, kẻ này chắc chắn phải làm được: cho dù nửa đêm đi lại trên hành lang cũng không bị ai nghi ngờ; điểm thứ ba: kẻ này phải nắm rõ tình hình ngôi biệt thự, tốt nhất là có được chìa khóa của từng phòng - kẻ này dĩ nhiên chính là lão Ngô quản gia.” Hộ Diên Vân thở hắt ra một hơi nói, “Cho lão Ngô tham gia vào kế hoạch của các người, tôi cho rằng đó là một nước cờ mà Tu Thúc bố trí từ trước, hắn và lão Ngô đã tạo dựng mối liên hệ từ rất sớm, với điều kiện đảm bảo tuyệt đối an toàn cho nhân thân lão, đã kết thành đồng minh báo thù, nhưng tâm địa Tu Thúc cực thâm sâu, còn muốn chiếu tướng lão Ngô một nước, triệt để kéo lão lên thuyền hắn. Mấy hôm trước, Sở công an tỉnh đã nhận được một kiện chuyển phát nhanh nặc danh, có chứa bản ghi âm tự khai của Phùng Lãng lúc trị bệnh và đoạn Trần Nhất Tân trong cuộc họp nội bộ yêu cầu cấp dưới ‘ngụy tạo hung trạch, nếu tôi đoán không sai, đó chính là bằng chứng phạm tội của Trần Nhất Tân mà Triệu Hồng Pha đã thuê thám tử tư thu thập, lúc Đồng Lệ đi mua lại, đã bị Tu Thúc nằng trước mua với giá cao, hắn còn bảo thám tử tư rời đi, đồng thời bố trí hiện trường thành vẻ từng bị bắt giữ uy hiếp, để buộc lão Ngô càng phải tin chắc rằng, tự dùng hình phạt mới có thể hành quyết

Trần Nhất Tân, nếu không chắc chắn hẳn sẽ thoát khỏi chế tài của pháp luật! Chỉ là ngay cả chính Tu Thúc cũng không ngờ rằng, tối hôm ấy, cơ hội đã đến.”

“Tu Thúc trù tính xong phương thức gây án, bèn gọi điện thoại cho lão Ngô, bảo lão hành động theo kế hoạch.” Hộ Diên Vân khẽ ngừng lại, rồi nói tiếp, “Tôi muốn nhắc lại một nguyên tắc cơ bản trong lúc lên kế hoạch cho vụ án của Tu Thúc: mỗi một kẻ tham gia vào vụ mưu sát này, đều không được vướng phải bất kỳ mối tình nghi nào, làm sao có thể đạt được điều đó? Rất đơn giản, chia một vụ án hoàn chỉnh thành mấy phân đoạn, tìm những người khác nhau để hoàn thành, hành vi phạm tội thật sự chẳng phải là phân đoạn, mà là tổng hợp các phân đoạn. Như Quách Đức Cương đã nói trong vở tấu Giờ ngói: thợ rèn và thợ mộc, một người phụ trách làm lựu đạn, một người phụ trách làm cán gỗ, lắp vào mới thành quả lựu đạn, bản thân hai người không tạo dựng mối liên hệ trực tiếp, như vậy cho dù phía cảnh sát có nghi ngờ, thậm chí thế nào, cũng chỉ phát hiện ra những cá thể đơn nhất đã làm những việc chẳng tai hại gì, chẳng thể cấu thành tội phạm. Tương tự, Tu Thúc cũng đã phân cho cô và lão Ngô vai diễn của thợ rèn và thợ mộc. Cô đã làm gì? Nổ súng tự vệ. Lão Ngô đã làm gì? Lão chỉ tranh thủ vén rèm cửa sổ của thư phòng và rèm cửa sổ căn phòng đối diện ra, đồng thời mở cánh cửa lớn của căn phòng đối diện thư phòng vào thời điểm Tu Thúc chỉ định!”

“Nói thật, lúc đầu sở dĩ tôi hoàn toàn chẳng ngờ được viên đạn đến từ bên ngoài căn phòng đối diện thư phòng, là do lão Ngô đã sử dụng một đòn âm mưu tâm lý: Lôi Dung bảo tôi rằng, tối đó, lúc cô ấy lên vào điều tra thư phòng ở tầng ba, đã thấy cửa căn phòng đối diện đóng chặt, nhưng sau khi án mạng xảy ra thì cửa phòng đã được lão Ngô mở bằng chìa khóa, thế là đã tạo ra sự sai lầm trong phán đoán của cô ấy, cho rằng cửa căn phòng đối diện luôn bị khóa suốt, nhưng sự thực thì, lúc Lôi Dung điều tra thư phòng và phòng suite, lão Ngô quản gia đã nấp trong căn phòng đối diện, chờ đợi chỉ thị của Tu Thúc.”

“Tiếp đó, điều duy nhất mà Tu Thúc phải làm, chính là tìm ra thời điểm bắt tối ưu.” Hộ Diên Vân nói, “Cả buổi tối, sở dĩ Tu Thúc ra đề bài không ngừng, bắt cô hỗ trợ Tư Miếu điều tra từng căn hung trạch, đương nhiên mục đích của hắn là mong mượn nhờ sức lực của Lưu Tư Miếu, tìm ra chứng cứ cho thấy ba vụ hung trạch đều là hành vi con người - tôi đoán, kẻ điều tra hiện trường không phải Lôi Dung, điều này, cô đã sớm nói cho Tu Thúc qua tin nhắn, nhưng hắn vờ như không biết, vì hắn chỉ cần tìm kiếm trên mạng là rõ, với tư cách chuyên gia điều tra hiện trường phạm tội hàng đầu trong nước, so với Lôi Dung thì Tư Miếu càng thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ của hắn hơn. Ngoài ra, mục đích quan trọng hơn qua việc điều tra tính giờ từng căn hung trạch, nắm chắc mỗi thời điểm, đảm bảo chắc chắn tuyệt đối sự chủ động và khống chế cục diện, vào lúc mọi người trong Phong Chi Thự đều đi ngủ rồi, mới điều động các diễn viên cần thiết cho màn cuối cùng bước lên sân khấu.”

“Trước đó, khi Tu Thúc lãnh đạo đội công nhân vệ sinh thứ hai đi dọn dẹp Phong Chi Thự, Trần Nhất Tân chắc chắn cũng đã sai Hồ Nhạc đi giám sát, nhưng với sự lão luyện của Tu Thúc, dù có phát hiện ra điều bí mật nằm dưới cánh cửa giữa thư phòng và phòng suite nọ đi nữa, cũng thản nhiên không đả động, đồng thời sau khi dọn dẹp thì chủ động ngỏ ý với Trần Nhất Tân, hy vọng được thầu trọn gói ‘công tác đuổi tà’ trong những vụ mua bán hung trạch trong tình lý của công ty Viên Mãn, điều này làm Trần Nhất Tân vô cùng hài lòng, do mỗi ‘mâu thuẫn’ mà ai ai cũng biết giữa đại Quách tiên sinh và tiểu Quách tiên sinh, Trần Nhất Tân chẳng nghi ngờ gì về chuyện Tu Thúc tiếp cận mình, thậm chí còn coi như bẽ phái, giao cho hắn một số công việc mờ ám, chẳng hạn như vớ được tài liệu mà Triệu Hồng Pha ủy thác cho thám tử tư điều tra. Còn buổi tối hôm Trần Nhất Tân bị giết hại, bất luận là cuộc đối thoại giữa Trần Nhất Tân và Hồ Nhạc mà La Khiêm nghe lỏm được, hay cú điện thoại giữa Trần Nhất Tân và Tu Thúc mà Lôi Dung nghe trộm được, đều chỉ là nói rõ tiến độ của công việc này. ‘Trông vào Tu Thúc’ có ý rằng tuy đã vượt tay giết hụt Từ Nhiễm, nhưng chỉ cần Tu Thúc vớ được tài liệu, thì Từ Nhiễm sống sót cũng chẳng thành mối đe dọa; ròng nghìn dặm đến ý muốn nói đánh một vòng rất lớn cuối cùng cũng xong việc, đã

lấy được tài liệu, nhưng trong hoàn cảnh đặc thù tối hôm ấy, lại tạo ra một dạng ảo giác tâm lý, khiến chúng ta lầm tưởng Tu Thúc đã đảm trách nhiệm vụ giết hại Từ Nhiễm. Ô, phải rồi, còn một điểm nữa cần phải nói rõ, Hồ Nhạc đã nói một câu là phải giải quyết kẻ nào đấy đã biết quá nhiều, nhìn từ những sự việc xảy ra về sau, thì không nghi ngờ gì chính là chỉ Vương Hồng Hà.”

“Vào tối hôm vụ án xảy ra, Tu Thúc ở trong căn phòng ngủ phụ hướng bắc của tòa nhà số 8 khu Nam quan sát phòng ngủ chính của căn hộ đối diện, khi Tư Miếu điều tra xong, lúc sắp sửa rời đi, cô dùng cử chỉ tay hoặc phương pháp gì đó để báo Tu Thúc hay, trong vòng hai phút sau khi rời khỏi căn hộ 1502, cô sẽ lấy có đột nhiên nghĩ ra tấm rèm cửa rách rưới chính là ‘ám hiệu tiếp theo’, lao về căn hộ số 1502 - cơ hội vượt mất là sẽ không thể trở lại, Tu Thúc lập tức gọi thông vào điện thoại Trần Nhất Tân, tôi nghĩ hẳn chỉ cần nói cho Trần Nhất Tân một câu là đủ rồi, đó chính là “Tôi đã có được bản tài liệu mà Triệu Hồng Pha ủy thác thám tử tư điều tra, bây giờ tôi chờ ông trong thư phòng ở tầng ba Phong Chi Thự, đừng ngắt máy”, Trần Nhất Tân không thể không vội vàng lao lên lầu được!”

“Mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng! Sự cố gắng hàng tiếng đồng hồ, Tu Thúc tựa hồ đã phá thông một đường hầm giữa những rặng núi mệnh mông dưới màn đêm: ô cửa sổ của căn hộ tòa số 8 khu nam ấy đã mở, rèm cửa sổ đã được gỡ xuống; tấm rèm cửa sổ của căn hung trạch thứ hai nằm ngay đối diện với nó ở phía xa xa, cũng chính là căn hộ số 1202 đơn nguyên 2 tòa số 3 cũng được gỡ xuống từ lâu, ô cửa sổ mở ra do chốt tà đã chẳng đóng lại... Ở tầng ba của Phong Chi Thự, ô cửa sổ căn phòng đối diện thư phòng đã mở, tấm rèm dạng kéo hạ cũng được vén lên trên, lão Ngô quản gia nấp sau cửa phòng chờ lệnh Tu Thúc. Khi nghe thấy tiếng mở cửa từ trong điện thoại, khi Trần Nhất Tân hỏi với vẻ hiếu kỳ trong điện thoại ‘Tu Thúc, ông ở đâu, sao không thấy ông ở trong thư phòng, Tu Thúc vừa nói với hẳn ‘Ông bước ra chỗ cửa sổ nhìn ra ngoài đi’, vừa hạ lệnh ‘mở cửa’ cho một cuộc gọi khác là điện thoại của lão Ngô, đồng thời nổ hai phát súng về phía ô cửa sổ của căn hộ cô đang đứng!”

“Tiếng súng chính là tín hiệu!” Hồ Diên Vân nhắc cánh tay lên, ánh mắt ngời ngời xuyên qua màn mưa màu xám, xuyên thấu cả thời gian không gian, tựa hồ như trở về đêm tối chấn động tâm can ấy, đứng trước ô cửa sổ của căn hộ 1502, “Cô cầm chắc súng ngắm chuẩn vào mục tiêu nơi xa, bóp cò! Một tiếng ‘đoàng, viên đạn tích tụ những hung linh của các công nhân vệ sinh bị giết hại ấy, xuyên qua bầu trời đêm hệt như mũi tên! Tuyến đường phục thù đã được mở ra, thông suốt không che chắn! Trời xanh tựa hồ có mắt, ngay lúc ấy vang lên tiếng sấm rền rung trời lở đất, át cả tiếng súng, khiến người đang ở Phong Chi Thụ là Lôi Dung hoàn toàn không biết rõ được cự li và hướng bắn xạ...”

“Chờ chút đã!” Từ Nhiễm cười khẩy, “Tôi bảo này, có phải anh xem phim kháng chiến chống Nhật thần thánh nhiều quá rồi không, làm sao tôi có thể tùy tiện bắn đại một phát súng mà bắn trúng được người cách xa mấy trăm mét chứ?”

Hồ Diên Vân trả lời chẳng chút hoang mang, “Mấy hôm trước, tôi đã cất công tính toán, khoảng cách tính bằng đường thẳng có cùng chiều cao từ biệt thự đến cây cầu nhỏ là 30 mét, cây cầu nhỏ dài 10 mét, khoảng cách từ tường rào Tân Thủy Viên đến đầu cây cầu nhỏ khoảng chừng 20 mét, khoảng cách từ tường rào Tân Thủy Viên đến tòa nhà số 3 là 20 mét, đây cũng là khoảng cách giữa các tòa nhà, chiều rộng mặt bên của mỗi tòa nhà là 15 mét, khoảng cách từ mé tận cùng phía nam của tòa số 3 đến bức tường thành ngăn giữa khu Nam và khu Bắc là 10 mét, ‘trường thành’ rộng 2 mét, từ ‘trường thành’ đến mé tận cùng phía nam của tòa số 11 cũng là 10 mét, như vậy, từ mé tận cùng phía nam của tòa số 11 cho tới dưới chân tường tòa nhà phía bắc của Phong Chi Thụ là 187 mét, tính cả căn phòng đối diện thư phòng cùng với chiều dài của đường hành lang, tổng khoảng cách tính bằng đường thẳng chưa vượt quá 200 mét, do lúc đi vào thư phòng, Trần Nhất Tân đã bật đèn, nhìn thấy rất rõ ràng, từng ô cửa sổ có chiều cao bằng nhau lại chẳng khác nào ‘đóng khung mục tiêu bắn xạ vào một cái khung trong tình trạng này, đừng nói là đối với một xạ thủ có kinh nghiệm, ngay cả một con khỉ, chỉ cần

nó có thể nâng khẩu súng trường tự động ngang cửa sổ bắn một phát, cũng có thể bắn trúng Trần Nhất Tân!”

Hàng lông mày lá liễu của Từ Nhiễm dựng ngược lên, giọng gay gắt, “Anh dựa vào đâu mà bảo tôi từng có kinh nghiệm bắn xạ?”

Hô Diên Vân phất tay một cái, tỏ ý rằng chuyện này chốc nữa nói tiếp, “Sau khi nổ một phát súng bắn chết Trần Nhất Tân, cô và Tu Thúc tiếp tục diễn vở kịch đấu súng hay ho ở Tân Thủy Viên, nhằm đảm bảo trong lúc điều tra phía cảnh sát sẽ không phát hiện ra sự thật là viên đạn đã đi xuyên qua, Tu Thúc tinh vi đến thế sau khi cô bắn chết Trần Nhất Tân rồi hần lập tức đóng tất cả cánh cửa của căn mà hần đang tọa lạc, khiến mấy phát súng tiếp sau của cô có thể bắn trúng lên cánh cửa, đồng thời trong lúc rời đi, đã không quên gài lại rèm cửa sổ của phòng ngủ chính hướng nam và đóng cửa sổ lại. Còn bên kia Phong Chi Thụ, lão Ngô quản gia thông thả ung dung đóng cửa sổ của căn phòng bên đối diện thư phòng, lui ra ngoài hành lang, khóa cửa rời khỏi đó, toàn bộ quá trình lão chẳng hề có áp lực gì về tâm lý, vả lại trong đợt thẩm vấn của cảnh sát sau đó cũng luôn miệng thề thốt đảm bảo là mình tuyệt đối không phải hung thủ giết hại Trần Nhất Tân, không sai, lão quả thực không giết người, tay lão không dính giọt máu nào, cũng tuyệt đối không trặc đặc ra bất kỳ phản ứng khói thuốc súng nào, tôi không biết vào khoảnh khắc mà Trần Nhất Tân bị bắn chết ấy, lão có cảm giác được xung động trong không khí lúc viên đạn đi xuyên qua căn phòng hay không, nhưng tôi biết trong nội tâm lão khi trả được mối đại thù, nhất định đã kích động vô cùng, đến nỗi quên kéo tấm rèm cửa sổ kia xuống”

4

Tựa hồ hồi kết của buổi hòa nhạc giao hưởng Hô Diên Vân chìm vào im lặng, cơn mưa bao phủ nghĩa địa chột đã trở nên nhỏ đi, từ sự rào rạt như sàng cát ban nãy, đã biến thành những tiếng vang ngắt quãng nhỏ giọt, đập lên trên bia mộ lách tách, nhưng nghe càng có vẻ nặng nề mà hoang lòng.

Anh mắt Từ Nhiễm ngẩn ngơ mà mơ màng, như thể đứng trên hàng ghế khán giả, không biết bản thân mình sau khi tan buổi diễn có phải sẽ rời đi hay không.

Rất lâu sau, Hô Diên Vân mới mở miệng, giọng nói trầm hần mấy phần, “Cái chết của Trần Nhất Tân, đánh dấu rằng mọi thứ đã kết thúc, tiếp sau đây những gì các người cần làm, chỉ là một số công tác thu dọn nhỏ nhặt linh tinh mà thôi, điều này có thể giải thích vì sao về sau suýt nữa thì các công nhân vệ sinh bị Vương Hồng Hà hạ độc giết chết, rồi lại bị Hồ Nhạc truy sát, nhưng trong từng vở tuồng lớn kinh hồn theo chân nhau kéo đến, lại chẳng thấy bóng dáng Tu Thúc nữa, vì Tu Thúc cho rằng sự việc đã kết thúc, đã rời khỏi Tân Thủy Viên, đến một địa điểm hẹn sẵn để chờ gặp cô, chuẩn bị ăn mừng việc lớn đã thành, hần không hề biết cô đang đối diện với nguy hiểm...”

“Đủ rồi!” Đột nhiên Từ Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn Hô Diên Vân với vẻ phẫn nộ nói, “Trông anh nói mịt mù xích thổ thế thôi, nhưng hoàn toàn là ba láp xằng bậy! Anh dựa vào đâu mà bảo tôi lấy văn hóa hung trạch ra mê hoặc Tư Miếu? Anh dựa vào đâu mà bảo chuyện tôi phá giải ám hiệu mà Tu Thúc để lại là âm mưu nhằm dụ Tư Miếu đến địa điểm bắn xạ? Anh dựa vào đâu mà bảo tôi từng có kinh nghiệm bắn xạ, y như một tay súng thần sầu? Anh dựa vào đâu mà bảo tôi đã hợp mưu với Tu Thúc để giết hại Trần Nhất Tân? Khắp tình lý này ai cũng biết tiểu Quách tiên sinh tôi và đại Quách tiên sinh hần ta là kẻ thù với nhau, anh dựa vào đâu mà buộc tôi lại với hần...”

“Kẻ có móng tay cáu bẩn, rửa bằng bạch mai cùng với phi tạo^[7] bèn sạch, kẻ hay đàn cầm có móng tay mỏng, đốt tằm cứng khô lấy khói hun thì nó sẽ thành dày..”

Một câu ngâm vịnh của Hô Diên Vân, như cây kềm sắt cắt đứt dây thép vậy, khiến tiếng trách mắng của Từ Nhiễm im bật! “Anh?!” Cô ta sừng sốt đờ ra.

“Tôi ngâm không sai chứ?” Hồ Diên Vân nở một nụ cười vẻ điềm tĩnh, “*‘Dạ hàng thuyền’* của đại học giả thời Minh mạt là Trương Đại, trong số những bút ký thời xưa được xem là danh tác hàng đầu, có một đoạn mô tả về móng tay như thế, mà vì sao lúc mới gặp Tư Miếu, cô ấy nhờ cô phân tích hàm nghĩa của chiếc móng tay trôi nổi trong chiếc cốc đánh răng của Đường Tiểu Đường, cô hoàn toàn chẳng nhắc đến nhỉ? Chẳng lẽ câu này không phù hợp hơn với một đặc trưng nào đấy về hun bằng khói của chiếc móng tay ấy hay sao? Vì sao trước mặt Tư Miếu cô đã chẳng hó hé tiếng nào? Có sách *Lữ Viên từng thoại* do học giả thời Thanh là Tiền Vịnh trứ tác viết về một tên cò mồi ở Hồ Châu, tính tình nham hiểm, có thể nói đen thành trắng, suốt đời hại người, *‘Sau này bị một bệnh lạ, lúc phát bệnh thì tự cắn móng tay mình, máu đầm đìa, chỉ có nặng thêm mà không khỏi, mười ngón toác cả, uốn ván mà chết’*, cô thấy đấy, đây là nội dung có liên quan đến móng tay, hơn nữa còn có liên quan đến cái chết; lại còn học giả thời Càn Long là Hòa Bang Ngạch trong sách *Dạ Đàm tùy lục*, viết về một viên quan cấp tá dưới quyền Cảnh Tinh Trung, đã đem lòng mến một người hầu gái của ông ta, Cảnh Tinh Trung bèn giở một đòn Hoa phu nhân khiến Đường Bá Hổ điểm Thu Hương, lấy vải bông đỏ làm thành bức trướng bộ, bảo ba mươi cô gái nấu thân phía sau, chỉ giở một bàn tay ra ngoài bức trướng, cho viên quan cấp tá ấy tìm. Viên quan cấp tá nhớ ra ý trung nhân ngón áp út tay trái có vuốt dài hai tấc hơn, kết quả đã tìm được đúng người; nếu nói đến cả một mảnh móng tay, thích hợp hơn nữa e chỉ là một đoạn về phương pháp chế tạo Chất tẩy uế thời xưa được viết bởi học giả nhà Thanh là Nguyễn Quỳnh Sinh trong *Trà Dư khách thoại*, *‘Trước hết để trầm hương giữa kẽ tường nửa ngày, rồi lấy hai, ba mảnh móng tay, bỏ vào chậu rồi giã chúng...’*”

Từ Nhiễm không kiềm được trở mặt há mồm!

“Tôi nghĩ, cô tuyệt đối không thể không biết đến mấy mẫu bút ký này, nếu tôi chỉ vui trong thư viện có một tuần đã có thể tra được những ghi chép này, thì ắt hẳn cô càng thuộc lòng, nhưng cô lại nói với Tư Miếu là, trong bút ký thời xưa, cực ít có nội dung liên quan đến móng tay, cô chỉ có thể nhớ được ba mẫu... Vì một khi cô nói

quá lời, thì thứ mà ám hiệu chỉ đến sẽ tuyệt không chỉ là vụ án giết người trong căn hộ số 701 đơn nguyên 4 tòa nhà số 1 tiểu khu Tân Thủy Viên nữa, mà nạn nhân sẽ có khả năng là một đồng nhi đàn cầm, là một hộ chuyên nuôi thỏ, hoặc là luật sư, vợ quân nhân, hoặc là viên chức của một nhà máy hóa học gia dụng... Còn trong toàn bộ kế hoạch của Tu Thúc, tiền đề của tất cả tất cả mọi điều, bước đầu tiên của toàn bộ vụ án, chính là trong lúc khiến Lưu Tư Miếu có sự tin tưởng hết mình đối với kiến thức chuyên nghiệp của cô, phải đồng thời trông như hoàn toàn trên cơ sở những ám hiệu mà ‘đối thủ để lại’, dẫn cô ấy đến tiểu khu Tân Thủy Viên, trông thì có vẻ toàn bộ quá trình cô đều ‘bị động’, nhưng sự thực thì sao, điều cô đã làm với nền văn hóa hung trạch uyên bác tinh thâm mà chính cô nắm vững, không phải là phát tán, mà là thu nhỏ, dẫn dắt hướng ám chỉ của mỗi một ám hiệu lên trên quỹ đạo mà cô cần - cô cần phải diễn hay cái vai ‘Tay súng thần sau Texas’.”

Đây là từ vựng mà Từ Nhiễm chưa nghe qua bao giờ, cô ta nhướng mày kinh ngạc. “‘Tay súng thần sau Texas’, chính là giữa lượng lớn số liệu và bằng chứng chỉ lựa chọn ra điều có lợi nhất cho bản thân, mà vứt bỏ đi những điều bất lợi, như thể trước tiên nổ một phát súng, sau đó mới vẽ hồng tâm lên viên đạn vậy, dĩ nhiên, điều này vừa vặn là điều mà văn hóa truyền thống Trung Quốc sở trường nhất.” Chẳng biết vì sao, đột nhiên Hô Diên Vân trở nên cảm khái, “Đối với chuyện chưa biết, ví dụ như một hiện tượng tự nhiên, cách làm đúng đắn phải là thực hiện nghiên cứu trước, sau đó mới kết luận, còn văn hóa truyền thống Trung Quốc đa số là ra kết luận trước, rồi giải thích sau, hoàn toàn dựa trên tưởng tượng hoặc lập trường của chính mình, tạo dựng nên một lý luận, sau đó dùng hết chín mươi chín phần sức lực vào việc sách nhiễu bừa bãi và già mồm lẽ phải! Thử lật giờ kinh sử xem, toàn tràn ngập thứ bã đậu như thế: đồng dao là lời tiên tri, nhật thực là tai họa, phụ nữ là mầm họa, thiên tử là chân long, lưỡi mềm răng cứng đến lúc lưỡi còn mà răng rụng nên nhu nhược có thể thắng kiên cường, người sợ lửa không sợ nước, vì vậy kẻ chết đuối nhiều hơn chết cháy, do đó trị nước thì nên thực thi chính sách hà khắc, viên quan xử án mơ gặp ngựa, vì vậy phạm nhân bèn là kẻ mang họ ‘Mã’, mực đen có thể che

lấp mực đỏ, vì vậy uống vào có thể trị lao phổi... Đều là tưởng tượng vô căn cứ sau đó suy luận loại suy, không ai dám nghi ngờ chất vấn, làm một thí nghiệm, kiểm nghiệm xem những lý luận này có đáng tin hay không? Thống kê thử xem có phải thật sự người chết đuối nhiều hơn người chết cháy? Trong mấy nghìn năm, dù kẻ nắm quyền hay nằm ngoài quyền lực, chẳng mấy ai quan tâm đến chân lý, kẻ nào giọng nói to cổ họng gầm, kẻ nào thuật ngữ biện cao siêu hơn, thì kẻ ấy chính là tiên sư chí thánh, một bộ “*Tư trị thông giám*” ngập tràn mớ tấu chương sách luận rối rắm, logic hỗn loạn, nhưng nhắc đến Tổ Hành Chi thì chỉ có mỗi một câu: *Tống sử Minh sử* cũng đã chừa được mấy thiên cho Thẩm Khoát hay Từ Quang Khởi? Người lê dương đã thuyền chèo pháo mạnh đánh đến dưới chân thành rồi, văn võ đầy triều vẫn đang nghĩ chuyện bắt phụ nữ phơi mình ra để lấp kín nòng pháo, chỉ có một Ngụy Nguyên mở mắt ra nhìn thế giới mà còn bị ép cho phát điên, mãi đến hôm nay, có bao nhiêu người Trung Quốc vẫn tin vào mấy món dóc tởm dạng như ăn gì bổ nấy...”

Sau một thôi thao thao bất tuyệt, anh mới trở về chủ đề chính, “Thứ mà tối hôm ấy cô đã dùng ở tiểu khu Tân Thủy Viên, chính là chiêu thức này, cô nắm chắc chắn quyền đặt tên và quyền giải thích của từng ám hiệu, chỉ bảo lưu những thứ cần thiết cho việc tạo dựng nên cái ‘trường’ ấy. Không sai, tất cả những hành vi của cô và Tu Thúc đêm ấy, chính là đang xây đường thông, hẳn thì xây đường thông trên không trung, cô xây đường thông trong lòng người, cuối cùng quả thực đã khiến mọi thứ xuyên suốt không trở ngại, nhưng điều kiện là... Đường thông ấy nhất định là duy nhất, có tính loại trừ, chỉ có thể nối thông đến lối ra mà cô cần! Nếu phương pháp gây án của cô có dính líu đến các lĩnh vực khoa học hiện đại khác, Tư Miếu rất nhanh sẽ phát hiện ra cô đang lấy bộ phận chỉ toàn thể đánh tráo khái niệm, nhưng đâu có được, văn hóa mà cô sử dụng, lĩnh vực mà cô đặt chân, cô ấy hoàn toàn không biết, không hiểu, đành bị cô dắt mũi...”

Thấy Từ Nhiễm á khẩu câm nín, Hô Diên Vân tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, cô biết rõ sự tinh anh mẫn cán của Tư Miếu, vì vậy nhất định không chừa ra một chút chút kẽ hở về mặt tư duy và thời cơ nào, sự

thực chứng tỏ cô đã làm được, cả đêm mưa gió vùn vủ, Tư Miếu chưa từng nghi ngờ cô, cô ấy dồn toàn bộ tinh lực vào việc giải đáp ‘đề bài’ Tu Thúc đưa ra, còn cô và Tu Thúc thì lợi dụng việc đốt tà, phép chữ Phách, thuật hóa sát, cùng những dẫn chứng phong phú về văn hóa hung trạch trong bút ký thời xưa, cùng tạo dựng nên bầu không khí quái dị, khác thường, mê loạn, sợ hãi, cộng thêm đủ các nguyên tố siêu thực mà bản thân hung trạch sở hữu, đừng nói là Tiểu Đường, mà ngay cả một nhà khoa học như Tư Miếu cũng lún sâu không dứt ra được, tuy cô ấy vẫn mãi dùng chủ nghĩa khoa học để phân tích và giải thích nguyên nhân hình thành và cơ chế của hung trạch, nhưng cô ấy không hiểu một lý lẽ là, mớ bã đậu trong văn hóa truyền thống Trung Quốc tự hình thành nên một lối thể hệ logic, rất nhiều thứ vốn dĩ không thể dùng khoa học và lý tính để giải thích, cơ sở mà nó được tạo dựng chính là sự hoang đường, như thể một chiếc ghế xoay tự xoay, tự vo tròn cho kín kẽ, nếu cứ phải nhìn chăm chăm nó xoay hết vài vòng, thì chắc chắn càng nhìn kỹ, càng mau chóng mặt hơn... Cho dù cô cẩn trọng dè dặt cả buổi tối, tuyệt không để bại lộ thân phận và mục đích thật sự của mình trong vụ án, nhưng vẫn có hai chỗ, một phát bất cẩn lộ ra sơ hở.”

Từ Nhiễm nhìn anh với thần sắc ngậy đại, không hé nửa lời. “Điểm thứ nhất là, tuy cô khẳng khẳng bảo rằng mình chưa từng được huấn luyện bắn xạ, thế vì sao trong lúc đấu súng với Tu Thúc, người có vẻ lóng ngóng như cô, sao lại biết cách tháo chốt an toàn của súng trường tự động kiểu 95?”

Từ Nhiễm sửng người.

“Sở Thiên Anh nhớ rất rõ, để giúp cô yên tâm đi điều tra hung trạch cùng với Lưu Tư Miếu, anh ta đã giao khẩu súng trường tự động kiểu 95 cho cô, nhưng cô bảo cô chỉ từng bắn qua súng trong kỳ huấn luyện quân sự, vì vậy anh ta đã cố tình cài chốt an toàn, để phòng trong lúc hoảng loạn cô bất cẩn dẫn đến việc súng cướp cò... Nếu tính toán dựa trên độ tuổi cô, hồi cô đi học, khóa huấn luyện quân sự ở trường học cực kỳ ít sử dụng súng trường tự động kiểu 95, mà ‘lần đầu tiên’ cô rớ tới loại súng này, mà đã có thể loáng cái

tìm ra mỏ chốt an toàn trong tình thế nguy cấp, điều này dường như không có khả năng đâu nhỉ!” Hộ Diên Vân nói, “Dĩ nhiên, cô có thể giải thích là từng xem qua phim tài liệu giáo dục quốc phòng gì đấy hoặc năm xưa lúc huấn luyện quân sự đã tìm hiểu được từ chỗ sĩ quan huấn luyện, nhưng một điểm còn lại, dù cô làm cách nào đi nữa cũng không giải thích rõ được, đó chính là, sau khi cô bị ‘Tu Thúc phục kích’ ở căn hộ số 1502 đơn nguyên 2 tòa số 11 khu Bắc, Lưu Tư Miếu kéo cô cùng đến căn hộ ở tòa số 8 mà Tu Thúc đang tọa lạc để điều tra hiện trường, lúc đó nút bấm thang máy mà cô ấn vào sao không phải tầng 15 mà là tầng 12?”

Trên gương mặt Từ Nhiễm toát hiện lên nụ cười cay đắng, nụ cười này, tựa hồ như viên tướng quân đứng yên trên chiến trường trông thấy đội quân của mình vỡ vụn như thể nước triều không cách nào ngăn trở được...

“Toàn bộ khu Nam và khu Bắc của tiểu khu Tân Thủy Viên, bị một dãy tường thành, ngăn cách ra thành khu dân nghèo và khu người giàu, ngoài việc tồn tại rất nhiều bất tương đồng trong việc quản lý, xây dựng sân vườn, cơ sở vật chất trong hai khu vực, còn có một sự khác biệt nổi bật, đó chính là khu người giàu tồn tại sự kỵ húy chữ số mà khu dân nghèo lại không. Cô nhìn 8 tòa nhà ở khu phía nam xem, số tòa nhà là 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 thôi, nhưng 8 tòa nhà ở khu Bắc thì không như thế, theo thứ tự lần lượt là 9, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18... Để tránh xui xẻo, không có tòa nhà số 13 và 14, số tòa nhà đã thế, mà số tầng lầu cũng thế, trong các tòa cao ốc ở khu bắc, không có những tầng lầu số 4, 13, 14, vì vậy, nằm ngay đối diện tầng 15 của tòa nhà số 11 khu Bắc, chính là tầng 12 tòa nhà số 8 khu Nam. Sau khi cô bắn chết Trần Nhất Tân, cuối cùng cũng trả được mối hận thù, toàn bộ mối phòng ngự về mặt tâm lý đều đã buông lỏng, đối diện với một Lưu Tư Miếu đang sốt cao, tinh thần lơ mơ, cô cũng chẳng lo đề phòng cô ấy nữa, nếu cô ấy đã muốn điều tra địa điểm mai phục của Tu Thúc, cô chẳng buồn suy nghĩ đã ấn vào nút bấm tầng 12 của thang máy, tôi nói có đúng không?”

“Còn chuyện cô và Tu Thúc có phải là kẻ đồng mưu với nhau hay không... Tôi nghĩ, chẳng cần phải lấy gì ra chứng minh, bản thân chuyện hôm nay cô đến đây cúng tế lão Bì, đã là minh chứng rồi. Lão Bì gia nhập đội công nhân vệ sinh hung trạch, là chuyện xảy ra sau khi toàn thể đội công nhân vệ sinh do cô lãnh đạo gặp nạn, cô và ông ấy vốn chẳng quen biết gì nhau, cái chết của ông ấy nếu nói về lý thì cũng chẳng có bất kỳ mối can hệ gì tới cô... . Tôi đoán, ban đầu lúc Tu Thúc lên kế hoạch mưu sát Trần Nhất Tân, cô yêu cầu hắn hứa, ngoại trừ Trần Nhất Tân ra, không được làm liên lụy đến bất kỳ người vô can nào khác, Tu Thúc vốn tưởng rằng, tối đó sau khi hắn rời đi, Đường Tiểu Đường chắc chắn có thể giải quyết được Vương Hồng Hà, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ nửa đường lại lòi ra thêm một tên Hồ Nhạc, khiến lão Bì trúng đạn tử vong, vì vậy, trong thâm tâm hắn tràn đầy áy náy đối với cái chết của lão Bì, nhưng hiện giờ hắn không tiện xuất đầu lộ diện, đành nhờ cậy cô đến cúng tế ông ấy vào hôm cúng bảy ngày đầu tiên...”

Không biết do nước mưa gội rửa, hay do ráng chiều loang nhuộm, sắc mặt Từ Nhiễm xám xịt như chết, cô ngẩng đầu, nhìn bầu trời cao ảm đạm hệt như bùn đất của bãi tha ma, hàng vạn tỉ hạt mưa rơi xuống, dàn trải ra một khoảng những hạt tuyết lấp lánh trong hai hốc mắt, tựa hồ như mùa đông đang rơi xuống

Thua rồi.

Ta đã thua.

Chúng ta đã thua rồi.

Cô ta nghĩ.

Một âm mưu gần như hoàn mỹ, một lần mưu sát không chút sơ hở, nhưng cuối cùng... Vẫn bị cái tên mặt búng ra sữa này nhìn thấu.

Ý trời, tất cả đều là ý trời...

Từ sắc mặt cô ta, Hộ Diên Vân đã nhìn thấy một nỗi bi ai nào đó sau khi cởi giáp đầu hàng, không kiềm được thở dài một hơi, vốn định khuyên cô ta vài câu, nhưng lại không biết phải nói gì, bèn dốc ừng ực một ngụm rượu lớn.

Từ Nhiễm chậm rãi xòe tay ra, “Rượu còn không? Cho tôi một hớp.”

5

Rượu cay vào họng, nhưng cũng đã xộc tung ổ khóa trong lòng.

“Buổi chiều tối hôm ấy, thật sự chỉ là một buổi chiều tối bình thường đến mức không thể bình thường hơn, tôi không lường trước được gì, thật đấy, không lường trước được gì cả...” Từ Nhiễm nói, “Công việc vệ sinh sắp sửa kết thúc, chúng tôi đang thu dọn công cụ, tiểu Trương Sảnh cứ ríu ra ríu rít kéo lấy tôi bảo tối đó phải đi uống rượu ăn xiên nướng cho đỡ sợ, vì căn biệt thự này cứ ma quái rờn rợn sao ấy, tôi nói ừ, được, tôi khao. Đúng lúc ấy, Lý Húc Quang từ trên lầu xuống, sắc mặt rất khó coi, tôi hỏi anh ta bị sao thế, anh ta bảo rằng đã phát hiện ra vài ‘thứ kỳ lạ’ dưới cánh cửa giữa thư phòng và phòng suite ở tầng ba. Tôi có một linh tính rất không lành, bèn bảo các công nhân vệ sinh khác ở lại tầng một, rồi cùng anh ta lên tầng ba xem xét. Mở thanh nẹp sàn kim loại phía dưới cánh cửa giữa thư phòng và phòng suite ra, không ngờ phát hiện thấy sàn nhà lại là một tấm kính cường lực đang bắt lơ lửng, tôi sức hiểu ra ngay sự thật về cái chết trong phòng kín của Triệu Hồng Pha! Húc Quang là công nhân vệ sinh hung trạch lão làng, ngay tức khắc hiểu ra mọi chuyện, tôi rất sợ hãi, nhắc nhở Húc Quang rằng nhất thiết không được nói bừa ra ngoài, nào ngờ bọn Trương Sảnh không nghe lời, toàn bộ đi hết lên lầu, không những nghe thấy cuộc đối thoại giữa tôi và Húc Quang, còn kéo đi kéo lại cánh cửa nhỏ giữa thư phòng và phòng suite ấy để xem xét thanh nẹp sàn kim loại, nhảy nhót trên sàn nhà, ‘thử xem kính cường lực có chắc chắn hay không’, họ đâu biết

rằng, thứ họ mở ra không phải là một cánh cửa nhỏ bình thường, mà là cánh cửa âm phủ dẫn đến một thế giới khác!”

“Lúc này, tôi chợt nhớ ra, đủ các triệu chứng phát điên của Triệu Hồng Pha, ngoại trừ tấm vải ni-lông lập thể ba chiều được trải dưới sàn nhà để làm xáo loạn thị giác, rất có khả năng Trần Nhất Tân và Triệu Lâm Chi còn xả thêm thứ khí độc gì đó nữa, mà trong quá trình vệ sinh chúng tôi chẳng may phát hiện ra bất kỳ công cụ hoặc hệ thống xả khí độc nào, đương lúc nghiến ngấm xem rốt cuộc là chuyện như thế nào, ánh mắt tôi đã trông thấy thùng nước bên miệng bờ vực, tôi sực vỡ lẽ, lập tức lao lên, ra chỗ mé bờ vực, tôi thử mở thùng nước ấy ra, nhưng không có chìa khóa, tuy nhiên tôi đoán chắc trong đấy nhất định đã đặt một thiết bị bơm thuốc cứ đến đúng giờ là sẽ xả độc vào đường ống dẫn sang phòng suite...”

“Lúc tôi bị ai đó đẩy mạnh một từ sau lưng, chân tôi vấp nhào, tôi ngửa mặt lên trời ngã xuống dưới, tôi sẽ mãi mãi không quên gương mặt ở phía trên miệng vực, gương mặt lạnh lùng vô cảm y như xác sống, đôi mắt hung hãn cay độc hết như loài rắn độc ấy, tôi biết chắc chắn hẳn sẽ giết chết toàn bộ công nhân vệ sinh, tôi muốn cầu xin hẳn hãy tha cho họ, nhưng kẻ đang không ngừng rơi xuống là tôi, ánh mắt đã mờ nhòa cả đi... Khi tôi tỉnh lại, không biết là ngày hay đêm, máu trào ra trên trán, hồ dĩnh lấy đôi mắt tôi, giác quan duy nhất mà tôi giữ được chỉ còn sót lại thính giác mà thôi, tôi nghe thấy tiếng thở dốc vẫn đục mà nặng nề, còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lại từ nơi vô cùng xa xăm, đó là tiếng gào thét của tiểu Trương Sảnh, tôi biết chắc chắn em ấy đã bị giết hại, tôi muốn cứu vớt cô em gái nhỏ đáng yêu ấy biết bao, thế nhưng tôi vận hết toàn bộ sức lực, mà chẳng động cựa được gì, ngoại trừ phần đầu ra, từ cổ trở xuống dường như đều không còn là của tôi nữa, bản thân tôi chỉ còn sót lại một cái đầu mà thôi... Sau khi được cứu, khi cảnh sát cho tôi xem ảnh hiện trường phạm tội, tôi đã nhìn thấy thi thể Trương Sảnh, nhìn thấy vết thương máu me đầm đìa và đôi mắt trợn to của em ấy, tôi không cầm được, bật ra tiếng khóc òa... Anh biết không, làm việc cùng nhau trong căn hung trạch đen tối, âm u, điều cần thiết không những chỉ là thuật đuổi tà và kỹ năng vệ sinh, mà còn có sự tin

tường vô điều kiện nữa, chúng tôi dựa vào hơi ấm của đoàn đội, khích lệ lẫn nhau, dùng bốn cột và đùa vui để xua đi sợ hãi, kích phát lòng dũng cảm, chúng tôi hết như thể những chiến hữu sát cánh chiến đấu trong chiến hào vậy, nhưng chỉ một buổi chiều tối, trong nháy mắt, các chiến hữu của tôi đều không còn, chỉ còn mình tôi...”

“Lúc tiếp nhận điều trị trong bệnh viện, mới đầu tôi sợ lắm, cứ chóng mặt, buồn nôn, khó chịu suốt nhưng tôi lại chẳng dám ngủ, nhìn lọ dịch truyền, ống truyền dịch, tường và trần nhà trắng muốt như tuyết, không dám nhắm mắt lại, vì chỉ cần ngủ thiếp đi, tôi sẽ không ngừng mơ thấy ác mộng, không ngừng! Tôi luôn mơ thấy mình đã trở về Phong Chi Thụ, trong căn biệt thự trống trải, từ sân nhà đến những món đồ nội thất, đều bị phủ vải trắng một sự yên lặng như chết, ngay cả sự yên lặng đó cũng có màu trắng... Tôi không muốn vào bên trong, nhưng chân lại không tuân lệnh, thế là tôi nhìn thấy thi thể của tiểu Trương Sánh và các công nhân vệ sinh khác, nằm rải rác trong biệt thự, máu của họ đã nhuộm tím vải trắng dưới thân thành từng mảng đỏ đáng sợ, tôi rùng mình, không những là vì tôi đã nhìn thấy tận mắt cái chết của họ, mà là vì giác quan thứ sáu bảo với tôi rằng, đôi mắt hung hãn cay độc y hết như rắn độc trên miệng vực ấy, vẫn ở trong biệt thự, vẫn đang nhìn trộm nhất cử nhất động của tôi, sẵn sàng giết chết tôi thêm lần nữa... Tôi sợ cực độ, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nỗi sợ hãi đến cực hạn bắt đầu dội ngược lại, biến thành một cơn phản nộ gần như điên cuồng, không còn e sợ gì nữa, cơn lửa giận đầy lòng ngực như thể núi lửa bùng phát, ngập tràn thân thể của tôi!”

“Anh không thể hiểu được nỗi phản nộ ấy đâu! Không thể” Thân thể của Từ Nhiễm đột nhiên run lên dữ dội, cô vung vung cánh tay, tựa hồ Hồ Diên Vân chính là kẻ thù của cô, “Công nhân vệ sinh hung tợn là gì? Chính là một nhóm những người làm công còn thấp hèn hơn công nhân vệ sinh thông thường, nơi dọn dẹp còn bẩn thỉu và khiến người ta buồn nôn hơn cả nhà vệ sinh công cộng, công việc phải làm là công việc mà tầng lớp đáy cùng của xã hội cũng chẳng thèm làm, người không một đồng nào, ngụ không một mảnh ngói! Thầy đuổi tà là gì? Nói ra thì nghe đường hoàng chính đại, gì mà

người truyền thừa của văn hóa truyền thống Trung Quốc, thực ra mấy nghìn năm nay chúng tôi đều là những người bên lề của văn hóa truyền thống! Lúc văn hóa truyền thống còn ‘sống sót’, thứ mà họ học là tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, còn chúng tôi trong mắt họ, là một bọn lừa đảo giả thần giả quỷ; văn hóa truyền thống chết rồi, chúng tôi chính là nhà lưu xác giúp dọn dẹp cỗ thi thể này, là tên ăn mày kiếm bát cơm! Chẳng sao cả, những điều này đều chẳng sao cả, chúng tôi không đua đòi, không tham vọng, nói cho cùng ở Trung Quốc, từ cổ chí kim, nhất quan nhì lại ba tăng bốn đạo năm y sáu công bảy thợ tám điểm chín nho mười khát, những người có học, bất luận sách vở anh học là gì, chẳng phải đều y như nhau, đều là một bọn người thấp hèn nhất hay sao? Vì vậy chúng tôi nhẫn nại, chúng tôi vâng phục, chúng tôi cố làm ra vẻ huyền bí, chúng tôi quai lực loạn thần, đốt một chiếc giày, rắc một vốc cát trong căn hộ người chết, sống nương tựa lẫn nhau với các công nhân vệ sinh hung tợn, nhưng chính như thế, mà bọn họ lại giết chết chúng tôi như thể giết chết một con chó, khi mà chúng tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến việc tố cáo tội ác của bọn chúng.”

Nói đến đây, Từ Nhiễm không nói tiếp được nữa, cô dùng tay quạt nước mắt trên mặt, nhưng những hàng lệ đã chảy vẫn không ngừng lăn xuống gò má.

Hồi lâu sau, cô mới nói trong thốn thức, “Tôi phải trả thù, tôi thề nhất định phải trả thù, nếu tất cả những công nhân vệ sinh mà tôi dẫn dắt đều đã bị giết hại, thế thì kẻ may mắn sống sót là tôi đây sẽ phải trở thành hung linh thay họ đòi lại món nợ máu! Sau khi khỏi bệnh, những ngày tháng mà tôi trú ngụ ở nhà an toàn ấy, mỗi ngày tôi vắt óc suy nghĩ một điều, đó là làm cách nào để trả thù! Tôi biết Hồ Nhạ và Trần Nhất Tân sở hữu mạng lưới quan hệ xã hội lớn mạnh đến mức nào, nếu trực tiếp đứng ra làm chứng tố cáo bọn chúng, khả năng làm bọn chúng bị định tội hầu như bằng không cho dù bọn chúng bị bắt giữ, xử được mấy năm là đã thả ra rồi, thế thì không được, nợ máu phải trả bằng máu! Vì vậy tôi cố tình vờ như mất trí nhớ, không nhớ ra được gì cả, để làm chúng lơ lửng cảnh giác, đúng lúc này, tôi nhận được tin nhắn của Tu Thúc...”

Từ Nhiễm để cảm xúc bình tĩnh lại, rồi tiếp tục nói, “Anh đoán không sai, thật ra tôi với Tu Thúc là tình nhân, đã bên nhau được vài năm nay, nhưng cái nghề thầy đuổi tà này chỉ có cách tạo ra bầu không khí cạnh tranh, mới có thể đẩy giá lên cao, vì vậy ngày thường chúng tôi vẫn vờ ra vẻ như đối thủ không đội trời chung... Sau khi gặp nạn, Tu Thúc mãi vẫn không đến thăm tôi, tôi còn đang buồn rầu không biết tại sao lại như thế, nào ngờ ông ta lòng dạ cực thâm sâu, đã sớm lên ý tưởng cho một kế sách mưu sát Trần Nhất Tân, trong tin nhắn, ông ta dùng điển cố mà chỉ có thầy đuổi tà xem mới hiểu, thuật lại cho tôi một lượt về âm mưu ấy, đại khái là nghĩ cách kiếm được một khẩu súng, bắn chết Trần Nhất Tân ở khoảng cách xa từ Tân Thủy Viên, nhưng kế hoạch này tồn tại rất nhiều điều kiện, không dễ dàng thực thi. Nào ngờ ngay chiều hôm ấy, lúc tôi với Sở Thiên Anh nấp trong công trường để trốn tránh sự tấn công của bọn sát thủ, bỗng tôi nhận được tin nhắn của Tu Thúc, trong tin nhắn ông ta dùng ngôn ngữ văn tắt rõ ràng để nói tôi hay rằng: vạn sự đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần phối hợp với nhau, dụ Lưu Tư Miếu đến căn hung trạch thứ ba, để đích thân cô ta thấy tận mắt là tôi vì tự vệ mà nổ súng.”

“Hồi còn nhỏ, tôi như một thằng tomboy, thích chơi những trò đánh trận cùng bọn con trai, lớn lên rồi vẫn giữ thói quen đến các sân tập để bắn bia, nhưng nếu thật sự phải giết người, hể nghĩ tới, hai chân tôi vẫn mềm nhũn ra, thế nhưng, sau khi các công nhân vệ sinh bị giết hại, những gương mặt của họ hầu như không đêm nào không xuất hiện trong giấc mơ của tôi, người đang cười, người đang khóc, có người toàn thân đều là máu, lại còn cả tiếng gào của tiểu Trương Sảnh... Tôi biết chỉ có cách tự tay giết chết Trần Nhất Tân, mới có thể khiến ác mộng trở thành quá khứ, mới có thể giúp các hung linh yên nghỉ, tôi không còn lựa chọn nào khác! Tối hôm ấy, mỗi lúc Tư Miếu điều tra ra sự thật của mỗi căn hung trạch, thì tôi càng kiên định niềm tin phải giết chết Trần Nhất Tân, vì tôi dần hiểu ra, vụ giết hại các công nhân vệ sinh, chỉ là một mấu chốt trong vô vàn những chuỗi xích mà để kiếm chác lợi nhuận kếp sù từ bất động sản, Trần Nhất Tân đã không ngần ngại giết người: Vương Hồng Hà đã bị hãm hại dụng sau khi giết người để tự vệ, Nghê Bình đã bị mưu sát vì phản

đối việc cưỡng chế tháo dỡ, còn Phùng Lãng thì đơn thuần là chết do bị thủ tiêu... Tôi không biết trong thành phố này rốt cuộc còn bao nhiêu người chết do những căn hung trạch mà hắn tạo ra, tôi chỉ biết rằng, trong mắt hắn, tất cả các công nhân vệ sinh, vốn dĩ chẳng phải là người! Hắn chẳng quan tâm họ cũng có sướng khổ buồn vui, cũng trên già, dưới trẻ nhỏ, chẳng màng họ cần miễn bao nhiêu, đến mức làm kiến thợ cả đời cũng không than oán, chẳng màng họ hiền lành biết mấy, hiền lành đến mức yếu nhược dễ bắt nạt, chẳng màng họ rẻ bèo biết mấy, rẻ bèo đến mức khoản tiền làm lụng cả đời cũng chẳng đủ mua nổi một căn hung trạch, chỉ cần là cản trở dục vọng của hắn, thì tất thảy đều phải chết: Lý Húc Quang, Trương Sảnh, Vương Hồng Hà, lại còn..." Cô khẽ đưa mắt nhìn bia mộ của lão Bì, khẽ lau khóe mắt, "Có lẽ họ chỉ cần một bát cơm, một chiếc giường, là đã chịu đựng đã vừa lòng rồi, nhưng Trần Nhất Tân thì đến một bát cơm và một chiếc giường cũng không chừa lại cho họ... Nói gì mà tay súng thần sầu Texas, được thôi, tôi quả thực giống như lời anh nói, nhằm trả thù, chỉ lựa chọn ra trong lượng lớn các bút ký thời xưa điều có lợi nhất cho bản thân, ruồng bỏ những điều bất lợi đi, thế còn bọn Trần Nhất Tân thì sao? Bọn chúng vì kiếm chác tư lợi cá nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mỗi căn nhà thành hung trạch, tùy ý ruồng bỏ tính mạng của người nghèo! Thế thì, xin anh nói tôi hay, rốt cuộc ai mới là 'tay súng thần sầu Texas' của đất nước này? Là chúng tôi chăng? Hay là bọn chúng?!"

Hô Diên Vân cúi đầu lặng lẽ, Từ Nhiễm nhìn ghim vào anh, hồi lâu mới nói chậm rãi, "Tôi thừa nhận chuyện văn hóa truyền thống Trung Quốc có rất nhiều vấn đề như anh nói, nhưng anh cần biết rằng, trong những đầu mút huyết quản của văn hóa bên lề, kẻ hở, truyền thống, vẫn còn lại một tia trung nghĩa và bầu máu nóng! Tất cả thầy trừ tà, dù là đại Quách tiên sinh hay tiểu Quách tiên sinh, thiên chức của chúng tôi cố nhiên là đuổi trừ ma quỷ, nhưng chúng tôi càng phải đuổi trừ những kẻ tạo ra ma quỷ!"

Ngẩng đầu nhìn trời, nơi tầng bề mặt tối đen, đôi chút ánh sáng lấp lánh ẩm ướt đang trôi nổi, như thể gương mặt của chính mình.

Cảm giác những giọt mưa rắc lên trên gương mặt, mát lạnh, đau đینگ, chảy xuống khóe môi còn đọng chút mặn chát, tựa hồ những giọt lệ ngؤل ngoại của các hung linh.

Có phải các bạn không? Tiểu Trương Sảnh, Húc Quang, lão Bì, cùng tất cả các công nhân vệ sinh hung trạch bị giết hại....

Những điều phải làm, tôi đều đã làm xong, tiếp sau đây, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện mình làm.

Đừng đau lòng vì tôi, càng xin đừng đau thương thay tôi, tôi chỉ làm công nhân vệ sinh hung trạch một lần với một ý nghĩa khác mà thôi, bây giờ tôi mệt rồi, đuối sức rồi, phải về nhà thôi, cứ như thể vô số đêm khuya thăm thẳm, sau khi công việc kết thúc, chúng ta lột thân thể kiệt quệ khôn xiết, xách theo thùng nước, cầm theo cây lau nhà và giẻ lau, sánh vai đi trên phố vắng không một bóng người vậy.

Vì vậy, cô lại hướng ánh mắt sang phía Hô Diên Vân, giọng điệu bình lặng mà khoan thai, “Là tôi và Tu Thúc cùng lên kế hoạch cho toàn bộ vụ án, anh nói không sai, Tu Thúc đã đạo diễn màn kịch lớn, do tôi chấp hành, toàn bộ quá trình, tôi và ông ta chỉ liên lạc qua tin nhắn hai lần, nhằm không cho phía cảnh sát phát hiện ra rằng chúng tôi có liên lạc với nhau, ông ta dùng sim rác, nói với tôi một cách ngắn gọn rõ ràng về phương án lên kế hoạch, tôi hỏi âm với ông ta rằng sẽ quan cảnh sát ở bên tôi không phải Lôi Dung mà là Tư Miếu, Tu Thúc trả lời rằng kế hoạch vẫn như cũ, tôi nói sau việc này, không biết chúng tôi còn có thể ở bên nhau nữa hay không, nhưng ông ta không hỏi âm... Những chuyện còn lại, toàn bộ đều như lời anh nói... Bây giờ, anh có thể gọi cảnh sát đến rồi, nhưng trước đó, tôi muốn cầu xin anh một điều, anh... Anh có thể bỏ qua cho lão Ngô không? Xem ông ấy như một người mở cửa ngẫu nhiên, dẫu sao ông ấy chỉ là một cụ già trung thành bảo vệ chủ nhân, tôi biết thế giới này là thiện

giả ác báo, ác giả thiện báo, nhưng mà, có thể xin anh một lần ngoại lệ được không?”

Hồ Diên Vân như thể vừa mới ngủ dậy, vẻ mặt đầy bối rối, “Cái gì... Cảnh sát?”

Từ Nhiễm ngẩng đầu lên, mái tóc vương đầy những hạt mưa rơi tòm xuống nặng trĩu, “Nếu tôi đoán không sai, anh đã bảo cảnh sát chờ sẵn bên ngoài khu vườn mộ rồi nhỉ, đừng rề rà thời gian nữa.”

“Cô xem tôi là kiểu người gì rồi?!” Hồ Diên Vân bỗng nổi giận, “Tôi chỉ đến để xác thực tình tiết vụ án với cô, nghiệm chứng xem suy luận của mình có chính xác hay không, liên quan gì tới cảnh sát đâu?”

Phen này đến lượt Từ Nhiễm trở nên không hiểu, “Hôm nay anh tới... không phải để bắt tôi ư?”

Hồ Diên Vân càng tỏ ra giận hơn, “Vì sao tôi phải bắt cô? Chỉ vì làm chết một kẻ khốn nạn giết bao nhiêu người? Tôi bắt cô? Tôi gọi cảnh sát? Chúng ta hãy nói cho rõ ràng trước mặt lão Bì, tôi không muốn chưa ra khỏi nghĩa địa đã bị sét đánh đầu! Tôi là một nhà suy luận, tôi chỉ quan tâm xem suy luận của mình chính xác hay không, những việc khác thì can hệ gì đến tôi? Tôi nói triết học với cô, cô lại bảo tôi là hầm súp gà cho tâm hồn, thế chẳng phải là sỉ nhục người ta hay sao? Vả lại, nói thành thực, tôi còn thật lòng khâm phục cô và Tu Thúc nữa đấy!

“Khâm phục tôi và Tu Thúc?”

“Đúng đấy!” Hồ Diên Vân nói, “Một buổi tối, bốn tiếng đồng hồ, từ Tân Thủy Viên đến Phong Chi Thự, sáu vụ án mạng trong vòng nửa năm, văn hóa hung trạch từ hàng nghìn năm, bị hai người tùy ý điều khiển, như nắm giữ vận mệnh trong tay, ngay trong cục diện rối rắm phức tạp, quỷ thần khó lường ấy, mà cát chảy lửa tung, đốt tà xung hung, giáng bùa giải nguyên, vùi cốt trừ đồ! Chẳng may may dùng

đến công nghệ hiện đại, nhưng vẫn tạo dựng nên một ‘ma vực tâm lý’ mà công nghệ hiện đại không tạo dựng nổi, mê hoặc tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, cuối cùng xuyên thời gian không gian, đã thông trời đất, không những bức ép phía cảnh sát điều tra được sự thật đằng sau mỗi căn hung trạch, còn trả thù rửa hận thành công cho các công nhân vệ sinh hung trạch đã chết oan, đây thật sự là một nghĩa cử lớn lao chưa từng có, hào khí ngút mây xanh! Không sai, Trần Nhất Tân đã vô số lần mơ mộng biến cả thế giới này thành một tòa hung trạch, nhưng hắn không làm được, mãi mãi không làm được, nhưng các người đã làm được rồi, ngoại trừ những người dọn vệ sinh hung trạch, không một ai có khả năng biến thế giới này thành một tòa hung trạch cả!”

Từ Nhiễm nghe mà khoe mắt chột nóng lên.

“Với tư cách một nhà suy luận, không điều gì khiến ta vui mừng bằng việc phá giải được vụ kỳ án tài ba, được lên kế hoạch bởi một đối thủ tài ba!” Hô Diên Vân chẳng giấu vẻ đắc chí, “Thế nhưng, suy luận của tôi chỉ là suy luận, bởi vì không có nhân chứng và vật chứng khả dĩ để chống đỡ cho kết luận của tôi, ngay cả mấy điểm đáng ngờ ấy, nếu đổi góc độ khác thì cũng có thể giải thích được, ví dụ như cô có thể mở được khóa an toàn của khẩu súng trường tự động kiểu 95, là do ngày thường cô thích xạ kích bắn bia, cô kéo Tư Miếu chạy thẳng lên tầng 12 của tòa nhà số 8 khu Nam, là vì trước đó cô đã tìm hiểu rõ sự khác biệt giữa hai khu Nam Bắc của tiểu khu Tân Thủy Viên, quan hệ giữa cô và Tu Thúc rất cuộc là gì, nói cho cùng đây cũng là chuyện riêng tư giữa hai người, người ngoài không được đoán bừa và phán xét bừa... Mãi đến bây giờ vẫn tìm không ra viên đạn đã bắn chết Trần Nhất Tân, vì vậy cũng không thể khẳng định chính phát súng của cô đã bắn chết hắn, vẫn có khả năng là tối hôm ấy, một vị tráng sĩ nào đó ngụ trong Phong Chi Thự bắn chết hắn từ hành lang, nếu nói ngộ nhờ vạn nhất, cho dù Trần Nhất Tân thật sự chết do viên đạn bắn ra từ khẩu súng ấy của cô, tôi cảm thấy là giải thích bằng đạn lạc và ngẫu nhiên cũng hợp lý. Dĩ nhiên, dù Tư Miếu hay phía cảnh sát, cho tới hay cũng không cách nào xác nhận được kẻ đứng trong căn hộ 1202 đơn nguyên 2 tòa nhà số 8 khu Nam

nhằm về phía cô mà nổ súng là Tu Thúc, nhưng tôi phải nói một câu nghiêm túc, cá nhân sở hữu súng riêng tư là hành vi vi phạm pháp luật nghiêm trọng, tôi hy vọng kẻ đang giữ súng mau chóng nộp lại cho nhà nước, chung quy lại, tối nay tôi lên tàu về Bắc Kinh rồi!”

Nói xong, anh tiến lên một bước, bắt tay Từ Nhiễm thật chặt. Sau đó quay người đi thẳng khỏi nghĩa địa.

Từ Nhiễm tuyệt chẳng thể ngờ rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ có kết quả thế này, không kiềm được, lẩm bẩm, “Anh... Vì sao...?”

Cô đứng ngẩn ngơ hồi lâu, chợt nhớ ra: buổi tối hôm ấy, trong lúc trốn tránh sự truy đuổi của Hồ Nhạc, cô đã chạy đến căn hộ số 1502 đơn nguyên 2 tòa số 11 khu Bắc, chui vào trong tủ tường đến cả một hơi thở cũng chẳng dám thở mạnh, về sau nghe thấy bên ngoài không động tĩnh gì, mới rón rén lén ra, đúng lúc trông thấy Hồ Nhạc đứng nơi cửa sổ phòng ngủ chính dùng súng ngắm chuẩn xuống phía dưới, cô sớm nhận ra từ trước, hẳn chính là hung thủ đã đẩy mình xuống dưới vực, rồi giết chết tiểu Trương Sảnh, cũng biết giây phút này đây chắc hẳn đang muốn bắn chết các công nhân vệ sinh đang chạy trốn theo đường bờ tường, vì vậy Từ Nhiễm chẳng ngại nguy hiểm, giẫm lên ghế, xuyên qua ô cửa sổ Si Vãn, nắm cây cần câu dài mà Lưu Tư Miếu đã bung ra nhằm nghiệm chứng xem suy luận của mình có chính xác hay không lên, thoát một cái đã thúc Hồ Nhạc ngã xuống!

Y như thể thuở trước hẳn đã giết Phùng Lãng.

Về sau cô mới biết, mục tiêu mà Hồ Nhạc ngắm chuẩn để bắn là Lưu Tư Miếu.

Cuối cùng hiểu ra được điều gì, khóe miệng cô hiện lên nụ cười mỉm.

Nhìn theo bóng lưng Hộ Diên Vân biến mất dần trong màn mưa, cô ta nói, “Anh đang cảm ơn tôi đã cứu cô gái mà anh thích, đúng

chứ?”

Không ai trả lời, mưa vẫn đang rơi...

LỜI KẾT

Ba tháng sau

“Tôi lắng nghe tiếng bước chân anh ta dọc theo hành lang dài giả đá cẩm thạch, một chốc sau tiếng động nhỏ dần, cuối cùng yên lặng. Tôi vẫn tiếp tục nghe... Nghe điều gì? Chẳng lẽ hy vọng anh ta bỗng dừng bước, quay người lại, thuyết phục tôi thay đổi cảm xúc? Nhưng, anh ta đã không quay lại.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp anh ta.”

(Cuộc chia ly dài - Raymond Chandler)

Lễ ra đã hẹn trước, tối nay ba người cùng đến phố Vạn Thọ chơi trước Giáng sinh: trước tiên đi trung tâm mua sắm CapitaMall Crystal để mua sắm và ăn tối, sau đó lên rạp chiếu phim quốc tế Bona ở tầng 4 xem phim, cuối cùng sang quảng trường phía nam Mastercard Center trước 12 giờ, vui chơi tới bến ở Lễ hội băng tuyết... Nhưng gần đến 6 giờ, Lôi Dung nhận được tin báo khẩn cấp, tối nay Cục công an thành phố sẽ triệu họp hội nghị tăng cường công tác an ninh dịp lễ “Nguyên đán - Tết xuân”, cô và Lưu Tư Miếu nhất định phải đến dự họp, hết cách, kế hoạch đành phải hủy bỏ. Đường Tiểu Đường vô cùng ử rữ, sau khi tan làm còn bấu môi lượn đi lượn lại trong hành lang, mãi đến lúc nhận ra cả tòa nhà, ngoài cô ra, chỉ còn ông chú trực ban ở phòng thường trực mà thôi, cô mới sang phòng thay đồ, sau đó đi ra khỏi cánh cổng chính của trung tâm nghiên cứu pháp y.

Bụi cũng chẳng quá dày, nhưng Đường Tiểu Đường vẫn theo thói quen đeo chiếc khẩu trang màu hồng có vẽ hình chú heo con Peppa, dù đã che nửa khuôn mặt, nhưng chỉ nhìn ánh mắt, đôi mày thôi, vẫn không khó nhận ra cô là một cô gái xinh đẹp, cộng thêm bộ áo lông vũ màu trắng vừa người, khiến khắp người cô toát ra vẻ xinh tươi đáng yêu, làm cho những cặp đôi đi sượt qua cũng không kiềm được

phải đưa mắt nhìn. Vậy mà cô lại chẳng may may nhận thấy, chỉ dứt tay vào túi, cúi gằm chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Ba tháng trước, ngay buổi tối hôm từ tỉnh lỵ trở về Bắc Kinh, cô đã phải đến chính căn hộ của mình để “giải quyết chút việc”, Lôi Dung khẳng khái đòi đi cùng, cô đồng ý, trước khi vào cửa, cô tháo hết những món đồ có màu đỏ trên người, bảo Lôi Dung làm theo, sau đó dùng chìa khóa để mở cửa, hai tay chấp lại, ngâm tụng một lượt bài “Địa tạng kinh” với vẻ thành kính, sau đó lại đốt một nén hương án ma xin của Lý Văn Giải, đến lúc ấy mới bước vào căn hộ, chọn một đôi giày mà thuở sinh thời Lý Viên từng mang, đi vào trong phòng ngủ chính để đốt, trong lúc dùng cát mịn dập tắt ngọn lửa bốc lên, chợt cô hạ thấp giọng nói, “Viên Viên, rời đi hay ở lại, tùy cậu, chỉ mong cậu đừng giận dữ nữa...”

Sau đó cô đã ngủ trong căn phòng mình đã rời đi hơn nửa năm nay, Lôi Dung sợ cô một mình cô đơn sợ hãi, tối hôm ấy đã ở lại, để Đường Tiểu Đường ngủ ở tầng dưới, cô thì ngủ ở tầng trên chỗ Lý Viên từng ngủ.

Mãi đến rất khuya, Lôi Dung vẫn không ngủ được, nghe thấy Đường Tiểu Đường ở giường dưới trần trọc trở mình, bèn khẽ hỏi nhỏ, “Tiểu Đường, vẫn chưa ngủ à?”

“Vâng” Đường Tiểu Đường nói.

“Vẫn còn hơi sợ à?”

“Có chút chút... Nhưng mà, thật ra em vẫn đang nghĩ mãi, giả sử linh hồn của Lý Viên tới đây, thì em nên nói gì với cậu ấy, để cậu ấy biết là chúng ta nên có một khởi đầu mới, đồng thời không làm cho cậu ấy cảm thấy em đang gỡ tội cho bản thân.”

Lôi Dung nhìn trần nhà suy nghĩ một lúc, bỗng nói, “Em cứ nói với cô ấy rằng ‘Tớ đã về công tác ở trung tâm nghiên cứu pháp y rồi’.”

Đường Tiểu Đường cười, rất nhanh, giương dưới đã văng tiếng khò khò khe khẽ trong veo của cô.

Hôm sau, Đường Tiểu Đường theo Lôi Dung đi làm ở trung tâm nghiên cứu pháp y, đơn giản như thế, bình lặng, tự nhiên.

Buổi tối ở tỉnh lỵ ấy, rất nhanh đã trở thành quá khứ, dù là cô hay Lôi Dung, đều không muốn nhớ lại nữa. Chuyện đã qua dù có chấn động đến mấy, cũng là chuyện đã qua, thứ mà lúc đông cứng lại tưởng chừng còn cứng hơn băng, lúc tan chảy thì lại chẳng thấy gì nữa. Có những điều bí ẩn, thôi thì cứ mãi mãi cho nó trở thành điều bí ẩn vậy, ví dụ như tung tích của Tu Thúc và Từ Nhiễm, hay rốt cuộc kẻ nào đã bắn chết Trần Nhất Tân, hay mẫu móng tay rơi vào trong chiếc cốc đánh răng của cô, rốt cuộc từ đâu mà đến...

Chỉ có một lần nọ...

Lần ấy cô và Lôi Dung cùng đến phòng kỹ thuật hình sự của Cục thành phố, đến phòng làm việc của Lưu Tư Miếu để giải quyết việc công, đúng lúc một kiện chuyển phát nhanh được mang đến, đó là một gói giấy rất nhỏ, Lưu Tư Miếu đang bàn việc với họ, đã xé mở gói giấy bọc, thì ra đó là một chiếc hộp cầm lai nhỏ màu đỏ, mở ra xem thử, chỉ thấy bên trong chứa một mặt dây chuyền pha lê hình trụ tròn khảm ngọc ruby.

Lưu Tư Miếu bỗng sửng sờ.

Cô chậm rãi lấy mặt dây chuyền ra, đeo lên trên cổ, sau đó mới nhìn thấy dưới phần đáy hộp có một tấm thiệp, trên đấy vẽ cảnh hai cô gái tay nắm tay nhau chạy qua cơn mưa rào...

Đường Tiểu Đường kinh ngạc trông thấy trong mắt Lưu Tư Miếu lấp lánh một thứ gì sáng long lanh.

Cô hồ nghi rằng mình đã nhìn nhầm.

Lúc này, Lưu Tư Miếu đứng dậy khỏi ghế, bước ra cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm ngoài cửa sổ, hồi lâu...

Jingle bells, jingle bells

Jingle all the way...

Một tràng tiếng hát mừng Giáng sinh, từ hiệu bánh kem Hollyland bên cạnh vắng sang, đã ngắt ngang dòng suy tư của cô. Trước cửa trung tâm bất động sản Liệm Gia, mấy nhân viên tiếp thị mặc những chiếc áo lông vũ màu đen đang cầm chông tờ rơi thông tin nhà đã qua sử dụng phát cho người qua đường, trong những nụ cười mà họ nặn ra dính kèm đôi chút châm biếm, tựa hồ không thể không dự phần vào một trò chơi cùng thua. Có một bé gái bán hoa hồng đỏ bám theo cô không ngừng hỏi “Chị đẹp ơi, chị mua hoa không”, mãi đến trước cửa tàu điện ngầm mới rời đi với vẻ thất vọng. Ngược mắt nhìn ra xa, nơi ngã tư mà màn đêm vừa buông xuống, đèn đường, đèn xe, đèn giao thông, dùng những chùm sáng chênh lệch không đều, màu sắc mỗi khác, giao thoa thành một vùng hư ảo đến nỗi tựa hồ khói hoa vừa chớm rơi, dòng người ngược xuôi hối hả, chỉ mình cô lặng lẽ nấn ná, thế là tại góc phố ít nhiều thương cảm này, đã hình thành nên một dạng hiện tượng kỳ dị tựa hồ cô đang một mình đảm đương hình ảnh quay chậm, còn trong mắt cô thì, mình chẳng qua là một lữ khách bất cẩn sa bước vào lòng sông, ngơ ngẩn nhìn mọi thứ xung quanh đang trôi xuôi vun vút như bay.

Một cơn gió thốc đến, không biết làm sao mà luồn vào cổ áo làm cô rung mình một cái. Cô khẽ nhìn dãy dài những xe đạp Mobike^[8] đổ rạp trên mặt đất trước cửa tàu điện ngầm, hết chiếc này đến chiếc kia đều cóng tái xanh cả đi, ngay cả lớp vỏ bánh xe và lớp sơn màu vỏ quýt cũng bị cơn gió sót mỏng vài phân, cô mau chóng rào bước dọc bờ thang xuống dưới.

Vừa quét thẻ vào ga, đã nghe thấy một giọng nói đục ngầu hối hả vang lên trong đại sảnh, “Nhân viên vệ sinh xin chú ý, nhân viên vệ

sinh xin chú ý, mau chóng đến đại sảnh bắc, mau chóng đến đại sảnh bắc!” Tiếp đó, mấy công nhân vệ sinh mặc đồng phục màu xám cầm theo chổi tre, giẻ lau với xô nước, hộc tốc vội vã chạy ngang qua người cô, suýt nữa va sầm vào người cô,

Vương Hồng Hà?

Sao nữ công nhân vệ sinh kia, trông có vẻ giống Vương Hồng Hà? Đường Tiểu Đường nhìn theo không chớp mắt, mới nhận ra là không phải, đó chỉ là một nữ công nhân trung niên trông to béo, biểu cảm trơ phỗng giống Vương Hồng Hà mà thôi.

Đoàn tàu rú rít lao tới từ trong hầm tối om om, rồi dừng lại bên sân ga.

Cửa mở ra, cô bước lên, tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Đoàn tàu lại lao đi vùn vụt, toa tàu lắc lư chao đảo, dòng suy tư của cô cũng bắt đầu phiêu bồng.

Kể từ khi từ tỉnh lỵ trở về Bắc Kinh, đã một khoảng thời gian rất dài, cô không liên lạc với các công nhân vệ sinh hung tợn, nhưng cô hầu như không ngày nào không nhớ họ, nhớ những người bạn tối hôm ấy cùng dọn dẹp hung tợn, rồi vào sinh ra tử cùng nhau, mãi cho đến khoảng một tuần trước, cô mới nhắc hết can đảm, gọi điện thoại cho Lý Văn Giải, điện thoại thì gọi thông nhưng không ai bắt máy, cô gọi lại mấy lần, vẫn gọi thông và cũng không ai bắt máy.

Thế là cô lại gọi cho Trương Siêu, lần này, rất nhanh có người bắt máy, giọng nói văng lại từ trong ống nghe, chính là của cái anh chàng đầu tóc bóng loáng mượt mà, chẳng rối một sợi nào, “Ha, Tiểu Đường, lâu quá không liên lạc!”

“Anh Siêu! Anh Siêu! Anh vẫn khỏe chứ?!” Cô không ngừng gào lên, bất giác trong vô thức đã chảy nước mắt.

“Khỏe! Khỏe lắm!” Trương Siêu kể cho cô hay, trải qua buổi tối hôm ấy, lẽ ra anh ta định trở lại làm cái nghề sở trường cũ là môi giới nhà qua sử dụng, ai ngờ Cục hành chính nhân dân thành phố và Cục công an đã đặc biệt hẹn anh ta ra nói chuyện, thỉnh cầu anh ta tổ chức một tiểu đội công nhân vệ sinh hung trạch mới, hứa sẽ cho anh ta một biên chế của đơn vị sự nghiệp, “Vì cả một tỉnh lỵ chỉ còn lại mình tôi biết cách làm sao để vệ sinh hung trạch, ít nhiều gì tôi cũng đã học được từ Tu Thúc sơ sơ thuật đuổi tà, Thục trung vô đại tướng, chỉ đành tìm Liễu Hóa tôi đây để làm tiên phong thôi, hết cách, tôi đã đồng ý.”

“Tốt quá đi, tốt quá đi!” Đường Tiểu Đường nói với vẻ mừng rỡ.

“Ô, phải rồi.” Giọng nói Trương Siêu trầm xuống, “Tôi đã đem hạ táng tro cốt của Vương Hồng Hà rồi, chôn cùng một nghĩa trang với lão Bì.”

Đường Tiểu Đường “vâng” một tiếng, do dự giây lát, rồi hỏi, “Anh Siêu, anh... Anh có biết Văn Giải đi đâu không? Tôi gọi điện cho anh ấy, điện thoại gọi thông, nhưng chẳng ai bắt máy.”

“Tôi với cậu ta đã băng đi một dạo không liên lạc rồi, lẽ ra tôi định kéo cậu ta cùng đi làm công nhân vệ sinh hung trạch, nhưng cậu ta bảo muốn đi bôn ba khắp nơi, sau đó không biết đã chạy đi đâu mất..” Dường như Trương Siêu cũng do dự một thoáng rồi mới đổi sang một giọng điệu ý tứ sâu xa để khuyên cô, “Tiểu Đường, nghe tôi nói này, đừng tìm cậu ta nữa, nếu cậu ta muốn thì tự nhiên sẽ liên lạc với cô, nhưng tôi tin cậu ta sẽ không gọi đâu, khác biệt giữa hai người quá lớn... Vì cô, vì chính cậu ta, đây cũng là cách làm sáng suốt nhất, còn nhớ điều tôi từng nói chứ, Nếu còn có thể gặp lại, tốt nhất hãy xem như không thấy...”

Nếu còn có thể gặp lại, tốt nhất hãy xem như không thấy.

Dường như là để phối nhạc nền cho đoạn suy tư này vậy, một tiếng hát thoảng tới từ đầu còn lại của toa tàu:

Ngôi sao sáng nhất giữa trời đêm, có thể nhớ lại không?

Bóng người từng đồng hành với tôi, giờ đây đang nơi đâu...

Một tay guitar trẻ tuổi, vừa đàn hát, vừa đi chậm chậm về phía đầu bên kia toa tàu.

Đường Tiểu Đường vô tình liếc mắt một cái.

Cô ngậy ra sừng sốt! Là Lý Văn Giải

Không sai, chính là anh, mặc một chiếc áo lông vũ màu xám lam, đeo chéo một chiếc túi nải màu kaki để mở, vừa đi vừa hát, hoàn toàn không để ý các hành khách có ném tiền vào trong túi nải của mình hay không, chỉ ngẩng cao đầu mà hát, trên gương mặt gầy gò, đôi mắt hiện lên ánh sáng bị thương mà vầng vất, dường như đang nhớ nhung điều gì...

Đường Tiểu Đường sực nhớ ra! Đúng vậy, quả thực đã từng có một chuyện như thế, mùa đông năm ngoái, cũng khoảng tầm trước sau lễ Giáng sinh, trên chuyến tàu điện ngầm sau khi tan sở, cô đã nghe thấy một chàng ca sĩ lang thang đàn guitar, hát rất hay, lúc đi ngang qua, cô định cho anh chàng chút tiền, nhưng vừa lục túi, thấy không còn tiền lẻ nữa, bèn dứt khoát đặt luôn một tờ giấy bạc một trăm đồng vào trong chiếc túi nải.

“Cô ấy chính là cô gái mà tôi đã kể với các anh chị, người đã cho tôi một trăm đồng, lúc tôi còn làm ca sĩ hát rong ở Bắc Kinh hồi năm ngoái...”

Thì ra, những lời anh nói với lão Bì và Trương Siêu lúc ấy, không phải là lời nói dối thiện chí để giải vây cho mình!

Vào đúng khoảnh khắc ấy, ánh mắt họ gặp nhau.

Tiếng hát anh chợt run lên, sau đó tức tốc quay ánh mắt ra chỗ khác, như thể hoàn toàn không quen biết cô.

Đường Tiểu Đường nhìn anh, nhưng anh không nhìn lại cô một lần nào nữa, ngay cả vào khoảnh khắc đi ngang qua cô.

Nếu còn có thể gặp lại, tốt nhất hãy xem như không thấy.

Anh thà rằng giữ hết mọi đau khổ trong lòng, cũng không muốn quên đi đôi mắt em

Cho anh lòng dũng cảm để tin tưởng lần nữa, vượt qua lời nói dối để ôm lấy em!

Tàu dừng lại, đã đến ga rồi, Đường Tiểu Đường chậm rãi đứng dậy, bước xuống tàu, thất thểu bước đi, quay lưng về phía toa tàu, dừng lại.

Sau lưng, tiếng hát vẫn du dương.

Mỗi khi tôi không tìm được ý nghĩa của việc tồn tại, mỗi khi tôi lạc lối trong đêm tối, ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm, xin hãy soi sáng cho tôi tiến bước...

Cửa toa tàu đóng lại, tiếng hát đã biến mất như thể bị cắt phụt đi, sau một tiếng phì nặng nề tựa như tiếng thở dài, toa tàu lại rú rít khởi động, một lần nữa chui vào hố đen nhìn mãi không thấy điểm cuối cùng.

Mãi rất lâu sau đó, Đường Tiểu Đường vẫn đứng tại chỗ, bờ vai cô run lên khe khẽ.

Vào một đêm mưa tầm tã, Đường Tiểu Đường - một cựu nhân viên pháp y, đột ngột mất tích. Kẻ bắt cóc đưa ra lời thách thức: trong mấy tiếng đồng hồ, cảnh sát phải khám xét hiện trường, phá giải những vụ án cũ trong ba căn **HUNG TRẠCH** đã được dọn vệ sinh, bằng không hẳn sẽ giết chết con tin!

Chạy đua từng phút từng giây, Lưu Tư Miếu dẫn theo Từ Nhiễm - cô gái may mắn sống sót trong vụ thảm án từng xảy ra ở Phong Chi Thự, để dần sâu vào từng căn **HUNG TRẠCH** âm u, truy tìm sự thật vốn bị thời gian chôn vùi.

Cùng lúc ấy, Lôi Dung - một chuyên gia pháp y, đến dự tiệc tối tại tòa Phong Chi Thự, nào ngờ trong đêm ấy lại có thêm người bỏ mạng...

*Những vụ án chết người kỳ lạ nối tiếp nhau, rốt cuộc do ma quỷ tác quái, hay là có kẻ cố tình ngụy tạo **HUNG TRẠCH**?*

CÔNG TY CỔ PHẦN ĐẦU TƯ TM & PT PHÚC MINH

Miền Bắc: Căn hộ 508 B2, tòa Sky Central, 176 Đinh Công Hoàng Mai, HN - Tel/Fax: (024) 3640 8818
Miền Nam: Số 39 đường số 8A KDC Đại Phúc, Ấp 5, Bình Hưng, Bình Chánh, HCM - Tel/Fax: (028) 6296 3839
Hotline: 08 99 30 22 88 / 08 13 89 99 33 - Email: phucminhbooks@gmail.com
Website: <http://phucminhbooks.com> - Fanpage: Phuc Minh Books - Phuc Minh Kids

HUNG TRẠCH - 2
ISBN: 978-604-323-256-1

Giá: 177 000 đ

Chú Thích

[1] Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê. Nguyên bản: Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Trích từ câu đầu bài thơ Lậu thất minh của nhà thơ Lưu Vũ Tích thời Trung Đường.

[2] Tên gọi ban đầu của tác phẩm *Lời nguyên của hoàng đế* của Hồ Diên Vân.

[3] Một dạng tranh thờ có nguồn gốc từ Tây Tạng, âm Hán Việt là Đường Ca.

[4] Lời thơ bài Đào giả của nhà thơ Mai Nghiêu Thuần thời nhà Tống, do Vũ Mộng Hùng dịch, NXB Văn học, 1991.

[5] Bản gốc tên là *Towards Zero*.

[6] Nhân vật kiến trúc sư nổi tiếng trong series tiểu thuyết “Quản” của nhà văn trinh thám Yukito Asatsuji, đã thiết kế xây dựng nên những căn nhà quái gở, thường xảy ra vụ án giết người.

[7] Từ cổ, chỉ xà phòng ngày nay

[8] Một dạng xe đạp cho thuê ở Trung Quốc.